

چھپیاں مور

سوشا کو ایندو

(ناول)

رجانک کار: عمر عثمان

بلوچی اکیڈمی

عدالت روڈ کوئٹہ

(c) All rights are reserved

اے کتاب ۽ ڈراہیں حق گوں اکیڈمی ۽ آنت
بیدے بلوچی اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چھاپ گت نہ کنت۔

چپیاں مور
(ناول)

عمر عثمان
۲۰۲۱ء

ISBN# 978-969-680-117-7

نہاد: 200 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب میراث پر ننگ پر پریس کراچی ۽ چھاپ کنائینگ ۽ شنگ کنگ۔

نام دات

بلوچىء نامدارىں آزمانك كارء شاعرء رجانك كار على گوهرء
 بلوچىء رجانك كار فدا احمدء نامء

دو دانک کتاب ء آئی ء نبشتہ کار ء بابت ء

”چیپاں مور“ جاپانی گدارے کہ سوشا کو ایندو ء chinmoku ء نام ء نوشتہ کتگ کہ انگریزی ء ایشی ء معنا The Silence انت۔ مسعود اشعر ء اے گدار ”خاموشی“ ء نام ء ماں اردو ء رجانک کتگ۔ اے گدار ء رجانک کتگ ء مول ء مراد بلوچی لبرزانک ء را جاپانی لبرزانک ء گوں آژناگ ء پجاروک کتگ انت۔ چد ء پیش مارا جاپانی شاعری ء تہر ہائیکو ء تجربہ ماں بلوچی ء دز کپیت، بلئے جاپانی گدار گواہ نہ کنت۔

دومی اے گدار ء رجانک کتگ ء سکین، مئے چاگرد ء ساچیتگیں ہما بے تاہیری انت کہ اے گدار ء مجگ انت (فرق ایوک ء ہمیش انت کہ اے قصہ دینی بنگپ ء سرپوش انت، ء مئے چاگرد ء جیرہ سیاست، دین ء چاگرد ء گوارچ ء نشانگ کتگ بونگ ء انت۔) مستریں سبب سوشا کو ایندو ء در شاندا ب ء اسلوب انت، ہے از می کتہ کاریگاں مناسکین دات کہ رجانک ء بگج بہ کناں۔

سوشا کو ایندو 1923 ء ماں ٹوکیو (جاپان) ء ودی بوتگ۔ ایندو ء کی ای دیوشہ دربر جاہ ء فرانسی لبرزانک ء گریجویشن کتگ، کشین وانگ ء فرانس ء سرکار ء آئی ء را وظیفہ داتگ ء لیونز شہدر بر جاہ ء وتی وانگ ء زانگ ء سرجم کتگ۔

سوشا کو ایندو جاپان ء چہ جو انیس گدار نویساں یکے۔ آئی ء وتی گدار ”سمورائی“

چیپاں مور دَو ورنہایں پادریانی قصہ انت، آوتی استادے شوہازے جاپان ء رَو
 انت، بہ چارانت کہ استادے باریں چے حال انت، ہے جہدے کوششت ء یک ورنہایں پادری
 ءے وہدے حاکمانی دست ء کُشنگ بیت ء دومی وہدے زوراکانی دست ء لیبوک ءے بیت۔ اے
 گدار ء سوشاکو ایندو ء باز جوانی ء انسانی مارشٹانی درانگازی کتگ۔

چیپاں مور بُندر ء انسانی نفسیات ء آئی ء بنگی سٹک ء گوں سیالی کنت۔ انسان
 گوں وتی دین ء چینکس پہ دل پہکی سٹک کنت ء آئی ء را غیر فطری عمل چینکس تاوان
 دات کنت۔ گدار وانشت ء پدوانوک ء مارشٹاں چہ تہاژانبلینیت ء آئی ء راجیرٹگ ء لاچار
 کنت۔ ء اے گدار ء مستریں سوب مندی انت کہ وتی وانوک ء داں گڈی لبز ء وانگ ء
 گیر وٹگ کنت۔

وہدے لوٹانی پدا ء بلوچی لبزانک ء رجانک ء بنزہ ء را آبادان کنگ ء، گوں وتی
 بساط ء اے کسانیں جہد کتگ۔ بہ گندے زبان ء ہنڈال ء دور سریں روتگاں پلکاریں
 چمگے بہ رسیت۔ دنیا ء دراہیں لبزانکاں رجانک ء ارزشت منگ بوتگ، ء دیم ء مینگیں
 زبانان محکمیں ادارہ اڈ داتگ کہ آگوں جتا جتائیں بنگپاں رجانک ء کاراں دزگلائیش
 انت۔ بلئے وائے پہ ما، بلوچی لبزانک چوشیں بنگی گزراں پہک زبہر انت۔ بلوچ
 اوبادگانی ذمہ واری بیت کہ ہر کس قد ء وت اے ڈبہ ء وتی ننگریں کوپگاں چیر بہ دنت
 داں بلوچی لبزانک ہم میاں استمانی لبزانک ء سرپ ء پہ شان بہ ملیت۔

عمر عثمان

2019-10-26

اولی در

سباستین روڈریگیز کا گد

سلامتیء حیرتہ مئے خدا، یسوع مسیحء خدا، پائیں پتء۔

من تراچدء پیش حال داتگ ات کہ ماگوں ستگیں سالء چہ پیم گواء سر بو تگیں۔
مامئیء ماہء یک تاریخء مکاؤء سر بو تگیں۔ کشکء سفرء مشکلاںء شدء شنء چہ ژواں
سانتادے مارتاسکء دلاپ بوت۔ گمان انت ملیریاء گور جتگ پمیشکہ ایوکء منء
فرانسس گارپے مشنری مدرسہء کارء نیں۔ ادء مہلوکء مارادستء دلء کتگ۔
بلئے جیڑہ ایش انت کہ فادر ویلی نانو کہ گوں ستگیں دہ سالوں اے دگء کارء
انت، مئے جاپانء روگء ووش نہ انت۔ یک روچے آئیء ماراوتی کمرہء لوٹا نینتء اے
بابتء بازیں گپے کت ئے۔ آئیء ہرچی گوشت آگپ اے وڑ انت۔ ”من ہچ
مشنریء جاپانء روگء اجازتء نہ دیاں، پرتگالی لانچانی واستا جاپانء سفر گنتر
ترسناک انت، شمائے ملکء سرڈگارء گام ایر کنگء پیش بے کساس مشکلاںی آماج بہ
ات۔“

آئیء نہ منگ بے ہچ نہ ات۔ جاپانء سرکار شک انت کہ شمباراء سر کشیء

ہلاس کتگ انت۔ چریشی ء امید، میکاؤ ء جاپان ء گوں، ہمگر، نچیں دریا ء سرا انگریز ء ولندیزیانی جنگی لانچانی قبضہ انت۔ اے لانچ مئے لانچانی سر ء تیر گواری کنت۔ ہمیشکہ اول اے سفر سک ترسناک انت۔

”پداہم حداء مہربانیاں چہ، ماقی مول ء مراد ء سوب مند بوتیں۔“ ویلی نانوء گپانی اشٹنگ ء پد سانتا مارتا ء گوشت۔ ”اے قہر آماچیں سر زمین ء عیسائی چہ وتی پادریاں زہر بوتگ انت۔ آچور مگ ء سر سستگیں اسپیت پسانی پیم ء بے شوانگ ء سر بتگ انت۔ اشانی دلہڈی ء استا پادری ء اودا الم روگ لوٹیت، اودا ایمان ء ڈیوا تزار گوانت، چوش مہ بیت بے بلا ہی یکپارگی بہ مریت۔“ گورے گپانی اشٹنگ ء ویلی نانوء دیم ء گوش ء پگرے ء مان شانت ء آحاموش بوت۔ مروچاں آچے پیمیں جو کے ء کپتگ بید ء ہمائی ء دگہ کس زانت کرت نہ کنت۔ یک نیمگے فادر سپیریر ء منصب ء آئی ء ڈبہ گون انت ء دو می نیمگ ء غمز دیں ء بد بختیں عیسائیانی ایمان ء ڈیوا ء روک کنگ ء ذمہ واری ء ء ہم سر ء انت۔ پہ گارپے ء گپ ء پتہ ء اے کماش ء دپ ء یک دانکے اول در نیاتک۔ ہر دُکاں دست سر ء کت ء نشت انت۔

ایشانی کمرہ ء دریگ مزن ہو ء نیمگ ء پچ بیت۔ چہ اودامیکاؤ ء بدن شری ء سر ء گندگ بو نگ ء ات۔ دیگر ء ساعت ء دریا سہر چک ات، دور دریا ء دو کسانیں بوجیگ سیاہیں ٹک ء دروشم ء گندگ بو نگ ء ات۔ ”یک دگہ گپے اول ہست۔ مارا فریر اہم پد جنگی انت“ گارپے ء گوشت۔

”فریرا ہچ وڑیں سوچ نیست۔ آئی ء بابت ء ہرچ حالے کہ رسگ ء انت، شہم ایں نہ انت، پداہم ہرچی کہ بوتگ، اے بابت ء پٹ ء پول کنگ ء مئے ہچ ارادہ نیست۔“

”ماے بابت ء اوں ہیچ نہ زانیں۔“ ویلی نانو ء سرچست کت ء ذرا جیں گینے کش ات ءے۔ ”آمن ء 1633 ء چہ رپورٹ دیم دیگ ء ات۔ پدا اناکت ء رپورٹ ء آہگ بند بوت انت۔ مناہچ وڑیں سرپدی نیست کہ آیبار انت یا مرتگ، یا کافرانی کیز ء کپتنگ ء جنجال انت۔ تئی حیال اوں راست بہ بیت ء آئی ء پہ دل شہیدی ء درجگ بہ رسیت چوش اوں بوت کنت کہ آزندگ بہ بیت ء رپورٹ دیم دیگ ء جہد ء بہ کنت، بیلے رپورٹ ء ادا سر مہ بنت۔

فادر ویلی نانو ء وتی گپانی تہا تئسے اوں اے وت ساچیں گپ درانہ کت کہ فریراچہ مذہب ء برگشتنگ۔ مئے وڑا بوت کنت آہم اے و تگڑیں گپانی سر ء دماغ ء کارنہ بندیت۔ ء ”___“۔ پدا ویلی نانو ء کوکار کت ء گوشت ”نوں و جاپان ء یک مزن این شیطانے ودی بوتگ۔ ایسی ء نام انت انوے۔“

ما اولی رند ء آئی ء دپ ء ’انوے‘ ء نام اشکت۔ آئی ء گوشت، انوے ء ترس ء بیم ءے و ڈیننگ۔ آئی ء دیم ء ناگا ساکی ء اولی سرکماش تانیکا گونڈیں چکے گندگ ء کئیت۔ ہمے پیم ء مئے دماغ ء تہا اے مردکار ء نام نقش بوت۔ گوں ایسی ء جاپان ء مئے گند ء مند بوگی ات۔ مادل ء تہا آئی ء نام یات کت۔ انوے، انوے۔

کیوشو ء چہ عیسائیاں کہ ہما حال دیم داتگ ات انت، چریشی ء سبب ء ہم ویلی نانو اے زور اکیں مرد ء کار ء کار پداں شری ء سرپد بوتگ ات۔ شمبار ء سرکشی ء پد عیسائیاں سر ء کہ ظلم ء زور اکی کنگ بوت۔ چریشاں اے مردکار ء چہ درستاں گیش نام در آورت۔ تانیکا ء بدل ء آگیش چالاک ء ہزار ات۔ ہمے سوب ات کہ ہمک عیسائی ءے کہ چہ تانیکا ء دست ء دراتک، آیک یک ء ایسی ء دام ء چمگ ء کپت انت۔

”درستاں چہ دردناک تریں جبرائیش انت کہ وہدے انوئے ء مئے مذہب ء
گول سیالی داشتگ ات۔ آئی ء سوگند (پستسمہ) دیگ بوتگ ات۔“ ویلی نانوء غمزدیں
گالوارے ء گوشت۔

اے ناشری ء بابت ء تراند ترء گوشاں گول۔ اے ساعت ء ایوک ء تراہے
حال دیاں کہ ویلی نانو سکیں سوہوء انان گیریں فادر سپریرے۔ بلئے گارپے ء ء ما آئی ء
انچیں وڑے ء توصیف کرت کہ آمارا جاپان ء دیم دیگ ء راضی بوت۔ نول کہ مادراہ
وڑال ء داتگ انت۔ جاپانیاں عیسائی جوڑکنگ ء حداء نام ء بیرک ء را محکم کنگ ء
وڑے نہ وڑے ء ماروچ دراتک ء وسر بوتگیں، نول کہ دومی سفر مئے دیم ء انت، اے چہ
اولی سفر ء سک پُر خطر ء بیم ناک انت۔ بلئے من ء ہماگپ شریات انت کہ ”یک
شہرے ء خطرہ بیت گڑادومی شہر ء بہ رو۔“ ___ چریشی ء ابید منی دماغ ء بزرگیں یوحنا ء
چلہ ء اے لبزپر ترورگ ء انت ___ ”رکینگ؛ حاکمی ء ہستی مئے مالک ینگ انت۔“

من ترا گوشگ ات کہ میکاؤیک مزینں کوڑے چو کیانگ ء کش ء انت۔ اے
گول بازیں جزیرہاں ہمگرنچ انت۔ مزن ہور ء روگ ء ہے کشک انت۔ رودراتک ء
ایدگہ شہرانی وڑے ایشی ء آتراپ ء ہم ہچ وڑیں دیوال نیست۔ ہمیشکہ اے گوشگ نہ کن
ئے کہ شہر ء سیم سر کجام انت۔ چینی لوگ لوڑے دنزانی پیم ء شنگ ء شانگ انت۔ توتی
ملک ء کجام ہم یک شہرے ء عکس ء وتی حیاں ء بیار، بلئے ادء شہر چرہاں یکے ء دروشم ء نہ
جنت۔ گوش انت ایشی ء آبادی کساس بیست ہزار بیت، بلئے اے کیاس ردانت۔ ادء
اگاں چیزے ماراوتی ملک ء ترانگ ء گیبجیت گڑا آگورنر ء ماڑی انت۔ یاگڑا پرنگالی گدام
ء پکائیں دگ انت۔ پکائیں کلات ء دیم مزن ہور ء نیمگ ء انت۔ ایشی ء پسیل ء سر ء ٹوپ
منڈیتگ انت۔ بلئے روچ ء مروچی ٹوپانی جنگ ء نوبت نیاتگ۔

چینی مردمانی مزین کسائے مئے تعلیم ء گوں ہچ وڑیں کار نیست۔ اے بابت ء جاپان مئے واستا گیشتر جوانیں ملکے۔ اے ملک ء بابت ء سنٹ زیوئیر ء گوشتگ ات کہ روچ دراتک ء عیسائیانی واستاچہ درستاں الکا پ تریں ملک ہمیش انت۔

جاپان ء وتی بوجیگانی سرء در ملکی سفر ء پابندی جتگ۔ چریشی ء سوب ء رودراتک ء ملکانی گوں چین ء بیپار ہما پر تگال ء بیپاریانی دست ء شتگ کہ میکاؤ ء شتگ انت۔ چرے بیپار ء پاری ء پیراری یک سد سرافم ء نپ بوتگ، گمان ہمیش انت امبراں ایشی ء لوگ ء چار سد سرافم ء داں گیشی کئیت۔

مروچی من ترا سکیں وشیں حالے دیگ لوٹاں۔ وش بختی ء بہ چارزی یک جاپانی ءے گوں گند ء نند بوت۔ چہ بیپار ء سرء بندش ء پیش چینی بیپاری ء مذہبی سروک مزین کسائے ء میکاؤ ء اتگ انت۔ ہما انت کہ جاپان ء وتی مرز بستگ، چریشی ء پداے رؤ آ بند انت۔ بلکیں ہما و ہد ء ادا کہ جاپانی ہست ات آ ہم شتگ انت۔ فادر ویلی نانوء مارا گوشتگ ات کہ اد ء نون ہچ جاپانی نیست۔ بلئے حداء دیگ ء بہ چار کہ زی مارا سرپدی رست گوں چینیاں یک جاپانی ءے ہم نشتگ۔ من گوشاں گوریشی ء مئے ملاقات چے پیم بوت۔

زی ہوڑ شر شتگ ء ات۔ ما پے سرپدی گرگ ء چینی میتگ ء شتگ اتیں کہ مارا باریں چینی لانچے دست کپیت یاناں۔ انچیں چینی لانچے کہ مارا چیر وکائی جاپان ء سر بہ کنت۔ مارا یک نا حداء یک جانشوئے ء ہم ضلورت ات۔ میکاؤ ء ہوڑ، حدابہ رکنیت ___ ہوڑ ء و اے بے سریں شہر گنتر تکا نسر کنت۔ چینی میتگ پُر ء پیم ء پُر گو بونگ ء ات۔ چینی وتی کسان کسانیں گدانانی تہا زگر اتگ ات انت۔ آپہ نام لوگ ات انت، بلئے اصل ء سُچکی ہونڈ ات انت۔ راہ ء شتگ گوشے پلکنگ ات انت۔ مردمے ء کواہ نہ

کت۔ اے دمکانی گندگ ء من نہ زاناں پرچی ء انسان ء زندگی ء اسرارانی بابت ء
جیرگ لگ ات انت۔ من عمیگ بوتان۔

مارایک چینی مردے ء ڈس گوشگ بوتگ ات۔ ماہموداسر بوتیں ء وتی آہگ ء
مول ء مراد بیان کت۔ آئی ء گوشت، ادا میکاؤ ء یک جاپانی ءے اوں ہست انت ء آ
لوٹیت ہم کہ وتی ڈیہہ ء بہ روت۔ ما آئی ء ڈس جست کت گڑا یک بچکے آئی ء توار پر کنگ
ء ات۔ بلئے ما اوں گورائی ء ہمراہی ء شتیں۔

من وتی زند ء اے اولی جاپانی دیستگ ات، ایٹی ء جاوراں من بیان کت نہ
کناں۔ آشراب ء نشہ ء توت ء موت تتران ء ڈن ء در اتک۔ عمرے کساس 28،
29 سال بوت۔ آئی ء جان ء سر ء پوشاک پر نہ اتاں جنڈیں گردوات اتاں۔ نام ات
ءے کچی جیرو۔ پہ وارگی ء جزائی آئی ء مئے جستانی پسودات۔ سرپدی رست کہ آناگا
ساکی ء آتراپ ء ضلع ہزین ء نندوک ات۔ سُمبائ نام کشیں سرکشی ء چہ پیش یک پر تگالی
لائے ء مردماں آئی ء رادریا ء اوژناہ کنگ ء دیستگ۔ آئی ء وہدے گپ جت چم ءے
عجب رنگ ء ترات انت۔ آئی ء چماں چہ ہزاری پدرات۔

”تو عیسائی ءے؟“ گارپے ء آجست کت، بلئے آسنگ ء سیاہ ات۔ انچوش
گمان بوت گوشئے گارپے ء گور ء جست ء چہ آعمیگ بوت۔ اے گپ ء مئے سر پر نہ
بوت۔ آچ وڈ ء گپ کنگ ء ساڑی نہ ات۔ بلئے وہدے گارپے ء سک زور پردات گڑا
گپ ء لگ ات۔ آئی ء مارا حال دات کہ جاپان ء عیسائی چونیں چونیں زورا کیانی دیمپان
بوتگ انت۔ ضلع ہزین ء میتگ کوراساکی ء گوں وتی چماں 24 عیسائیناں دریاء آپ ء
سزادیک ء دیستگاں۔ اے سزا ہندی ”دائمو“ (سرکماش) ء داتگاں۔ آئی ء گوشت
بندن ء نزیک ء منگے مک کت ء عیسائی اش گوراہاں بست انت۔ دریاشپ ء کہ مست

روح آہے چولانی آماج ات انت۔ گڈی ء آتن ء شد ء ژند بوت ء کپت انت۔ یک ہفتنگے ء رند مرگ ء ہر جان بوت انت۔

من مارات کہ گپ ء ساعت ء کچی جیرو ء دیم ء رنگ برگشان انت، پدا دیم ء دگہ دابے کنگ ء ات ء حاموش بوت۔ پدا آئی ء سرانچوش چندات گوشے آئی ء پُر در دیں ویل یات بہ بنت۔ من خیال کت ہما بیست، بیست ء پنج عیسائیاناں کہ اے سزا دیگ بوتگ، بہ گندے چریشاں آئی ء سیاد ء وارشاں چہ یکے گون بہ بیت۔ مار ء اے دل سوچیں گپ کنگ نہ لوٹینگ ات۔ مفت ء حد اے مردکار ء ٹپت کدینت انت۔

”تواوں عیسائی ء؟“ گارپے ء اڑکتگ ات۔ ”بہ گوش ناں؟“

”اناں من عیسائی ء نیاں۔“ کچی جیرو ء سرپہ انکار ء سرینت ء کوکار کت ء گوشت ء، من ہچ پیم ء عیسائی ء نیاں۔“

”بلئے تو جاپان ء وروگ لوٹ ء؟ مئے کر ء لانچ ء باڑہ ء نول ء استازر ہست۔ مالیشی ء ناحد ء لانچ ء بند ء بست ء ہم کت کنیں۔ اگاں تو جاپان ء وروگ بہ لوٹ ءے گڑا۔“

گورے گیپانی اشلنگ ء آئی ء بگل چہ گل ء گوات گپت انت۔ شراب ء نشہ ء چم ء بند بوئگی ات انت، شری ء تچ بوت انت۔ آئی ء چم وتی کونڈاں سک دات انت ء لروزوکیں زبان ء درائینت ء۔

”ہو، من جاپان ء وروگ لوٹاں۔ من وتی سیاد ء وارشاں گندگ لوٹاں۔“

اے پیم ء گورے غم جتیں جاپانی ء گوں مئے حال ء احوال بوت۔ ماگپ ء اتیں کہ آئی ء تاموریں کوئی ء یک ملکے دم پہ ساعت ء اونز اوئز کنگ ء ات۔ کوئی ء ٹراہ ء یک ہورکیں بوتلے کپتگ ات کہ ہمائی ء ہورک کتگ ات۔ گوریشی ء ملاقات مئے

سرپدی رست کہ کجاروگی انت ء گوں کئے ء دپ کیگی انت؟ اود ء مارا چیر بونگ ء واستا ہم جاگہ لوٹیت۔ ماے مردکار ء وتی رتالو جوڑکت کنیں۔

کچی جیروء داں شریں ساعتے ء چم دیوال ء سک داتاں ء دست ءے ماں کونڈاں کتاں ء نشت۔ آئے سوگند داتگیں دانکانی سرء شری ء جیڑگ ء ات۔ شریں ساعتے جیڑگ ء پدراضیگ بوت۔ پرانی ء اے آلم گزائیں کارے ات۔ بلئے آشری ء سرپدات کہ اگاں آئے گو مانیا تک گوں گڑا جبروتی سرڈگار ء سر نہ بیت۔ دومی نیمگ ء فادر ویلی نانوء مہروانیاں چہ مارا یک لانچے رسگ ء امیت اوں بوت بلئے انسان دگہ حیاں کنت ء بیت دگہ چیزے۔ مروچی مار ء حال ء گپت کہ اے بوجیگ یا کسانکیں کاہک ردیماں جتگ۔ ء ڈامبر (تار کول) ء آسن ء دزکیگ سک مشکل انت۔

اے احوال ء من ہمک روچ تیش تیش ء نیسگاہاں۔ پمیشکہ اے انچیں یک روز نامچہ جوڑ بوتگ، ایثی ء سرء ہچ پیہیں تاریخ نبشتہ نہ انت۔ دز بندی انت ایثی ء پہ تہمبل وانگ ء وہد بریں کار ء واروار ء بہ کن ات۔۔۔۔۔ یک ہفتگے ء پیش من نبشتہ کتگ ات کہ ہے بوجیگ کہ مارا رسگ ء انت آردیماں جتگ۔ بلئے نوں ماے گزائیں کار ء آسان کنگ ء تو جیل درگیٹنگ۔ ما ایثی ء را ایوک ء چہ تہی نیمگ ء چہ شر کنیں ء ہمیشی ء سرء داں تائیوان ء رویں۔ دعا بہ کن ات کہ سفر ء مار ء مز نیں طوفانی دیمپانی مہ بیت۔

مروچی یک بدیں حالے دیگ ء آں۔ من گوشتگ ات مار تاچہ ژندی ء سوب ء بے تاہیر انت، آلمیر یا ء گور جتگ۔ مروچاں تپ ء ہمراہی ء گوہرے ہم چیر انت۔ آ مدرسہ ء یک کمر ہے ء کپتگ۔ شما آرا پڑوری ء دیستگ ات بلئے نوں اگاں شما آئی ء را بہ گندرات، بوت کنت پجہ اوں میارات ءے۔ آسک نزور ء لاگرا انت۔ آئی ء تپ انچو ترند بیت اگاں تڑیں ٹوالے آئی ء پیشانی ء سرء ایر بہ کن ءے چریشی ء ہم دوت چست بونگ

بابت ء اول جیڑگ نہ بیت۔ فادر ویلی نانو گوشت، ایشی ء ہمد ایلہ بہ دیئت ء شما جاپان ء بہ روات۔

”ساری ء مارویں۔“ گارپے ء یکروچے سانتا مارتا ء دل ء وش کنگ ء ہاتر ء گوشت۔ ” اودارویں جاور حالاں تپاسیں پد اتر اتوار پر کنیں۔ تناوہد ء توجان سلامت بے۔“

گوٹنگ ء و آئی ء اے گپ گوشت، بلئے کئے گوشت کنت جاپان ء مئے چمی حال بیت۔ اے اول بوت کنت ہمد اسانتا مارتا ڈراہ ء ڈرنگ بہ بیت ء وش ء شادمانیں زندے بہ گوازینیت ء اودا مئے حال ہما بہ بیت انچوش کہ پیسری عیسائیانی بوتگ۔

مارتا، چہ گارپے ء گپ ء ہاموش بوت۔ بازیں روچانی رستگیں ریشاں آئی ء گل ء دپ چیر داتگ ات انت، آئی ء چم دریگ ء سک ات انت۔ آئی ء دل ء چمی ات؟ ایشی ء تو اول شری ء زان ء۔ تو ایشی ء اول شرزان ء کہ پر تگال ء چہ ادا آگ ء واستالانچ ء سوار بوتیں ء بشپ داسکو ء نیک دعائیاں پد تاگس ء چہ مئے لانچ جنزرات، چہ ہماروچ ء سفر ء گزان ء مشکل مارا ہمراہ گون انت۔ مئے لانچ ء تہا بیماری اول کپت ء مہلوک تن ء شد ء آماج اول بوت۔ بلئے ماڈراہ پہ صبر ء شکر ء گون سگ ات انت ء رودراتک ء اے بتالیں شہر ء سر بوتیں۔

ماپادری انسانانی ہماٹولی ء گون سیادی کنیں کہ مدا م غم ء ڈکہانی آماج انت۔ مئے زندمان ء مول ء مراد ہمیش انت کہ بنی آدم ء تحکیں راہ پیش بہ داریں۔ ظاہر انت آپادری ء چہ کئے گیش دلپروش بوت کنت کہ وقتی فرض ء پیلہ کنگ ء بے سوب بہ بیت۔ گوا ء سر بوتگ ء رند سانتا مارتا ء سینٹ فرانسس زیویر ء گوماسک ہم میل بوت ء آئے دوست کرت۔ آہندوستان ء کجام ہم یک سینٹے ء ادیرہ ء سر ء شت گڑا ہمے دعائے کت

ما مروچاں سہب ۽ بیگہ ہمے دعاء لوٹیں کہ آئی ۽ نادرا ہی ہلاس بہ بیت۔ بلئے
 اوداوشی ۽ ہیج وڑیں امیت نیست، بلئے چہ حداء رحمتاں نامیت بوئگی نہ انت کہ کجام و ہد ۽
 وش بہ بیت۔ حد انسان ۽ راہما چیز ۽ دنت کہ کسے امیت اوں نہ کشیت۔ منے روگ ۽
 دوہفتگ پشت کپتنگ ات بہ گندے روگ ۽ و ہد ۽ دراہ بوئنگ ۽ وڑے بہ بیت۔

لانچ ۽ مرمت کنگ ۽ کارگوں تیزی ۽ بوئنگ ۽ ات۔ ردیم ۽ جتگیں پلکانی
 جاگہ ۽ ما کہ نوکیں پلک جتگ ات، چرہاں لانچ نوک ۽ پٹاک بوت۔ ویلی نانوء ۽ منے واستا
 ہما لانچانی بند ۽ بست کتگ، مارا امیت انت کہ آمارا جاپان ۽ نزیک ۽ دریا ۽ سرکن انت۔
 لانچ ۽ شرکنوکیں چینی سک لاگر انت۔ گندگ ۽ گوشے نادراہ انت، بلئے ساد ۽ پیم ۽
 گوک آہانی محکمیں باسکاں، ہمینچو طاقت مان کہ آہانی کاراں گندگ ۽ پدوت حیران
 بیت۔ آے لاگریں دستاں چہ وردن ۽ پڑیں گرانیں پیتی چست کن انت نہ گوشے
 لاگریں باسک انت گوشے آسنی سلاخ انت، برحال ماگیگیں و ہدے ۽ ودار ۽ اتیں۔

منے جاپانی رہشون کچی جیر و چینی مردکار ۽ کر ۽ نشتگ ات۔ آگورائی ۽ گوما آچار
 اوں جوڑ کنت گوں۔ ما آئی ۽ ہرچ کار ۽ ہورت ہورت ۽ چاریں داں آئی ۽ ہیل ۽ عاداتاں
 شری ۽ سرپد بہ ہیں۔ جاپان ۽ منے آؤکیں روچ ہمائی ۽ دست ۽ انت، مارا و آتچکیں
 مردے نہ لگیت، کار دزے اوں۔ تناوہد ۽ چینی پاسبان ہمودانت کار کنت، انچو کہ آپشت
 ۽ مان دنت، دست ۽ آپ ۽ نہ جنت۔ آئی ۽ چرے کار ۽ ایندگہ مردم ہم چرائی ۽ وش نہ
 انت۔ بندات ۽ آہاں اے چیز کمار نہ کت، بلئے یک روچے آشر جت۔ اے جنگ
 ۽ چوپ چوشیں مز نہیں گپے نہ ات بلئے آساعت ۽ اے مرد ۽ پے پیمیں بے غیرتی ۽ بے
 آپی پیشداشت، آگپ ۽ مارا حیران کت آچو چانواریں کچک ۽ پیم ۽ آہانی پاداں چنگ ۽
 ات۔ آئی ۽ دیم انچوش ماں مرنگ ات گوشے اند ۽ ناند ۽ آئی ۽ بے کش انت۔

ما ایشی ء را عیسائیانی پیہیں صبر ء شکر گوشت نہ کنیں۔ اے و لگوری ء گڈی سیم
 سرانت۔ و ہدے آلٹ و رگ ء ات گڑا آئی ء ریکانی تھا چہ وتی سر چست کت ء جاپانی
 زبان ء گپے گوشت ء۔ آئی ء پونز، گل یدریں ریک ات انت ء چہ دپ ء گج ء
 دراہگ ء ات۔ نوں مامرات و ہدے ما آئی ء کر ء جاپانی عیسائیانی گپ کتگ ات چے پیم
 ہاموش بوتگ ات۔ گمان ہمیش انت آگپ ء کنگ ء ترسیت چوش مہ بیت آئی ء دپ ء
 انچیں ہرے در بنیت چریشی ء پد ہر دیں آئے دیم ء کپت، سک چاپلوسی ء کت، جکت
 ءے ڈن ء کت انت۔

”راست بہ گوش توپہ دل جاپانی ءے؟“ یکرو چے گارپے ء وتی حاصیں داب ء
 جست کت۔ آئی ء زبان کمیں ترندات۔ کچی جیرو ء حیرانی ء گوں آئی ء نیمگ ء چارات ء
 کوکار کت ء گوشت۔ ”ہو من جاپانی ءے اوں۔“ منی وڑ ء گارپے ء ہے گپ ء سرا بھیسے
 کتگ ات کہ جاپانی انچیں قومے کہ چہ مرگ ء ہم نہ ترسیت ء اے گپ راست انت ہم،
 انچیں جاپانی ہم ہست کہ پنچ پنچ روچ ء دردناکیں سزا او پار کن انت ء آہانی ایمان ء ارزنی
 دان ء قد ء فرق نہ آیت۔ بلئے اشانی تھا کچی جیرو وڑیں بے دل اوں است انت۔

کے خیال گور کن ات مار ء ہے بے دلیل انسان ء رہشونی ء جاپان ء روگی
 ات۔ آئی ء سوگند وار تگ ات کہ آگوں عیسائیاں مار ء ڈیک دیانیت کہ مارا جاگہ دات
 کن انت بلئے آئی ء کرداں چہ ماریتگ ات کہ آراست گوشگ ء انت یا گوں مادڑوہ بازی
 ء انت۔ مار ء ایشی ء سرا بیسہ کنگی انت؟ بلئے منی چرے نبشتہ ء اے خیال مہ کن ات کہ ما
 سلاہ چگل داتگ انت یا مئے جوزگ کم توتگ انت، مجبر، من ء و اے گپ ء سر ء کندگ
 اتک کہ ماوت ء راکچی جیرو ء وڑیں مردے ء دست ء داتگ۔ بلئے کلے خیال بہ کن ات
 گڑا مئے حد اوند ء وتی مردمانی زند بے باوریں مردمانی دست ء داتگ۔ بر حال نوں چی

البت یک گپے سک تکا نسر کنت آ شراب باز وارت۔ هر وهدء توتء ء موت
انت، کارء درائیں گپتگیں زراں شراب کنت ء وارت۔ شراب ء ورگ ء پد وڑ وڑیں هنر
کنت۔ من ء انچوش گمان بیت آئی ء دل ء تہا، لہتیں انچیں دردنا کیں یات انت کہ آہاں
چیر ترینگ ء ہاترء آنشہ کنت۔

میکا ء شپ ء وهدء ہما سپاہی ء کش ء چہ غمز دیں آوازے چست بیت، کہ کلات
ء سرء گاٹ دیگ ء انت۔ مرز بوم ء وڑء ادا اول شپ ء شام ء رند چیل ء ہواریں دعا
بیت۔ چریشی ء پد پادری ء برادر موم بتی دستاں کن انت ء وتی بانانی نیمگ ء رواں۔
حذ متکار انوں انوں پیڑ گاہ ء نیمگ ء شتگ انت۔ گار پے ء سانتا مارتا ء بانانی
لیٹ مرتگ انت۔ انچوش گمان بیت گوش ء گیدی ہلاس بوتگ۔

من موم بتی ء کرء کونڈانی سرء دست ایر کتگ انت ء نشتگاں ء وتی دیخی نیمگ
ء چار گاؤں۔ دم پہ ساعت من ء ہمے خیال پیدا ک انت کہ من دنیا ء گڈی سیم سرء سر
بوتگاں۔ من انچیں جا گپے ء اتنگاں شما آئی ء، حبر نہ زان ات ء سر جمیں زند ء اول کدی نہ
زان ات اش۔ منی بند ء بوگاں لرز وکیں تر سے چیر انت ء منی چمانی دیم ء دریا ء سفر
ء دراہیں تکا نسر ی انچوش پر ترورگ ء انت، چریشی ء سینگ درد ء غمانی امبار انت۔

کدی کدی من ء ہمے گمان بیت کہ من وابے گند گاہاں من رودراتک ء ہما
دور ہندیں جزیرگ ء نشتگاں۔ ء اے راست انت ہم اگاں من ایشی ء وابے خیال مہ
کناں گڑ ابوت کنت گنوکانی وڑء کوکار کنگ بنا بہ کناں کہ مردماں ! بہ چارات اے چونیں
نہ بوتگیں کارے بوتگ۔ گڑاچی اے راستے کہ من میکا ء آں؟ پہ دل من واب
گندگ ء نیاں؟ من ء باور نہ کنت۔

دیوال ء دیم ء یک بلاہیں چرے گواش ء ات، آئی ء گزانیں تو ار شپ ء ماں

سر کن ات۔ کسے آئی ۽ سر ۽ ایمان کاریت ۽ پستہم زوریت آدل ایمن بہ بیت ۽ کسے کہ ایمان نیاریت آگول حداء عذاب ۽ دچار بیت۔ ہمیش انت ہما لبز کہ یسوع مسیح ۽ گڈی رند ۽ ہمود ۽ مچ بوتگیں وتی دوزواہانی دیم ۽ تران کرتگاں۔ مروچی من ہے گوشتن ۽ پلہ مرزی ۽ کنگ ۽ آل۔ گوش ۽ مسیح ۽ دروشم منی چمانی دیم ۽ دراہ انت۔

یسوع مسیح ۽ دروشم چے پیم انت؟ اے بابت ۽ انجیل ہاموش انت۔ شتا شتر تر زان ات بندات ۽ عیسائیاں یسوع مسیح یک شوائگے ۽ دروشم ۽ دیستگ ات۔ ذرا جیں گوا لگے ۽ تنکیں گنجی پر اکے گور ۽، یک دستے ۽ شپیلی پادے ۽ دومی دست ۽ لٹے۔ اے عکس مئے ملک ۽ شری ۽ بچارگ بیت۔ جی ۽ ایشی ۽ توک ۽ بازیں ہما مردمانی دروشم گندگ بیت کہ آہاں ماشری ۽ پجاہ کاریں۔ بندات ۽ عیسائیاں یسوع مسیح ۽ مہربانیں دروشم ہے پیم ۽ خیال کرتگ۔ بلئے رودراتکی کلیساء ۽ ڈسم مید ۽ سیاہیں ریش گندگ ۽ کانت۔ اے گوشے یسوع مسیح ۽ رودراتکی ساچشت انت۔

نیم کرن ۽ عکس اڈکنوکاں یسوع مسیح ۽ دروشم ہے داب ۽ جوڑ کرتگ چریشی ۽ واجہی پیدا اور انت۔ بلئے اے وہد ۽ منی چمانی دیم ۽ کہ یسوع مسیح ۽ دروشم پیدا اور انت آ ہے عکس ۽ دروشم انت کہ بورگوساں سیبیلکرو ۽ ایر انت۔ آ عکس منی دل ۽ دماغ ۽ تہا تنیکہ تاجگ انت من آئی ۽ را اولی رند ۽ نوک مکتبی ۽ دروشم ۽ چماں چارینگ ات، اے عکس ۽ تہا یسوع ۽ یک پادے پاک این تبرکاتانی سر ۽ ایر انت ۽ راستیں دست ۽ صلیب ۽ پجگ ۽ انت۔ اے دروشم ۽ سر ادوزواہانی دلاں مزن کنگ ۽ ہما اثرات انت کہ اے وہد ۽ اے دروشم ۽ سر انت آوہد ۽ آئی ۽ اے وڑ گوشتگ ات ” منی میشاں کدیم کن ات، منی میشاں کدیم کن ات، منی میشاں کدیم کن ات۔ “

اے دروشم چہ کجال ۽ تاگت ۽ چکار انت۔ من اے دروشم ۽ ہے پیم ۽

مئے سر گرگ ء پنج روچ پشت کپتگ۔ مئے کرء پہ جاپان ء برگ ء واستا بیدئے
 وتی دل ء دگہ پنج نیست۔ ماڈراہ گوں وتی ارواہاں پہ روگ ء ساٹگانیں، اپسوزاے ساعت
 ء سانٹا مارتا ء بابت ء پنج نبشتہ کت نہ کنناں، حداء مئے اے بد بختیں سنگت ء راتنیکہ وش
 ء ڈراہ نہ کرتگ، آاے سفر ء وشیاں ز بہر ء بے بہر انت۔

دومی در

حداء رحمت بہ بیت

یسوع ء جلال سلامت

گوستگلیں دو ماہ ء ہرچی منی سرء گوست، عقل ء فہم ء چہ در انت، یک کسانیں
نمدی ء چہ پیم بیان بہ کنناں۔ پدا اے گپ ء اوں نہ زاناں کہ استیں جاوراں اے
نمدی ترادست کپیت کہ ناں۔ بلئے اے و ہدء منی جاوراںچوش انت کہ من وت ء راجہ
نیسگ ء ہچ پیم داشت کت نہ کنناں۔ من ماراں چیزے نہ چیزے پر تونبشتہ کنگی ء الم دیم
دیگ منی المی ڈبہ انت۔

ماچہ میکاؤء در کپتیں وش بحتی ء ہشت روج ء موسم سک وش ات۔ آزمان
صاف درپشناک ات۔ آچار گوات ء دست ء چول ورگ ء ات انت۔ ماہیگانی رم ماں
گوات ء دریاء بالی ء سٹ ات انت گڑا آہانی دلبد نگرہ ء پیم ء روج ء دیم ء درپش ات
انت۔ ہمک سہب ء من ء گارپے ء بوجیگ ء سگان ء سرء عبادت کتگ ء حداء شگر
کپتگ کہ آئی ء ماراچونیں وشیں موسم بخشتاگ۔ بلئے چریشی ء پدناگت ء مارا توپان ء گور
جت۔ آشش مارچ ات، و ہدے چہ نمہی پانیں رودراتک ء تزندیں گوات ء کشگ بنا

کتے مئے انشکارے کہ بلات انتے آں دودوے منیں آہار دور کہ تے مئے مئے

۽ ڪسانين آچار ڪٽي۔ اے ساعت شپ ۽ دومي پاس ات ۽ مٺي ڪر ۽ بيد ۽ اے
 ڏول ڪنگ ۽ دگه ٻچ وڙنيست ات يالانچ گورماني ميار به ڪٽين۔ بلٽي هه ساعت ۽ لانچ
 ۽ ديبي نيمگ بوت ۽ آپ تهپترت۔ ماسر جمين شپ ۽ هه ٽنگ ۽ رانچ مان چت
 ۽ چه لانچ ۽ آپ ڪٽنگ ۽ جهد ڪرت۔

حد احد اڪنان گوربام ۽ وهه ۽ طوفان ڪپت۔ اے وهه ۽ جانشو ۽ ماسڪ دمبرنگ
 ات۔ دمبرگ ۽ چه مانچوش اتين ڪه گز نچين ساماناني نيام ۽ ڪپتئين ۽ امود اوپنگي جاگه ۽
 آزمان ۽ سر ۽ آڀاڻ چڪارين جمراني ندرگ ڪت۔ جمر ودراتڪ ۽ روگ ۽ ات انت۔ اے
 ساعت ۽ من ۽ سينٽ فرانسس ۽ حيال ۽ گورجٽ۔ آئي ۽ اوں هه پيم ۽ طوفان ۽ رند
 ۽ هاموشي ۽ آزمان ۽ سر ۽ جمر اوڙناگ ۽ ديستگ اتاں۔ آئي ۽ اوں اے شير چڪين آزمان
 ديستگ۔ پدا چريشي ۽ رند داں هشتاد سال ۽ هه پيم ۽ چينچو تبليغي ۽ مڪتبي افريقه
 ۽ هندوستان ۽ بندناں گوٽنگ ۽ همد ۽ سر بوتگ انت۔ ايشاني تهابشپ سيڪوئير اوں گون
 بوتگ ۽ گينيتنو هم، گو ميز ۽ لوپير اوں گون بوتگ انت ۽ گير يگور هم۔ هماهاں جاپان
 ۽ بائبل ۽ تعليم لوگ لوگ ۽ سر ڪت۔

اگاں مردمانی حساب ۽ شروع به ڪن ۽ گڙا لڙهلاس بوتگ ۽ نام ۽ نه زانت۔
 ايشاني توک ۽ فادر جل دے ماتا اوں بوتگ ڪه جاپان ۽ بدن ۽ چم ۽ سک بوتگاں داں
 درياءَ گورماني ديمپان بوت۔ من ڪياس ڪت ڪناں ڪه آئي ۽ چه پيمين ڪيفيتي بوتگ۔ آئي
 ۽ جبين اوں مني وڙ ۽ جوز گاني گرمي ۽ چه برانز گپنگ۔ هه جوز گاں آئي ۽ را مصيبت
 سگ ۽ هاٿيگ داتگ۔ آئي مشنريان شير چڪين آزمان اوں ديستگ ۽ آڀاڻ چڪارين جمر
 اوں ديستگ انت ڪه ديم چه رودراتڪ ۽ اوڙناگ ۽ بوتگ انت، آوهه ۽ آهاں چه حيال
 ڪنگ۔ چريشي ۽ من شر ڪياس ڪت ڪناں۔

گوئے ساماناں کچی جیر و اوں وپتنگ ات۔ من آئی ء ساہ کٹنگ ء توار ء اشکنگ
 ء اتاں۔ طوفان ء و ہد ء شوم ء جانشوہانی ہیچ وڑیں کمک نہ کت ء نوں چوش سار تیں گنٹ
 ء کپتنگ ات۔ آئی ء آتڑاپ ء آئی ء شانوک تلیتنگ ات انت ء ہامئے رہشون جاپانی
 ء چیزے جوڑگ ء ات۔

جانشوہانی وڑ ء ماہم آئی ء راشرنہ گوشت، پمیشکہ من آئی ء جوڑگانی سر ء ہیچ
 وڑیں دلگوش نہ دات۔ بلئے ناگت ء منی گوشاں گر اسیاء سانتا ماریا ء آواز کپت، من گڑ
 اتاں، ہما مرد ء کہ سلہیں سور ء وڑ ء وتی شانوکانی تھا کپتنگ ات، سانتا ماریا ء گوشتنگ
 ات۔

گار پے ء را من پہ وڑے چارات۔ اے مرد کار مئے دین ء بوت کنت۔ اے
 انسان ء سر جمیں سفر ء مئے نٹشے اوں کمک نہ کت بلکیں مئے جنجالانی مستریں سبب ات۔
 ناں چوش بوت نہ کنت۔ آمردم کہ ایمان کار انت آہاناں مرگ اوں چوش لگور کت نہ
 کنت۔

کچی جیر و ء شانوکانی تھا کپتنگیں سرے چست کت ء سکیں بزگیں نگاہاں گوں
 مئے نیمگ ء چارات ء۔ پدا آئی ء انچوش کت گوشے مئے چمانی تھا ہما سوال کہ ہست
 انت آئے فہمگ ء نہ انت۔ آئی ء لگوریں کندگ ء جت۔ اے کندگ ء انچیں گلاہگ
 ء چاپلوسی ہوار ات کہ آئی ء گپ کنگ نہ بیت آئی ء اے کندگ ء چہ منی نک مدام تہل
 بیت۔

”تو عیسائی ءے ناں؟“ گار پے ء دپ ہیچ لگوشت ء جست کت۔ راستیں گپ
 ء بہ کن، من تراچہ جست کنگاہاں، ”تو عیسائی ءے یا ناں؟“

کچی جیر و ء تزند ء تزند ء سر پہ انکار کنگ ء سُرینت۔ اشانی کر ء کہ چینی نشتنگ

آئی ہے ماپادریاں وت ہے چھی و چیر داتگ؟ مناگمان بوت کہ اے لگور پرے گپ و دل
 ترک انت کہ جاپان و سر بوتگ و گوں ما آئی ورا جاپان و سر کار و دست و بہ دینے۔ بلئے
 اگاں آ عیسائی و نہ انت گڑ اترس و بیم و آئی و دپ و چہ گراسیا و سانتا ماریا چھی و در
 اتک؟

اے مرد کار پہ مئے و استامز نیں گڑ منجے، حیر، من جزماں میزن میزان و ایشی
 و سر پوشی و سر پدیں۔

داں سہب و ہج جاگہ و مار و بچکے اوں زمین گندگ و نیاتک۔ ہج وٹیں جزیرگ
 و امیت اوں نیست ات۔ کدی کدی جمر اوں چہ روچ و برازاں سر کش ات، چماں سک
 تور ات، چہ ژندی و معناگیگ اتیں۔ درستانی چم دریا و سک ات انت۔ دریا و چولانی
 دنان اسپیتیں گواڑ گانی وڑ و درپشگ و ات انت، ہو یک گپے ہست کہ حد و مارا یلہ نہ
 داتگ ات۔

دڑہلگ و لانیچ و پشتی نیمگ و یک جانشوئے و کوکارئے جت۔ آ، آ زمان
 و نیمگ و اشارہ کنگ و ات۔ آنیمگ و اشارہ کنگ و ات ہمانگو یک مرغے بال ات۔ آ
 اردلیں مرغ مئے نزدیک و اتک و آچار و سر و نشت۔ آچار چہ دوٹیکیں طوفان و درتگ
 و چنڈ چنڈ ات۔ پدا وڑ چکانی تاک آپ و اوژناگ و دیست انت۔ نوں مارا بیسہ بوت کہ ہما
 زمین و ہاتر و مانچو تکا نسر بوتگیں آنوں الم دور نہ انت بلئے گو میشی و ہوار مئے و شی تر سے و
 مٹ بوت۔ اگاں اے جاپان انت گڑ امارا چیر بوتگی انت۔ کسان و چہ کستریں کٹی یکے
 اول مارا مہ گندیت۔ اے وٹیں لانچانی بابت و مہلوک حال و دمان و سر کار و دنت کہ
 آہاں کجادر ملکی لانچے دیستگ۔

دل تڑپیں کچکانی پیم ء من ء گارپے سامانانی گرنچ ء چیر ء پٹینیں۔ جانشوواں
لانچ ء دیم ء کسانیں آچارے جت ء جہد اش ہے کت کہ آ زمین ء ہما جاگہاں چہ پسند بہ
بنت کہ بندر ء جاپان ء اصل سر ڈگار انت۔

شب ء نیم پاس ات، لانچ میزان میزان ء جنزان ات۔ وش بحتی ء چہ اے
ساعت ء آزمان ء ماہ درانہ ات۔ آزمان سیہ لنج ات۔ جاپان ء سر ڈگار مئے نزدیک ء
پیداک ات۔ مایک انجیں بندنے ء نیمگ ء روگ ء اتیں آئی ء ہر دونیمگ ء کوہ ات
انت۔ نوں ماہالوگاں اوں گندگ ء اتیں کہ یکے دومی ء گوں سر پہ سر ات انت۔
درستاں ساری کچی جیرو ء آپ ء مان دات۔ پدا من وتی پاد شہار دات انت چریشی ء پد
گارپے ء ہے تزونگلیں آپ ء مان دات۔ اے جاپان انت گندے؟ دگہ یک ملکہ
ء جزیر گے نہ انت؟ چہ مارا کسے اوں زانگ ء نہ ات۔

پدا ہاموشی ء گوں یک کسانیں ہونڈے ء پٹینیں۔ کچی جیرو جاورانی تپاسگ ء
ڈن ء دراتک۔ پادانی بز مش دور بوہان بوت ء چاریں آتزاپاں چٹ ہاموشی ء مان شانہ
نوں آواتر نہ کنت۔ گارپے ء مجتہیں گالوارے ء گوشت۔ ”آتر سوکیں انسان شت۔“
بلئے من اے ساعت ء دگہ چیزے جیڑگ ء اتاں۔ آئی ء مار ء یل داتگ ء نہ
تینگ بلکیں یہودہ ء وڈ ء آگودا ڈر وہ کنگ ء انت، آ انوں واتر کنت۔ بلئے گوں سپاہیگاں
کنیت۔

”رُ مے سپاہیگ دستاں آس ء سلاہاں گوں ہمینگو اتک انت۔“ گارپے ء
انجیل ء یک آیاتے وردکت۔ من ء گیتسمنی ء ہما شپ گیر اتک و ہدے مئے حد اوند ء پہ
دلیری وت ء رامہلوک ء دست ء دات۔ و ہد جنزان ات ء منی دل ایر چان ات، پیشانی
ء ہید دیم ء شتور گپت انت۔ پہ راستی مناسک ترسگ ء ات پدا گوشے بز مشے بوت،

لہتیں مردم ہمینگو پیدا ک انت۔ آہانی آس ء رژن لنجیں تہاری ء ہلاس کنگ ء پچکانیں
جہد ء ات انت۔ آنزیک ء آہان ات انت۔

یکے ء وتی آس برزکت ء گویشی ء یک بزناکیں دیے درپش ات۔ آدم سہر
ات اول ء شوزات ہم۔ آپیریں مردے ات، آرادگہ پنچ ء شش مردم ہمراہ ات کہ
مارادل تزکیں چم ءے چارگ ء ات انت۔

کماشیں پادری ء وتی دلبد ء سر ء صلیب ء نشان جوڑکت، آئی ء گلواری بزرگی
ات۔ وتی پر تگالی زبان ء پادری ء لبز اشکت مناوتی گوشانی سرا بیسہ نہ بوت۔ من وابے
کندگ ء نیاں؟ کماش ء چد ء کیشیں پر تگالی نہ زانت۔ پدا ہم صلیب ء نشان ء گوراہاں
مئے سیادی برجم کت۔ منی سر توگ ء ات۔ بلئے من ہے داب ء اوشاتاں۔ گڈی ء ما
جاپان ء سر بوتیں۔ اے مارشت ء منی جان ء درائیں پٹ پادکت انت۔

کچی جیرو ہے مردمانی پشت ء پٹنگ ات۔ گلا ہو کانی پیم ء آئی ء دنتان ڈن ء ات
انت۔ من چہ پشلی ء وتی لٹ گڑا ات انت، مئے حد اوند یسوع ء پہ زانت وت ء را یک
غدارے ء دست ء دات ء مناں کہ کچی جیرو ء وڑیں انسانے ء سرا بھیسہ نہ کناں؟
”بلئے کن ات چداں در کپ ات!“ کماش ء پہ تر سگی گوشت، آمنو منو کنگ ء
ات۔ ”اگاں جنٹا نلے ء دیست گڑا شر نہ بیت۔“

من پدا گوں حیرانی ء آئی ء نیمگ ء چار ات۔ آئی ء پدا یک انجیں لبزے
گوشتگ ات کہ ایوک ء عیسائی اش گوش انت۔ ”جنٹا نل“ بزاں در عیسائی۔ مئے
کماشاں سینٹ ریویر ء زمانگ ء اے لبزاناں ہیل دا تگ ات۔ اے سر ڈگار ء رامیزران
کنگ ء چینچو مردمانی خون رتگ۔ بلئے چریشی ء پدا اے سر ڈگار پدا اوں پرے حال ء
اتک ء سر بوت۔ بلئے ادادان و چندگ بو تگ۔ چریشی ء تچ اوں بو تگ انت۔ نوں منی ء

گارپے ۽ کار ہمیش انت کہ ایشاں آپ بہ دعیں چوش مہ بیت کہ آچہ بُن ۽ ہُنڈالاں بہ مر
انت۔

اے مردماں اے شپ ۽ مار ۽ یک کوٹی ۽ ۽ چیر دات۔ کوٹی ۽ کش ۽ واڑے
ات۔ ہود ۽ چہ سکیں بدیں بوہ پیدا ک ات۔ آہاں مارا بھیسہ داتگ ات کہ اداچ وڑیں
ترس نیست۔ بلئے ما اے گپ ۽ حیران اتیں کہ کچی جیرو ۽ انچوزوت چوں اے عیسائی
دست کپتنگ اتاں؟

ایندگہ روج ۽ بامسار ۽ من ۽ گارپے ۽ جاپان ۽ دہکانانی گد پوش ات ۽ ہما
ورناہانی گوما کوہ ۽ سر ۽ شتیں کہ شپ ۽ گوں کماش ۽ اتگک ات انت۔ اے کوہ میتگ ۽
پُشتی نیمگ ۽ ات انت۔ اے مردماں مارا ہمد ۽ سر کنگ لوٹ ات۔ ہود ۽ یک کوٹی ۽
ہست ات کہ سیاہیچکانی ایر کنگ ۽ جاگہ ات۔ ماہرز ۽ لکپان اتیں کشک مج ۽ لنج ۽ تہارات
داں برز ۽ سر بوٹگ ۽ شنزک بوت۔

منزل ۽ سر بوٹگ ۽ پدماکیاس کت کہ اصل ۽ اے چونیں میتگے۔ بُندر ۽ اے
میدانی میتگ انت۔ ایشی ۽ نام انت، تو موگی۔ اے ناگاساکی ۽ چہ زیات دور نہ انت۔
ادا کساس دوصد کہول جہہ مند انت ۽ میتگ ۽ گیشتر مردماں پتسمہ زرتگ۔

”نوں ادر ۽ جاورچی پیم انت؟“ من چہ یک ورنہ ہے ۽ جست کت۔ ”سک
حراب انت فادر۔“ آئی ۽ نام موکبھی ات۔ آئی ۽ چک ترینت وتی سنگت چارات ۽
گوشت ۽ ”ماہچ کت نہ کنیں، اگاں کسے سر پد بوت کہ ما عیسائی ایں بہ زان مارامات ۽
نیا ورت۔“

ماوتی گٹ ۽ صلیب کش ات انت ۽ ہماورناہاں دات انت۔ صلیب ۽ زورگ ۽
پد آگل ۽ بال بوت انت۔ آپہ عزت دیگ ۽ ہاتر ۽ داں زمین ۽ جگک ات انت ۽ صلیب

اش وتی پیشانیاں لگاشت ء دعاش کت۔ گمان بوت آہاں مدتے بیت صلیب پہ چم ندیستگ ات۔

”چوش بوت نہ کنت کہ یک پادری ءے مئے گوماہ بیت؟ لہتیں برادر اول بہ بنت شرانت۔“ موکیجی ء دست لاپ ء سرء بستگ اتاں ء چم ءے زمین ء سک داتگ اتاں۔

نوں اے گپ ء گوشتگ الم نہ انت کہ گوشتگیں لہتیں سالاں چہ اے مردماں ہچ وڑیں پادری یا برادر ء شکل نہ دیستگ ات۔ شش سال ء داں جاپان ء یک پادری میکوئل متسودا ء دگہ یکے جیسوسٹز برادر ء ماتو ء گورے میتگ ء وتی رابطہ داشتگ بوتگ ات۔ بلئے قہر آماچی ء پد نومبر 1633 ء ء آ اللہ ء آزمان ء پھیسانی ء اندیم کرت۔

”پداچے بوت؟“ اے جست گارپے ء کت۔ موکیجی ء آئی ء پے دات، جواب ء ایشنگ ء مئے درستانی پاداں لرزگے چیر کپت۔ من چہ تئی وسیگ ء روم ء عیسائی کلیساء دراہیں مزن شانیں مردماناں گوشتگ لوٹاں کہ آئی ء مار ء چے گوشت۔ آ گپ ء ات گرٹا منا انجیل ء اے لبزیات آہگ ء ات انت۔ ”لہتیں توں شرین زمین ء سرء کپتگ انت ء آتج کپتگ ء رستگ انت۔ لہتیناں دہ در صد کشار داتگ بازیاناں سی در صد ء لہتیناں صد در صد۔“ راستیں گپ چوش انت کہ اے ظلم ء زور اکیں عہد ء بیدے پادری یا برادر ء ایشاں وت ء راوت مچ ء یکجاگہ کتگ ء وت اول عبادت بر جاہ داشتگ، ہے پیم ء آہاں دین ایرجیک بوٹگ ء نہ ایشنگ۔

تو موگی ء اے مچی انچوش بر جاہ دارگ بوت کہ یک عیسائی ءے پادری جوڑکت (من اے گیاں انچوش گوشگایاں انچوش کہ من ء موکیجی ء گوشنگ انت)۔ ہما پیریں زیک مار ء بدن ء دپ کپت، پادری ایت۔ اے مردم آئی ء ”جی ای سا“ گوش انت۔ آ

ایشی ۽ پد جہل ۽ مردم مارا دست کپت انت آتوس ساما گوشگ بنت۔ اثنانی کار دینی تعلیم دیگ انت۔ ہے عبادت اول کنائین انت۔ چریشاں پد ما کمک کار انت کہ آمد شی گوشگ بنت۔ ہے مردم انت دین ۽ زندگ مانگ ۽ ہاتر ۽ شپ ۽ روچاں یک کنگ ۽ انت۔

”اے دُراہیں کار تو موگی ۽ بوئنگ ۽ انت؟“ من جست کت، منی گمان ات کہ ایندگہ میتگ ۽ مردم اول انچوش کنگ ۽ بنت۔
 موکیچی ۽ سر پہ ہو کنگ ۽ سُرینت۔ رند ۽ سر پدی رست کہ اے ملک ۽ کہولی سیادیاناں سک باز ارزشت دیگ بیت۔ بلئے یک میتگے ۽ مردم دومی میتگ ۽ مرداناں گیش دوست نہ دار انت۔

”فادر، من ایوک ۽ وتی میتگ ۽ گپ ۽ جت کناں۔ دگہ میتگ ۽ مہلوک ۽ گوں نندگ ۽ پاد آہگ سر کار ۽ شک ۽ چکل دنت۔“
 بلئے من آسر ۽ سوج کتاں کہ آ ایندگہ میتگاں اول عیسائیانی بابت ۽ سر پدی بہ گر انت۔ من لوٹ ات کہ ہمینچو زوت تر بیت درائیں مردماں سر پدی بہ رسیت کہ پادری ۽ صلیب دست ۽ انت ۽ اے ویرائیں سر زمین ۽ سر بوتگ۔

نوں مئے زندمان اے ڈول گوزگ ۽ ات۔ شپ ۽ ماہواری ۽ عبادت کت، ہے پیم ۽ گوشتگیں و ہد ۽ مئے کماشاں چیر اندریں جاگہاں پیٹنگ ۽ عبادت کتگ۔ گور بام ۽ مادراہ کوہ ۽ سر ۽ شتگیں کہ بوت کنت عیسائی ۽ مئے شوہاز ۽ اینگو بنیت۔ ہمک روچ چماہاں دو ورنہاں مئے وستا ورگ آورت۔ کسے بجیت ما گوشداریں۔ آہاناں سر ۽ سوج کنیں ۽ عبادت ۽ وڑ ۽ ڈولان اش گوشیں گوں۔ روچ ۽ ماوتی کوئی ۽ دروازگ ۽ بند کنیں ۽ عبادت کنیں ۽ جہد ہمیش بیت کہ ہچ وڑیں بڑمشے اول مہ بیت۔ کوئی ۽ آس روک کنگ ۽ وجست

ءمہ کن۔ چیا کہ دوت مارالمء گرا نین انت۔ موکیجی ء آئی ء سنگتے ء کوٹی ء یک گنڈے
اوں جتگ اگاں تر سے سازے بوت گڑا، ہمیشی ء تہا چیر بہ ہیں۔

اے سرپدی و مارء رستگ ات کہ نزیک ء میتگ ء تو موگی ء قبلہی جزیر گاں
تنیگہ عیسائی است انت۔ بلتے روج ء رحمانی چہ کوٹی ء درکپگ شر نہ انت۔ چریشی ء ابید
من جزم کتگ کہ ہرچی بیت بہ بیت، اے رگ ء سستگیں میشاں گوں الم دپ کپاں۔

سیسی در

سباستین روڈ ریگیز، نمدی

اے ملک، چہ جون، ماہ، بے بے، موسم، موسم، بندات، بیت۔ مردمانی، گوشگ، انت، یک، برے، ہو، بنا، بوت، گڑ، اماہانی، ماہ، یکشل، گواریت۔ ہو، رانی، وہد، سرکاری، کارندہانی، چاروگری، کم، بیت۔ ہمیشہ، خیال، کت، کہ، ماوتی، وار، وش، بہ، کنیں، کش، گور، میٹگاں، بہ، روں۔ اود، روگ، پشت، کتگیں، عیسائیوں، گوں، رابطہ، کنگ، جہد، کنیں، من، آہاناں، گوشگ، لوٹاں، کہ، ماشمار، فراموش، نہ، کتگ۔ آ، یوک، نہ، انت۔

چد، پیش، من، جبر، اے، پیم، نہ، ماریتگ، کہ، یک، تبلیغی، عے، زندگی، چینیچو، معنا، دار، پُر، ارزشت، بیت۔ جاپان، اے، مردم، ہمالانچ، پیم، انت، کہ، دریا، راہ، گے، گار، کتگ، آہاناں، نقشہ، اوں، گون، نیست، گوشگ، مول، مراد، چوش، انت، کہ، اگاں، ہے، حال، بوت، ہے، مردم، بیدے، پادری، یا، برادرے، بوت، انت، گڑ، آہانی، امیت، ہلاس، بہ، بنت، آ، پد، اتہاری، سر، بتگ، بنت۔

زیک، ہو، بوتگ۔ گوشگ، انت، چرے، ہو، رند، موسم، سک، گرم، بیت۔ چہ

ات انت گوشے دڑچکاں لرزگے چیر انت۔ من ء گار پے چه داری کباٹانی ٹنگاں ڈن ء
 ندرگ کنگ ء جہداں کنیں، مارا ہنج گندگ ء نئیت، پمیشکے ماگیش زہر گریں۔ داں کدما
 ہے وڑ ء بندیک ہیں؟ مئے صبر سر ء شتگ، ہر دو ہژم گپتگیں۔ چه ماہر دو میناں کسے
 کسانیں اوں سُر ء پُرے بیت گڑا دومی زہر ء زہر چاریت۔ ہمک روچ مئے بندیک بو تگ
 استالانی پیم ء شول کشتان انت۔

پیسر ء من ترا اے میتگ ء بابت ء شریں وڑے ء سر پدی بہ دیاں۔ اے میتگ
 ء مردم سک غریب انت۔ اے مردم آلو ء برج کش انت۔ ایشانی کسان کسانیں ڈگار
 انت۔ اد اشالی داریں برج ء ڈگار نیست۔ چه اینچو محنت ء اے کو ہی زمینانی سر ء کشار کن
 انت چریشی ء تو آہانی ہمت ء مٹو گر نہ بے بلکیں چر اہانی مشکلیں زندگی ء تو عمیک ہم بہ
 بے۔ آہاں چونو کائی باریں دو بیل ء وردن دز کپیت۔ بلئے پدا ہم ناگاساکی ء حاکم چر اہاں
 سر جمیں سُنک ء گیپت۔ راستیں گپ ہمیش انت کہ باریں کد انت اے دلوتی زندمان
 ء گوازیگ ء انت۔ اے میش ء بُزانی داب ء زندگ انت ء ہمیشانی وڑ ء مر انت۔ مئے
 مذہب چوش جہلگ ء آپ ء ایر رتچ ء وڑ ء انت، آچوش ایر رتچیں آپ ء اے ملک
 ء تکلان انت، ایشی ء سوب چوش انت کہ اے دین ء ہما مردماناں مہر، ہما دوستی ء ہماوشی
 داتگ ات کہ دائم ہمانی ء ر ہچار بوتگ انت۔ اے پادریانی شری بوتگ کہ زوت آہانی دل
 اش گون وت کتگ انت اش۔

تینگے گوں تو موگی ء دراہیں مردماں منی گند ء مند نہ بوتگ۔ چه سرکار ء کارندہانی
 ترس ء مئے کر ء بس دو ورنہ کئیت۔ آ اول شپ ء۔ چر اہانی زبان ء لاطینی ء پرتگالی
 لبزانی اشنگ ء کدی کدی من ء کندگ کئیت۔ چونابا جگ ء اے مردم ”کونشان“
 گوش انت ء گلباگ ء ”پارائیں۔“ دوزہ ء مئے وڑ ء انفر نو اوں گوش انت۔ اشانی زبان

انت۔ اثنانی پچاہ آرگ سک مشکل بیت، ماچی زوہ سہی سوہ او ماشوہ ساکی سر پد ہیں۔
باز پریشانی بیت۔

موکیجی ء بابت ء و من شمارا گوشت گوں۔ نوں ایدگہ عیسائیانی بابت ء گوشتاں
گوں۔ اچی زوکساں پچاہ سال ء بیت، آشپ ء مئے کر ء کئیت۔ آئی ء دیم ء سر ء انجیں
چل پر چریشی ء سبب ء گوشتے ہر وہد ء زہر ء پُر بہ بیت۔ عبادت ء وہد ء یا چریشی ء رند آ
یک گپے اوں نہ کنت، آ باز پگر مند گندگ ء کئیت آ منی ء گارپے ء سُر پُراں ہورت
ہورت ء چاریت۔ آئی ء ٹیلگ درپش انت۔

اوماتسو اچی زوہ مستریں گوہار انت۔ ایٹی ء جو دبیر ان بو تگ ء جنوزام انت، آ
وتی بزاز تک سین ء ہمراہی ء مئے کر ء اتلگ ات۔ آئی ء مئے واستاوردن اوں آؤرت۔
اچی زوہ وڑ ء اے ہم ہر چیز ء ہورت ہورت ء چاریت۔ من ء گارپے ورگ وریں آمار ء
چماں سک دنت ء چاریت۔ تو گمان کت نہ کن ءے کہ چونیں بے تائیں ورگ انت۔ کو
تاپتگیں آلو ء واد آپ۔ ماپہ زورے حشکیں آلوں چہ گٹ ء جہل ایر گججیں، آمار ء
چار انت ء کند انت۔

”مازاناں لیبویں؟“ یک روچے گارپے ء زہر کت ”یا بہ گندے ماتوازی وڑ ء
ورگ وریں؟“

آگارپے ء یک لبزے ء اوں سر پد نہ بوت انت بلکیں چریشی ء آہاں گیشتر کند
ات۔ چہ کندگ ء آہانی دیم ء انجیں کر چک پر بوت انچوش کہ کاگدانی سرا بیت۔

نوں من شمارا عیسائیانی چیریں گل ء بابت ء گوشتگ لوٹاں۔ من گوشتگ ات
کہ جی ای ساما پستسمہ دیگ ء کار ء کنت ء توس ساما عبادت پرمانیت۔ توس ساما دراہیں
عیسائی دودانی کیلنڈر جوڑ کر تگ۔ ہے حساب ء آدراہیں دوداں برجم داریت۔ کر سمس،

نیست پمیشکہ آگول جُماعت ءعبابت نہ کن انت۔ آہاں چیر وکائی یک عکسے جوڑ کر تگ، ہمانی ءدیم ء ایر کننت ءعبابت کن انت۔ آدعلا طینی زبان ءکن انت انچوش پیٹرز ترس ءاوستر ءایوے میریاء دگہ بازیں۔ دعاء ساعت ءآدگہ گپ اول کن انت، آدمام ہے ترس ءگار انت کہ چوش مہ بیت کہ آہانی سر ءاُرش کنگ بہ بیت۔ بُندر ءآہاں اے گپ تپاسیتگ کہ اگاں آہانی سر ءاُرش بوت گڑا آگوش انت کہ جلسہ کنگ ءبوتگ انت۔

شمبار ءسر کشی ءپد اءءء حاکم ءجہد ہمیش انت کہ ادا بچ وڑیں عیسائی پشت مہ کپیت۔ سرکاری کارندہ ہمک میتگ ءرونن درائیں لوگاں پٹ انت۔ برے برے ناگت ءیک لوگے ءسر ءاُرش ہم کن انت۔

گوئنگیں سال ءاے حکم دیگ بوتگ ات کہ کسے وتی ہمساہگ ءلوگ ءگوما دیوال ءہوار مہ کنت۔ دو لوگانی نیام ءبچ وڑیں پل ہم بندگ مہ بیت۔ مول ءمراد ہمیش ات کہ ہر مردے وتی ہمساہگ ءلوگ ءسرگ کت بہ کنت کہ ہود ءبے رہ بندیں کار بوتگ ءنہ انت۔ حکم ات اینچک ءشک دار بوت ءے لازمی حال بہ دے۔ لب ءلا بچ دیگ بوتگ کہ ہر مردے پادری ءچارگی ءبہ کنت آئی ءنگرہ ءسے صد اشرفی دیگ بیت۔ برادر ءحال رسائی ءدو صد ءلس عیسائی ءبابت ءحال بہ دنت آئی ءرایک صد اشرفی دیگ بیت۔ نون اے گپ ءگوئنگ ءضلورت نہ انت کہ پرے غریبانی و استا اے چنکس مز نہیں لب ءلا لچے۔ ہے و استا عیسائی وتی ہمساہگانی سر ءحجر بیتک نہ کن انت۔ من گوئنگ ات موکیبھی ءاچی زو ءدیم چہ ہر تپیمیں جوز گاں ز بہر گندگ ءکانت۔ نون گمان بوت کہ چھی ءچوش انت۔ بُندر ءآوت نہ لوٹ انت کہ چر اہانی دیم ءوشی یا غم پدر بہ بیت۔ چوناہا اینچو دیر ءچیر بوتگ ءسوب ءچہ آہانی دیم ءگوش ءے دپو

کھبے پر کنگ بہ بیت۔ چینچو بزٹن ء گپ انت، نہ زاناں حداء عیسانیانی سرء چوش ایس
مزنیں بارے پرچی ء لڈیتنگ۔

من وتی دیمترء نمدی ء فریزء شوہازء حاکم انوئے ء بابت ء نبشتہ کنناں۔ شمارا
یات بیت کہ میکاؤ ء فادر ویلی نانو ء گوشتنگ ات کہ چہ درستاں مکیشتر ہے مردکار ء گیش
ترسگی انت۔ حداء واستافادر منٹر لوسیس دے سانیتزء منی سلماں سرکن ء چہ منی نیمگ
ء دز بندی بہ کن کہ آپہ مادعا بہ کنت۔

مروچی اول ہور بونگ ء انت۔ من ء گارپے ء تہاریں کوٹی ء چیرگیچ ء سر
ء شہار داتگ۔ ہے مئے بونڈک انت۔ منی گردن ء پُشت ء بوٹ ترگ ء انت۔ واب
ء ہیچ وڑیں گمان نیست۔ جاپان ء بوٹ سمجھیں روج ء آرام کن انت شپ ء درائیں بدن
ء سرء ترگ بنا کن انت۔ سکیں لچوکیں بوٹ انت۔ اے تہاری ء ہور ء ادا کسی آہگ
ء ترس نیست۔ ہمیشکہ مارا کے تاہیر گرگ ء پاد تچک کنگ ء موہ رسیت۔ ہمک روج ء
بے تاہیری ء ترس ء چہ مئے دراہیں ہڈ ء بندمان مرتگ انت۔ دزچکانی مچی ء ہور ء رچگ
ء آواز ء چہ من ء فریرا گیر کنیت۔ من آئی ء بابت ء جیڑاں۔ تو موگی میتگ ء مردم آئی
ء بابت ء ہیچ سرپد نہ انت بلئے اے گپ ء جزم انت کہ 1633 ء داں فادر فریرا ء
ناگاساکی ء تبلیغ ء کارکتگ۔ ناگاساکی چہ ادا باز دور نہ انت۔ ء اے ہم راست انت کہ ہے
سال ء فادر ویلی نانو ء گوما آئی ء کاگد ء کراچ ء سلسلہ ناگت ء پرشتگ ات۔ باریں آمرتگ
یازندگ انت۔

من اشی ء چے وڑ ء بہ متاں کہ آئی ء کچکانی پیم ء کافرانی دیم ء لٹک چلنڈ یتنگ
ء آئی ء ہما دراہیں شئے بخشاتگ انت کہ پرہاں وتی زندمان ء قربان کتگ ات؟ اگاں آ
زندگ انت گڑا اے وہدء منی پیم ء ہور ء غمز دیں آواز ء اشلنگ ء انت۔ اگاں اشلنگ ء

من گارپے ۽ نیمگ ۽ دیم ۽ تاب دیاں۔ آگوں بوٹاں مشکول انت۔ من
یکشل ۽ دل ۽ سبک کنگ ۽ جہد ۽ آں۔ ”اگاں چہ مارا کسے ناگاساکی ۽ بہ روت گڑا
ہو دے چوش ایں مردے ضلور دست کپیت کہ فریرا ۽ بہ زانت۔“

گارپے ۽ لیٹ ۽ پریٹ ۽ کھینگ بس کت، آئی ۽ گلگ اوں ہلاس بوت۔ آئی ۽
کے خیال کت ۽ پدا گوشت ۽ ”اگاں گرگ بوتیں گڑا مئے ہر دکانی آگڈی روت
بیت۔ جیڑہ ایوک ۽ منی ۽ تئی نہ انت اے میتگ ۽ مردم ہم قہرماج آبت ۽ پدا اے گپ
۽ ہم فراموش مہ بوکہ اے ملک ۽ مادینی تعلیم دیگ ۽ گڈی کڑی نیں۔“

من بلا نیں ساہے کش ات ۽ پدا اتک ۽ نشناں۔ آ من ۽ چارگ ۽ ات۔ من
زانت آچے جیڑگ ۽ انت۔ موکیجی، اپی زو ۽ ایدگہ عیسائیانی دروشم یک یک ۽ منی
چمانی دیم ۽ گردش ۽ ات انت۔ چریشاں و کسے اوں ناگاساکی ۽ شت نہ کنت۔ اشاناں
جن ۽ چک است۔ سیاد ۽ وارث است۔ ادا مئے سیاد ۽ آریز کئے انت؟

”کچی جیرو ۽ بابت ۽ تئی خیال چی انت؟“ من دل پر کت ۽ جست کت۔
گارپے روباہ کند بوت ۽ ٹہک ۽ ات۔ من لانیچ ۽ تہ ۽ ہماندارگ گیر اتک و ہدے
لگوریں کچی جیرو وتی گوٹ ۽ مسانی تہا کپتنگ ات ۽ جانشوبانی دیم ۽ دز بندی کنگ ۽ ات۔
”چے کنگ ۽ ۽؟“ منی ہمبل ۽ پسہ دات۔ ”چے گوشت، مالیشی ۽ سرا بھیسہ
کت کن ایں؟“

ماہر دوسیہ چپت بوتیں۔ کوٹی ۽ سر ۽ ہور شر رچگ ۽ ات۔ توک ۽ شپ ۽ تہاری
یک دومی ۽ شر گلاش ات انت۔ ما اوں۔۔۔۔ من دل ۽ تہا گوشت۔ ما ہم فریرا ۽ وڑ ۽
دز گیر کنگ ہیں۔

”منا و اے بوٹاں کشت۔ ایشاں و منی تانسریں جان لپڑ کرتگ۔“ گارپے

بونگ ءچہ ایدگہ عیسائیانی دل ڈڈ تر بنت۔ چوناہار استیں گپ ایش انت کہ من اول نہ زاناں پرچی ءجزماں کہ ماد ءدزگیر، ہجر نہ ہیں۔ انسان ءعجیبیں مہلوک ءہرچ وڑیں جاور بہ بنت آئی ءہے گمان بیت انت کہ آچہ مصیبتاں لازم در کنیت۔ اے انچوش انت گوش ءے ہو ر ءہے حیاں بہ کن ءے کہ دور برز ءکوہی ٹلے ءروح دزپشگ ءانت۔ من و اے گمان کت نہ کنناں کہ من کدی جاپانیانی اول کیزی باں۔ اے کسانیں کوٹی ء منا انچوش گمان بیت گوش ءے مارادائی ایمنی دز کپتنگ۔

ہو ر ہلاس بوت۔ ہے روح ءیکشل ءآپ رتگ ات۔ ہو ر ہلاس بونگ ہما و ہد ءمار ات و ہدے روح ءبزانزچہ تختگانی شمگاں کوٹی ءپترت انت ”بُریں، کے ڈن ءپادے پچ کنیں۔“ من گوشت۔

گارپے ءدیم ءچہ گل ءدزپش دات۔ آشادمان بوت۔

من تختگ پچ کتاں آپ شنزے ءپیم ءجنگلانی چرچری چست بوت انت۔ چد ءپیش، ہجر مناوتی زندگ بونگ ءاے دزوشم ءمارشت نہ بوتگ ات۔ ما کوٹی ءکش ءنشیں۔ ماوتی ’کمونو‘ لگوشت انت۔ مئے گداں گوں بوٹ انچوش لپتگ ات انت کہ سرجمیں پچ اسپیت ات انت۔ ماجنگ ءکشگ بنا کرت۔ ما کہ بوٹ گپت سنگ ءسر ءلتارت انت۔ چرے کار ءمارا انچیں وشی ءرسگ ءات گوش ءے ماٹوہیں کارے کنگ ءبہ ہیں۔ سرجمیں بدن ءلرزگے چیر کپت۔ جاپانی سرکار عیسائیاں گپت ءکشیت گڑا اشاں اول انچیں وشی بیت؟

دزچکانی مچی ءگو تلوتالان ات۔ بلے چریشاں آدم سبزیں آزمان ءدزپشوکیں دریاگندگ بونگ ءات۔ اے کوٹی ءانچو مزنیں کیز ءپدنوں پدا پچیں آزمان ءچیر ءاوشتوک اتیں ءگوں بوٹاں سرپہ سرگوں دلوارگیں نگاہاں بنی آدم ءگیدی ءچارگ ء

”ترسگی نہ انت؟“ وہدے گارپے ءگوں و شیں تے ء بچند ات، گڑا آئی ء
 اسپیتیں دنان دزپش ات انت۔ سہریں موداں چکاریں جیگ ءے پچ کتگ ات ء روج
 ء سر ء نشتگ ات۔ ”سر پر نہ بیت ماچیا چوش دمان ء دمان بزانز گریں۔ نوں ماوت ء را
 برے برے الم روج ء سر ء تا پیں۔“

نوں ہمک روج، روج دراہگ ء ات۔ ء ہمے حساب ء مئے تہاوت بیسی وڈان
 ات۔ مئے ترس گار بوہان ات۔ ماپاد جنان جہلگ ء شتیں ء تا جگیں گوارگ ء میسیتگیں
 حاک ء بوہ ء مزگ زرت۔ وش تب ایں گارپے ء وتی کوئی ء را خانقاہ گونشتگ ات۔ پاد
 جنان جنان ء اگاں دمبرتگ گڑا گوشت ءے نوں بیاریں خانقاہ ء۔ گرمیں نان ء بزیں
 سوپ۔ تنگیں۔ بُندر ء آئی ء لزن ء ہمار روج گیر کانت وہدے ماسینٹ زیویر ء خانقاہ ء
 بوتگیں۔ زان ءے ادا گوشت ء شراب ء بابت ء حیال اوں کت نہ کن ءے۔ ادا و تا پتگیں
 آلو ء لہڑ دا تگیں سبزی رسیت کہ تو موگی ء دہکانکار وتی لاپ ء سنگ بند انت بلئے مئے
 واستاکار انت۔ بلئے منی تہا بھیسہ گیش وڈان انت الم جاور شر بنت۔ حد امار ء پہریزیت۔
 یک بیگاہے عجیبیں گپے بوت۔ مادامی نیں وڑ ء وتی کوئی ء جنگل ء نیامجی ء یک
 کوہے ء سر انشتگ ء گپ ء اتیں کہ ناگت ء چہ جمری پٹہ ء روج ء شہمانی تہا یک مرگے در
 اتک ء آزمان ء سیاہیں سنج ء وڑیں شے ءے جوڑ کنگ ء پد دور کوہانی نیمگ ء شت۔
 ”کسے مارا گندگ ء انت۔“ گارپے ء گوں تزن دیں گین ء کشگ ء گوشت۔ نہ

سر ءے انچوش نشتگ ءے ہمے پیم ء بہ نند۔“ آئی ء آواز گیش جہل بوت۔
 دز چکانی اے مچی ء پشت ء چود ء کہ مرگ ء بال کتگ ات دور مردم ہمانیمگ
 ء چہ مارا چارگ ء انت۔ آکوہ بیگاہ ء چہ روج ء رثن ء سک جلوہ ناک ات۔ من ہما ساعت
 ء زانت کہ اے میتگ ء نندوک نہ انت، ماہما وڑ ء بُت ء دزو شم ء اتیں۔ دل ء تہا شردعا

”کسے ہست؟“ پسندے اوشتا تگیں کوہے سرے ہر دو مردکاں تو ار پرکت۔ ما کوہے

پشتے اتیں۔ ”کسے ہست ادا؟“

مئے کلھے بزمش اول مارا گر اینیت۔ چہ ترسے ماہے وڑے ہاموش اتیں۔

”نوں آچہ کوہے ایر کپگے انتے دیم پہ ما پیدا ک انت۔“ گار پے ے نندگی جاہے

سک سک کت ے گوشت ”اناں، اے دیم ے پیدا ک نہ انت۔ واتر بوت انت۔ چہ ہما

نیمگ ے اتلگ ات انت ہما دیم ے شت انت۔“ آہر دوگٹ ے ایر کپت انت ے دور روان

ے کسان بوہان ات انت۔ انچوگپ وراست انت کہ دو مردم کوہے دیم ے اوشتاگ ات۔

بلے باریں آہاں مارے دیست یاناں؟ اے گپ ے گوشت نہ کنیں۔

ہے شب ے اچی زومئے کرے اتک ے آئی ے دگہ مردے ہم ہمراہ گون ات۔

آئی ے نام ات ماگواپچی آہم توں سامائے ات۔ ما آئی ے راگوشت کہ مروچی ماچے دیستگ

گڑا اچی زوے چماناں سرینت ے چیز اناں یک یک ے چارگ بنا کرت۔ پدا آپا داتک ے گوں

وتی ہمراہ ے ہچ گپ ے نہ کت۔ چریشی ے پد ہر دُکاں لوگ ے لاپ پیشکونڈگ بناکت۔ آ

ہے کارے ات انت ے یک پاتوے ے چراغ ے آتراپ ے پرتت وارت۔ اچی زوے چہ دیوال ے

کوڈال ایر کت ے زمین ے پنگ ے بنا بوت۔ آہر دو کئڈے جنگ ے ات انت۔ دیوال ے دیم ے

آہانی بلاہیں ساہگ نقش ات انت۔ آہاں انچیں مزنیں کئڈے کوچ ات آئی ے توکاماہر

دُکاں شری ے جاگہ کت۔ پدا آہاں ایشی ے توک ے کاہ ے بوچ مان کت ے سربر ے تختگ ایر

کت۔ گوش ے سکیں وہدے مئے پناہ جاہ ات۔

چرا روچ ے پدماوتی انان گور کرت ے گیشیں حیالداری کرت۔ ماروچ ے ہجر چہ

کوٹی ے درنیا تگیں ے شب ے ہچ وڑیں رژناہی اول نہ کت۔ چریشی ے پنچ روچ ے پد دگہ یک

واقعہ ے بوت۔ شب ے دومی پاس ات۔ مایک گونڈوے ے راہ پتسمہ دینگا اتیں۔ اے

ات۔ زان ء ایشی ء واستائے کر ء ہج موم بتی یا تو ار ء واستا ہج وڑیں ساز و نیست ات، ایوک ء یک پڑ شتنگیں کو پے ات، آئی ء تو کا پاکیں آپ ات انت۔ بلئے کجام ہم کیتھڈرل لکتگیں کجام ہم دودے ء چہ گیشیں اے گز انیں دودے ات۔ اے تنگیں کوٹی گوئڈو گریوگ ء ات ء اوماتسو آئی ء راسہڑینگ ء جہد ء ات ء یکے دروازگ ء دپ ء پانگ ات۔ گارپے ء پتسمہ دیگ ء دعاونت من گل ء بال ء زمین ء سر ء نندگی نہ بوتائ۔ سر جمیں جان ء لرزگے چیر کپت۔ اے انچیں وشی ءے کہ ایشی ء در ملک ء ایوک ء یک پادری ء مارات کنت۔ گوئڈل ء پیشانی ء آپ ء لگگ ء گوں آئی ء بروان سرینت انت ء گریوگ ء بنا بوت۔ آئی ء پیشانی کسان ء چم پنچ ات انت۔ آجاپان ء کجام ہم یک دہکانے ء دروشم ء ات۔ وہدے ء پداے ہم موکیجی ء اچی زوجوڑ بیت۔ اے گوئڈل ہم وتی پت ء پیرک ء وڑ ء مزن بیت۔ اے پیستنگیں ء تکلیف دیوکیں سر ڈگار ء سر ء گوں سیاہیں دریاء دو دست کنت۔ رسترانی وڑ ء زند گوازینیت ء رسترانی وڑ ء مرگ ء ہر جان بیت بلئے یسوع مسیح ایوک ء شریں ء جلوہ ناکیں انسانانی واستا درنجگ نہ بوتگ ات۔ شریں ء جلوہ ناک ایں انسانانی واستا مرگ و ارزان بیت ڈک آماچیں ء بد بختیں انسانانی ہاتر ء مرگ سکیں گز انیں کاریت۔

آ مردم شت انت من و ژندی ء زمین ء سر ء شکون دیم بوتائ۔ آ مردماں گوں وت ء ٹیل آوڑتگ ات آہانی بوہ تنیگہ کوٹی ء تالان ات۔ بوٹ یک برے پدا دراہیں بدن ء سر ء شیپ گران ات انت بلئے انگت من واب کپتائ۔ باریں چینچو دیراں وپتائ بزمشے ء گوں چم پنچ بوت انت۔ گارپے سک واب ات۔ من ہے سرپد بوتائ کہ من ء ایشی ء گرگاں پادکتگ، بلئے وہدے گوش داشاں مارات کسے تختگاں تیلانک دیگ ء انت۔ گوش ءے کسے دروازگ ء پنچ کنگ ء جہد ء انت، گمان کت بہ

است۔ من چیر وکائی پادا تکال ء ہما تھنگ دست جت کہ پہ مئے چیر بوئنگ ء کئڈ ء دپ ء ایرات۔

تھنگال چہ ٹک ٹک بند بوت ء یک مردم ء آواز اتک۔ ”پادری، پادری۔“
اے تو موگی ء دہکانانی اشارہ نہ ات۔ گوراہاں گپ بوتگ ات کہ آدروازگ ء سئے رند ء
وش و ش ء بے ٹک انت۔ نوں گارپے ہم گڑیٹنگ ات۔ آئی ء اوں وتی گوش گوں
دروازگ ء کتاں۔

”پادری۔“ مار ء مرتگیں آوازے گوشاں کپت۔ ”دلترک مہ بہ ات، ہج
وڑیں بیم ناکیں گپ نہ انت۔“ سیاہ تہاری ء ماوتی دم داشتگ ء نشنگ اتیں۔ سرکاری
کارندہ مارا ہے وڑ ء دزگیر کنگ لوٹ انت؟ آہاں ہے موچکین ریتنگ؟

”شمارا مئے سرا بیسہ نہ انت؟ ما، فوکازا وایتگ ء دہکانیں۔ مار ء دیر انت گوں
پادری ء ڈیک دیگ لوٹیں۔ ماوتی گناہاں منگ لوٹیں۔“ آدیراں داں ہمد ء جل ات
انت۔ چہ مئے ہاموشی ء دلپروش بوت ء شت انت۔ دیراں داں آہانی دُوراں رؤکیں
گامانی غمز دیں آواز پیدا ک ات۔ ناگت ء من پادا تک ء ہر دو دستاں چہ دروازگ گپت۔
من تھنگ پچ کنگ لوٹ اتاں، ڈن ء روگ لوٹ ات۔ اگاں اے کسے ء چال انت ء آ
سپاہیگ انت ہم چے بیت۔ چہ منی جبیں ء آواز اتک، بوت کنت اے پکائیں عیسائی بہ
بنت۔ من پادری ءے آں۔ من پہ انسانانی خدمت ء تی زندمان ندر کتگ۔ چینیچو بڑن
ء گپ انت من چہ وتی ڈبہ ء کوتاہی کنگاہاں۔ ”بہ اوشت۔“ گارپے ء ہگل ات ”احمق
مہ بو۔“

”من احمق بوئنگ ء نیاں، اے منی ڈبہ انت۔“ گورے گپانی گوشگ ء گوں
دروازگ پچ کت۔ زرد چکیں اسپیتیں ماہکانی ء سر جمیں زمین ء دز چکانی سر ء نگر ہیں چادر

تہا چینتگیں کچکانی پیمء دو مردم اودا کپتنگ ات، درتگ پچیں پنڈوکانی
 وڑء۔ گوں منی گندگء آہاں لکو لکو کت۔ ”فادر، شمامئے سرء بیسہ نہ کن ات؟“
 من دیست چر اہاں کیئےء پادیدریں حونے۔ آکوہء سرء سر کپگء گوں بہ
 گندئے ٹپی بوتگ ات۔ آدوئیں بیست میلء دور چہ کوٹوہء جزیرگء اتلگ ات انت۔
 سر جمیں دور وچء آہاں پیادگء پندر بُرتگ ات۔

”مارء دیر انت ادائیں، ماشمار پنچ روج پیش چہ آکوہء سرء دیستگ ات۔“ آئی
 ء لنک کوہء نیمگء ٹال کرت۔ شر؟ آبزیاں ہمیش ات انت؟ ما ہر دکانء توک
 ء آؤرت۔ آہاناں ورگء ہما آلودات انت کہ اچی زوہء مئے واستا آورتگ ات انت۔
 آلوہء دز گرگء گوں شد کیکیں رسترانی پیمء ہر دو دستاں چہ دپء مان چین اش بنا
 کرت۔ چہ بازیں روچاں آہاں پچی نہ وار تگ ات۔

”شمارا کئےء گوشتگ ات کہ ما ادائیں؟“ مئے گورء آہاں اولی جست ہمیش
 ات۔

”فادر، ما چہ وتی میتگء یک عیسائی ءء اشکتگ ات۔ آئی ء نام کچی جیرو
 انت۔“

”کچی جیرو؟“

”جی فادر“

آدوئیں تنیکہ رسترانی وڑء پاداش وتی وتی جیروء کتگ ات انت ء چراغء
 ساہگء نشتگ ات انت۔ من شریء چارات ___ آہانی لنتاں آلو لچتگ ات انت،
 یکےء و دنتان مان نیست ات۔ دپء اگاں پشت کپتگیں دانگے کپے دنتان مان ات،
 ہمیش ءے کش ات ء عجب دابےء کندات ءے۔ آہر دو مادر ملکینی دیمء نہ گیگ ات

”بلئے کچی جیر و عیسائی نے نہ انت۔“ من گوشت۔

”اناں واجہ، آعیسائی ایت“

اے پسہ و من و گمان نیست ات بلئے من کے شکیگ اتاں کہ آپہ دل عیسائی ایت و لہتیں شبین اول رستگ ات۔

گوریشی و دراہیں جاوہ حال بدل بوت انت۔ بہ زان کچی جیر و عیسائی ایت۔ آئی و پتسمہ اوں زرتگ۔ ہشت سال پیش آئی و آئی و کہول و مخبری کنگ بوتگ ات۔ آ سپاہیگاں دزگیر کتگ ات انت۔ آہاناں حکم دیگ بوتگ ات کہ آیسوع مسیح و عکس و وتی پادانی چیر و گتھمال بہ کننت۔ آئی و بزات و گوہاراں مکن کتگ ات بلئے کچی جیر و سپاہیگانی ہکل و ہوکلاں پدڑ ہتگ ات۔ چریشی و پد کچی جیر و پداوتی میتگ و ہجر گندگ نہ بوت۔ آئی و وتی سیاد و وارثانی تکلیف نہ دیستگ ات و کچکانی گوت و مسال لگا شتگیں دپ و دیم و زرت و چداں گار بوت۔

اے حیران کنوکیں قصہ آہاں مارا سرجمی و گوشت گوں۔ آہاں گوشت مئے میتگ و مردم تنیگہ سرکاری کارندہانی چم و نظر اں نیاتگ انت، پمیشکہ عیسائی انت۔ آہانی کش و گور و میتگ میاہارا، دوزاکی و ایگی و مردم ظاہر و بدھ جوڑ بوتگ انت، بلئے بُندر و آ اوں عیسائی انت۔ چہ یک مدتے و آودار و انت کہ چہ دریا و آدیم پادری وے بیٹ و آہانی سروکی و بہ کنت۔

”فادر، یک مدتے بیت کہ ماگوں جماعت و عبات نہ کتگ۔ ماوتی گناہ تنیگہ نہ مہیتگ انت، ما یوک و بس دعا کنیں۔“ ٹپی پادیں مردکار گپ و ات۔

”فادر، مئے میتگ و اوں بیا۔ ماوتی گونڈواناں و دعا سوج دیں۔ عبات اوں ماے گویشیں۔“ یک و کپیں دنناتی مردکار و وتی کچیں دپ تیچ کت و من ات۔ ماہیگ و

سوگند کت کہ الم کائیں۔ مامفت ۽ حد اِینچو تر سیں۔ چہ مار ۽ اے جاپانی شر تر انت۔
اشاں اِینچو طاقت و ہست کہ سر جمیں شپ ۽ شاہگانیں آزمان ۽ چیر ۽ وپتگ انت ۽
تیلانک و رانت داں مئے کر ۽ سر بوتگ انت۔ آمر دکار ۽ داں وت ۽ راٹھی کر تگ۔

آزمان شیر چک اسپیت بوہان ات ۽ گور بام ۽ پُر لذتیں کوش مئے کوئی ۽ اوں
سر کشگ ۽ ات۔ ما اشناں سک باز گوشت کہ کئے بہ و پس ات بلئے آہاں سر جمیں شپ
کو نڈ دلبند ۽ سک دات ۽ نشت آنت۔ دور وچ ۽ پدماتوموگی ۽ عیسائیاں گوں شور کرت کہ ما
گو تو ۽ بہ رویں یا مہ رویں۔ بند ات ۽ آ و رازیک نہ بوت انت، پداہے صلاح بوت کہ
گار پے ہمد ۽ بہ جلیت ۽ من ایوک ۽ ہود ۽ بہ رواں۔ اے مردم منی روگ ۽ اوں بازوش
نہ ات انت۔ آتر سگ ۽ ات انت کہ چوش مہ بیت کہ من دزگیر کنگ بہ باں۔

گڈی ۽ منی روگ ۽ ساعت اتک۔ شپ ۽ شریں پاسے گوشتگ ات۔ لہتیں
مردم منی رند ۽ اتگ ات انت۔ من جاپانی دہکانانی تچ پرکت انت۔ موکیجی من ۽ داں
تیاب ۽ سر کنگ ۽ اتک گوں۔ منی واستا بو جیکے آرگ بوت۔ شپ ۽ سیاہی ۽ دریا سیاہ کتگ
ات۔ بوجی روگ ۽ بنا بوت گڑا بیدئے ہولیگانی سبکیں تو راں اوداد گہ ہچی آواز نیست
ات۔ ہمیںچو ماشاہگانیں دریاء جنزان اتیں چول تزند بوہان ات انت ۽ لانچ اوں لڈان
ات۔

ناگت ۽ من ۽ تر سے ۽ گور جت۔ چوش مہ بیت تو موگی ۽ دہکاناں راست
گوشتگ ات اے من ۽ دزگیر کنگ ۽ پئے مہ بیت؟ گڑا آمر دکار گوماچی ۽ نیاتک گوں
کہ پادئے ٹی ات؟ دومی مردکار اوں چم ۽ نظر اں نیاتک۔ من وتی دیم ۽ نشتگیں جاپانی ۽
دیم چارات آدرامدے ات۔ گو تم بدھ ۽ پیم ۽ چہ مارشتاں زبہریں دیمے ات۔ نوں و من
گندہ تر ترس اتاں۔ بلئے نوں ہچ بوت نہ کنت۔ نوں ہرچی بہ بیت نوں ہچ وتی وس

چاریں آترپاں شاہگانیں دریا ات۔ آزمان ء دیم ء دانگے استال اوں نیست
 ات۔ دوکلاک ء پد جاگے یک سیاہیں چیزے گندگ بوت۔ آجزیرگے ات کہ میزان
 میزان ء مئے نزدیک ء آہان ات۔ جاپانی ء گوشت اے جزیرگ کباشیمانے کہ گو تو ء
 نزدیک ء انت۔

تیاب ء ایرکپگ ء گوں گوش ء منی سرتر ات۔ سک ژند اتوں ء دل ء اوں
 ڈریلگے مان ات۔ لہنتیں مید مئے ودار ء ات انت۔ ایشانی تہا کچی جیر اوں ہوار ات۔
 دیم ء سر ء گوں چلڑیں بچکنداں۔ میتگ ء ہج جاگے ء رژناہی نیست ات۔ کچکانی چانگلاں
 بازار سر ء زرتگ ات۔

بے دنائیں مردکار ء ردنہ گوشتگ ات گو تو ء دہکان پہ منی گندگ ء تنگ ات
 انت۔ ژندی ء ترس ء پد اوں ڈبہ ء پیلوکنگ ء مارشت چہ من تیار تر ات۔ اشانی دلیری ء
 اوں منی تہا تاگتے ودی کنگ ات۔ آسر پد ات انت کہ عیسائی دین ء سر ء پابندی انت،
 چریشی ء پد ہم آ منی دیما اتک انت ء وش اتک ء وش آمدی اش کت۔ گڑا من بازیں
 گونڈواناں پتسمہ دات ء ورنہانی متنگیں گپ گوشد اشناں۔ جاور انچوش ات انت اگاں
 من شپ ء روج ء ہے کار بہ کتیں مردم ہے داب ء اتک انت۔ آسک باز گل ات
 انت، آیک انچیں چک پر وش وار تنگیں اُردے ء سپاہیگ ات انت کہ ریگزار ء گار
 بونگ ء پد اناگت ء سراس سبز اوگے ء کپتگ ات۔

من یک ڈری تنگیں واڑے وتی، منکین جوڑکت۔ اے واڑ اشانی چل ء لیگاریں
 دروشم ء چکار بوت۔ آتہہ ماں تہہ نشت انت ء یک ء یک ء وتی کتگیں گناہے من ات
 انت۔ ہر یکے ء منی گوش ء کر ء وتی دپ آورت ء وتی کرتگیں گناہ من ات انت۔ چہ
 ایشانی دپ ء گگ دراہگ ء ات، منی دل پاد آہگی ات، بلئے من اشانی دلیری ء داد اوں

دیگ ء اتاں۔ بازیں بیمار اوں دعاء کنامینگ ء ہاتر ء اتلگ ات۔ ہر یکے گوشگ ء ات _____ ” فادر، تو منی گپاں گوش نہ دارے؟“ _____

دڑستاں گیش عجیبیں مردم کچی جیرو ات، نوں و آزانگ اوں نہ بوت۔ آو دگہ دابے ات۔ مہلوک ء اوں آئی ء گوشگیں دراہیں گپ پشت جتگ ات انت۔ نوں آئی ء سنٹ برز ء آئی ء گوں ایمنی ء گوں گپ جت۔ منا گورائی ء کار نیست ات۔ مئے واستاؤ آپاکیں نیامتے ات۔ بیدے آئی ء ماچہ پیم ادا سر بوت کت۔ من شر زاناں اے شرابی ء میکاؤ ء دریاء سفر ء قصہ شر چرپ ء چانگال کتگ ء گوشتگاں۔ آئی ء اے گپ اوں جتگاں کہ ہر دو پادریانی ادا آرگ ء نیکی من کتگ۔

من ء چہ آئی ء بڑکی دیگ ء سک زہر اتک، بلئے ما آئی ء نیکیانی دیم ء در اتک نہ کرت۔ من آے گپ ء سر ء رازیک کرت کہ منی دیم ء وتی گناہاں بہ نیت۔ گڑا آئی ء گوں مز نیں عاجزی ء وتی گناہ من اتاں۔

من آسر پد کرت انت کہ مدام یسوع مسیح ء اے گوشتن ء یاد بہ کن ات _____ ” ہر کس ء دڑستانی دیم ء منی نام ء اقرار کت۔ من گلباگ ء وتی پت ء دیم ء آئی ء اقرار ء کناں۔ بلئے ہر کسے دڑستانی دیم ء منی نام ء انکار ء کنت، من گلباگ ء وتی پت ء دیم ء آئی ء انکار ء کناں۔“

گورے اٹکنگ ء گوں کچی جیرو لٹ دا تگیں کچک ء پیم ء کلونزگ ء گزیوگ ء لگ ات۔ آئی ء وتی پیشانی مشت پہ مشت کت۔ اے مرد کار بنکی تر سو کے ات۔ اینجو کیں جبرے اوں نیست۔ من آئی ء راسر پد کرت تو اینجو کیں نیہے ء لرزگ ء بنا بے۔ اگاں تو وتی اے نزوری ء ہلاس کنگ لوٹ ء گڑا شراب ء ورگ ء یلہ بہ کن ء وتی ایمان ء محکم بہ کن۔

چہ اے نیز گاریں دہکاناں ماراچے رسیت؟ ایوک ء آہانی عزت۔۔۔ اے
 مردم دلوتانی پیم ء ودی بنت۔ دلوتانی وڑ ء زند گوازین انت ء دلوتانی داب ء مرانت۔ ما
 اولی رند ء اے مارشت داتگ کہ شما اوں انسان ات۔ آہاں فہم انت کہ مئے سوجانی
 سر ء عمل کنگ ء پد قرنی میں کو نہیں سائکلاں پروشت کت کن انت۔ تنیگہ و آہاں وت
 ء راجت ء دستاں داتگ۔

مروچی من سی ورنہ ء گونڈ واناں پیتسمہ داتگ۔ آمردم اے میتگ ء نہ ات
 انت، بلکیں میاہارا، کوزوشیماء بات سوکا ء چہ سکیں ترس ء مشکل آماچیں کو ہی کشکاں ادا
 سر بوتگ ات انت۔ پدا من کسساں چہ پنجاہ ء چہ گیش مسگی گوشداشت۔ یک شہبے ء
 عباہت ء اولی رند ء من جاپانی ء دعاونت۔ اے ساعت ء دہکانانی دپ پیچ ات انت ء گوں
 شادمانی ء من ء چارگ ء ات انت۔ من ہم بگلک ء بگلک اتاں۔ ہے وہد ء کہ من دعا
 کنگ ء اتاں منی دیم ء ہما ڈروشم پدر بوت کہ کوہ ء سر ء وازے کتگ ات۔ من ہما
 مردمانی بابت ء خیال کت کہ اے وہد ء ہما ڈروشم ء دیم ء سر سلونگی نشنگ انت ء چہ آئی
 ء گوشتن ء شاکام ء ایمن بوتگ ات انت۔

اے ڈروشم ء منارا ہم شادان کتگ۔ اصل ء انجیل ء اے ڈروشم ء بابت ء ہیچ
 مان اوں نیست۔ یاہ گندے من چریشی ء ہمیشکہ شادمان اوں کہ اے ڈروشم ء شبین ہیچ
 جاگہ نیست۔ اے ڈروشم ء نقش ہر کس ء وتی خیال ء رد ء وت جوڑ کتگ انت۔ چہ در
 کسانی ء اے ڈروشم منی جبین ء گوں مانچوش ہم گرنچ انت گوش ء عاشقے وتی مہروان ء
 عکس ء وتی دلبند ء سر ء بہ داریت۔ من وہدے مدرسہ ء مکتبی اتاں آ وہد ء اوں شپاں
 مناو اب نیاتک۔ منی چمانی دیم ء آئی ء جلو اہناکیں ڈروشم بوتگ ء من ہے خیالانی تہا
 واب کپتگاں۔ بہر حال اے و منی جند ء گپ انت۔ مناو اے ترس دل ء کئیت کہ

اے وڑے مردمانی یک جاگہ بوٹنگ شریں گپے نہ انت۔ زوت یا کے دیراں پد سرکاری کارندہاں اے حال الم سربیت۔

ادااں فریراء ہچ حال نیست۔ دو پیریں مردماں گوں منی گندے مند بوت۔ آہاں فریرا دیستگ بوٹگ۔ چہ آہانی گپاں زانگ بوت کہ فریراء شن ماتسوء بیمارے بے آسرایں گونڈوانی واستابندرے بوٹگ۔ بلئے اے اوں ہماوہدے گپ انت وہدے سرکارے ظلم ء زوراکى انچو ترندنہ بوٹگ۔ آہانی گپانی اشنگ ء پد منی چمانی دیم ء وتی استادے عکس دووار اتک بادام رنگیں دروشم ء ریش ء کے توک ء بنگیں چم ___ من حیاں کت اے جاپانی گوما اوں انچوش رتک ء رتچ بوٹگ، انچوش کہ گوں وتی مکتبیاں بوٹگ؟ آئی ء مئے کوپگ ء سرے دست ایر کرنگ ء گوں مہرگپ کتگ۔ آئی ء گپانی تہا دوزواہی دروشم گیش بوٹگ۔

”آسکین تزند تہیں انسانے۔“ من جست ء کت۔

یک کماشے ء تزندے سر سرینت۔ ”اناں۔ ہچ وڑے ناں۔“ آو سکیں مہروان ء نرم دلیں انسانے ات۔ چوشیں انسان ماو، ہجر نہ دیستگ۔“ آئی ء لرزوکیں لنت ہے گوٹگ ء مارگ بوت انت۔

توموگی ء وا تر بوٹگ ء پیش من آہاناں وتی گل ء جوڑ کنگ ء وڑے ڈول گوشت گوں۔ من گوشت توموگی ء دہکانیں عیسائیاں انچوش کتگ شمارا اوں ہماوڑ کنگی انت۔ بندات ء وتی جی ای سیمہ گچین بہ کن ات پد اتوس ساما جوڑ بہ کن ات۔ انونیں جاوراں چکانی وانینگ ء ہے یک رہندے۔ آہاں منی دیم ء جی ای سیمہ گچین بناکت۔ آوت ماں وت ء انچوش گپ ء ات انت گوش ء لزبن ء گچین کاری ء وہدے گپ ء تزان بیت۔ بلئے اداہر کس بزرگی ء عاجزی پیشدارگ ء ات۔ ایوک ء کچی جیروا نچیں مردے ات کہ

یک دگہ اوں و شیں گے۔ تو موگی ء وڑ ء اد ء اوں مردماں زور کتگ کہ پوپل ء
 صلیب یا پاکیں دزوشے آہاں شر بہ کن بہ دے۔ من آہاناں گوشت اے درائیں چیز
 من پشت ء یلہ داتگ انت۔ آسک د لگران بوت انت۔ گڈی ء وتی تبری درکتاں ء
 بندیک سست ء یک یک دانگے آہانی سر ء بہرکت۔ جاپانی اے چیزانی انچو عزت ء کن
 انت۔ آہانی اے میلانکان ء رجحان مناتا کنسر کنت۔ من حیاں کنناں ایشانی ایمان ء
 نزوری ء ونیست انت؟

شش روچ ء پد بیگہ ء و ہد ء من پد لانچ ء سوار بوتتاں۔ سیاہیں دریا ء ہولیگانی
 آواز عجیبیں ناوشی ء ودی کنگ ء ات انت۔ کچی جیر و لانچ ء پشت ء نشنگ ات ء وتی نہ
 و شیں آواز ء چیزے دپگال کنگ ء ات۔ شش روچ پیسر و ہدے ماہے لانچ ء سر ء ہے
 جزیرگ ء نیمگ ء روگا آتیں گڑا منایک پد نہ بودیں تر سے ء گور جتگ ات بلئے مروچی
 آئی ء حیاں کنناں وتی سر ء کنگ کئیت۔

ایمان وچوش انت کہ ماہانت کہ جاپان ء سر بوتگیں، ہر کار چہ منی امیت ء شر
 تر بوتگ ء انت، مار ء ہچ وڑیں تر سناکیں و نیل دیم ء نہ کپتگ۔ مانندگی جاگہ ء عیسائیوں
 گوں گند ء مند ء سوب مند بوتیں۔ روچ ء مروچی سرکاری کارندہانی گوشاں مئے حال سر
 نہ بوتگ۔ نوں و من ہے مار گاہاں کہ میکا ء ء نشنگیں فادر ویلی نانو مفت ء حد اجاپانیانی ظلم
 ء زور اکیاں دل تزک انت۔ گورے حیاں ء من چہ گل ء بال باں کہ منی زند کار آمد
 بوتگ۔ من کارے و کنگاہاں۔ دنیا ء گڈی سیم سری ملک ء حد اوند ء مہلوک ء خدمت ء
 کنگاہاں۔ یک انچیں ملکہ ء انچیں مہلوکے ء خدمت ء کہ تو آئی ء پوہ بوت نہ کن ء۔

اے زیادہیں وشی ء سوب مندی ء مارشت ات کہ واتری ء سفر لگ ترات۔

بوجی تیاب ء سر بوت، منباور نہ بوت کہ ماہنچوزوت واتر بوتگیں۔

من تیاب دپء جاگھے ء ٹپ اتاں۔ موکیجی ء آئی ء سنگتانی ودار کت۔
 چیر بوئنگ ء ساعت ء خیال کت چوش انان دارگ الم نہ انت۔ ہر چیز بوئنگ ء انت شر
 بوئنگ ء انت بلئے تنیکہ من ہے خیال کنگ ء اتاں کہ کسے ء تیز تیز ء آہگ ء بر مش بوت
 ء آئی ء ہمراہی ء دل پیٹیں یک آوازے اتک۔

”فادر ___ فادر“

پدا اوں منی سر پر نہ بوت۔ من چہ گل ء آئی ء دست وتی دستاں کنگ ء جہد
 کت داں من وتی سوب مندی ء گورائی ء بہر بہ کناں۔ بلئے آئی ء منا گوش ء پشت ء
 دگہ دات۔ ”بہ تچ فادر۔ اداچہ بہ رو۔“ آترسگ ء ات ء جلدی جلدی گوشگ ء ات۔
 ”میتگ ء سپاہیگ مان رتگک انت۔“

”سپاہیگ؟“

”ہو، فادر سپاہیگ۔ آہاں حال سر بوتگ۔“

”آسر پد بوتگ انت کہ ماہد اہیں؟“

موکیجی گوں تر ثندی ء سر ء سرینگ ء ات۔ ”آہاں شک بوتگ، تنیکہ آاشی ء
 سر پد نہ انت ماترا چیر داتگ۔“ آمر دکار تچگ ء ات۔ من اوں گوں آئی ء گوں اتاں۔
 موکیجی ء کچی چیر ء منی دست گپتگ ات انت۔ ماڈ گارانی تہا پوکائی دیم پہ وتی
 کوٹی ء تچان ء روان اتیں۔ اے ساعت ء ہور لہم لہم ء شنزگ ء ات۔ جاپان ء ہور بنا
 بوتگ ات انت۔

چارمی در

سباستین روڈریگز نمدی

بہ گند من ترا دگہ یک نمدی ئے نویسگاہاں۔ وتی گونوئے واتری ء و من نبشتہ کتگ ء اے اوں حال داتگ ات کہ سرکاری کارندہاں میتگ چے پیم ء پٹ ء لوٹ کتگ ات۔ من ووتی ء گارپے ء ساہ ء رگگ ء حداء کر ء شگر ء گپت کناں۔

وش بحتی ہمیش ات کہ سرکاری کارندہانی سر بونگ پیش توس سما ء صلیب ء اید گہ پاکیں شے چیر داتگ ات انت۔ اے بابت ء اشانی گل سک بازسیت مند بوت۔

سپاہیگانی آہگ ء مردماں وت ء راڈ گارانی سر ء گوں بزگی کار ء گیر و شگ کرتگ ات۔

افسرانی جستانی پسہ چی ای سیماء داتاں۔ اے دہکانانی ہشیاری چرے گپ ء زانگ بیت کہ آہاں کلھے اوں ظاہری نہ دات کہ آعیسانی انت۔ آہاں ایوک ء وت ء را بزگ ء لا چاریں دہکان ظاہر کت۔ گڈی ء آہاں مز نیں جست ء پر سے ء پدوتی راہ گپت ء شت انت۔

من ء اچی زو ء اوما تسو ء مز نیں پھرے ء گوں اے و نیل ء حال دات انت۔

چہ گل ء آہانی دنمان ڈن ء ات انت۔ چر آہانی دیم ء شیواری پد رات۔

بلئے یک گپے ء سر پر نہ بوت۔ اے سپاہیگ ادا اتلگ انت چون؟ کسے ء مخبری کرتگ؟ میتگ ء وکسے چوش کرت نہ کنت، اداء مردم یکے دومی ء سر ء شک کنگ ء انت۔ من ء ترس انت چوش مہ بیت اشانی نیام ء دل گزانی ء زہر ء قہرے ودی مہ بیت۔ دگہ ہچ نوک ترس گپ نیست۔ من دوار میتگ ء انگاں ء وش ء وشالاں۔ ڈن سک رثنا انت۔ چہ کوہاں مَرگانی بانگ ء توار پیدا ک انت۔ سہریں تا جگیں پل سرنپتگ انت گوش ءے زمین ء سر ء سہریں جُلے پچ انت۔ ما برے برے ڈن ء در کائیں ء آہاں چاریں ء دل ء تاہیر دئیں۔

تو موگی ء واتری ء پد کچی جیر وناگت ء ادا سک باز نامدار بوتگ۔ آلوگ پہ لوگ انت ء گو تو ء بابت ء دروگ ء راستیں گپاناں کنت۔ آئی ء گوشتگ ات مئے اودا چوں پہ پُر منگی وش اتک بوتگ ات۔ ء آئی ء اوں شر توصیف ء ستا بوتگ۔ جی ء کہ ہمائی ء منا ہمودا برتگ ات۔ آگوں مردماں اے گپاں کنت، گڑا آئی ء شر ورگ ء چرگ ء گور کنگ بیت۔ بلکیں آئی ء را ”سا کے“ (تزنداپ) اوں دیگ بیت۔

یک روپے چہ شراب ء نشہ ء تریت ات، مئے کر ء اتک۔ آئی ء گو ما دگہ دو سئے ورنہ اوں گون ات۔ آئی ء دیم چہ زیادہیں جو زہا ترپگ ء ات۔ آئی ء دپ پرکت ء گوشت۔ ”من گوں تو گوناں، حداء سوگند انت من گوں تو گوناں۔ نوں ترا ہچ وڑ ء ترسگ ء ضلورت نہ انت۔“ آئی ء سنگت آئی ء رامز نین عزت ء شرف ء گوں چارگ ء ات انت۔ آئی ء پدا جگاکت ء گوشت۔ ”من گوں تو گوناں۔ تو ہچ وڑ ء مہ ترس۔ بالکل مہ ترس۔“ گوریشی ء گوشتگ ء گوں شکون دیم بوت ء شراب کپت۔ اے مردکار ء نیت بدنہ انت۔ اے سنگ بوت کنت۔ من ء پریشی ء کینگ دل ء نیست۔

من ترا کے جاپان ء زندمان ء بابت ء چیزو کے گوشاں گوں۔ اے گپ و تچک

انت ء من ہماگپ ء کناں کہ آہاں من ء گوشنگ انت۔ چریشی ء ہجر اے حیال مہ کن کہ ذرائیں جاپان انچوش انت۔

چہ ڈرستاں ساری وَاے گپ ء سرپد بہ بو کہ چوشیں غریبی ء نیز گاری ء اے مردم زند گوازینگ ء انت۔ پرتگال ء نندوک ایشی ء گمان ء اوں کت نہ کن انت چریشاں ہر مردمے اگاں زردارے آ اوں سالے یک ء دورند ء بٹ ء تام ء گپت کنت۔ اشانی لس وردن آلو، سہریں مولی ء دگہ انچیں سبزی ء سلاد انت۔ اشانی نوشتگی شئے ایوک ء گر میں آپ انت۔ بازیں وهد ء وَا در چکانی روتگاں ہم ورا انت۔ اے مردمانی نندگ ء داب ہم عجب انت، چہ سرجمیں دنیا ء جتا۔ آنندگ ء وهد ء ساری ء کونڈاں بُن ء جن انت پدارند ا پوثرزء سرانند انت۔ آہانی گوشنگ ہمیش انت کہ نندگ ء اے داب سک تاہیر دنت۔ داں ماچریشی ء ہیل دار نہ اتیں ماراسک تورشتے دات، پلئے نوں چریشی ء ماہچ وڑ ء نہ گیگ نہ ہیں۔

لوگانی سر ء کاہ ء بوچ ایر کن انت۔ اشانی لوگ سک بازیگار انت ء انچیں بدیں بوہ کن انت کہ باز وهد ء وسگ ء حد ء ڈن بنت۔

توموگی ء بس دو انچیں کہول انت کہ آہانی کر ء یک مادگے یا یک اپسے است انت۔ اد ء جاگیر دار کجام ہم یک عیسائی ملکہ ء بادشاہ ء چہ گیش وتی مہلوک ء سر ء واک داریت۔ سُنک نہ دیوکاں سکیں تزن دیں سزا دیگ بیت۔ شمبار ء کہ سرکشی بوتگ ات بُندر ء ہے سُنک ء حلاف ء بوتگ ات۔ اد ء مردم قصہ کن انت کہ پنچ سال پیش یک دہکانے موزائے مون ء ٹیکس نہ داتگ ات گڑا آئی ء راء آئی ء جن ء چکاناں آپ ء سزا دیگ بوتگ ات۔ دہکان سمورائی ء غلام بنت۔ سمورائی جاگیر دارانی غلام بنت سمورائی ہر وهد ء پُر سلاہ انت۔

اشٹانی چکاں اوں سلاہ زورگ ءِ وس ءِ واک ہست۔ جاگیر دار ہر کس ءِ بہ
لوٹیت چہ سمورائی ءِ دست ءِ چہ کوشارینیت ءِ۔ ءِ بہ لوٹیت ہر کسی مال ءِ ازباباں پچ گپت
کنت۔

زمستان بہ بیت یا گرماگ جاپان ءِ مردم ہر و ہد ءِ سر در انت۔ آہانی اے
پوشاک اوں انچین انت کہ وارگی ءِ جزائی آہاناں چہ سردیاں بہ رکین انت۔ چونہا
مہلوک وتی سر ءِ ساہ انت۔ سر ءِ پشتی نیمگ ءِ بس کسانیں بے دار انت۔ آہانی ولی ءِ بھکشو
سر جم ءِ سر ءِ ساہنت۔ ہے پیم ءِ سمورائی اوں سر جمیں سر ءِ ساہنت۔ بہ بخش ناگت ءِ گپ
نیم بندگ کنگ کپت۔

بندر ءِ من راستیں گپ ءِ کنگ لوٹاں کہ چہ پنچ جون ءِ چے پیمیں ویل بوتگ۔
اے حال اوں کسان انت۔ گیشیں حالاں دگہ رندے کناں۔ اے گپ ءِ انوں ہمیشہ
گوشگ لوٹاں کہ ہچ بھلیہ نیست، کدی مئے سر ءِ قضاے بہ کپیت ءِ من تراہمیشاں ہم
گوشت مہ کناں۔

پنچ جون ءِ نیمروج ءِ ساعت ءِ من مارات جہل ءِ میتگ ءِ چیزے بوتگ۔ جہل ءِ
یک شل ءِ کچکانی چانگ ءِ توار پیدا ک ات۔ انچیں روچاں کچکانی چانگ چوشیں نوکیں
گپے نہ انت بلکیں بازیں و ہد ءِ چمانگو مرگانی کٹک ءِ آواز اوں اتلگ ات۔ بلئے اے
روج ءِ کچکانی چانگ پیسری وڑ ءِ نہ ات۔ چرے راشگانی تواراں ما دل تیر کہ بوتیں۔ ما
سگ ات نہ کت ءِ ماہر دوپہ زانگ ءِ کوہ ءِ رودراتکی نیمگ ءِ شتیں، کہ بہ زانیں میتگ ءِ چچی
بوتگ ءِ انت۔ چو و ما میتگ ءِ سر جمی ءِ ندرگ کت۔

دڑستاں ساری چیزے ءِ مئے دگوش وتی نیمگ ءِ گور کنا نینت، آمز نیں
دنزے ات۔ چہ دریا ءِ نیمگ ءِ میتگ ءِ پیدا ک ات۔ پدامادیت یک بز، منگیں اپسے

سر بندان دیم پہ میتگ ء پیداک انت۔ پد ایتگ ء کشک ء سرء پنچ مردم اوشنگ ء
دیت۔ آاے میتگ ء مردم نہ ات انت۔ آہاں کشک بستگ ات۔

نوں ماراگمان بوت کہ کار حراب انت۔ سپاہیگ میتگ ء پٹ ء پاس ء سر بوتگ
انت، ماچوداں تچک ء پہ وتی کوٹی ء درک بست۔ گنوک گنوکى ء دراہیں چیز یکجاگہ کت
انت ء کئڈ ء تہاچیر دات انت۔ چریشی ء پد ما پدا کوہ ء ہما جاگہ ء شتیں ء میتگ ء ندارگ
کت۔

نوں جہل ء ہج تیمیں آواز پیداک نہ ات۔ نیمروج ء تزدیں بزانز میتگ
ء کشکاناں پیلوشگ ء ات۔ مار ء دلوتانی واڑانی ساہگ گندگ ء اتک انت کہ روج ء تزدی
ء سیاہ سیاہ ات انت۔ مئے سر ہج وڑ ء پر نہ بوت کہ ناگت ء اے جاک ء کوکار چے پیم
ہلاس بوت انت۔ مردمانی توار و وتی جاگہ ء کچکانی چانگک اوں کپت انت۔

چہ کوہ ء سر ء میتگ انچوش ات گوش ء انوں انوں دُزاں پلیمتگ ء شتگ
انت۔ من چہ دل ء تہا دعا بناکت یکے دل ء اے اوں ودی بوئگ ء ات کہ اے بے
وفاہیں دنیا ء وشى ء شادانی ء واستا منادعا کنگ نہ لوٹیت، بلئے چہ منی دپ ء یکشل ء دعا
دراہگ ء ات یا حد، اے بزرگ ء نیز گاریں میتگ ء سر ء اے بد قسمتیں نیمروج ء ہاموشی ء
ہلاس بہ کن۔

کچکاں یک برے پدا چانگک بناکت میتگ ء کشک ء سر ء اوشتوکیں مردم واتر
بوئگ ء ات انت اے گچکل ء من ء جی امی سیماچم ء نظر اں اتک، آئی ء دست ء پاد
بستگ ات انت پیچارگیں کماش _____ افس ء سر ء یک سمورائی ء جمازات۔ آئی ء حکمے
دات ء دراہیں مردم آئی ء پشت ء کتار بوت ء شت انت گوں، دگہ یک سمورائی ء افس ء
جماز دوزکنان ات روان ات ء دم پہ ساعت پشت ء چک ء جت ء چارات۔

آ بستگیاں جی ای سیماء وتی پشت ۽ گر کشان ۽ ات، آ جگر سندیں ندرگ منی
دل ۽ سر ۽ روج ۽ مروچی نقش انت آکماش اپس ۽ پشت ۽ زمین ۽ سر ۽ گران ات ۽ اپس
چار دست ۽ پادات۔ آہانی پشت ۽ یک مچی ۽ سلورانی رجب ۽ وڑ ۽ گون ات پدا آدرست
چماں اندیم بوت انت۔

ہے شب ۽ ماچہ موکبھی ۽ کچی جیرو ۽ دراہیں قصہ ۽ مالوم دار بوتیں۔ سپاہیگ
نیمروچ ۽ اتلگ ات انت اے رندی میتگ ۽ مردماں آہانی آہگ ۽ حال سر نہ بوتگ آ
اپسانی سر ۽ اتلگ انت ۽ آہاں لوگ پہ لوگ ٹپاسگ بناکتگ ات۔ آراہ رواجی مردمانی
پشت ۽ اول اپس داتگ ۽ دلترک کتگ ات انت۔ مردم دزگاں دزگون ات انت ۽ آ
تہتہ ۽ ٹہک دیگ ۽ ات انت۔

سر جمیں لوگانی دیم آہاں لیٹینت بلئے آہاں چہ لوگ ۽ اول عیسائی دین ۽ ہج
وڑیں نشانی دست نہ کپت، چریشی ۽ آگندگ تر بزانزگپت انت سمورائی ۽ میتگ ۽ دراہیں
مردم یک چار رہے ۽ سر ۽ مچ کرت انت ۽ جارے پرینت کہ اگاں شمارا ستیں گپاں نہ
کن ات گڑاچہ شمار ۽ یک مرد مے برگ بیت ۽ تناوہد ۽ یلہ دیگ نہ بیت داں عیسائیانی
اصل سروک ۽ حال نہ رسیت۔ چرے جار ۽ پداں میتگ ۽ مردماں تر گگ نہ کرت۔

”ماسر جمیں سُنگاں دیگ ۽ قانوند ۽ پاسداری ۽ کنگائیں۔“ جی ای سیماء سمورائی
۽ راگوشٹ ”ماوتی مُردگاں مندر ۽ سوچیں۔“

سمورائی ۽ ایشی ۽ ہج پیمیں پسہ نہ دات ۽ وتی مردمان ۽ حکم ۽ دات کہ جی ای
سیماء گول ساداں بندات انیچگ ۽ جپتی ۽ آئی ۽ دست ۽ پدابندگ بوتال۔

”دلگوش! من ۽ گیشیں نرنڈگ وش نہ بیت۔ من اداگپ ۽ تزان ۽
نیتنگوں۔ مار ۽ چار و آں حال داتگ کہ بندش جتگیاں عیسائی مذہب ۽ منوک اداہست، شما

راست بہ گوش ات کئے کئے عیسائی انت؟ ہر مردے اوں بہ گوشت گوں مائی ءرانگرہ ء
صد اثر فی دیگ بیت۔ اگاں نہ من ات گڑا شمار ءایشی ءمزر سیت۔“

سمورائی ءاپس ءسر ءجماز بونگ ءگوں اے جار جت ءگوشت ”اے ساعت
ء من شئے یک مردے گوں وت براں گوں، سئے روج ءپد ما پدا کاہیں ءدگہ یک
مردے زوریں ءرویں۔ شر حیاں بہ کن ات، پہ دو ءسے مردم ءسر جمیں میتگ ء
مردمانی زندمان ءعزاب مہ کن ات۔“ دزست ہاموشی ءاوشاتگ ات انت، مردین،
جنین ءکسانیں چک سبھیں سنگ ءسیاہ آئی ءچارگ ءات انت۔ انچوش گمان بونگ ء
ات گوش ءے گوں دژ منیں فوج ءدیم پدیم بہ بنت۔ آتنگ ءنگ اوشاتگ ات انت۔
یکے دومی ءچارگ ءات انت، ہے ساعت ات وہدے سر جمیں میتگ ءسر ءہاموشی
ءجمراں مان شاننگ ات ءمارا پچی گوشاں نہ کپتگ ات۔

چریشی ءپد سمورائی ءاپس ءراکڑی کت ءچابک ءراچنڈان چہ میتگ ءچہ در
کپت۔ آر پیس جی ای سیماساداں بستگ ءاپس ءپشت ءگران ات۔ آئی ءلوٹ ات پاد
بئیت، بلئے پدا کپت۔ ایدگہ سپاہیگ آئی ءپشت ءتچان ات انت۔
اے پیچ جون ءواقعہ انت مارا مردماں انچوش گوشت۔

”فادر، ماتئی بابت ءیک لبزے اوں نہ گوشت۔“ موکیجی ءوتی کونڈانی
سر ءدست ایر کت ءپونزانی سر ءنشت ”آپدا بیانت اوں ما آہاں پچی نہ گوشیں، ہرچی
بیت بہ بیت ماگوں تو دغانہ کنیں۔“

اے گپ ءگوشگ ءحاجت بہ گندے آہاں ہمیشہ بوت کہ مئے صورتانی
سر ءترس ءمارشت دیستگ ات۔ اے مارشت ءکلھے دیمانی سر ءمان شاننگ ات، بلئے
آہاں دیستگ ات۔ گارپے کہ مدام گل ءشاد ات، اے ساعت ءموکیجی ءگوں

گارپے ءے ہے مونجائی ءے تہا اے وڑ گوشت ”اگاں ہے داب ءے داشت ءے گڑ ایک روپے
کئیت کہ شما سچہیں دزگیر کنگ بہ ات۔“

”ہوفادر، گمان انچوش گوشت، بلئے پدا اوں ماگوں شنادغانہ کنیں۔“ موکبجی
مئے دل ءے چنگ ءے لاپ ءے دیگ ءے ات۔

”بلئے اے وڑ و شرنہ انت، چریشی ءے شر ترانت ماہر دودگہ دیمے بہ روئیں۔“
گارپے ءے اے گپانی گوشتگ ءے موکبجی ءے پدا منی نیمگ ءے چار ات۔ ”ما اے مردکار
ءے جزیرگ ءے پناہ زرت نہ کنیں؟“ ایٹی ءے مراد کچی جیرو ات۔

گورے گپانی اشٹنگ ءے کچی جیرو ءے دیم ءے ترس ءے مارشت ءے پدربوت، بلئے
آئی ءے ہج نہ گوشت، نوں من جیڑاں گڑا گمان بیت کہ آ لگور ءے مار ءے اداؤ آؤرتگ ات،
بلئے نوں آئی ءے سرپر بونگ ءے نہ ات کہ چے بہ کنت۔ آمز نیں گڑ ءے منجے ءے کپتگ ات،
آئی ءے اوں اے نہ لوٹ ات کہ چمے عیسانیاں آئی ءے ہما عزت ءے شرف کہ رستگ آ
پدا پولنگ بہ بیت، بلئے آئی ءے وتی ساہ ءے اوں غم پر ات۔ آندگی جاگہ ءے گلک ءے پیم ءے بانزل
جنگ ءے ات ءے چم ءے زمین ءے سک اینگو آنگو چارگ ءے ات انت، آئی ءے ہڑاریں چماں
تاموری ءے ءے کپتگ ات آئی ءے پہ دل تزگی گوشت ”اے درائیں کار وگوں گو تو اوں
بوت کن انت، پٹ ءے پول و ہر میتگ ءے بیت۔“ پدا آئی ءے مار ءے سر پد کرت کہ ماچداں دور
بہ روئیں، سک دور بہ روئیں۔۔۔۔۔ حیر، اے شپ ءے ہج وڑیں فیصلہ نہ بوت ءے آدوئیں پہ
بے گویا کی پادا تک ءے شت انت۔

ایندگہ روچ ءے تو موگی ءے مہلوک سک دل تزک ات انت۔ آہاں ترسگ ءے انت
اوں، اشانی گوریشاں ہرچی بونگ ءے ات ہرکسے ءے سر ءے بوت انت گڑا آ اوں انچو پریشان
بوت۔ موکبجی ءے گوشت میتگ ءے دوٹولی جوڑ بوتگ۔ یک ٹولی ءے گوشت مارادگہ میتگے دیم

رَوگ نیل انت، چوشیں مردم اوں ہست گوشگ ء انت کہ میتگ ء سرء پکتلیں جنجال
 ء ذمہ وار پادری انت۔ اے کش ء چیل ء موکبھی، اچیزو ء امواتسو ء مزن دلی
 پیشداشت۔ آاے گپ ء سرء اوشتات انت ’ثری ساہ بہ رؤت اشرانی دیمپانی ء کنیں‘۔
 سرکاری کارندہ وتی کار ء ہما حساب ء کنگ ء انت، آہانی گزر ء گاپ بر جاہ انت۔
 ہشت جون ء آہاں نوکیں رپکے دست ء پتات۔ اے رندی اسپانی سرء ہرج سمورائی
 میتگ ء اتک، آترسناکیں دزوشے ء نہ ات انت، بلکیں نوں وش داب ء پر کندگیں
 دزوشم ء سمورائی ات انت۔ گوریشاں دگہ پنچ سپاہیگ، یک سمورائی ءے ء مردماناں
 گوشت، شادزست شری ء سرء حیال بہ کن ات، جی ء وتی سرء شوئم بہ ات۔

آئی ء جار جت ہر کسے عیسائی مذہب ء منوکیں مردمانی ناماں گیپت آئی
 ء دُراہیں سنگ معاف کنگ بنت۔ چنڈے نان ء محتاجیں دہکانانی واستا اے سکیں مز نہیں
 لبے ات، بلے شہاباش انت اشراناں، یکے ء ترگے نہ کرت۔

”شر، ہرچی شے دل بہ گوشت۔“ پیریں سمورائی ء گوں وشدلی ء گوشت
 ”نوں اے ماراٹپاسگی انت کہ شمار است ات یا مئے چاریگ۔۔۔“

پدا آئی ء چاریں آتراپاں نگاہ شانک دات ء گوں کوکار ء گوشت ءے ”نوں شہا
 چوش کن ات کہ وتی سے مردم مئے دست ء بہ دیئت، انوں اناں۔ باندات اشراناں
 ناگاساکی ء روان بہ دی ات، منی دل نیگ انت اے مردماں شہاوت گچین بہ کن ات ء شہا
 وت ایشاں مئے کر ء دیم بہ دیئت، ما اشران ء داں ماصل جاورانی سرپد بونگ ء وتی کر ء
 داراں۔ شہا گوش ات ناں کہ چر شہا کسے عیسائی نہ انت؟ اگاں اے راستے و شہا ء کس ء را
 پریشان بونگ ء ضلورت نہ انت۔“

آئی ۽ گالوار ۽ ہچ وڑیں بہاریا کڈن مان نیست ات، بلتے ہر مردے ۽ زانت کہ
اے یک موچکینے رچک بونگ ۽ انت۔ آیتنگ ۽ مردماں وت ماں وت میڑینگ لوٹگ ۽
انت۔

انچوش اے شپ ۽ تو موگی ۽ دہکان ہے گپ ۽ سر ۽ اڑات انت کہ کجام کجام
سہیں مردمان ۽ ناگاساکی ۽ دیم دیگ بہ بیت۔ آشری ۽ سر پدات انت کہ اوداہر کسے بہ
رؤت پدازندگ ۽ سلامت واترنہ بیت۔ توساما وڑیں مردم اوں اوداروگ ۽ ترسگ ۽
ات انت، اودا نشتگیں مردم یکے دومی ۽ چارگ ۽ ات انت۔ ہر یکے ہے خیال کنگ
۽ ات کہ آوت ۽ چہ پیم چرے عذاب ۽ بہ ر کینیت۔

کسے ۽ کچی جیرو ۽ نام دات، بہ گندے ایٹی ۽ سوب اے بہ بیت کہ آے میتگ
۽ نندوک نہ انت، پدا آہے سر پدات انت کہ میتگ ۽ اتلگیں مصیبت ۽ ذمہ وار اوں ہما
انت۔ بندات ۽ وچکی جیرو ۽ سر ہچ پر نہ بوت آہے سر پد بوت بہ گندے کسے ۽ آئی ۽ نام
پہ ردی داتگ، وہدے دیست ۽ کہ مردم پہ دل ہمانی ۽ نیمگ ۽ چارگ ۽ انت گڑا آئی ۽
دپ پچ لگوشت ۽ ہلک ہلک ۽ گزیوگ بناکت۔ گزیوان گزیوان ۽ آبز انگیت ۽ آئی ۽ ہر
یکے ۽ رازہ ۽ دیگ بناکت، مردماں آئی ۽ سر پد کرت کہ تی نام ۽ ہمیشکہ گرگ ۽ انت کہ
گوں تو سرکار گیشیں تزندى نہ کنت، آدراہیں چیزاں سر پد انت چد ۽ ساری تو چے
کتگ، گڈی ۽ وہدے ذراہیں مردماں دپ یک کت گڑا آپہ ناگاساکی ۽ روگ ۽ رازینگ
بوت۔

”گوریشی ۽ من اوں رواں گوں۔“ اے اچیزوات، آئی ۽ اوں گڑ بست کہ
کچی جیرو ۽ گوما آہم رؤت گوں، ذراہ حیران ات انت، ہر وہد ۽ ہاموشیں اچیزو اے
ساعت ۽ گوں انچو کوکار ۽ اے گپ ۽ چے پیم گوشگ ۽ انت۔ دیے ۽ مو کچی اوں

نہہ جون، ہور شنزگ ء انت۔ انچوش مچ انت کہ کوٹی ء دیم ء ڈر چک اوں گندگ بونگ ء نہ انت، آسے میں ناگاساکی ء روگ ء ہاتر ء جنگل ء رہادگ بوت انت۔ موکیچی سک جوش ء ات، اچیز ومدامی میں پیم ء غمز دء ہاموش ات۔ آئی ء مورک مجینتگ ات، کچی جیر و ہر دکانی پشت ء ات سرے جہل ات روگ ء ات، آنچیں کچکے ء پیم ء ات کہ سک باز لٹ بہ وارت، روگ ء و ہد ء آئی ء گوں واز مندگیں چماں مناچار ات، گوش ءے گوں من گلگ دار بہ بیت۔

”فادر، اگاں مار ء پاکیں ڈروشم ء پادانی چیر ء کنگ ء حکم دیگ بہ بیت گڑا؟“
 موکیچی ء سر جہل ات ء آنچوش گپ ء ات گوش ءے گوں وت جبر ء بہ بیت۔
 ”اگاں ماے وڑمہ کنیں گڑا سر جمیں میتگ گزارے ء کپت کنت۔“

اشانی گپانی اشنگ ء منی گڑ نشت۔ یک ساعتے ء منی دل ء اتک کہ من اشاں بہ گوشاں۔ ”اٹاں، شماچوش مہ کن ات۔“ مناگیر اتک، اوزین ء فادر گبر نیل ء راکشان کت ء پاکیں ڈروشم ء دیم ء برتگ ات ء آئی ء راکوشنگ ات چہ وتی پاداں ایشی ء لگت بہ دے، گڑا آئی ء کوکار کت ء گوشنگ ات _____ “من وتی پاداں ہرات کناں بلنے چوش ہیج برنہ کناں۔۔۔“ جاپان ء گیشتر عیسایاں انچوش کتگ ات ء پہ گل ء شادانی مرگ امباز کرتگ ات، بلنے پدا حیال کت، اے سے میں بد بختیں انساناں چی ء کوشارین ء، اشانی چے ملام؟ اشاں کجام گناہ کتگ؟ منی تہایک جہارے سر کٹنگ ء ات، منی سر ہیج پر بونگ ء نہ ات، پدا اناگت ء منی دپ ء در اتک۔ ”لگت بہ دیت ءے۔۔۔ لپاش ات ءے۔“ اے لبرز گوش ءے وت سر ء وت چہ منی دپ ء در اتک انت، جی ء کہ چریشی ء پد من مارات کہ چہ من ء ردی ء بوت۔ من چوش باید کہ مہ گوشتیں۔ گارپے اوں چہ زہر ء تزگی ات ء مناچارگ ء ات بلنے کیچی جیر و منو منو کنگ ء ات

”پاکیں سماء مارے پرے چکاس ء پرچی ء چگل داتگ؟ ماوہچ وڑیں گناہ نہ کتگ۔“ آپدا گز یوگ ء بنا بوت۔

دڑست ہاموش ات انت۔ موکیجی ء اچیزو ء اوں دیم کپتگ ات انت، آہانی چم حیالی ٹکے ء سک ات انت۔

پدا ماہوری ء دعاکت، دعاہلاس بوت ہر سئے نیں چہ کوہ ء ایر کپت انت، مئے چماں داں کارکت، چم نہ ٹگلینت انت، پدا آچہ مئے نگاہاں اندیم بوت انت، موکیجی ء اچیزو ء گوں اے منی گڈی گندوکی ات، چریشی ء پدہچ بردوچار نہ کپتیں۔

باز روچ انت تراہچ نبشتہ نہ کتگ۔ تو موگی ء سرکاری کارندہانی اُرش ء بابت ء و نبشتہ کتگ ات، بلئے سئے مردم کہ پہ ناگاساکی ء شتگ ات انت آہانی بابت ء نوں منا سرپدی رستگ۔ ماہر و ہد ء دعا لوٹینگ ات کہ آسئے نیں ء جی ای سیمازندگ ء سلامت دو بر بیانت۔ ماشپ ء ہور بوتگ ء دعا کتگ۔

منی ایمان انت ہرچی کہ بوتگ ء انت ایشی ء تہا الم حداء گہتری ء سرپوش کرتگ۔ انوں و مئے سرپر بوتگ ء نہ انت۔ گوما اے پیم پرچی ء بوتگ ء انت۔ بلئے یک روچے کنیت و ہدے ماسرپدیں کہ مارے اے چکاس ء پرچی ء چگل دیگ بوتگ ات۔ حداہرچی کنت پہ مئے شری ء کنت، بلئے نہ زاناں چی ء، اے ساعت ء و ہدے من اے لبزناں نبیسگاہاں گوش ء منی دل ء سر ء سنگے ایرانت، دم پہ ساعت من ء کچی جیرو ء اے گپ گیر آہگ ء انت۔ ”پاکیں سماء اے عذاب مئے سر ء پرچی ء روان داتگ؟“ اے گپ آئی ء ناگاساکی ء روگ ء و ہد ء گوشتگ ات، آگوشگ ء ات۔۔۔۔۔ ”فادر، ما کجام گناہ کتگ؟“

من لوٹاں اے لگوریں انسان ء لبزچہ منی دماغ ء در بیانت، بلئے نہ زاناں آ

حاندے اے زوراکے بزرگی جاپانے اے غریبے نیز گاریں دھکانانی سرے پرچی ۽ دیم
 داتگاں؟ کچی جیر وچے گوشگ ۽ ات؟ آگوں کئے ۽ گلہ کنگ ۽ ات؟ آاے گلہ ۽ کنگ
 ۽ نہ انت کہ آئی ۽ بندہانی سرے چوشیں زوراکے بونگ ۽ انت ۽ آہاموش انت؟ آاے
 گویاک انت پرچے؟ جاپانے کسساں چہ بیست سال ۽ اے زوراکے بونگ ۽ انت۔ اے
 بد بختیں سر ڈگار چہ سداں عیسائیانی نالگ ۽ پریاتاں سرے زرتگ۔ پادریانی ناحق ۽
 رتگلیں خون۔ کلیسا ڈرینگ بونگ ۽ انت۔ حاندے ہما لوگ مرکی کنگ بونگ ۽ انت
 پرہانی واستالس مہلوک ۽ بے کچیں قربانی داتگ۔ پداواں حاندہاموش انت۔ آپرچی
 ۽ بے گویاک انت؟ ایش انت ہما باوست کہ کچی جیر و ۽ وتی جگر سندیں آواز ۽ گوں وتی
 ’گنوارو‘ گالوار ۽ کنگ لوٹ ات ۽۔

حیر، من و اے ساعت ۽ چوش گوشگ لوٹاں کہ اے سے میں بزگیں انسانانی
 سرے چے گوست ۽ چریشی ۽ پدماچونیں جاورانی دیمپان بوتیں۔
 اے سے نیناں سکورادی ۽ مزن سرکار ۽ کر ۽ برگ بوت چریشی ۽ پیش دوروج
 اشان ۽ دگہ جاگہ ۽ کیزاش کتگ ات، چوش آدگہ کیزیانی پیم ۽ جست ۽ پُرس کنگ
 بوت انت۔

”شمازان ات کہ عیسائی دین ۽ سرے بندش جنگ بوتگ؟“

موکبھی ۽ پھو کنگ ۽ سرگ سرینت، ہمے درستانی جہگیری ۽ کنگ ۽ ات
 ”مارے حال ۽ گپتگ کہ چریشی ۽ ابیداواں شما اے دین ۽ رندگیری ۽ کنگ ۽ ات؟“
 موکبھی ۽ سینانی نیمگ ۽ گوشگت، ”مابدھ مت ۽ رہشونی ۽ زندمانی کنگ ۽ میں ۽
 داناواہار ۽ بدھ بھکشو ۽ گوشگتن ۽ پد ۽ عمل کنگ ۽ میں۔“

نوں چد ۽ دیم ۽ باریک ات۔

”شر گڑا شما اے دڑوشم ء و تی پادانی چیر ء لگت مه کن ات۔“ دار ء یک کسانیں پلکے آہانی کر ء آرگ بوت۔ ایشی ء سر ء جنین چکلیں مریم ء دڑوشم جوڑ کتگ ات، ہما پلک آرگ بوت ء آئی ء پادانی دیم ء ایر کنگ بوت۔ سیناں یک برے یکے دومی ء ر اچارات، کے تزه ات انت ء پد ایشی ء سر ء پادے ایر کت، آمنی پنتانی نہ وشی ء اے ڈول کنگ ء ات انت، اے کار پیسر ء کچی جیر ء کت، پدا اید گراں ایشی ء رند گیری کت، بلئے قصہ چہداں آسر نہ بوت، دیم ء نشتنگیں سرکاری افسر اشانی کار پدانی سر ء بچکندگ ء ات انت آہانی چم اے سینانی پاداں سک نہ ات انت آہندر ء آہانی دیماں ہورت ہورت ء چارگ ء ات انت۔ آاے مارشاں چکاسگ ء ات انت کہ اے ساعت ء آہانی دیم ء سر ء پد رات انت۔

”اول۔۔۔“ چریشاں یک افسر ء کندات ”شماوتی دل وش کرتگ کہ اے وڑ ء شمار ء رد دے؟“ نون اے سیناں ہے افسر پچاہ آورت۔ اے ہما سمورائی ات کہ لہتیں روچ پیش آہانی میتگ ء اتلگ ات۔ ”شمار ء بے اگل سر پد بہ ات؟ شمے گمان انت مانہ دیستگ کہ اے پلک ء سر ء پاد ء ایر کنگ ء و ہد ء شمے گین چینیچو ترند بیت!“

”ماو پریشان نہ بوتیں“ موکیجی ء آواز ترند کت ء گوشت ”ماعیسائی نہیں۔“

”شر، گڑا بیامن یک دگہ کارے کناں۔“ چہ ہما نگولپسہ پد گردات۔

نون آئی ء حکم دات کہ دڑوشم ء تک بہ جن ات ء کو کار بہ کن ات ء بہ گوش ات بی بی مریم ہر انہے بوتگ۔ اے ہر سینانی اصل چکاس ات، رند ء سر پد بوت انت اے دراہیں کار پد انوئے ء بوتگ انت، ویلی نانو ء ہمیشی ء بابت ء گوشتگ ات کہ چہ دڑستاں مسترے شیطان ہما انت۔ و ہدے جاپان ء عیسائی دین ء وش آمدی بوتگ ء ات گڑا ہے انوئے ء پہ دیمروی ء ہاتر ء پنتسمہ زرنگ ات۔ آئی ء شری ء سر ء زانتگ ات کہ

اے نیزگارؔ بڑگیں عیسائی وتی ساہؔ دیننت، بلئے جنیں چکیں مریمؔ اے پیمؔ بے عزتی
 ؔ نہ کن انت۔ اے مردم چہ یسوع مسیحؔ گیش بی بی مریمؔ عزت دیننت۔

”اشکت شتا؟ تک جن ات ایشیؔ۔۔۔ ہش کنگؔ ات؟ من چے گوشگاہاں؟
 بہ گوش ات ہما لبز اں کہ من انوں گوشاں۔“ اچیزوؔ ہر دو دستاں دڑو شم برزؔ چست
 کرت، چہ پشتؔ ایک سپاہیگےؔ آئیؔ رار اتیلانک دات کہ تک ؔے بہ جن۔ آئیؔ دپ
 تک جنگؔ وڑؔ کرت بلئے پدا آئیؔ ہاٹیک نہ بوت، انچوش ات گوش ؔے آئیؔ ہاٹیک
 پٹگ بوتگ ات، گورائیؔ چوش نہ بوت۔ کچی جیرو اوں پشتؔ کنز ات، آسنگؔ سیاہ
 ات، سپاہیگانی بازیں تیلانکاں، چہ موکیجیؔ چماں ارس شپ گپت انت۔ اچیزوؔ اوں
 لرزگے چیر کپت انچوش ات گوش ؔے آسک تکلیف بہ بیت۔ گڈیؔ ہر دکاں دست
 چست کرت کہ ماعیسائی نیں۔ البت کچی جیرو لگور بوتؔ بی بی مریم ؔے کم شرف
 کرت۔

”تک بہ جن ات۔۔۔“ آئیؔ را حکم دیگ بوتؔ آئیؔ چہ وتی دپؔ انجیں
 بلگے کش ات کہ بچ برشودگ نہ بیت۔

موکیجیؔ اچیزو زندانؔ چگل دیگ بوت انت، کچی جیرو کفر کنگؔ پد زمین
 ؔ سرؔ شکون دیم ات، آئیؔ را آجو کنگ بوت، چریشیؔ پد آچ دیمؔ گندگ نہ بوت ظاہر
 انت آچے پیمؔ مہلوکؔ دیمؔ کپت کنت۔

ہورؔ موسم بندات بوتگ۔ یکشلؔ ہور رچگؔ انت۔ اولی رندات کہ من مار
 ات کہ ہور اوں چینیچو مز نیں عذابے بیت، ہر چیزؔ رانیستؔ نا بود کنت۔ اے دگ
 نوں گوش ؔے قبرستانؔ چہرگؔ جنت۔ ہمک نیمگؔ چپیاں مور انت۔ کس نہ زانت
 عیسائیانی باندات چون بیت ہر یکے دل تزک انت کہ آہانؔ پدا ہما سزا دیگ بیت،

گورے خیال ء ہر کس تکا نسرانت، بچ دہکان کارڈ گارانی سرء کارء نہ روت اے چہ ترسنا کیں پٹ ء دریا چینچو سیاہ گندگ بیت۔

بیست جون _____ سرکاری کارندہ پدا میتگ ء اتک انت۔ اے رندی آہاں یک حکمے گون ات، حکم ات کہ تو موگی ء تیاب ء موکیجی ء اچیزو ء را آپ ء سزا دیگ بیت۔

بیست ء دو جون _____ ہو رء آہاں شر دء شلو پیں کشک ء مہلوکانی یک مچی ءے روگ ء گندگ بوئگ ء ات، چرے کوہ ء انچوش گمان بیت گوش ءے آہانی سر جہل انت، آہانی پشت ء افس ء جمازیں دو سپاہیگ گون ات گوں۔ اے مچی ڈن ء مردمانی انت، اے میتگ ء مہلوک چہ ترس ء لوگ ء در نیاتلگ انت، آچہ وتی بندیں تختگانی پشت ء سرگ کشک ء انت۔

اے مردم کہ تیاب ء سر بوت انت آس روک کنگ بوت۔ موکیجی ء اچیزو آپ ء میچل ات انت، آہان ء دست تاپگ ء ازن دیگ بوت، اے حال مناہا مردماں دات کہ اے ساعتاں ہمو دا بوتگ انت، آہانی گوشگ ات سپاہیگاں ہر ڈکانی سر ء بزرگ بوتگ۔ اے گپانی اشکنگ ء گوں من ء گیر اتک گڈی ساعت ء کسے ء یسوع مسیح ء را انگور ء آپ داتگ ات۔

دڑچکانی بندانی دو صلیب جوڑکت اش ء تیاب ء سر ء مک کنگ بوت انت۔ گوریشاں موکیجی ء اچیزو بندگ بوت انت۔ صلیب انچوش مک کتگ انت اش ہر دیں شپ ء وہدے گورم بیاتکین انت ہر دو داں گردن ء آپ ء بوت انت ء شپ ء روچ گوں آہاں انچوش بوت۔ اے وڑ ء آیکپارگی نہ مرانت بلکیں دو سے روچ ء پدچہ ژندی ء بے وت بنت ء مرانت۔ چریشی ء سرکاری کارندہانی مول ء مرادے چوش انت اوں کہ

ساعت ۽ موکبھی ۽ اچیزو ۽ راصلیبانی گوما بندگ بوتگ ات، اے وھدی نیمروچ بوتگ ات۔ اے ساعت ۽ ندرگ کنوکاں اول دمبرتگ ات ۽ یک یک ۽ واتر روگ ۽ ات انت۔

زر ۽ اولی چول اتک۔ ایٹی ۽ پیسر ۽ ہر دکانی پادترکت انت پداداں سزین ۽ ۽ مزین توارے ۽ گوں برز ۽ چست بوت، پدا گوں ہے توار ۽ واتر بوت۔ بیگاہ ۽ اوماتسو ۽ وتی برازتک ۽ ہمراہی ۽ پہ سپاہیگاں ورگ آورت۔ آئی ۽ ازن گپت کہ ہر دکاں تھے ورگ دپ ۽ بہ دنت۔ پریشی ۽ اوماتسو دیم ۽ کنزرات۔ ”موکبھی موکبھی؟“ اوماتسو ۽ توار پرکت۔

”چی ایت؟“ گوش انت موکبھی ۽ پسر گردینتگ۔

رند ۽ آئی ۽ اچیزو اوں توار کتگ، بلے آئی ۽ آواز در نیاتلگ بلے آنہ مرتگ اول، چہ دم کتگ ۽ آئی ۽ دلبند جہل ۽ برز بوتگ۔

”شما سک تکلیف ات، صبر کن ات پادری ۽ ما پر شادا کنگائیں، اوماتسو ۽ جہلیں توار ۽ گوشت، پدا اوماتسو ۽ موکبھی ۽ دپ ۽ آلمان کنگ ۽ گوشت کت گڑا آئی ۽ سر چنڈ ات، آئی ۽ ورگ نہ لوٹ ات، آئی ۽ لوٹ ات، ہمینچو زوت چرے عذاب ۽ جان بہ چٹیت گہتر انت، پدا آئی ۽ مردوہیں آواز ۽ گوشت، اشاں اچیزو ۽ بہ دے، من اے عذاب ۽ چد ۽ گیش سگ ات نہ کناں۔“

نون اوماتسو ۽ آئی ۽ برازتک تیاب ۽ اتک انت ۽ ہلک ہلک ۽ گزیوگ ۽ لگ ات انت، آہاں وتی گزیوگ داشت نہ کرت انت، شپ بوت، سپاہیگاں وتی آلوانی گرم کنگ ۽ واستا آس روک کرت، ہے آس چہ مئے کوئی ۽ چہ صاف گندگ بوتگ ۽ ات۔ شپ ۽ تو موگی ۽ مردم اول ہموداچ بوتگ انت، آہاں سیاہ تھاریں زر ۽ چم سک داتگ

بستگ انت، کسے نہ زانت آزندگ انت کہ مرتگ انت، درستانی چمیدریں ارس ات
 انت ء آدعالوٹگ ء ات انت، پدا اے سجھیں چولانی توار ء انچوش گمان بوت گوش ء
 موکبھی چیزے دپگال کنگ ء انت، گوش ء آے دعاء وانگ ء انت:

پاد جُزگ ء انت

مئے پاد جُزگ ء انت

مئے پاد جُزگ ء انت۔ عرش ء واہندے

عرش ء واہندے

عرش ء واہندے، جل ء جلال

مئے پاد جُزگ ء انت۔

درستیں مردم بے تزک ء توار اوشاتگ ات انت۔ ہے آواز ء اشنگ ء ات

انت۔ سپاہیگاں ہم گوش ہے نیمگ ء بُپتگ ات انت، ہور ء زر ء چولانی توار ء ہمراہی ء

اے آواز آہانی گوشاں شلگ ء ات۔

بیست ء چار۔۔۔ سرجمیں روچ ء ہور شل ات۔ تو موگی ء مردم چہ وتی لوگانی

بندیں تحتگاں تیاب ء نیمگ ء سرکشگ ء ات انت، نوں جاور انچوش ات انت کہ نشان

ء بستگیں مردماں فرق کنگ سک مشکل ات۔ موکبھی ء چیزو ہے نشان ء بہر جوڑ بوتگ

ات انت۔ ایوک ء آہانی نارگاں چہ زانگ بوتگ کہ تنیکہ آزندگ انت، بلتے نارگ ء

آواز اوں یکے ات ء آہ گندے موکبھی نیگ ات، نارگ ء آواز برے برے بند اوں

بوت، مروچی موکبھی ء اینچو ہاٹی اوں مان نیست کہ آئی ء دعا بہ ونت انت، بلتے یک

کلاکے ء پدناگہاں مردماں انچیں آوازے اشکت کہ رسترے گزیوگ ء بہ بیت۔ میتگ ء

مردم چہ ترس ء غم ء درہگ ء لگ ات انت، اشانی سر پر بوتگ ء نہ ات کہ چے بوتگ

اے وارء چول پدا چست بو ننگ ء بنا بوت انت۔ زرء رنگ سیاہ تہار بوت،
 نشان آپ ء ننگ ات، پدا مہلوک ء دیست یک اسپیتیں مرغے چہ زرء پہنات ء چست
 بوت ء بال کنان داں چماں کارکت شت، ہر شتے ہلاس بوتگ ات۔

اے دویناں چونیں مز نہیں شہیدی ء نصیب بوت، من بازیں حدائیگی
 کماشانی شہیدی ء قصہ و ننگ انت، من و ننگ انت کہ آچہ پیم ء جنت ء شنگ انت
 ء آہان ء اودا چونیں جوانیں جاہ رستگ۔ فرشتہاں پر آہاں دھمال کتگ، بلئے چوشیں
 شہیدی ایت اے دوئیں جاپانی دہکاناں نصیب بوت، اے ڈولیں شہیدی من نہ اشکتگ
 ء نئے کہ و ننگ۔ زرء سرء یکشل ء ہور رتک ء ہمے زرء اے دوئیں کو دکان ء کشتگ ات،
 ہماو ء بیل ء آلا ء ات۔

اپس ء سواریں سرکاری کارندہ یک برے پدا اتک انت، سپاہیگاں دوئیں
 کنٹاناں ء چہ نشان جہل ایر گیتک، جاگے ایرکت ء آہان ء مانداشت اش۔ جون یدرء
 سچگ ء پدا آہانی پُر دریا ء چگل دیگ بوت انت، ایشی ء سوب ء بہ گندے ہمے ترس بہ بیت
 کہ عیسائی اے پُراں پاکیں چیز ء ردء گوں وت ء بہ بر انت گوں۔ وہدے آہاں آس
 روک کرت سہر سہریں آس ء لکک سارتیں گوات ء گوما برز ء چست بو ننگ ء ات۔
 تیاب ء داں دور ء دوت شنگ ات انت ء مہلوک سنگ ء سیاہ ات، آگوں ہوادگیں
 نگاہاں بیل ء آلا ء چارگ ء ات انت، لاشہانی پُر دریا ء ریچگ بوت انت گڑا آدمردم
 اول میش ء پیم ء سر جہل وتی لوگاں شت انت۔

من ترا اے نمدی ء نمیسگ ء اول نمیسگ ء ساعت ء پاد کایاں ڈن ء کوہ ء سرء
 اول رواں، چہ ہود ء من اے زرء شری ء سرء گنداں کہ اے کو دکیں جاپانیانی قبر انت
 آہاں پہ وتی سبتک ء وتی ایمان ء ہاتر ء شہیدی من ات، داں چم کارکن انت غمزد ء دل

تیر کہیں زر تالان انت، سور مگیں جمرانی چیر، ہچ جاگہ ء اوں ہچ وڑیں جزیرگ گندگ
بوئنگ ء نہ انت۔

مروچی پھی نہ بوتگ، من زاناں تو ہے گوش ءے کہ اشانی مرگ بے مقصد نہ
بوتگ، اشانی مرگ وہما بن ہشت انت، چمیشی ء سر ء دگہ یک کلیسائے ء ماڑی یک کنگ
بیت۔ حاوند مارا ہچ بر چوشیں چکاس ء چگل نہ دنت کہ ما آئی ء سگ ات مہ کنیں، موکیجی
ء اچیزو مئے حاوند ء کر ء سر بوتگ انت، اے دگہ بے کساس عیسائیانی وڑ ء ایشاں اوں
شہیدی ء جاگ پوشتگ۔ آ اوں دائی وشیاں گوں ہم گزنج انت، منی اوں ستک ہمیش
انت، منی ایمان اوں ہے گپ ء سر ء انت، بلئے منی سر ایشی ء ہچ پیم ء پر بوئنگ ء نہ
انت۔ دل تہاچی ء جنگ ء انت۔ منی جبین ء غم ء گرستانی زر ء چی ء گورم انت۔ صلیب
ء بستگیں موکیجی ء اچیزو ء حیاں منی دل ء پرچی ء چول جن انت:

پاد جُزگ ء انت

مئے پاد جُزگ ء انت

پاد جُزگ ء انت

عرش ء واہندے

عرش ء واہندے

عرش ء واہندے جل ء جلال

مئے پاد جُزگ ء انت

مردمانی گوشگ انت و ہدے جاپانی کارندہ عیسائیاں زندان ء برگ بنت گڑا آ
ہے دعاء وان انت۔ اے دعاہانی تہا اے مردمانی سر جمیں زندگی ء درد سر پوش انت۔
جاپان ء دہکانانی زند بے کساس ڈکھ ء کاشال جتیں زندگی ایت۔ اگاں آہانی زندگی

دربارِ انت آہانی ایمان انت رنجِ غمنائی ڈگارِ آاے دنیاۓ مرزگِ انت۔ اشیٰ و مُزءِ آ
 برزۓ عرشِ حاوندۓ کرۓ روانِ انت۔ آہانی ہے ایمانِ ہے عقیدہ آہاناں زندگ
 کنت۔

سر پر بونگِ نہ انت کہ اے ساعتِ من گوں توچے گوشگ لوٹاں؟ منی
 گوشگِ مولِ مراد ایوکِ ہمیش انت کہ صلیبِ بستگیں موکیجیٰ اچیز و وہدے وتی
 جگر سندیں آوازِ گوں نارگِ ات انت، منی دل و ایر نندگِ ات و وہدے اے
 دویناں ترندیں عذابِ سگِ پد مرگِ راگور امباز کرت گڑا تھاریں زرِ آئی
 پزشتگیں چولانی توارِ زند کنوکیں یک دابے چہ منی وسِ ڈن ات۔ منی دماغِ گوشِ
 ترگی ات۔ دم پہ ساعتِ ہے گیر آہگِ ات زرِ اے جاکِ تہا حدِ آوازِ کجا
 انت؟ آپرچی و ہاموش انت؟ آپرچی و ہچ نہ گوشیت؟ کے خیال کن یک انسانے و استا
 چوشیں مارشت چینیچو تاوان بار انت کہ آئی ایمان آور تگیں بندہ پر آئی و ساہ ندر کنگ
 انت و آہاموش انت و نشتگ۔

بہ گندے اے منی گڈی رپورٹ بہ بیت، مروچیکِ مارۓ حال رستگ کہ
 سپاہیکِ کوہِ پر تگانی پٹ و پاسِ تیاری و کنگِ انت، چرے پولکاری و پیش مالوٹیں
 اے کرگین و یلہ بہ کنیں، ایشی و انچوش بہ کنیں، مئے آہگِ پیش بوتگ داں کسے شک
 مہ کنت، مارو گائیں، بلئے کجاروگ و ایں؟ کجام دیم و روگ و ایں؟ اے بابت و ومانہ جیٹ
 یتگ۔ ماہر دُکاں اے بارو و تنیکہ ہچ وڑیں فیصلہ نہ کتگ، ماتنیکہ ہے خیال کزگا اتیں کہ
 یکجاہ دریاہیں یا جتا جتا بہ رو ایں؟ مروچی ما فیصلہ کتگ کہ مادگہ دگہ دیماں رویں، داں
 اگاں چہ مایکے دزگیر بوت گڑا دومی وتی کارۓ برجاہ بہ داریت۔

بلئے یک دگہ باوستے مارا پریشان کنگ و ات، ماں اے ملک و نندگ زاناں

کرتگ کہ جاپان ء سر بوتگ ء پد ڈنگانی پیم ء چہ یکجا گہے ء دومی جاگہ ء چیر بہ ہیں؟ ما کوہانی
 تہا جنگلی مشکانی ہونڈ شوہاز بہ کنیں؟ اے نیز گاریں دہکانانی دپ ء لنکہ ء چچ بہ گریں ء
 اشکر ء کوٹی ء انچو بند بہ ہیں کہ ہچ وڑیں عیسائی ء گوں گند ء نند اوں مہ کن این؟ مئے
 دیستگیں جو انیں و ابانی آسر ہے بو نگی ات؟

اے ملک ء یک پادری ءے ء نندگ انچوش انت چوش کہ مز نیں غارے ء
 ایوک ء یک ڈیوائے روک کنگ، پمیشکہ من ء گارپے ء سوڑگ کرتگ کہ چداں در کپگ
 ء پد ماہر وڑ ء زندگ بوتگ ء جہد ء کنیں، ماوت ء رار کنیں۔

حیر، اگاں منی رپورٹانی ردست گڑا (اصل ء من اوں اے سرپداں کہ من
 ہمینچو رپورٹ تئی سر ء دیم داتگ، چرہاں یکے اوں ترادست نہ کپتگ) دل ء مہ گوش
 کہ ما مرتگیں، مئے و بس انچو کیں و ہشتے کہ اے سورگ ء سیہ سیڑیں زمین ء رامیزران
 کنگ ء یک کوڑالے پشت بہ کیجیں۔

منی چاریں آتزاپاں سیہ سیاہیں زرانت، گوشگ مشکل انت کہ شپ ء تہاری
 چہ کجا ء کدی بنا بوتگ۔ من اے اوں نہ زاناں کہ اد ء نزدیک ء جزیرگ اوں است یا
 نیست، چیزے کہ من ء دریاء جبین ء سر ء مارشت دیگ ء انت آہے ورنہ ء تزندیں دل
 کشگ انت کہ منی پشت ء نشتگ ء ہو لیگ جنگ ء انت یا گورمانی ہماژیمب ژیمب ء توار کہ
 کٹی یک ء گوں ڈیک ورگ ء انت۔

کساس کلا کے بیت گارپے چہ من جتا بوت، ماجتا جتاہیں کٹیاں یک ء سوار
 بوتیں، آہر ادو ء نیمگ ء شت۔ من سیہ تہاری ء تہا آئی ء رانہ دیست، بلکیں مار ء یکے
 دومی ء راوش انت گوشگ ء ہم موہ نہ رس ات۔

من ایوک بوتوں گڑا سر جمیں اندام ء لرزگے چیر کپت، منی اندام چہ منی

میچل نہ اتاں گڑا اے مز نہیں بٹاکے بیت۔ مردم ء ایمان، ہمیںچو مہر ء محکم بہ بیت جان
 ء ترس الم ء آئی ء نزور کنت۔ من گارپے ء ہمراہ اتاں، نان ء وڑ ء مادویناں ترس
 ء تکانسری اوں بہر کتگ ات انت۔ ماترس ء تکانسری دوونڈ کتگ ات ءوت ماں وت ء
 بہر کتگ ات، بلتے نوں اے سیاہیں شپ ء ایوکاں، سک ایوک۔

تہاری ء ایوکی نوں من ء تہنا سلگی انت (جاپان ء دُراہیں تبلیغیاں انجوش
 ماریتگ) ناگت ء کبجی جیرو ء دروشم منی دیم ء ظاہر بیت، چہ ترس ء بیم ء کرا تلگیں دیم،
 ہما لگوریں پلینڈ ء دیم، آئی ء ناگاساکی ء پاکیں دروشم پادانی چیر ء لپاشت۔ اگاں من
 پادری ء مہ بوتیناں یک انچاہیں عیسائی ء بہ بوتیناں، من اوں ہے کار کتگ ات؟ گڑا
 منی پادری ء منصب ء منی وت لیکئی ء من ء چہ چوشیں کار ء داشتگ ات؟ اے منی وت
 گڑیں مارشت انت یا منی وت مٹی انت؟

من چہ کئی ء ورناہیں ہد ابندورگی آپ لوٹ ات، آئی ء بچ نہ گوشت، گوں
 ہاموشی ء ہولیگ جنگ ء ات، من گمان کت موکبجی ء اچیزو ء مرگ ء پد تو موگی ء مردم
 من ء شر نہ لیک انت، آ منایک بارے سرپد بوٹگ ء انت، آہانی گمان ہمیش انت
 درستیں مصیبتانی بُن مناں، بہ گندے اے ورن اوں لوٹیت کہ، ہمیںچو زوت چریشی
 ء جان بہ چٹیت من ء تیاب ء دپ ء چگل بہ دنت ء وتی دستاں ٹک بہ جنت ء بہ تچیت۔
 من پہ ٹن ء ہلاس کنگ ء وتی لنک چونسگ بنا کرت۔ لنک ء سر ء دریا ء سوریں آپ
 ء تام ات، مناصیب ء در تلگیں یسوع مسیح گیر اتک ء آئی ء لنٹاں مایتلگیں انگور ء آپ
 یات اتک انت کہ کسے ء پنبہ ء سر ء پز تنگ ات ء آئی ء راپہ چونسگ ء داتگ ات۔

کئی ء دیم تینت گڑا کوہاں گوں ڈیک وروکیں چولانی توار گوشاں کپت، اے
 انچیں آوازے ات گوشے طفلے بہ بیت، من اولی رند ء جاپان ء تیاب ء نزیک ء سر بوٹگ

روت، ایٹی ۽ چول گوں جزیرگ ۽ ڈیک ورگ ۽ ات انت، سر جمیں جزیرگ تہاری
 ۽ مان رُپتگ ات، ہچ سما بونگ ۽ نہ ات کہ اودایتگ ہست یانہست۔

منی پیمیں چینچو تبلیغی ہے پیم ۽ کسانیں کٹیاں اد ۽ سر بوتگ انت، بلئے آوہد
 ۽ جاور چینچو جتا بوتگ انت، آوہدے اد ۽ اتلگ انت گڑاوش بحتی ۽ آوش اتک کتگ
 ات انت۔ پر اہاں ہر میتگ ۽ لوگ جو ان ات، ہمک لوگ پر اہاں پچ ات۔ داں میتگ ۽
 کماش آہانی وش اتک۔ آہاں چہ یک دومی ۽ باج برگ ۽ جہد کتگ ات، آوہد ۽ اے
 دراہیں ہنر مئے دین ۽ گوں دوستی ۽ سوب ۽ نہ کتگ ات انت بلکیں ایٹی ۽ باپشت ۽ بیماری
 لب ۽ حرص بوتگ۔ آہاں گوں مئے ملک ۽ بیماری کنگ لوٹیتگ۔ پادریاں چرے ساعتاں
 نپ چست کتگ ۽ وتی دین ۽ تبلیغ کرتگ۔

آہاں دل ۽ میل ۽ تبلیغی کار کرتگ۔ من ۽ ویلی نانوء لبزگیر آہگ ۽ انت۔ آئی
 ۽ اے سر جمیں قصہ اشکناہینگ ۽ رند گوشنگ ات _____ ”یک وہدے و ما حیا ل کتگ
 ات بہ گندے مئے دین ریشم یا پڑم ۽ جوڑ کتگینے _____“ من آگپ ۽ تزانگ ۽ کپتاں،
 کندگ اتک۔ من گوں دستاں کمر زانی جت ۽ چم سیاہیں زر ۽ سک داتاں۔ پہ حداء و استا
 من ۽ ردمہ لیک ات۔ من اے ملا ۽ تبلیغیاں کم شرف کنگ ۽ نیاں۔ اشان ۽ سبک کنگ
 ۽ ہچ وڑ ۽ من پگر کرت نہ کناں۔ منا و اے گپ ۽ سر ۽ اوں کندگ آہگ ۽ انت کہ سلور
 ۽ کرماں چکاریں اے لانچ ۽ موکیچی ۽ وڑیں گدے گور ۽، چل ۽ لیگاریں مرد کار نشنگ، آ
 اوں ہمیشانی وڑیں پادری ۽ ات۔

کوہ میزان میزان ۽ نزیک بوہان ات، چہ تیاب ۽ سڑتنگیں تہرانی بوہ پیدا ک
 ات۔ کٹی ۽ چیر ریکاں لپاشان بوت گڑا منی ورنہاں ہمراہ ۽ زوت جہل ۽ دور کت، آئی
 ۽ کٹی انگت دیم ۽ کش ات گڑا من اوں تنگیں آپ ۽ ایر کپتاں، سوریں آپ ۽ ہٹ جنان

”تئی باز منت۔“ من ورنہء را گوشت ”میتگ برزادیء انت ناں؟“

”جی فادر“

من ورنہء دیمء گندگء نہ اتاں، بلئے چرائیء گیاں زانگ بوئنگء ات کہ آ
 چہ من بیزاراتء وتی جانء کشگ لوٹگء ات، من گوں آئیء دستء ڈروت بوتوں
 آئیء پہ اشتاپی دست کش اتء کٹیء نیمگء تیکء ءشت، چریشیء پد کٹیء کشگ
 ء آپء کنگء پد آئیء ماں کٹیء دور کنگء سبکیں آواز گوشاں کپت۔ دور رؤکیں کٹیء
 ہولیگانی توارء اشکنگء گوں منء گارپے یات اتک، آاے ساعتء کجابت؟
 بزرگء سر کپانء گوں وتء گپء اتاں، چوشیں گیاں و گونڈوتی دل
 ء تاہیر دیگء ہاترء کن انت، بلئے منء ترس چہ گپ نیگ انت؟ من زاناں اگاں تچک
 ء بہ رواں میتگء سر باں، چہ انچو دورء انچیں آوازے گوشاں کپت گوشے کسے
 گزیوگء بہ بیت، بلئے آپیشی ءے آوازے ات۔۔۔۔۔ اے وہء بس یکیں پگرات کہ
 کجام وڑےء پہ آرام کنگء جاگے بہ رسیت، کلے وتی ہڈء بندوں تاہیر بہ دیاںء کجام
 وڑےء لکھے نان گٹء ایر بہ گوزیت۔

میتگء ایبلء سر بوتوں، پیشیانی توار گیش ترند بوت انت۔ گواتء ہماہی
 ء منی پونزء انچیں بدیں بوہے چت کہ منء شانگ اتک، گمان بوت دیمء ماہیگ سرٹینگ
 انت، میتگء پادانی ایر کنگء پد ترسء بیمء ہاموشیء منء وتی امبازاں زرت۔ داں
 چماں کارکت ناں آدم ناں آدم زات گواہیتء دگہ ہچ وڑیں دلوتے گندگ نہ بوت۔
 انچوش گمان بوت ادء حون ریچیں جنگے بوتگ، دراہیں کشک پر شتگیں ہیرانء ایدگہ
 ازباب ات انت، لوگانی دروازگ تچ ات انت، درواز گانی پڑ شتگیں پلک گواتء
 دستء نارگء ات انت، یک کڈکےء یک پیشی ءے کوانترگء ات۔

میانچی ء من حیران ء بہہ مننگ سنگ ء سیاہ اتاں، من ترسگ ء نہ اتاں، من ء
 ہچ وڑ ء بیم نیاہگ ء ات، یک ء گوں وت ء ماں گیشیتنگ اتاں، منی دماغ ء دم پہ ساعت
 کیوں باوست نیل ء آلاڑ ء ات ___ چوش پرچی ء بوت؟ پرچی ء چوش بوت؟
 قبرستان آماچیں ہاموشی ء من میتگ ء اے سر ء بگرداں دومی سر ء شتاں۔ یک
 جاگہ مزنیں پیشی ء دیست، ہڈانی کالب، اے چہ کجا اتلگ انت؟ آہاں منی پادانی سر ء
 وتی جان لپاشت، آگوں وتی سہر سہریں چماں من ء چارگ ء ات انت۔ آچے گوشگ
 لوٹگ ء انت، چہ شد ء تن ء من نزورتوان اتاں۔ منی سرترگ ء ات، من اے دیم ء آ
 دیم یلہ چر اتاں، بہ گندے ورگ ء نوشگ ء چیزے دست بہ کپیت۔ تچ ء تاگ ء پد
 گڈی ء یک کوپے آپ دست کپت۔

من دیوال داشت ء اشتر ء پیم ء اوشاتاں۔ بہ گندے اوشنگی جاگہ ء من ء سر
 ترگ ء کپتگ ات۔ واب ء تہا گنداں کہ منی چاریں آتراپاں پیشی پر ترورگ ء ات
 انت۔ یک حشکیں ء سڑیتکیں ماہیگے ات پرانی ء پیشی مڑگ ء ات انت، انچو منی چم پچ
 بوتوں، سیاہیں آزمان ء سر ء دانگے استال اوں نیست ات ء کشکانی سر ء کپتکیں در تگیں
 کوہنیں گردوگوات ء گوں ات انت۔

سر جمیں شپ دیوال ء بن ء کونات ء گوازینت، گوربام ء سارتیں سمین ء کش
 ات۔ من ء گوہر بوت، کل ات، آزمان اسپیت بوٹگ ء ات، میتگ ء پشت ء مک ء
 میلانکیں کوہ گندگ بوٹگ ء ات انت۔ من ء پاد آہگی انت من حیاں کرت۔ اے
 ویرانیں جاگہ ء نندگ نہ لوٹیت۔ بلے من رواں کجا؟ زر ء نیمگ ء بہ رواں کسے
 گندیت، ہمیشکہ کوہ شر تر انت، بہ گندے اودادگہ، لہتیں عیسائی چیر بہ بنت، انچوش
 پیسری جاگہ ء چیر ات انت۔ من چریشاں جست گراں کہ اداچہ پیمیں آفتے کپتگ؟

چریشی پدوتی بابت ء اوں جیڑاں فیصلہ کنگی انت کہ نوں من ء چے کنگی انت، پدا من
 گارپے ء ترانگ ء کپتاں، آکجا بیت؟ کجام جاوراں دُچار بیت؟
 وردن ء شوہاز ء میتگ ء دگہ یک چرے وارت۔ گڑا یک جاگے لہتیں حشکیں
 دان دست ء کپت، ہمود ء من یک گردوے چست کرت، چندات ء ہمیشی ء تہادان ایر
 کرت انت، پدا کوہانی نیمگ ء جنز اتاں۔

ہور ء سوب ء زمین یکدریں لچے ات۔ من ڈگاراناں گپت ء روگ ء اتاں، اد
 ء دہکان چینیچو نیز گار انت، چینیچو جفاکشی ء پداشاں ڈگار شمتگ انت ء اے ڈگار کشنگ
 انت، پدا گوریشاں چے بوت؟ چونیں آفتے ء اے پک ات انت؟ ایشانی سر ء چونیں
 مصیتے کپت؟

ہر نیمگ ء شاہ بلوط ء لیپر تگیں ء سڑیتگیں نیگ شنگ ء شانگ ات انت
 ء گہیتگیں چیزانی امبار ات۔ چے بدیں بوہ ء گوات سنگ نہ بوت، چاریں آترپاں مگسک
 ژونگ ء ات انت، دراہیں مگسک منی رند ء کپت انت، بازیں مگسکے منی دپ ء نک نشت ء
 منی دل بد بوت۔ مرگاں گوری روج دراتک، زہمانی پیم ء آزمان ء نیمگ ء چست بوت
 ء کوہانی ٹل شری ء گندگ بوت انت، ادایدیں گراگ بال ات انت، آہاں آزمان سر ء
 زرتگ ات ء اسپیتیں جمرانی چیر ء پر ترورگ ء ات انت۔

چے کوہ ء ٹل ء جہل ء میتگ ء چم شانک دات انت۔ دیم ء مشوکی رنگ ء چنڈے
 زمین ہست ات، اوداکاہ ء بوچ ء اڑکتگیں کڈک ء حاک ء دیوال ات انت، انسان
 ء اودانام ء نشان اوں نیست ات۔ یک دڑچکے ء چیر ء داشت ء من چے ہور ء میچلیتگیں
 گٹ ء راجارات، ایوک ء زر صاف صاف گندگ بوگ ء ات۔ ہے زرات کہ بے
 حسابیں جزیرگے وتی کٹ ء جاگہ داتگ انت اش۔ زر ء چول تیاب ء پُر شگ ء ات انت،

اتکاں کہ پہ تبلیغ ء ادء اتلگ ات انت۔ زیوئیر، کبرال، ویلی نانو ء دگہ بازیئے ء پداہما
 جوانیں تبلیغی توریز، باریں حدا بہ زانت چینچو جکانسری ء پدا اتلگ ء سر بوتگ ات
 انت۔ گوریشی ء جاپانیاں مہر کرتگ۔ آتر سوکیں شکاری رسترانی وڑ ء ہچ بر کوہانی تہا
 چیر وکائی نہ گرد اتگ۔ جاپان ء مہلوک ء دل ء جہلانک ء آئی ء راوش اتک کرتگ۔ اے
 وهدی ادا کلیسا چینچو بوتگ انت، آکلیسا سک مزن اوں نہ بوتگ انت بلئے جلو اہناک
 بوتگ انت۔ گورے گپانی تزانگ ء کپگ ء من ء کندگ اتک، چینچو فرق انت پیشی ء
 مرو چکیں جاوراں۔

مروچی اوں ساج جہراں مانپوشنگ۔ وڑ ہمیش انت کہ مرو چکیں روج اوں
 گرم بیت۔ منی سرء بان ء گراگ یکشل ء کرینزگ ء انت، من ہر دیں اوشاں گڑا آ
 اوں بال کن انت گستاہنت، وهدے من جنزراں پدا سرء تہا پر ترورگ ء بناہنت۔ برے
 بہ چار دانگے گراگ منی نزدیک ء درچکے ء شاہ ء سرء نندیت، بانزراں تزاہنیت ء من
 ء چاریت، من آہان ء سنگے جت بلئے بال کنگ ء پدا اتک ء نشت انت۔

نیمروچ ء اے کوہ ء لمب ء سر بوتوں چوماہ ء دروشم ء انت، من انچیں کشکے
 ء روگ ء اتاں کہ زر منی چمانی دیم ء بہ بیت ء تیاب چہ من دور مہ بیت۔ من حیال
 کنگ ء اتاں دیم ء جزیرگ ء الم مردم بیت۔ آزمان ء پیتر گاہ ء آپئیں جمر میلے ء وڑ
 ء او تزانگ کنگ ء ات انت، روگی پادے من کاہانی سر انشتاں ء حشکیں دان وارتاں۔
 اے ہمادان ات انت کہ من چہ یک ویرا نیں لوگے ء زرتگ ات انت۔ راہ ء من چہ
 یک ڈگارے ء، لہتیں تر اوں سست، تراں منی ہائی گیش کت ء بدن ء دیم ء جنزگ ء
 ہائیگ وڈات۔ پٹ ء گوات سک تزدی ء کشگ ء ات، من چم بند کتاں انچیں بوہے مار
 ات گوش ء جاگے چیزے سچگ ء بہ بیت۔ اے بوہ سک تزدات، من پادا دشتاں دیم

تستگس آسے ات۔ رگوزے ء دستانی تاپگ ء استادار چنگ ء یکجاگہ کنگ۔ من پُر
کلونڈ اتاں، انگت بز انزے مان ات۔

شریں ساعتے اودانشت ء حیال کرت کہ من ء دیم ء جنزگ لوٹیت یا وتر بہ
کناں، ایوک ء یک روچے ء یک شپے انچوش گوستگ کہ ہچ وڑیں آدم زات ء ڈروشم نہ
دیسنگ بلے انچوش گمان بونگ ء ات، گوشے من چہ قرناں انساناں گوں دچار نہ
کپتگاں۔ اے ساعت ء دل ء سک لوٹ ات کہ چہ کجایک مردے ء شگل ء بہ گنداں،
کسے ء ہم، کسے ء ہم، چونیں انسانی، بس ڈروشم ء بہ گنداں، ویرا نین میتگ ء تر ء تاب ء
پد من شر بزرگ اتاں، چہ وت ء شزار اتاں، اے وہد ء یکس واہگ ات، بس مردے
دپ بہ کپیت۔ ہے وڑے یسوع مسیح اوں وتی اے واہشت ء دست کوتاہ بوتگ، آ اوں
چہ کوہ ء ایر کپتگ، آئی ء ہم مردمان ء وتی کر ء تواری پر کرتگ۔

پدا من حیال کت، ہر کس ء اے آس روک کنگ آتینگہ سک دور نہ شنگ،
چداں ایوک ء یکس کشک گیشیت، ہے کشک ء کش ء چداں من اتنگاں، چم چست
کتاں چارات، مجیں آزمان ء دیم ء چہ جمرانی پشت ء روچ سر کشگ ء ات، گراگاں ہماوڑ
ء یکشل ء جہان سر ء زرنگ ات۔

من دیم ء جنز اتاں، داں چماں کار کت برزیں دز چکانی کتار ات، چہ دور ء
دز چک ء گندگ ء رد کپے گوشے مردے اوشاتنگ، من چہ ترس ء میہہ جت۔ دومی
نیمگ ء سر ء جو دیں گراگاں اوں دل وڑ وڑیں وسواساں چگل داٹگ ات۔ گراگاں چہ
حیال ء ٹکلینگ ء واستا من یکشل ء جنزان اتاں۔ برے اے دیم ء دز چکاں بہ چار ء
برے آدم ء دز چکاں۔ مناچہ در کسانی ء یک دز چکے ء شوق بوتگ۔ جاپان ء آہگ ء رند
من اشانی بازیں تہراں پجارگ بنا کرتگ ات۔ لہتیں دز چک وانچین انت کہ حداء ہر

ایوار ۽ داں کے روج انگت در اتک۔ رژناہی وڈات۔ دڑاہیں جاگہاں ہور
 ۽ آپ اوشاتنگ ات۔ چریشاں سبز سبزیں آزمان گندگ بونگ ۽ ات۔ اینجو دورر وگ
 ۽ من چہ ہیداں میچل اتاں۔ یک ہوٹگے ۽ آپ مان ات، کش ۽ نشناں، گوں آپاں وتی
 دیم ۽ گردن ششتاں۔ انچوش آپ ۽ تہ ۽ آزمان ۽ عکس گار بوت ۽ ایشی ۽ تہا یک مردے
 ۽ دڑوشم پدر بوت۔ یک ژند ۽ پندیں مردے ۽ گیمرتگیں دیے ات۔ نہ زاناں اے
 ساعت ۽ جی ۽ دگہ یک حاکے گیر اتک۔ یک دگہ انسانے۔ یک دڑتگیں انسانے
 ۽ دڑوشم۔ ہما دڑوشم کہ آئی ۽ چہ قرناں بے کساس عکس کشانی زرد انسرینتگ۔ ہما دڑوشم
 کہ ہچ وڑیں عکس کاراں وتی چماں گوں نہ دیستگ ات، بلئے آئی ۽ را آہانی دلاں، آہانی
 ذہن ۽ سر ۽ انچیں نقش کشیتگ گوشے آئی ۽ را وتی چمانی سر ۽ گندگ ۽ بہ بنت۔ ہما
 دڑوشم چہ دڑستاں گیش پاک ۽ چہ دڑستاں چہ گیش جلوہ ناک ات۔

دڑاہیں مہلوکانی دعاہانی بنجل انت ۽ دڑاہیں مردمانی واہشت ۽ آہانی سر جمیں
 واہگانی منزل انت۔ بیشک آدڑوشم چہ ایدگہ دڑاہیں عکساں ڈولدار ترانت، داں روج ۽
 مروچی جوڑکنگ بونگ ۽ انت۔۔۔ بلئے اے عکس کہ چہ آپ ۽ تہا گندگ بونگ ۽ ات،
 حاک ۽ لیگار، بارگ ۽ چلیں دڑوشم ات۔ ایشی ۽ ریش سک مزن ات انت۔ ۽ چمانی
 کش ۽ سیاہی ۽ مان شاننگ ات۔ اے انچیں دلوتے ۽ دڑوشم ات، آئی ۽ رند ۽ شکاری
 بہ کپ انت ۽ آچہ ترس ۽ ژند ۽ ٹکر ٹکر بہ بیت۔ شماگمان کت کن ات اے وہد ۽ منی
 انچیں جاورات انت چریشی ۽ من ۽ کندگ ۽ بہ کشتیں؟ بلئے منی کندگ۔ گر ۽ دار ۽ وڈ ۽ نہ
 ات۔ من دیم گوں آپ ۽ کت ۽ لٹ گڑات انت۔ من آپ چارات ۽ آئی ۽ را کلاگ
 گیت۔

من چوش گنوکانی وڈ ۽ چے کنگاہاں؟ من ۽ اے وڈکنگ بڑاہیت؟ چاریں

ات انت۔ جمرال یک برے پد ابریتگ ات پڑء دڑچکانی ساہگ دڑان کشان ات انت۔
 نوں و منی امیت ہلاس بوتگ ات کہ آمردء آس روک کتگ ات، من آئی ء بہ گنداں۔
 اے ساعت ء پاکیں انجیل ء اے لبز منی گوشاں جلگ ء ات انت۔۔۔ ”روح
 در کئیت، روح بکیت۔ آہمودء رؤت کہ چودء دراتلگ۔ گوات زر بارء کشیت ء
 پرتزان ء قطب ء رؤت۔ گوات پرتزوارت۔۔۔ دڑاہیں کور زرء نیمگ ء تچ انت، بلئے
 زر، جبر پُر نہ بیت۔۔۔ چہ ہر شئے ء بے تمہیلی ء شزاری ایرر چگ ء ات۔ انسان وتی
 دڑوشم ء نہ چاریت۔ چم پہ چارگ ء دلجم نہ بنت ء گوش اشنگ ء پڑ نہ بنت۔“

پدا منی دل زرء جاک ء کوکاراں پر بوت۔ من ء گارپے و ہدے کوٹی ء بند
 اتیں ہے جاک مئے گوشاں کپتگ ات انت۔ چولانی ہے آوازاں ڈھلانی وڑء گریتگ
 ات۔ ہے چولانی آواز سر جمیں شپ ء و تسراجہل ء برز بوتگ انت۔ ہما چول کہ تیاب ء
 اتلگ انت ڈیک وارنگ ء پد پڑشتگ انت۔ اے ہے دریا انت اشی ء موکبجی ء اچی زو
 پلک ات انت۔ اے ہے دریا انت ایشی ء ہما بے گناہانی مرگ ء پدا اول ہچ وڑیں بدلی
 نیاتلگ۔ ء ہما وڑ ء چول جنگ ء انت۔ بلئے دریا ء وڑ ء حد ا اول ہاموش انت۔ ایشی
 ء ہاموشی ء اول ہچ وڑیں فرق نہ نتلگ۔

اناں۔ من سر ترند ء چنڈ ات۔ اگاں حد امہ بوت انت گڑا انسان ء دریا
 ء پہریگ کنوکیں یکشلی ء چہ جوز گاں ز بہریں زوراکی برداشت کت نہ کتگ ات۔ بلئے
 فرض بہ کن۔۔۔ کیں ساعت ء واستا فرض بہ کن۔۔۔ منی دل ء یک کُنجے ء سکلکے ء سر کش
 ات۔۔۔ اگاں واقعی خدامہ بیت۔۔۔؟“

منی دل لرز ات۔ اگاں حد انیست انت گڑا دڑاہیں تچ ء تاگ چینیچو بے معنا
 انت۔ گڑا دریا ء آپ ء تہادار ء بستگیں موکبجی ء اچی زو ء ہیسکارگ یک بے مقصدیں

آہاں ایوک ء ساہگ لٹ جتگ؟ چے پیس میں وہے بوتگ؟ ء من؟ من اداچے کنگاہاں؟
 من چی ء در پہ در ال؟ اے دراہیں گپ چینیچو پوچ ء بے معنا درابنت۔ من روان
 اتاں ء کاہانی تاکاں سندان ء جاہان اتاں۔ من لوٹ ات کہ اے پچکانیں حیاں بہ نکل
 انت۔ اے پچکانیں حیاں چو شانوک ء منی نک ء دہ پہ دہ پیداک ات انت۔ من زاناں
 حداء گور ء ناامیتی چہ درستاں مستریں گناہے۔ بلئے اے وڑیں جاوراں حداء جندهء ہاموشی
 اول چہ عقل ء درانت۔۔۔ ” آئی ء چاریں آتزاپاں حداء منکر نیست ء نا بود بوگ ء ات
 انت۔ حاوند ء وتی نیکیں بندہاناں سلامت کت۔ شہراں آس کپیت گڑاچہ اوداوتی جنده
 کنگشی انت۔۔۔“ ” بلئے درچکانی سر ء تنیکہ نیوگ پختہ نہ بوتگ انت ء زمین پیس ء دوت بہ
 دنت گڑاے ساعت ء حداء وتی منوکانی ہاتر ء وتی ہاموشی ہلاس کنگ لوٹیت۔

منی گل ء سر ء یک ترمپے کپت۔ برز ء چارات سیاہ ء بزیں جمرال آزمان
 امبازاں زرتگ ات مچ وڑات۔ دگہ لہتیں ترمپ کپت۔ ہے گنداں ساعتے ء پدہور
 ء سریلہ دات۔ دیم ء امب ء درچک ات انت۔ من دیم ہمانگودات۔ منی مچک ء درچکانی
 سر ء دراہیں مرگاں بال کت۔ من یک بزیں درچکے ء چیر ء اوشاتاں۔ ٹوہیں ترمپ
 درچک ء سر ء انچورچک ء ات انت گوشے سننگ کپگ ء بہ بیت منی تچ پدا میچلیتنگ
 ات انت۔ تزندیں گوات ء کنگ ء درچک دریا ء توک ء درچکانی وڑ ء چول جنگ ء ات
 انت۔ ہے ساعت ء منی چم یک کڈکے ء کپتاں، آسک دور نہ ات۔ گمان بیت دہکاناں
 دار کوت کنگ ء اے کڈک ء راجوڑ کنگ۔

ہورا انچوش تزند ء بنا بوتگ ات انچوش زوت ہلاس بوت پٹ پدا وڑناہ بوت۔
 مرگاں یک برے پدا انچوش شیرارگ بناکت چوش گوشے چہ وپتگیں واب ء پادبیا انت
 بلئے درچکانی تاکاں انگت ڈلگ ڈلگیں ترمپ کپگ ء ات انت۔ پیشانی ء آپ گپت انت

ۛدیم پہ کڈک ۛ دات۔ تہا سرک دات، دل پاد کنو کیوں بوہ ۛ گوشتے من ۛ پشت ۛ تیلانک دات۔

من سر پد بوتان کہ کمے دیر ۛ ساری ادا مردے شنگ آئی ۛ ادکلھے آرام کتگ ۛ پد ادیم پہ وتی منزل ۛ جنزیتگ۔ منا اے مردم ۛ سر ۛ سک بد اتک۔ چونیں بے سد ۛ چہ پیمیں بے دودیں انسانے بوتگ کہ اے یکیں جاگے اوں چوش سہر و کتگ بلنے اے جاور حال ۛ دگہ یک صورتے ہست ات، گورے خیال ۛ منی ترس ۛ بیم کم بوت۔ من وتی کندگ ۛ راداشت کت نہ کت۔

کے تہا سرکش ات دیت آس انگت روک انت۔ وشئی ۛ سرکش ات کہ کم چہ کم وتی تریں پچاں حشک کت کنان۔ نوں من جزم بوتان کہ اگاں من ادا ساعته تاہیر بہ گراں ۛ انگت اے مردم کشک ۛ ر سیناں۔ زانگ بیت آدہ پہ دہ ۛ روگ ۛ نہ انت۔

چہ کڈک ۛ در کپتاں ۛ ہما پٹ ۛ ہما ڈر چک کہ آہاں منا وتی بانزل ۛ چیر ۛ جاگہ داتگ ات، روچ ۛ تاپ ۛ انت۔ ڈر چکانی تاک حشک تہیتگ انت ۛ آہانی سر ۛ مرگاں دنیا سر ۛ زرتگ ات۔ یک ڈر چکے ۛ ساہ بہ روت انت ۛ لٹے جوڑ کت ۛ آئی ۛ راجک دیان ۛ گام جنان بوتان۔ گڈی ۛ ہما شرتگ ۛ سر بوتان کہ اود ۛ چہ زر شری ۛ گندگ بوت۔

دمبر تنگیں دریا ہا وڑ ات، چوش سوچن ۛ پیم ۛ تڑپگ ۛ ات ۛ تیاب ۛ محراب ۛ ڈر وشم ۛ بوئگ ۛ ات۔ تیاب ۛ یک نیمگے اسپیتیں ریک ات ۛ دومی نیمگ ۛ سیاہیں تیار۔ اے کوہانی کر ۛ سے چار دانگ بو جیگ اوشاتگ ات۔ رو دراتک ۛ نیمگ ۛ ڈر چکاں انگراں میدانیتگ ات۔ سہب ۛ پد اولی رند ۛ من انسانی آبادی ایت دیستگ ات۔

من تیار ۛ سر ۛ نشست ۛ ہر دودستاں کونڈ امبازاں کتاں ۛ ہڑ کھی کچک ۛ پیم ۛ جم

من ایشیء پداں گراں میتگ ء سرباں۔ بلتے چے اے میتگ عیسائیانی بیت؟ من ہورت ہورت ء چارات بہ گندے چماں کلیسائے چیدگ بہ کپ انت۔ یا کجا چے صلیب ء گندگ ء بنیت۔

بلتے ویلی نانو ء ایدگہ پادریاں مارامیکا ء گوشتگ ات کہ جاپان ء کلیسامے داہیں نہ انت۔ آہانی ماڑی چہ منیگ ء جتا انت۔ وہدے ادء جاگیر دار ء سرکار عیسائیاں گوں تپاک ات انت گڑا جاگیر داراں پادریاناں گوشتگ ات کہ شما آہانی ماڑیاں ء ایدگہ جاگہاں پہ کلیساء درگت ء کارمرزکت کن ء۔ اے دگہ گپے کہ چوش لہتیں جاگہ ء بوت۔ چیا کہ اگاں چوش بوتیں گڑالس مہلوک ء عیسائی دین ء را اوں بدھ مت ء تیمیں یک دین پھمیتگ ات ء چٹیں بازیں وت گلانی ء مان گیشیتگ۔

آئی ء وتی وازانی تہا انجییں لبزاناں کارمرزکتگ چریشی ء جاپانی ہے سرپد بوتگ انت کہ عیسائیانی حد اوں ہماروچ انت کہ آئی ء آسجدہ کن انت۔ آہانی دلاناں ایر کنزینگ ء استابندات ء کلیساہانی دروشم اوں جاپانی وڑ ء کت انت۔ پھمیشکہ بوت کنت دیم ء گندگ بوؤکیں کڈکاں چہ یکے کلیساء بہ بیت۔ ء چوش ہم بوت کنت کہ بزگیں عیسائی اے ودار ء بہ بنت کہ کجام دیے ء پادری ءے بنیت ء آہانی رہشونی ء بہ کنت۔ آہاناں انجیل بہ اشکنائینیت۔ آہانی بجگاں گوش بہ داریت ء آہانی چکاں پستسمہ بہ دنت۔ اے ویرانیں میتگ ء من ہما یکیں مردماں کہ اے شنگیں رگ ء یکجاگہ کت کناں۔ ء مہر ء تئیاں آپ ء حیات دات کناں۔ ہوہے آمر دکار انت ریک ء جمپ ء سر ء دستاں گوں کمرزانی ءے کتگ ء نشنگ۔ ”حد اوند تو ہرچی ودی کتگ، آپینچو شرانت۔ تی جوڑ کتگیں ہرچی چینچو ڈولدار انت۔“

من لٹ ء جک دیان جہل ء ایر کپتاں۔ دماغ ء تہا وڑ وڑیں حیال بیل ء آلاڑ

دینی چاگرد حداء انسانانی رهشونی ۽ درگت ۽ پچن جوڑ کنگ ات۔ من ده په ده ۽ روگ ۽ اتاں که ناگت ۽ چه میتگ ۽ نیمگ ۽ عجیبیں آواز اتک۔ گمان بوت گوشے آ آواز چه تحت الثری ۽ پیداک انت۔ من لٹ ۽ راجک دات ۽ اوشاتاں۔ دیم ۽ آسے جمورات۔ من زانت که اے میتگ ۽ سر ۽ اوں مصیته کپتگ۔ دیم تزینت ۽ دوار کوہ ۽ سر ۽ لک کپتاں۔ نوکی پتر توارنگ ات که بزرگ ۽ گڈی ۽ یک مردے محک ۽ دیست۔ آبرز ۽ لک کپان ات۔ آئی ۽ پُرگوئیں گد پرات۔ آگران ۽ کپان ۽ محک ۽ ات۔ آئی ۽ چک ترینت منادیست ۽ اوشات۔ گوشے منی گندگ ۽ پد آئی ۽ ترس هلاس بوہان بوت۔ ”فادر۔۔۔“ آترس ۽ لرز گوشگ ۽ ات۔ آئی ۽ میتگ ۽ نیمگ ۽ اشارہ کت ۽ چیز کے گوشت ۽۔ نوں من زانت که آ مناچیر بونگ ۽ بابت ۽ گوشگ ۽ انت۔ من تزندی ۽ برز ۽ لک کپان ۽ یک تلعبے ۽ پشت ۽ وت ۽ راجیر دات۔ منہنشنشے مان ات۔ دم دارگ ہیج وژنہ بونگ ۽ ات۔ انچوش من پاد تزاپ اشکتاں۔ چم چست کتاں کوہ ۽ سر ۽ چه کسان کسانیں چم درگرگ ۽ دیستاں۔

ہیدانی گرگ ۽ واستا دست پیشانی ۽ لگاشت، لنک یدراہ حونین بوت انت، بوت کنت من کوہ ۽ ڈیک وارنگ۔

”۔۔۔ فادر۔۔۔“ چه کوہ ۽ پشت ۽ ہماچم کیشل ۽ مناچارگ ۽ ات انت۔ ”تئی گندگ ۽ گوں دل ۽ تاہیر رس ات۔“

ہمارد دیگی ۽ وت گلاہ ایں کندگ۔ ہما بد شکلیں دیم ۽ ز نوک ۽ سر ۽ رُ سنگلیں ریشانی دوئیں ٹال۔

”فادر، اے جاگہ نہ گیگ انت، بلے من تئی ہمراہ اوں۔“

من تک ۽ نک آئی ۽ راجارگ ۽ اتاں، آپکچی جیرو ات۔ ہما لٹک سرینوکیں

”اداسک حرابی بوتگ ء انت۔“ ایش ءے گوشت ء آئی ء پدایتگ ء نیمگ
ء چارات۔

نوں مناحیال اتک کہ ہے بوتگ برزء کڈک ء پناہ گیر بوتگ ء کڈکے گند
ء گسٹ کتگ ات۔ پمیشی ء اود ء آس ءے روک کتگ ات۔ بلتے اے منی وڑ ء پرچی ء
جنگلاں وار ء بزگ انت؟ ایشی ء وپاکیں دزو شم ء پادانی چیر ء لپاشتگ ات، ایشی ء نوں کئی
ترس انت؟

”فادر توچی ء اے جزیرگ ء اتگ ءے۔ اے وسکیں ترسناکیں جاگے۔ بریں
من یک انچیں میتگے زاناں کہ ہود ء، لہتیں عیسائی چیر انت۔ من تراہمود ء سرکناں۔“
من تک ء نک آئی ء راجارگ ء اتاں۔ اے مردکار ہرچ میتگ ء رؤت اُرش
الم بیت۔ منی دماغ ء تھا کوہنیں شک ء وسواساں یک برے پداسرکش ات۔ اے پمیشک
دارگ بوتگ۔ اے عیسائیاں رد دنت۔ آہاناں دزگیر کنائینیت۔ من اشتگ ات سرکار
اے وڑیں مردماں مخبر ء حساب ء کار مرکزنت۔ چوشیں مردم سرکار ء واستاگیشتر سوت
مند بنت چی ء کہ اثاں وتی وفاداری پیشدارگ ء واستاگیشتر چالاکی کنگ کپیت۔ اے
مردم چہ وتی سیاہیں کرداں ایمان آورنگیں مردماں تاوان بارکنگ ء جہد ء کن انت۔
اے وڑیں مردم انچیں چاریگ انت کہ آہاناں شوم گوشگ بوتگ۔ نوں ایشانی کار
مردمانی رد دیگ انت۔

برگاہ ء ساہگ بز بوہان ات انت ء آزمان ء مج تالان بوہان ات۔ چہ میتگ ء ہج
وڑیں آواز نیاہگ ء ات۔ گمان ہے بوتگ ء ات میتگ ء مردم گوں ہاموشی ء مرک
رنگیں زندگی ء شپاں روچ کنگ ء انت۔ اثانی درد چہ حد ء بنداں گوشگ انت۔ ایشاں
گزیوگ اوں بے حیال کتگ۔

گڑا مناے میتگ ء روگ لوٹیت؟ من گوں درد مندیں دلے ء جیڑات۔
 پمن اے میتگ ء یلہ کنگ ء روگ انچوش انت گوشے تا جگیں ٹپے گدیگ۔ منی اندر
 ء کسے گوشے کو کار کنگ ء ات ء گوشگ ء ات ” تو لگورے ء، تر سوکے ء۔۔۔“
 بلنے ہے پجگیگ ء دگہ یک آوازے اوں پیدا ک ات کہ گوشگ ء ات۔ بہ چار نزوریں
 جوز گانی دست ء بندیک نہ بے۔ سر جمیں ملک ء تو ء گار پے اپوک ء دو پادری پشت
 کپتگ ء۔ اگاں تو مُرت ءے گڑا تئی ہمراہی ء جاپان ء کلیسا اوں نگٹ بیت۔ تر ازندگ
 بو نگی انت۔ گزان ء چہ گزان تریں نوبتاں اوں ہر دُکاں زندگ بو نگی انت۔

من حیال کت چوش مہ بیت اے منی نزوری ء آواز بہ بیت، انچوش منایک
 ویلے یات اتک۔ اے من میکاؤ ء اشکگ ات۔ اے یک فرانسکن پادری ءے ء قصہ
 ات۔ آچہ مرگ ء ر کیتگ ء چیر وکائی تبلیغی کار کنگ ء ات۔ آئی ء پداوت ہندی سردار
 اموراء دیم ء حاضری دات۔ چرائی ء اے کرد ء کلیسا ء تاوان و الم ء رس ات ء عیسا یانی
 زندگی اوں ترس ء آماج بوت انت۔ بلنے اے ادار کی تاوانے ات۔ اے قصہ ء دراہ
 سر پدانت، چریشی ء اے سبق رسیت کہ پادری ء زندمان ء مول ء مراد شہادت نہ انت،
 ایشی ء ہر وڑ ء زندگ بو نگی انت داں ظلم ء زور اکی ء وہد ء اوں۔ ایمان ء گپ ء تبلیغ ء بہ
 کنت۔

کچی جیرو کچک ء پیم ء منی پشت ء پاداں گران ات ہر دیں من اوشاتاں، آ
 اوں اوشات۔ راہ گپتاں گڑا آ اوں جنزرات۔ من ہر دیں گام ترزند کتاں آئی ء کوآر
 ات۔ ” حداء دوستی ء گاماں ترزندہ کن۔ من نادراہ اوں۔ منا تو انچو وہ گوشتیں گوں کہ
 تو کجا روگ ءے؟ سرکماش ء جار پریننگ کہ ہر مردے پادری ء حال ء دنت، آئی ء را
 نگرہ ءے سدگٹ دیگ بیت۔“

”گڑا بہ زالا منی حرید سئے سدگٹ انت؟“ اے اولی گپ ات کہ من گوں
 کچی جیروء کت۔ گوریشی ء منی رُو ء ریشکنڈ گے اوں تالان بوت۔ یہود ء مئے حداء راسی
 گٹ ء دیم ء بہا کتگ ات۔ چوش گڑا منی حرید چہ یسوع ء دہ در سد گیش نانت؟ منا
 کندگ اتک۔

”ایوک ء روگ پُر حطر انت۔“ نوں آکمیں سا کم بوتگ ات ء گوں من بے
 ترس ء پیدا ک ات۔ آئی ء دست ء یک لٹے ات کہ دار ء ڈنگراں جنان ات ء۔
 مغرب تہارات بلئے انگت ء مُر گانی تو اربر جاہ ات۔

”فادر، من یک انچیں میتگے زاناں ہود ء عیسائی ہست انت۔ اے شپ ء امودا
 گوازینیں، باندات سہب ء چہ اودا سر گریں۔“

چہ منی پسہ کنگ ء پسر زمین ء سرانشت۔ حشکیں دارے یک جاگہ کتاں ء چہ
 ساچی ء چقمقے کش ات ء آس ء روک کت۔

”توشد یک ء گندے؟“ گورے گپ ء گوشگ ء گوں چہ ساچی ء حشکیں
 ماہیگ ء کش ات۔ گوں ماہیگ ء گندگ ء منی دپ ء چنکے آپ دات۔ سہب ء حشک
 ایں دان ء موش وارنگ ات۔ چریشاں پد دگہ ہچ نہ وارنگ ات۔ نوں چہ شد ء لاپ
 گرگ ء ات، آس شری ء جمبور بوت، گڑا آئی ء ماہیگ ء راود جت ء بچگ ء بناکت۔
 ماہیگ ء وشبو ء منابے تاہیر کت۔

”فادر تونہ ورے زاناں؟“

من ہچ مہ دیستانی پیم ء چہ آئی ء دست ء ماہیگ پچ گپت۔ گوریشی ء من کچی
 جیروء دراہیں ردی پہل کتاں۔ دراہیں گناہ بخش اتاں من چور ستر ء گوں ماہیگ ء دیم
 پدیم اتاں۔ آمانا نچوش چارگ ء ات، گوریشی ء کے دلبدی ء کمیں پشلی ہوار ات۔ من

ورگ ء اتاں ء آ بوچک جاہگ ء ات۔ آ انچوش جاہگ ء ات گوشے شک دار کنگ بہ بیت۔

چاریں آتزاپاں تہاری ء چادرمانپوشت۔ چہ کوہاں سردی ایر کپت۔ ہور گوشے منی ہڈ ء بنداں ایر کپتگ ات۔ مناسر ترگ ء گپت، من شہار دات۔ وپسگ ء باز کوشت کت بلینے واب چہ چماں گستاات۔ من زانت انچوش کہ منی چم ڈک ات کچی جیر وجی شاہ ولایت بیت۔ آ مناہا وڑ ء بہا کت انچو کہ ساری ء سنگتانی گوماغداری ء کتگ ات۔ اے کار ء و آانشپی کنت۔ سنے سدگٹ اے وڑیں پنڈوکے ء واستا و مز نیں گنجے۔ من چم بند کتاں۔ چمانی بند بو نگ ء گوں کوسانی چیر ء ہما ڈراہیں عکس درابوت انت کہ ہرچی کوہ ء سر ء دیستگ ات۔ سوچن ء پیم ء تڑپو کیں زر ء آئی ء تہا شینگلگیں جزیرگ۔ من اے دریا پار کتگ۔ ایٹی ء راچینچو راست گوش ایں مشنریاں مناچہ پیش ہے پیم ء پار کتگ۔ مناہما زمانگ گیر اتک کہ ایوک ء آئی ء گپ اشکگ ات انت۔ پل لڑاہیں کلیسا ء شات ء شاتکا میں عیسائی۔ ہے روچاں پادریاناں ماہیگ ء بزنج سوگات دیگ بوتگ ات۔ اد ایک انچیں مدرسے اوں بوتگ کہ مکتبیاں لاطینی زبان ء ہے پیم ء ذکر ء دعا کتگ انچوش کہ پر تگال ء وانگ بیت۔ ویلی نانوء گوشگ ات، اے روچاں اداہارپ ء آرگن اوں جنگ بوتگ۔ چریشی ء اد ء جاگیر دارسک بازوش بوتگ انت۔

”تو آگہہ ءے فادر؟“

من بیچ نہ گوشت۔ چم بیچ نہ کتاں، بلینے آئی ء پے دُزوکانی چارات۔ نوں اے پاد کسیت ء سرکاری کارندہاں حال دیگ ء پے پے دہ روت۔ آ اوں منا دُزوکانی چارگ ء ات ء منی دم ء کشگ ء چہ منی واب بو نگ ء اندازگ جنگ ء ات۔ آچوش جنگلی رستر ء پیم ء اداچہ روگ لوٹگ ء ات۔ ہے وهدات آئی ء تیک کتگ ات۔ من وداریک اتاں کہ آ

کنگ ء ات۔ گوریشی ء گندگ ء من بہمنتاں۔ آڈرا جیں گین کشگ ء ات، گمان بوت سک تکانسر بہ بیت۔ آس ء سہریں بز انز آئی ء انارکانی سراترپگ ء ات انت۔ منی چمانی کوس بند بوت انت ء واب ء ماوتی حصار ء زرت۔ کمیں و ہد ء پد چم پچ بوت انت گڑا آہما وڑ ہمد ء موجودات ء آس ء سر ء دستاں تاپگ ء ات۔

ایندگہ روچ ء وڑ پیش ناکیں روچ ء ہمراہی ء ماوتی سفر بناکت۔ ہر کڈے ء ہور ء آپ مان اود ء گگ چست بوئگ ء ات۔ دور کوہانی ٹلانی سر ء یک برے پداجر بندگ ء ات انت۔ منی سر گوشنے درد ء ات ء نک حشک بوئگ ء ات۔ آمنا دگہ وڑے چارگ ء ات، راہ روا جگی آڈر چک ء دارانی تہاشت ء مارے گپت ءے ء پیلک ء مان کت ءے۔

”مئے دہکان دواء ء استا اے مار ء کار مرکز کن انت۔“ آئی ء وتی زردیں دننان ڈن ء کتاں۔

تو دوشی من ء نگرہ ء سنے سد کٹانی ہاتر ء پرچا بہانہ کت؟ من حیال کت۔ پدا گڈی ورگ ء ہماندارگ مناگیر اتک۔ و ہدے یسوع مسیح یہودہ ء نیمگ ء شتگ ات ء گوشتگ ات ءے۔۔۔ ”توپہ ہماکار ء اتلگ ءے زوت بہ کن ءے۔“ من پادری ءے آل، بلئے عجیبیں گے، من تنیگہ اے لبزانی باطن ء سر نہ بوتگاں۔ اے و ہد ء و ہدے من کچی جیرو ء گوماپا ہار کٹشیں زمین ء سر ء اتاں، گڑا ہے لبزانی معناہاں منی سر پر بوئگ ء ات۔ من حیال کت۔ ہما مرد ء یسوع مسیح ء راسی کٹانی دیم ء بہا کتگ ات، یسوع مسیح و ہدے گورائی ء اے گیاں کنگ ء بیت گڑا آئی ء جوزگ چے پیمیں بنت؟ آزر ہر ء پڑ بیت؟ آ د لگران بیت؟ یا مہراں چکاریں جوزگانی گوما اے لبز آئی ء زبان ء درکایت؟ اگاں آئی ء لبزانی تہا د لگرانی مان ات گڑا آ دنیا ء تہا ایوکیں مردم بیت، آئی ء سر ء یسوع مسیح ء بختگ ء دراہیں در بند کتگ انت۔ بہ زاں مئے حد اوند ء یک انسانے دائمی عذاب ء

من شر خیال کت، اے لبزاناں زہر کنکی یا پہ تزندى نہ گوشتنگاں، بلكيں پہ
 د لكرانى گوشتنگ انت ۛ۔ بلئے د لكرانى چے پيم ۛ؟ آئی ۛ يهوده ۛ هر گپ ۛ چہ د لكرانى
 بوتگ؟ يا هے ساعت ۛ يهوده ۛ واستا آئی ۛ مهر هلاس بوتگ؟“، هجر اناں۔ چہ دگہ
 ديے ۛ پسه پد گردات۔ ايشی ۛ درور هما جود نيگ انت کہ گورائی ۛ آئی ۛ زال ۛ بدوفائی
 کتگ۔ جود ۛ دل ۛ زال ۛ مهر ۛ هلاس نہ بيت، بلئے آ آئی ۛ را، هجر پهل نہ کنت۔ هے جود
 گوں وتی لوگی ۛ مهر کنت، بلئے آئی ۛ چرے کار ۛ د لكران بيت۔“ گوں يهوده ۛ يسوع مسیح
 انچوش بوتگ۔

بلئے اے اول انچائیں جوابے ات۔ چوشیں ربیتی جواب ۛ ماورناهی ۛ اول د لحم
 نہ کتگ۔ راستیں گپ ہمیش انت کہ من مروچی اول چرے جواب ۛ د لحم نہ اول۔
 يسوع مسیح ۛ مرگ ۛ زند ۛ مزنیں کسمانک ۛ يهوده ۛ ایوک ۛ یک سرچکے ات۔ بد بختیں
 سرچک۔۔۔“ توپہ هما کار ۛ اتلگ ۛ زوت بہ کن ۛ۔“ اے لبزاناں من کچی جیرو
 ۛ را گوشت کت نہ کت۔ ايشی ۛ یک سبب چوش ات کہ من وتی ساہ رکینگ لوٹ ات۔
 دومى من اے نہ لوٹ ات، کہ آغدارى ۛ سر ۛ غدارى بہ کنت۔

”اے کتک سک بارگ انت، اشی ۛ سر ۛ تى گوزگ گران بيت۔“ کچی
 جیرو ۛ منا گوشت۔

”نزيک ۛ کورے بيت؟“ من چرائی ۛ جست گپت۔
 منى نک حشک ۛ کلایچ ات۔ تن ۛ سبب ۛ سک نہ گيگ اتاں۔ نیم شلو نگلیں
 بچندے ۛ گوں آئی ۛ منا گوشت۔“ آپ ورے؟ تو اصل ۛ ماہيگ بازو ارت۔“

گوشتگیں روچ ۛ وڑا مروچی اول بے کساس گراگ بال ات انت۔ آہاں
 مزنیں نوکے جوڑ کتگ ۛ بال ات انت۔ من برز ۛ چارات گڑا تزندىں روشناہی ۛ منى

ء واستا من چون ایں مزنیں ردی ئے کت۔ من آمر دکار معاف کت؟ من آئی
ء تانسریں گناہ بے خیال کتاں؟ من چاریں آ تراپ ء نگاہ شانک داتاں بہ گندے دیسے ء
چمگ گندگ بہ بیت۔ بلے اود ء ہوٹگے اوں نیست ات۔ دریاء نیمگ ء چہ گر میں گوات
پیدا ک ات۔۔۔ ”کوز۔۔۔ کوز۔۔۔“

”ادا بچ وڑیں چمگ نیست، تو کلہکے ودار کت نہ کن ئے؟ کچی جیرو ء گوشت
ء چہ منی پسو ء ودار ء ابید جہلگ ء چہ ایر کیاں بوت۔“

آیک جُھے ء پشت ء چماں اندیم بوت، گڑا ناگت ء انچوش گمان بوت گوشے
ہاموشی ء جمر اں سر ء ساہیل کت۔ نوں ہمالیکانی توار گوشاں کپگ ء ات انت کہ کاہ
ء بوچانی تہا سٹ ء کپ کنگ ء ات انت۔ یک سنگے ء سر ء یک کٹارے ات گوں
د لگرائی ء کش ء گور ء چارگ ء ات۔ آئی ء منا ڈزوکائی چار ات ء جلدی چیر بوت۔
منا کچی جیریات اتک۔ آ اوں ہے پیم ء پیٹنگ ات۔ آپہ منا آپ ء آرگ ء شتگ یا منی
مخبری ء؟

لٹ ء جک دیان من دیم ء جنز اتاں۔ تن گیش ودان ات، نک تیرک جنگ
ء ات۔ نوں خیال کت کہ اے ناشر ء بہ زانت منا حشکلیں ماہیگ وارینتگ۔ منا انجیل گیر
اتک۔ صلیب ء سر ء یسوع مسیح ء گوشتگ ات۔

”من تئیاں۔“ گڑ ایک سپاہیگے ء پڑم ء راسر کہ پر کت ء دار ء سر ء ایر کت ء
یسوع مسیح ء کر ء برت ئے۔ پدا ہے سر کہ یسوع مسیح ء لٹائی سر ء ایر کت۔ من چم بند
کتاں۔ دور چہ منایک آوازے گوشاں کپت۔ ”فادر، فادر۔“ اے کچی جیرو ات انچوش
پاداں کٹان پیدا ک ات، گوشے ناوشیں فرضے ادا کنگ ء بہ بیت۔ آئی ء دست ء کلی
ئے ات۔ ”توچہ من تچک ء ات ئے؟“ آئی ء گوں غمز دیں نگاہاں منا چار ات ئے۔

من تیزی ۽ گول آئی ۽ دست ۽ چہ کلی زرت ۽ پھ بے مڑا ہی ۽ گول آپ تنگ
اتماں۔ آپ منی کچر کاں چہ رچک ۽ ات انت ۽ منی چُچ تر بو ننگ ۽ ات انت۔

”فادر، تو تچک ۽ ات ۽؟ ترا منی سرا بیسہ نہ کنت؟“

”من تئی جو زگاں پا دمال کنگ نہ لوٹاں، بُندر ۽ من سک دمبر تنگ۔ تو منی

سر ۽ احسانے بہ کن تو ادا چہ برو۔ منا ایوک ۽ یلہ بہ دے۔“

”ایوک ۽ یلہ بہ دیاں؟ بلئے تو روئے کجا؟ اے و سکیں تر سنا کیں جا گہے۔ من

انچیں مینگے زاناں کہ اودا دگہ اوں عیسائی چیر انت۔ اود ۽ گر جائے اوں ہست انت ۽

پادری ۽ اوں است انت۔“

”پادری؟“ بے ارادہ ہی دپ ۽ در اتک۔ من بیسہ کت نہ کنناں کہ اود ۽ اوں

پادری ۽ بوت کنت۔ کچی جیرو ۽ سر ۽ منی شک گیش و دات۔

”جی فادر۔ ۽ من اشکنگ آپادری جا پانی ۽ اوں نہ انت۔“

”چوش بوت نہ کنت۔۔۔۔“

”فادر، تو منی سر ۽ بیسہ نہ کن ۽؟“ آئی ۽ سر جہل کنگ ات ۽ کاہانی تاکاں

سندگ ۽ ات ۽ منو منو کنگ ۽ ات۔ ”منی سر ۽ کس بھیسہ نہ کنت۔“

”تو وتی ساہ ۽ ر کینگ ۽ سک زبر ۽۔ مو کیجی ۽ اچی زوزر ۽ ہر جان بوت انت ۽

تو زندگ ۽ ٹل ۽ مل ۽۔“

”مو کیجی محکم ۽ دلیریں انسانے ات۔ محکمیں شاہے ۽ وڑ ۽۔ من و یک

نزوریں شاہریاں۔ انچیں شاہڑے کہ، جبر شاہگان نہ بیت توری آئی ۽ ہمینچو آپ بہ

دے۔“

من ۽ گمان بوت من آئی ۽ دل پروشنگ۔ آگوں دگرانی ۽ اینگو آنگو نگاہاں

من ووتی دل ۽ پاہار کشتنگ اتاں۔ اے پاہار باریں کدی داں جبین ۽ بیل ۽ آلاڑورگ ۽ ات انت۔ کچی جیرو ۽ راست گوشتنگ ات۔ ہر مردم سینٹ یا بامرد و بوت نہ کنت۔
 ”پہ من و سر ۽ گت دیگ ۽ اوں جاگہ نیست۔ من جنگل پہ جنگل سر بنگاں۔“
 کچی جیرو و گلگ کنگ ۽ گوشتنگ ۽ ات۔ منا پرانی ۽ بزرگ بوت۔ منی دل مہر ۽ چکار بوت۔
 من گورانی ۽ رادر اینت۔

”سر سلو ٹکی بہ نند۔“ آسر سلو ٹکی نشت۔ آئی ۽ ہر دو کونڈ زمین ۽ سک داتاں ۽ پاد ۽ پونزانی سر ۽ نشت۔ ”تو مو کچی ۽ اچی زو ۽ بابت ۽ وتی کتلیں گناہانی منگ ۽ تیارے؟ گڑا بہ من۔“

اے دنیا ۽ ودی بیو کیں انسانانی دو تہر انت۔ زور آور ۽ زور۔۔۔ سینٹ ۽ لس مہلوک، بامرد ۽ آہانی رند گیر۔ ظلم ۽ زور اکی ۽ عہد ۽ محکمیں واہگانی ہدا بند گل ۽ شادان برانز گپتگیں آس ۽ تہا گام جنگ ۽ پد کنز بنت یا ماں جہلیں زراں ایر کپ انت۔ بلئے کچی جیرو ۽ وڑیں زوریں مردم جنگل ۽ گیا باناں وتی ساہ ۽ رینگ ۽ در پہ در بنت۔ بے شرفیں زند گوازین انت۔ نوں کہ گپ کئیت تی بابت ۽ بیت (من گوں وت ۽ ہم تزان بوتان) توپے پیہیں ٹولی ۽ ۽ یا پے تہرے ۽ گوں سیادی دارے؟ اگاں تو پادری ۽ مہ بوتین ۽ ۽ ترا وتی اگدہ ۽ وتی مڑا ہداری ۽ حیال گور مہ بوتین ات، گڑا تو ہمانہ کار کتنگ کہ کچی جیرو ۽ کتنگ؟ چوش کہ تو کنگ ۽ ۽ اے راستی ۽ پاد ۽ پردیگ نہ انت؟
 ”حد اوند ۽ پنج مئے حداء کننگانی تاج سر ۽ کت۔ مئے حد اوند در جنگ بوت۔“

کچی جیرو زہگ ۽ وڑ ۽ منا گوشتنگ ۽ ات۔ دیم ۽ سنگ ۽ سر ۽ کٹارے پدا اتلگ۔ سولانی تہا کٹنگانی سٹ ۽ کپ ۽ آواز پیداک ات ۽ کاہ ۽ بوہ تزند بوت۔ پدا ہے کشک ۽ کسے ۽ پاد بر مش ۽ توار بوت۔ چہمیشی ۽ جنزان ۽ ماہر ز ۽ اتلگ اتیں۔ چہ سولانی تہا، لہتیں مردم مئے

”فادر، منا پہل بہ کن۔“ منی دیم ء جُنگ، کچی جیروگوں گریوگی گالوار ء
 گوشگ ء ات۔ ” من سک نزوراں، سکیں تر سوکیاں۔ من موکیجی یا اچی زو ء وڑ ء
 زور مندے نیاں۔“

پدا اود ء اتلگیں مردماں منا دزگیر کت ء گران کنگ ء لپاشگ بنا کت۔
 چر اہاں یک مردم ء زہر ء زہر کچی جیرو ء راجارات ء نگرہ ء، لہتیں گٹ آئی ء نیمگ ء
 چگل دات۔

اے مردماں چہ دپ ء دانکے اوں نہ کش ات۔ یک مردم ء تزندمی ء
 مناتیلانک دات۔ من تتران ء آئی ء دیم ء روگ ء بنا بوتال۔ من کشک ء تچک ء روگ ء
 اتاں۔ بس یک رندے پشت ء چک جت چارات۔ ہما دغا بازیں شو میں دیم سک پشت
 ء پشت کپتگ ات۔ ہما دیم کہ آئی ء سر ء ہرم گتگیں موکو ء دل تزگیں چم ات انت۔

پنچھی دَر

میتگ ء ڈن چاریں آترپاں روچ تالان ات، بلئے عجبیں گپے ات، میتگ تہار تہارات۔ آ آئی ء راکشٹان ء ترگ ء ات انت، کماش، کودکیں زہگ، مردین ء جنین دُراہ دل تزکیں دلوتانی وڑ ء وتی لوگاں پہ لپر زگی آہاں چارگ ء ات انت۔ آ دُراہ سیاہ چپت ات انت، گوشے دُراہناں ہاموشی بہ پلکیت۔

بہ گندے اے عیسائی انت؟ آئی ء حیال کت ء پہ زوروتی لٹانی سر ء بچکندے تالان کنگ ء جہدے کت۔ بلئے اے آئی ء وش مٹی ات، چیا کہ ہمے ساعت ء یک گونڈوئے تچان ء آئی ء کر ء اتک، گڑا آئی ء مات ء رپت ء زوت برت۔ آ آئی ء را عجبیں نگاہاں گوں چارگ ء ات۔ وتی گور ء عذاب ء چہ انان دور کنگ ء واستا آئی ء ہما و ہد گیر اتک و ہدے اے کماش ء را گیتسمنی ء باغ ء چہ کائفاء کلات ء نیمگ ء برگ بو نگ ء ات۔ آئی ء را اوں ہمے پیم ء کشتان ء برگ بو نگ ء ات۔

انچو آ تنکیں دمکاں ڈن ء در اتک، روشناہی ء چہ آئی ء دیدوک پلپٹ ات انت۔ نوں گوشے آ بے ہوش بو نگی ات۔ آئی ء پشت ء مردکار یکشل ء آئی ء را دِگہ دیان ات ء وتی گالوار ء چیزے گوشگ ء ات۔ پادری ء بچکندگے ء کوشست کنان ء گوں آ مردکار ء گوشت ء۔ ”من کلھے تاہیر بہ گراں؟“ بلئے آ مردکار ء سر پہ ’انناں ء

روح ۽ سر ۽ تالانیں ڈگاری سکڻ ۽ پو مڙ بدیس بوہ کنگ ۽ ات انت۔ آ زمان
 ۽ کونج کتار ات انت۔ دیم ۽ برز ۽ شلنگیں دڙ چک ات انت، اثنانی نام اوں آئی ۽ نہ
 زانتاں۔ آ دڙ چک مادنیں کشک ۽ سار تیں ساہگ تالان کنگ ۽ ات انت۔ لہم لہم
 ۽ کوش ۽ کشک ۽ تاکانی سرگ ۽ چہ عجیبیں تاثیرے وتی بوئنگ ۽ ات۔ کشک تنک بوہان
 ات ۽ وهدے آ ڈگاری گڈی پهنات ۽ سر بوت انت گڙا دیم ۽ یک چیلے گندگ ۽ اتک،
 داں کوہ ۽ توک ۽ شتگ ات۔ اودایک کاشی کڈ کے است ات۔ آئی ۽ سیاہیں ساہگ لچیں
 زمین ۽ سر ۽ کپتنگ ات انت، کڈک ۽ کش ۽ چار پنچ مردین ۽ جنین اوشتاگ ات انت،
 اثنانی پچ دہکانی ات انت۔ آہانی دست بستگ ات انت۔ آگوں یکے دومی ۽ گپ ۽
 تزان ۽ ات انت، بلئے انچوش کہ آہاں پادری دیست، آہانی دپ چوکانڈوک ۽ پچ بوت
 انت۔ نوں سپاہیگانی کار سرجم بوتگ ات۔

آہاں پادری ۽ راہما جاگہ ۽ سر کتگ ات، نوں سپاہیاں وت ماں وت ۽ گپ ۽
 رپ بنا کتگ ات۔ آو پادری ۽ چہ بے حیال ات انت۔ آہاں زانت کہ پادری اداچہ
 تیجت، روت کجا۔ پادری زمین ۽ سر ۽ نشت، گڙا ہے مردین ۽ جنیناں سر جہل کت ۽ آئی
 ۽ راشرف بخشات۔

آدرست ہاموش ات انت۔ یک ملکے ۽ آئی ۽ پیشانی ۽ سر ۽ ہیداناں چونسگ
 ۽ جہد کت، پدا آئی ۽ دیم ۽ سرا اونزگ ۽ لگت۔ آئی ۽ گوش ملک ۽ توار ۽ سر ۽ داشتگ
 ات انت ۽ وتی پشت ۽ روح ۽ بزانزاں مارگ ۽ ات۔ پدا باریں چونی ۽ آئی ۽ تانسریں
 بدن ۽ ایمنی ۽ تاہیرے مارشال چے پیم ۽ جان کش ات۔ آخر آئی ۽ رادزگیر کنگ
 بوت؟ وتی دزگیری ۽ پہ ہچ اکلہ نہ ات۔ بلئے آئی ۽ ہچ وڈ ۽ اے گمان نہ ات کہ ادا انچو
 بے پرواہیں جاور بنت۔ گوشے پھی مہ بیت سہنکے و آئی ۽ شک بوت کہ چوش مہ بیت

اتک۔ سبت بہ زال دم ء دوت ء روچ۔ اے آئی ء دم ء دوت ء روچ انت؟ سپاہیگ شر کنگ ء ات انت ء یک دومی ء گوں کلاگ گروکائی ء ات انت۔ گوشے چریشی ء پد دیمتر ء پچی نہ بیت۔ کسانیں چیل ء ہما کڈک روچ ء تاپ ء ات انت۔ چریشی ء دگہ وشی ء ودی بونگ ء ات۔ عجیبیں شادانی ء شادمانی ء مارشت۔ جوان۔۔۔۔ بہ زال ہمیش انت ایسی ء دزگیری ء روچ؟ انجو ترس ء بیم ء گوماہے روچ ء آودار ء ات۔ اے روچ ہمیش انت؟ یادگیری ء روچ انجو پر تاہیر ء وش اوں بوت کنت؟۔۔۔ بلئے یک بے تاہیری ء اوں ہست ات، آحیال کنگ ء ات کہ یسوع مسیح ء ایدگہ شہیدیں عیسائیانی وڑ ء آئی ء را ”المیہ“ ء بامر دجوڑ بونگ نصیب ء نہ بیت؟

”فادر۔۔۔“ چریشاں نادرہ گنگ ء آؤکیں مردکار ء وتی بستگیں دست برز ء چست کنگ ء جہد کت۔ ”اے چے پیم ء بوت فادر؟“

پرے گپ ء دزستاں سرچست کت ء پگر مندی ء گوں پادری ء پسہ ء وادر ء بوت انت۔ اے ورسر انت، کم عقل، نابود۔ ”آئی ء حیال کت۔ آسر پد نہ بوتگ انت کہ گوراہاں چے کنگ بیت۔ آئی ء وہدے گوشت کہ آئی ء حیال کت کہ آئی ء راکوہ ء چہ دزگیر کنگ ء پد ادا آرگ بوتگ گڑا آہاں دپ انجوش تچ کت گوشے اے گپ اوں آہانی زانت ء زانگ ء مہ بیت۔ یک مردے ء گوش ء سر ء دست ایر کت ء ہما جست یک برے پداکت۔ پادری ء آئی ء راڈوار سر پد کت ء ہما جست یک برے پداکت۔ پادری ء آئی ء راڈوار سر پد کت نوں کمیں آئی ء سر پر بوت ”ہاں۔۔۔۔“ آمردکار ء مزین گین ء کش ات۔ بلئے دراہ ایں جاور حال انگت آئی ء عقل ء نہ کپت انت۔

”بہ چارات اے چینیچو وش گپ انت!۔۔۔“ یک زالبولے ء چوریگانی وڑ ء گل بوت ء گوشت۔ پادری ء انجو شری ء جاپانی ء گپ کتگ ات کہ آئی ء وتی سر ء

سپاہیگاں اوں ایشانی سرء کند ات۔ آہاں اے مردماناں پادری ء گوماگپ کنگ ء مکن نہ کت، بلکیں یک چمیں کیزی سپاہیگانی گوما اوں کند ات ء مسکرا ء لگ ات۔ سپاہیگ اوں کند ان ء پریشان آئی ء گپانی جواب ء دیگ ء انت۔

”اے مردم چونیں گپ کنگ ء انت؟“ پادری ء یک زالبولے ء گوں ہلوت کت آئی ء گوشت کہ اے سپاہیگ سرکاری افسرانی ودار ء انت، پدا آئی ء گوشت ”فادر، ماعیسائی نیں، بلئے اے مردم جنٹائل (در عیسائی) انت۔ گوشتے آئی ء عیسائی ء جنٹائل ء فرق زاننگ ات۔

”تو چیز کے ورے؟“ گورے دانکانی گوشگ ء جنیادم ء وتی گور بند ء چہ دو کسان کسانیں بادرنگ کش ات۔ یکے پادری ء دات ء ء دومی ء وت ورگ ء بنا بوت۔ پادری ء بادرنگ دپ ء کت بلے انچوش آئی ء رادنتان ء سک داتاں، آئی ء دپ شونز شونزیں بوہ ء چہ اندر پت۔ بادرنگ بدیں بوہ ء ات۔ تناوہد ء آاے ملک ء اتلگ ات، آئی ء اے نیزگار ء مصیبت آماچیں لس مہلوک ء تکلیفاناں گیش کنگ۔ بیدے پریشانیاں آہاناں دگہ پچی نہ داتگ۔ آئی ء بدبوہیں بادرنگ چنڈان کت ء حیال کنان کت، آئی ء منانندگ ء پہ جاگہ دات۔ وتی لاپ ء سنگ بست ء مناورگے دات۔ مناواں آئی ء راجیزے دیگ لوٹیت۔ بلئے من چے دات کنان؟ منی کر ء بیدے وتی ساہ ء دگہ است چے؟

”تئی نام کئے انت؟“ آئی ء جنیادم ء چہ جست گپت۔

”مونیکا _____“ جنین نام ء گوشگ ء وهد ء زگرت، گوشتے سر جمیں دنیا ء اے کر سچین نام بس آئی ء درستاں مستریں گراں بہاہیں جہگیر بہ بیت ء گوشتے آئی ء را دیگ بہ بیت۔ یک مشنری ء سینٹ آگسٹن ء مات ء نام آئی ء را پر کنگ۔ ہے جنین

”اے کتنے انت؟“ پادری ءیک چمیں مردکار ءنیمگ ءاشارگ کت۔ آ
مردکار گوں سپاہیگ ءپوتاری ءات۔

”اے موزا ایمون انت، ایشی ء کر سچین نام انت ژواں انت۔“

”ترا کجام فادری ءپستسمہ داتگ ات؟“

”آفادرے نہ بوتگ، برادرے بوتگ۔ برادر اشیدا۔ تو لم ء آئی ءرازان ءے؟“
پادری ءسر پہ ’اناں‘ ءسرینت۔ آئی ء اے ملک ء بس یکیں پادری زانتگ ات، ء آت
گارپے۔

”شر، تو آئی ءرانہ زان ءے؟“ جنین ء انچو پہ حیرانی گوشت گوشے پادری
ء گوں ہر یکے ء پجا آروکی بہ بیت۔ پدا آئی ء گوں دلگوشی ء چارات۔ ”برادر اشیدا ء را
انزین ء شہید کنگ بوتگ۔“

”شمارا اے گمان نہ انت کہ ماڈراہ ہمے وڑ ء جنگ بنیں۔“

سکس کچلیں دانکے ات بلئے آئی ء وتی دل ء شک ات۔ آئی ء ایشی ء درانگاز کنگ لوٹ
ات۔

جنین ء وتی پادانی دیم ء کاہاں چم سک دات۔ یک ملکے آئی ء گردن ء
سر ء نندگ ء جہد ء ات۔

”من نہ زاناں _____“ پدا آئی ء گوشت۔ برادر اشیدا ء گوشنگ ات کہ
دومی دنیا ء روگ ء مئے درائیں درد ء درائیں غم ہلاس بنت۔ اود ء شد ء تن نہ بیت۔ اود
ء سُنک دیگ نہ کپیت۔ اود انا دراہی نہ بیت۔ اے دنیا ء ویدریں تکلیف انت، ادا مارا
شپ ء روح کار کنگی انت۔ اود ء بس آرام ء تاہیر بیت۔“

آئی ء دل ء گوشت، شر کو کار بہ کناں۔ آئی ء را بہ گوشاں کہ گلباگ چوشیں

دہکاناں زہگانی وڑے وتی درونت یات کتگ انت۔ آہاناں وُشد، تُن، کارے سُنگاں چہ آجوتی
لوٹیت۔ آہاناں گوشگ بوتگ کہ گلباگ ء اے دراہیں چیز نہ بنت ء آسک گل انت، گڑا
من پرچی ء آہانی شہدیں و اباں بہ پر و شتاں! پے ضرورت انت آہاناں چرے و اب ء چہ
پاد کنگ ء؟

”ہو، اودا مارا چہ کسے مئے تاہیر ء پچ گپت نہ کنت۔ اود ء مارا ہچ چیز ء چہ ز بہر
کتگ نہ بیت۔“

پدا آئی ء زبان ء سر ء یک دگہ باوستے چست بوت _____ ”فریر انامی فادر ء
توزان ءے؟“

جنین ء سر پہ ’اناں‘ ء سرینت۔ گڑا پے فریر اا نچیں نامے کہ جاپانی عیسائی ڈنی
زبان ء سر ء آرگ ء اوں پسنداش نہ کن انت؟ آئی ء وت ء گوں جست کت۔
ناگت ء ڈن ء چہ یک آوازے اتک۔ پادری ء چم چست کتاں ء چارات، دیم ء
چہ گلٹیں سمورائی۔ بچکندان ء پیدا ک ات۔ آ عمر ء مز ن ات۔ آئی ء پشت ء دودہکان ات
انت۔ پادری ء کماشیں سمورائی ء بچکند دیست گڑا زانت ءے کہ اے ہما سمورائی انت،
ایشی ء تو موگی ء عیسائیاناں جست ء پرس کتگ ات۔

”سک گرم انت، گندے؟“ سمورائی گوات گیچن ء ٹرینان جمپ ء سر ء ایر
کپت۔ ”نوں گرمی گیش ودان بیت۔ پچیں پٹاں و انوں دراہگ نہ بیت۔“

مونیکا ء ایدگہ مردین ء جنیناں وتی کونڈانی سر ادست ایر کت ء آئی ء شرف ء
سر جہل کت انت۔ سمورائی ء مارات کہ پادری ء چوش نہ کتگ بلے آئی ء ڈالچا کت۔
آپادری ء کش ء چہ گوست، آئی ء پچانی سُرگ ء توارے اشکت۔ پادری آئی ء نیمگ ء
چارگ ء نہ ات۔ چرائی ء چہ وش و شیں بوہ پیدا ک ات۔

”باز روچاں چہ ادا بیگا ہے ہو رء اوں نہ شنزیتگ۔ دراہیں کشک پلکین انت۔
مئے وڑیں پیرینانی واستادمء کشک اوں مشکل بوئگ ء انت۔“ آوتی سرء گردن گوات
گیچین ء چہ گوات کنگ ء ات۔ پدا آکیزینانی کرء شت۔

”بزات، ممئے وڑیں کماشاں وپریشان مہ کن ات۔“

آئی ء کندو کیں دزو شم روچ ء انچو پشینتگ ات کہ پادری ء گو تم بدھ ء ہما بت
گیر اتک کہ آئی ء میکا ء دیستگ ات۔ اے بت ء گندگ ء آئی ء دل ء عزت ء شرف ء آ
جو زگ ودی نہ بوتگ ات کہ یسوع مسیح ء دزو شم ء گندگ ء بنت۔ آئی ء سر برء مگسک
راگ کشک ء ات انت۔ مگسک عیسائیانی پیشانی ء گردن ء سر انشت ء پدا پیریں سمورائی ء
نیمگ ء شت انت۔

”ما شمارا پرے ہاتر ء دزگیر نہ کتگ کہ مارا شئے سرء بد کیت۔ شتاؤ یکشل ء سنگ
دیگ ء ات۔ شپ ء روچ کار کن ات۔ شمارا پریشان کنگ ء مارا ر سیت چے؟ دہکان و ملک
ء مات انت۔“

مگسکانی ژونگ ژونگ ء گوں پیرین ء گوات گیچین ء سرینگ ء چر چر اوں
پیداک ات۔ دیے ء دور ء چہ گسی مرگانی کٹ کٹ کنگ ء آواز پیداک ات۔ ”اوں؟
بہ زان چوش انت“ آئی ء جسٹ ء پرس ء داب؟ ہما عیسائی مشینریاناں لٹانی دیمپان
کتگ ات آہاناں اوں چریشاں پیش ہے وڑیں شیر کنیں آواز اشکتگ؟ چے آہاں ہے وڑ
ء وایمنگیں چا گرد ء مگسکانی ژونگ ء توک ء ایشی ء شہد ء شیر کنیں گپ اشکتگ انت؟
ساری ء آئی ء حیال کتگ ات کہ چوشیں نوبتے اتک گڑا ترس ء نیم ء بے پردگ بیت ء آ
ترس ء چہ لرزگ ء لگ ات۔ بلئے اداؤ نوبت دگہ دابے ء ات۔ آئی ء اے مارا ات نہ کت
کہ چوشیں سزاء ظلمے ء آماج بوت کنت یا مرگ آئی ء وداریک انت۔ آو ہما مردکار ء پیم

ءء لحم ءء شتگ ات گوشے هورءء تها اوں دور آزمان ءء دیم ءء روج ءء درپشگ ءء گندگ ءء انت۔

”من ترا دگه یک موقعه دیاں۔ شر حیاں به کن۔ منا جو انیں جو ابے لو طیت۔“ گورے گپانی گوشگ ءء سمورائی ءء وتی گپ ہلا س کتاں۔ ہے وڑ ءء آئی ءء دیم ءء بچکند اوں گنٹ بوت۔ نوں آئی ءء دیم ءء سر ءء لالچی میں غرور درپشگ ءء لگ ات۔ انجیں غرورے کہ پادری ءء میکاؤ ءء چینی بیاریانی دیم ءء سر ءء دیستگ ات۔

”بروات چه ادا۔“ آئی ءء پتچ لگوشت ءء کو کارکت ءء گوشت۔

سپاہیگ درکت ءء اوشات انت۔ آئی ءء کیزیاناں اوں اوشگ ءء حکم دات، آہانی گوما پادری اوں پاد اتک۔ پیریں سمورائی ءء پء ءء دیم شادی ءء وڑ ءء کتاں، اولی رند ءء پادری ءء نیمگ ءء چارات ءء۔ آئی ءء چمانی تها چارات ءء ترندی ءء زہر ءء زہر گوشت ءء۔

”تو۔۔۔ ہد ءء بے۔“

کچلیں بچکندے ءء گوما پادری یک سولے ءء کش ءء نشت۔ نوں ہما پکلیں کماش اوشات ءء ہر چیزے کہ پء در اتک گوشگ ءء بناکت۔ آہ گندے اے کیزیاناں گوشگ لوٹگ ءء ات کہ آاے در ملکی ءء چه زیر بونگ ءء تیار نہ انت _____ ”اے و واقعی شادی ءء۔“ پادری ءء حیاں کت اے و ہد ءء آئی ءء زہم ءء دستگ ءء سر ءء دست ایر کتگ ءء اوشگ ءء چه ضلورت انت؟ منا ٹچک ءء پہ سواس دست ءء ونہ انت۔

پادری ءء کیزی روگ ءء دیستاں۔ آساد ءء ٹٹانگ انت جپ ءء سر کپان انت۔ ہے داب ءء دید وکاں چه اندیم بوت انت۔

پادری ءء پء بے گمانی دعادر اتک۔ ”واجہیں حداء اشرانی چکاس ءء شول کش مہ کن۔ ایشانی سر ءء گیشیں بار مہ لڈ، چد ءء پیش اے نہ سگو کیں بار ءء چیر ءء بار انت۔ اے

مردم ساری ءچہ شد، نادر اہی ء افسرانی ظلم ء زور اکیانی آماج انت۔ چے تو اشاں انگت دگہ چکاس ء چگل دینت؟ وا جہیں حد اشانی مصیبتاں دُور کن۔“

پیریں سمورائی ء کوپ لٹھانی سر ایر کت ء نکینک ء پیم ء گردن ء چلنڈینان آپ وارت۔ ”منا باز فادر دست کپتگ۔“ آئی ء گوشت۔ من اے جست ء پرس اوں کتگ انت۔“ آئی ء لٹھانی سر ء لک مال ات ء سکیں ترندیں گالوار ء گوشتگ ء لگ ات۔ اے گالوار ساریگیں گالوار ء چہ چٹ جاتا۔ ”تو جاپانی زبان زان ءے؟“

آزمان ء سر ء اے دیم ء آدم ء جمری پٹ ء اوژناگ ات انت۔ چیل ء تھاری تالان بوہان ات۔ دژ چکانی تہالو لکانی توار اوں گیش بوتگ ات۔

”اے دھکان ء واقعی دلوت انت۔ گوشتے حر انت آئی ء پدا گوشت، نوں اے تئی دست ء انت کہ تو ایشاں یلہ کنائین ءے یا ناں۔“

بندات ء و پادری ء فہم ء نیاتک کہ آچے گوشتگ ء انت، پدا ہمارو باہیں پیرین ء کندگ ء چہ سر پد بوت کہ آئی ء راز ددیگ ء انت۔

پیرین ء پدا گوشت ”اے دھکان وتی شر ء گندگ ء نہ زان انت۔ اگاں تو بہ لوٹ ءے گڑا“

”تو چے گوشتگ لوٹگ ءے؟“ پادری ء پہ زانت وت ء رادابہ کت۔

”تو وتی دین ء یلہ دیگ ء جار بہ جن۔“ پیرین ء ٹھک دات ء جلدی جلدی گوات گہچن ء گوں وت ء راکوات کت۔ ”اگاں من مکن بہ کنناں؟“ پادری ء پچیں دل ء گوں گوشت۔ ”گڑا چے تو مناکش ءے؟“

”نہ، نہ، ما، جبر چوش نہ کنیں۔ چریشی ء دھکان ء گیش یاگی بنت۔ ما او مور ء ناگاساکی ء اے ردی کتگ۔ ہمیشکہ اود ء عیسائی دست ء چہ در آہگ ء انت۔ گورے

اے دراہیں کسمانک ساچک بوتگ۔ نوں آئی ء اوں اے شادو ء را کلاگ گرگ ء وش
 رسگ ء ات۔ آئی ء دل ء لوٹ ات کہ آئی ء چیا اگرد بہ باں۔ ”اگاں تو راستیں عیسائی ء
 پادری ءے ءے گڑا ترا اے بزگانی سر ء رحم کنگ لو طیت۔ ”چے گوشے تو؟“ پادری ء
 مارات کہ بیدے مارگ ء اے پیرین ء دیم لونجان انت۔ آزان ت کہ من پزوش
 وار تگ۔ اے پڑواں چونیں سیانا ہے! آئی ء حیا ل ء آئی ء اے چورگی لیکہ ء چہ من آئی
 ء دام ء چنگ ء کایاں؟ اے ساعت ء آسمورائی واقعی کودکیں زہگ ء وڑا صاف دلے
 کندگ بوتگ ء ات۔ پدا پادری ء حیا ل کت۔ بے سوبی ء مارشت ء چہ اے پیریں بز انز
 اوں گپت کنت۔ آزر ء اوں پر بوت کنت۔

”بہ گوش، چے لیکہ انت تئی؟“ پیرین ء پدا وتی جست کت۔ پادری ء باریں
 پرچی ء کندگ اتک۔ ”تو مناسزا بہ دے۔“ آئی ء پدا ٹھک دات ء کندات۔ نوں آ
 پیرین ء دیم زہر ء تزنگی بوت۔ دور دیے ء جمرانی تہا گروک ء جت۔ ”اوں، گڑا بہ زان
 ایشی ء مول ء مراد ایش انت کہ اے بزگیں غریباں دگہ مصیبتانی دیمپان بوتگی
 انت۔“ پیرین ء شیر ء پیم ء گڑا ت۔

آئی ء را یک تنکیں کوٹی ءے ء چگل دیگ بوت۔ دیوالانی شماں چہ روج ء بز انز
 بندیک ء پیم ء توک ء پیدا ک ات انت۔ ڈن ء سپاہیگ گپ ء ات انت۔ زانگ نہ بوت
 چے گپ کنگ ء ات انت۔ آجیڑگ ء لگ ات انت کہ اے مردماں ایدگہ عیسائی
 باریں کجا برت انت؟“ آو دمان ء چہماں چہ اندیم بوتگ انت۔ آئی ء زمین ء سر ء دستاں
 گوں کمرزانی جنگ ء نشنگ ات۔ آئی ء موزیکا ء یک چمیں عیسائی ء بابت ء حیا ل کت۔ پدا
 آئی ء تو موگی میتگ گیر اتک ء چریشی ء گوں اوماتسو، موکبجی ء اپچی زویات اتکاں۔ آئی ء
 تنیکہ، ہجر آہاناں وتی دعاہانی توک ء یات نہ کنگ ات۔ اگاں بہ لوٹ اتین ءے چوش کت

جست کتگ ات کہ مرچی تاریخ چے انت۔ کجام ماہء کجام روج انت؟ آؤ چریشی ء اوں بے حال ات کہ چینچو روج گوئنگ۔ ادء آہگ ء پد آئی ء وہد، تاریخ، روج ء ماہ ء سُد نیست ات۔ آچوں زانت کہ ایسٹرء را چینچو روج گوئنگ ء مروچی کجام سینٹ ء روج انت۔

آئی ء کرء ء تبری نیست ات ہمیشہ آئی ء لنککائی سرء پیڑء ایوے میریا وردء بنا کت، بلئے آہا مردم ء وڈء ورد کنگ ء ات، آئی ء لنٹ نادراہی ء سبب ء چہ انچو بند نہ بنت کہ اگاں آپ اوں بہ وارت گڑا آ اوں دپ ء چہ بہ رنج انت۔ آئی ء دعا اوں آئی ء چپیں لنٹاں چہ ہے پیم ء جہل ء کپگ ء ات انت۔ چوناہا اوں آئی ء دلگوش وتی دعاہاں گوں نہ ات، بلکیں آئی ء گوش ڈن ء جبر کنوکیں پانپاہانی آواز ء نیمگ ء ات۔

آئی ء سر پر بوئنگ ء نہ ات کہ آکجام گپ ء سرء چوش کندگ ء انت۔ آئی ء دلگوش ہماروشناہیں باغ ء نیمگ ء بوت، اودء مہلوک مرتگیں آس ء گوں نشتگ ات انت ء یک انسانے ء تکلیفاں چہ بے کمار کندگ ء ات انت۔ اے پانپاہ اوں آئی ء جاوے چہ بے کمار انت۔ آئی ء خیال کت گناہ اے نہ ات کہ یک مردمے دگہ دومی انسانے دزی بہ کنت۔ گناہ اش انت کہ یک انسانے دومی ء زندگی ء پادمال بہ کنت ء اے گپ ء پرواہ اوں مہ کنت کہ آمردم پشت ء چینچو ٹپ وراں ء پیدا ک انت۔ گورے خیال ء راستی آئی ء دل ء چہ دعا دراہگ بنا بوت۔

”اے وائینیں دلے نشتگ۔“ یک مردمے دومی مردم ء گوشگ ء ات۔ ہما مردم ء توک ء سرک کش ات ء چاربتگ ات۔ گوراہی ء ڈک تچ بوت ء روشناہی پاداں گرانان توک ء پترت۔ دیم ء یک مردکارے میلانک ات، آپیریں سمورائی نہ ات، دگہ یکے ات۔ آئی ء زہم اوں گون نیست ات۔

آپر تگالی ۽ گپ کنگ ۽ ات، آئی ۽ گالوار و صاف نہ ات بلئے آو پر تگالی ۽

ات۔

”پالازیرا آدیوس نوسیترو سینور۔“

یکدم روشاہی ۽ پترگ ۽ چہ پادری کسے برگشت۔ آئی ۽ دلجمی ۽ گوں ہسے
لبزاناں گوش داشت۔ جاگہ جاگہ زبان ۽ ردی ہست ات بلئے مول ۽ مرادے پدر

ات۔

”اجکہ مہ بو۔۔“ آمر دکار ۽ گوشت۔ ”ناگاساکی ۽ ہرادو ۽ منی وڑیں بازیں

جہگیر ہست کہ آ باز شری ۽ پر تگالی زان انت، بلئے من اشکتگ فادر! کہ تو مئے جاپانی
زبان ۽ اول شر زان ۽۔ گڑا تو گوشت کن ۽ من پر تگالی چہ کجادر برتگ؟

آئی ۽ پسو ۽ دار نہ کت ۽ گوشان ات۔ گپ کنان آ اوں سمورائی ۽ پیم ۽ گوات

گیچین ۽ ٹرینگ ۽ ات۔ شئے وڑیں پادریانی منت ۽ چہ اریمہ، اما کوسا ۽ او موراء بازیں دینی
مدرسہ پیچ بوتگ، بلئے تو اے گپ ۽ گل مہ بو کہ من عیسائی ۽ آل یا منی چوشیں

ارادہ ہست۔ من یک درباری سمورائی ۽ ۽ چکاں۔ دنیا ۽ توک ۽ دیمروی کنگ ۽

واستاعلم در برتگ۔“

پادری کچ ۽ نشتگ ات، ہاموشی ۽ گوں آئی ۽ گیاں گوشدارگ ۽ ات۔ آئی ۽

گوں راستی ۽ گوشت کہ آ عیسائی ۽ نہ انت۔

”تو ترنگ نہ کن ۽؟“ نوں آئی ۽ کوکار کت ۽ گوشت۔ آئی ۽ گالوار ۽ کلاگ

۽ زہر شانی مان ات۔“

پادری و ہر و ہد ۽ مارا کلاگ گر انت۔ آہاں و جاپان ۽ ہر چیز ۽ سر ۽ بد کئیت۔ آ

مئے لوگاں بڈول گوش انت ۽ آہاں مئے ماتی زبان دوست نہ بیت۔ مئے وردن ۽ مئے

دودے ربیدگ آہاں ٹٹھے پسندنہ بنت۔ چوش بہ گوش ما کہ آہانی دینی مدرسہاں وانگ ء اتیں، آہاں چہ مارکسے اوں پادری بونگ ء نہ اشت۔“

آوتی کوہنیں دل ء گگان ء زہراں کشگ ء ات۔ آئی ء آواز برز بوہان ات۔ پادری ء مارات، آئی ء زہر شانی مفت ء حدانہ انت۔ آئی ء وتی کونڈ دلبند ء سک دات ء نشت ء دلگوشی ء گوں آئی ء گپ ءے گوش داشتاں۔ آئی ء میکاؤ ء ویلی نانوء چہ فادر کیبرال ء بابت ء اشکتگ ات۔ کیبرال ء رویہانی سبب ء بازیں جاپانی عیسائیاں مذہب یلہ داتگ۔

”بلئے من کیبرال نیاں۔“ گڈی ء آئی ء اوں زہر ء زہر گوشت۔

”شہر___؟ نوں آمر دکار ء ٹھک دات۔“ ”بلئے منابیسہ نہ کنت۔“

”پرچی ء؟“

تہاری ء پادری ء زانت کت نہ کت کہ آمر دکار ء دیم ء سر ء نوں چونیں تہر ء تاثرات بنت۔ بس گیاں چہ مارگ بوت کہ آبراز گپتگ۔ آئی ء چم بند کتگ ء دومی ء ”لبجگ“ گوشد اشگ انت ہمیشکہ انسان ء گالواراں چہ آئی ء شریں وڑے ء کیاس جت کت۔ پدا آئی ء تہاری ء ہما مردکار ء دیم ء چارگ ء جہدے کت ء خیال کت کہ اے مردکار بندر ء کیبرال ء سر ء وتی زہر شانی ء نہ کنگ ء انت بلکیں آئی ء زہر گرگ ہمیشکہ انت کہ پستسمہ زورگ ء اوں آگوں پادری ءے ء گپ ء انت۔ آگورے راستی ء گوں جنگ ء انت کہ آئی ء اوں پستسمہ زرتگ بوتگ۔

”فادر، توڈن ء نیائے؟“ آئی ء گوشت ”نون مارا تئی تجک ء ہچ وڑیں ترس نہ

انت۔“

”اچا___ بلئے توپہ جزم اے گپ ء چوں گوشت کن ءے۔“ پادری ء آہونڑ

”فادر، کدی کدی چوشیں دلیری اید گراں تاوان دنت۔“ نوں آپد انزری ء
 گوں گپ ء ات۔ بازیں پادریاں گورے کوریں دلیری ء اے گپ فراموش کتگ کہ
 آہانی کرداں چہ بے چارگیں ء بزگیں جاپانیانی و استا چونیں مز نیں مصیبت ودی بوئگ ء
 انت۔“

”گڑاچے مشنریاں ایوک ء جاپانیانی و استا مصیبت پیدا کتگ؟“
 ”اگاں شئے کسے ء سر ء انچیں چیزے زور دیگ بہ لوٹ ءے، آئی ء آپسند نہ
 کنت گڑا ایشی ء رادگہ چے گوشگ بیت۔ مارا شئے مذہب نہ لوٹیت۔ مئے وتی مذہبے، مارا
 ہج وڑ ء درملکی مذہب دوست نہ بیت۔ من اوں سیمیزی (دینی مدرسہ) ء ونگ۔ بلئے
 منی لیکہ ہمیش انت مئے ڈیہہ ء اے وڑیں مذہب ء ہج ضرورت نہ انت۔“
 ”تئی ء منی لیکہ ء فرق انت۔“ پادری ء وش و شکو گوشگ۔ ”اگاں من تئی
 وڑ ء حیاں بہ کتیں گڑا انچو دور ء چہ ہفت دریاء پشت ء ادانہ یا تکاں۔“

اے اولی مذہبی تزان ات کہ آئی ء گوں جاپانی ء کتگ ات۔ آئی ء چے حیاں
 کت۔ فادر زیوئیر ء زمانگ ء درائیں پادریاں انچو تزان کتگ؟ اشی ء راویلی نانوء گوشگ
 کہ جاپان ء مردم سک ساہوکار انت۔ اشانی ساہوکاری ء ہزاری ء کم مہ لیک۔ آئی ء
 گوشگ ات کہ گپ ء تزان ء آکسے ء چہ کم نہ انت۔

”شرانت تو منی یک جستے ء پسہ ء بہ دے۔“ آئی ء وتی گوات گچین بوتک ء پیدا
 بند کت۔ گوشے آرش ء تیاری کنگ ء بہ بیت۔ ”عیسائی گوش انت آہانی حد امہر
 ء مہروان انت۔ ہماشری ء نیکیانی بنزہ انت۔ گو تم بدھ انسانے ہمیشک آئی ء توک ء اے
 خاصیت بوت نہ بنت۔ تئی لیکہ ہمیش انت ناں فادر؟“

”گو تم بدھ مئے وڑ ء مرگ ء چہ نہ رک ات، ہمیشک آمہلوکے، حد ء چہ جتا۔“

”چوشیں گپاں ایوک ء پادری ءے کنت کہ بدھ ء تعلیم ءچہ سرپد بہ بیت۔ تو چوں اے پیم ء گوشت کن ءے کہ بدھ انسانے ء ابید دگہ ءچے نہ بوتگ؟ بدھ سئے تہر نیگ انت۔ بوسان، گوشان ء اوکا۔ اوکا بدھ انسان ء رکینگ ء درگت ءوتی سئے دروشم پیشداریت۔ بوسان ء ہیچ وڑیں بندات ء ہلاسی نہ گواہیت۔ آبدلی سدلی ءچہ پاک انت۔ سوتران نبشتہ انت کہ بدھ دائمی انت۔ ایوک ء عیسائی بدھان ء انسان گوش انت۔ ماے پیم ء نہ گوشیں۔“

آیک درج ء انچو گوشگ ءات، گوشئے آئی ء اے درائیں گپ حفظ کتگ انت گمان بوت آئی ء مشنریاں گوں گپ ء تزان کتگ بوتگ۔ آئی ء ایٹی ء رادپ ء جور کنگ ء ہاتر ء اے ازم در برتگ۔ آئی ءوتی گپانی تہا انچیں مشکلیں لبزاناں کار مرزکت اشانی معنا آئی ءوت اول نہ زانتگ اتاں۔

”تو و آگپ ء من ءے کہ اے دنیاوت سر ءوت جوڑ بوتگ ء ایٹی ء ہیچ وڑیں بندات ء گڈ سر نیست؟“ پادری ء چرائی ء جست کت۔
 ”ہو، ماہمے وڑ گوشیں۔“

”بلئے اے بابت ء بہ حیوڑ داں بے سہیں چیزے ء را تہا چہ ڈن ءچہ سرینگ مہ بیت تناوہد ء آئی ء توک ء سُر ء پُر پیدا ک نہ بیت۔ بہ زان سُرینگ ء واستا اول چیزے ء بوتگ ہر دری انت۔ گڑا گوتم بدھ چہ پیم ودی بوت؟“

مئے حد اووتی جوڑ بوتگ ءوت وسیلہ انت، آئی ء راکسے ء جوڑ نہ کتگ۔ آئی ء بنیادم ء راء سر جمیں چیزاناں جوڑ کتگ۔“

”اے وڑ ء بہ زان حراہیں انسان اول حد ء ودی کتگاں؟ تو ہمے وڑ گوشگ ء ءے ناں؟ گڑا حرابی اول تئی حد ء پیدا ک کتگین انت؟ گورے دانکانی گوشگ ء گوں آ

”ناں ناں“ پادری ء تزند ء سر سرینت۔ حداء ہر چیز شری ء واستاودی کتگ۔
 آئی ء انسان ء راشری ء حرابی ء فرق پیدا کنگ ء کجال داتگ۔ انسان اے صلاحیت ء باز
 و ہدء ردکار مرز کنت۔ بس ہے حرابی انت۔“

آ مردکار ء زہر ء زہر لکک ء راتوار پر مات۔ پادری اوں جزم ات کہ گوریشی
 ء گوں اے وڑیں گپانی کنگ ء ہیج سیت نیست۔ اے مردکار ہیج وڑ ء نہ میت۔ اے وڑیں
 تزان ء ہر مردے یکدومی ء زیر کنگ ء جہد ء کنت۔

”اے گلاہگ ودی کنوکیں سنج ء وتی کر ء بہ دار۔ چریشاں توناواند ہیں دہکان ء
 آہانی جنک ء چکاں بے وقوف کت کن ء منار ددات نہ کن ء۔“ آئی ء کے دم کش
 ات ء پیدا گوشگ ء بنا بوت۔ ”شر تو منی دگہ یک جستے ء پبہ ء بہ دے۔ تو گوشے تئی حداء
 رحم کنوک ء مہر دیو کے، گڑا گلباگ ء روگ ء ہاتر ء آمر دماناں انچو مصیبت ء چکاساں
 پرچی ء گوازینیت؟“

”مصیبت ء مشکلاں؟ بلئے تو یک گپے ء بیہال ء۔ اگاں انسان سلہیں نیئت ء
 گوں خدائے حکمانی منوک بہ بیت گڑا ایمنی ء گوں زند گوازینت کنت۔

مار ء چیزے ء واہش بیت گڑا ما آئی ء دز گریں، وتی پسند ء چیز ء وریں۔ حداء
 چوش نہ گوشیت کہ شد ء بہ مر۔ حکم ایوک ء ہمیش انت کہ ورگ ء چرگ ء و ہدء حداء
 توصیف ء ثنا اوں بہ کن ات۔ ہے پیم ء اگاں تو وتی بدنی واہشاں داشت کت نہ کن ء
 گڑا خدا نہ گوشیت کہ جنین ء گوما ہیج وڑیں سیادی مہ دار۔ آگوشیت سور بہ کن ء حداء
 رازی بہ کن۔“

پادری ء و ہدے گپ سرجم کتاں گڑا آئی ء مارات کہ آئی ء جو انیں دابے ء
 گپ کتگ۔ آئی ء گمان بوت کہ آمر دکار تک ء نک انت۔ آئی ء کر ء ہیج وڑیں جواب

”شر، بل اے گپ۔ بے کاریں گپاں و ہدے زوال کنگ۔ چے سیت۔“ آئی ء
 زہر اتلگ ات۔ ”من ادا بے سریں گپانی کنگ ء واستانہ یتلگاں۔“
 دور ء چہ دیے ء کرو سے بانگ دیگ ء ات۔ روج ء یک بز انزے توک ء
 پیداک ات چریشی ء بے کساس پتر و شک ناچ ء ات انت۔ پادری ء اے پتر و شکاناں
 شری ء گوں چار اتاں۔ اے بزرگ ء لا چاریں دہکاناں چات ء تہا چیبی ء درنج انت۔“
 پادری ء شری ء نہ فہم ات کہ آچے گو شگ ء انت۔
 ”ہو، پنچ دہکاناں چات ء تہا چیبی ء درنج انت ء آ باز روج ء ہے سیم ء لونجان
 بنت۔“

”چاہ ء درنجک بنت؟“ پادری ء گوشے وت ء چہ جست کت۔

”جی ہو، اگاں تو وتی دین ء یلہ کنگ ء جار ء مہ جن ء۔“

پادری ء تزرگ نہ کت۔ گڑا اے راست گوشگ ء انت؟ آئی ء تہاری ء چم
 شانک داتاں۔ آئی ء چم تزرگ ء ات انت۔ ”فادر، تو انو ء ء نام اشکتگ؟ آاے میتگ
 ء سرکماش انت۔ و ہدے چہ تو جست ء پرس بیت گڑ اتوت آئی ء راگندے۔“
 انو ء؟ گورے نام ء گوشے آمدکار ء پر تگالی زبان ء اول ساہ مان بوت۔
 اے لبز سنگ ء سیم ء پادری ء گوشانی پر دہاں لگ ات۔

”توبہ گندے سر پدمہ بے، ہے مردماں جست ء پرساں پدوتی مذہب بدل
 کتگ، چریشاں فادر پورو، پیدرو، کسول ء فادر فریر اہوار انت۔“

”فادر فریرا؟“

”ہو فادر فریرا۔۔۔۔۔ چے تو آئی ء زان ء؟“

”اناں من زانگ ء نہ زانان ء بلتے۔۔۔ پادری ء جلدی جلدی سر پہ اناں ء

”آدومی ٹولہء گوں سیادی داریت، من گوریشی، ہجبر دپ نہ کپتگاں۔ چے آفادر زندگ انت؟ ہوہو، بالکل زندگ انت۔ بلکیں آئیء وتء را جاپانی نامے اوں پر کتگ۔ آگوں وتی لوگیء ناگاساکیء نشتگ۔ آسک نامدار انتء آئیء عزت اوں سک المی انت۔“

پادریء چمانی دیمء ناگاساکیء دمکء در ترگء لگ ات انت۔ آئیء اے دمک، ہجبر نہ دیستگ اتاں۔ آئیء حیالء اے دمکء در سک چپء چوٹء سکین ما نکیشیتنگین ات انت۔ آئیء ندء نہ نشت کہ اے چپء چوٹیں دمکء در آئیء سساء پرچیء اتک انت۔ آئیء دیست کہ اے شہرء کسان کسانیں لوگاں روجء سہریں بزانز درپشگء ات انتء فریرء جاپانی جہگیرء وٹیں تچ پرء ہماہانی تھاگشت کنگء انت۔۔۔ نا، چوش بوت نہ کنت۔ اے وبالکل غلط انت۔ چوشیں جیڑگ اوں نہ بیت۔

”من نہ مٹاں۔“ بے حیالیء آئیء دپء در اتک۔

جہگیرء آئیء نیمگء چاراتء روباہ کند بوتء ڈنء شت۔

”وت غرض، سیت پسند۔“ جہگیر گوشانء روان ات۔ ”رگگ ترامات انت، لازم مذہبء مٹ کن ءے۔“

تئی چند انت وت غرض۔ پادریء حیال کتء کونڈے گوں دستاں پرشتگاںء ہمانامانی بابتء جیڑگء لگ ات کہ انوں انوں جہگیرء گوشتگ ات انت۔ گمان بیت اے نام جہگیرء حفظ کتگ انت۔ فادر پوروء پیدروء پادریء نہ زانتاں البتہ میکاوء آئیء فادر سکولاء نام اشکتگ ات۔ آ اوں پر تگالی ءے ات بلئے آئیء وڑء میکاوءء کشکء چہ ادانہ یاتگ ات۔ بلکیں منیلاء کشکء جاپانء پترتگ ات۔ منیلا اے وهدء اسپینء دستء چیر ء بوتگ۔ جاپانء آہگء رند آئیء ہج وٹیں حال نہ رستگ ات۔ پر تگالء ہمے حال

دروشم درابوت۔ آادا، ہمیشی ءو شوباز ءات۔ اگاں جہگیر آئی ء ترسینگ ء درگت ء
 ذرگ بندگ ء نہ انت گڑا اے گپ راست انت کہ فریر ء انوئے ء دستاں مصیبت
 سگ ات نہ کتگ ء گوں کلیساء غداری ء دیمپان بوتگ۔

اگاں فریر اوں مڑا ات کت کت گڑا چے آئی ء تھا اینچو جو ہر ہست کہ آاے
 ظلم ء زور اکیانی دیم ء اوشات بہ کت کہ دیمتر آئی ء سر ء کاینٹ؟ آئی ء جبین ء آسے
 ژمبورات، یک مز نیں چست ء ایرے ات۔ آئی ء تزدی ء سر چنڈا ات ء چوشیں بے
 حد اہیں لیکہاناں دماغ ء چہ چنڈگ ء چگل دیگ ء جہدئے کت۔ بلئے آئی ء اے حیالاناں
 وتی دماغ ء چہ ہمینچو کشگ ء جہد کت دو، ہمینچو آئی ء راگیش پریشان کت۔ اے حیالاں
 چہ دلگوش ء یک کر کنگ ء وستا آئی ء دعا وانگ بنا کت۔۔۔ ایگزوٹی نوسی، پیٹر او منی
 پوٹینس۔۔۔ بلئے اے دعاہاں اوں آئی ء بے تاہیریں دل ء را ایمن نہ کت۔ آئی ء دل
 گوشگ ء ات ”اے حد اتو ہاموش ئے پرچی ء؟ تو چوشیں ساعتاں ہاموش پرچی ء بے؟
 بیگاہ بوت گڑا دروازگ تچ بوت ء یک پانپاہے ء بیدء گپے ء دار ء یک کوپے

آئی ء دیم ء ایر کت۔ ایشی ء تھا گولیں گدو ء، لہتیں ٹکرات انت، آئی ء کوپ چست کت
 گڑا آئی ء تھا چہ عجیبیں بد بو ہے ات۔ گمان بوت نارشت سئے ء چار روج ساری ء گڑا ستگ
 انت بلئے اے وہد ء شد ء چہ آئی ء حال انچوش ات کہ آئی ء را اے ساعت ء پوست بہ
 داتیں اوں پہ ورگ ء چک ء پد نہ بوت۔ آکدو ء گٹ ء چہ ایر برگ ء جہد ء ات کہ بازیں
 ملکے آئی ء دستانی کر ء بال ات انت۔ من پہک کچے جوڑ بوتگاں۔ آئی ء وتی لنگکاناں چٹان ء
 حیال کت جاپان ء اوں یک وہدے ات کہ جاگیر دار ء سرکاری افسراں مشنریاناں وتی
 لوگ ء دعوت داتگ ات ء وڑ وڑیں تامداریں ورگ داتگ ات۔ اے روچاں پر تگالی
 لانچ ہرادو، یو کو سورا ء فوکودا ء بندناں مدامی اتک انت۔ اے لانچ وڑ وڑیں مال ء از باباں

وہلی نانوءِ گوشتگ ات اے روچاں ہچ وڑیں مشنری شدیگ نہ بوتگ انت
 آہاناں وردن اول رستگ ء شراب ہم، آصاف ء پلکاریں زمین ء سرء نشتگ انت۔ پیسرء
 دعاش ونگ پداوردن اش وارنگ ء ایثی ء نول حال چوش انت کہ آئی ء دعاء وانگ
 بیحال کنگ ء شدیکیں کچک ء وڑء ورگانی سرء اُرش کنت۔ نول آورد ہوں کنت گڑا
 حداء توصیف ء ثناء نہ کنت بلکیں پہ وت ء کنت۔ وتی مصیبت ء وتی مشکلاں کم کنگ ء ہاتر
 ء ایثی ء دعایک بہانہ وتی زہرانی درشان کنگ ء۔

پادری ء بابت ء اے وڑحیال کنگ اول شرم ء گپ انت، آشری ء سرء زانت
 کہ آئی ء وتی زندمان حداء توصیف ء ساڑاء واستاندر کنگ۔ آئی ء کار حداء کلوء ء رابنیادم ء
 سرکنگ انت، پلئے آوہد بے وهد ء وتی زہر شانی ء کنت۔ پدا آئی ء مہتریں ایوب گیر اتک،
 آ اوں چکاسانی انچیں ساعتانی تہا گوشتگ ات کہ واجہ ایوب ء آوہد ء گوازینتگ ات
 وهدے آئی ء گرگ بوتگ ات۔ اے جاوراں حداء توصیف ء استادپ ء چہ لبزانی
 کٹگ چینیچو گز انیں کارے۔ چے ایوب ء انچوش نہ کنگ ات؟ دروازگ ء پٹاں پدا چہ
 چرکت۔ ہماپانپاہ پدا توک ء اتک۔

”بیافادر، نول رویں۔“

”کجاروگی انت؟“

”ساہیل ء سرء۔“

آوشات گڑا ہور کیں لاپ ء سبب ء چہ تترگ ء لگ ات۔ ڈن ء ایوار ساہگاں
 ماشاننگ ات ء دڑچکاں بزگی ء گول وتی شاہ ایرداتگ ات انت۔ گوشے سر جمیں روچ ء
 روچ ء چہ ہجگی مہ بنت۔ مگسکاں آئی ء دیم ء سرء اُرش کنت۔ دور ء پگلانی کوار گانی آواز
 پیدا ک ات۔

سے سپاہیگاں آئی، را انگر کتگ ات بلئے کسے، اے پریشانی نیست ات کہ آ
تجیت۔ آیکے دومی، گوں کو کار، گپ، ات انت۔ کدی کدی آہاں قہقہہ اوں جت۔
چریشاں یکے سولانی کر، شت پہمس، نشت۔ اگاں من بہ لوٹاں۔۔۔ پادری، حیال
کت۔۔۔ من اشاں ردات، تیک کنناں۔ تنیکہ آہے حیالانی زر، اوژناگ، ات کہ
یک سپاہیگے، آئی، نیمگ، چارات، گوشت۔ ”فادر۔ اے کوٹی و سک تکلیف دیوک
ئے بیت۔“

ہو اے سپاہیگ شریں مردے۔ اچانک، پادری، آئی، کندو کیں دزو شم
دوست بوت اگاں من تنکاں گڑا اے بزگاں مفت، حد اعدا بانی دیمپان بونگی بیت، آئی
، زوریں، بچکندرات، سپاہیگ، چارات، سر سرینت۔

آہا کتک، چہ شت انت کہ سباہی اتلگ ات انت۔ پادری، توک، شتگیں چم
برزیں دز چکانی گندگ، دز پیش ات انت۔ آدز چک پڑ، نیامجی، ات انت، چمود، پگلانی
آواز پیدا ک ات۔ آتزانگ، کپت کہ آئی، ساری، اوں اے دز چک دیستگاں۔ اے
دز چکانی تہانوں ٹوہیں ٹوہیں کوہی گزاگ بانزل تراپینگ، ات انت، کو انزان، جہانے
سر، زرتگ ات۔ اے آواز چینچو غم آماچین انت۔ گزاگانی کو انزگ، پگلانی کو ار کو ار
چے پیمیں غمے ودی کنگ، ات۔ آیتنگ، سر بوت انت، لوگاں چہ چست بو تگیں
پُر کوئیں دو تاں آہانی آتزاپ، نشتگیں مگسک بال دات انت۔

اود، یک مرد کارے، کسانیں چر کے بستگ ات، اوشتاگ ات۔ آئی، چکے
بڈ، ات۔ آئی، پادری دیست، گنوکانی وڑ، دپ، پچ کت، کنگ، گک ات۔ زابلول
وتی غم آماچیں چماں گوں آچاریناں روگ، کنگ، ات انت۔

یتنگ، چہ آبزنجانی ڈگارانی نیمگ، شت انت۔ کتک برزگ، چہ جہلگ، ایر

وارت۔ جہل ۽ ساہیل ات آسیاہ سیاہیں سنگلاں چکاریں یک کسانیں جاگے ات۔ آئی ۽ ایبل ۽ ساہیل ۽ سر ۽ دو کو نہیں کٹی بستگ ات انت۔ سپاہیگ کٹیکانی چیر ۽ بانس مان کنگ ۽ ات انت۔ ہے ساعت ۽ پادری ۽ ریکانی توک ۽ بک اتگیں آگ رنگ ۽ کوچک چت ۽ گوراہاں لیب ۽ بنا بوت۔ اے روچ ۽ چوشیں مز نیں روچ ۽ اے اولی ۽ یکیں جلو اہنا کیں چیز آئی ۽ دیستگ ات۔ کوچکے گوش ۽ نزیک ۽ آرت، آئی ۽ ہا آواز اشکت کہ چہ ہائی ۽ تہا پیداک ات۔ پدانگت ۽ آئی ۽ بدن ۽ لرزگے چیر کپت، چریشی ۽ آئی ۽ دست اول دز ہگ ۽ لگ ات انت، آئی ۽ دست ۽ چہ ہا کوچک تزدیں آواز ۽ گوماز میں ۽ سراکپت ۽ پرشت۔ ”کٹیہک ۽ بہ نند۔“ آئی ۽ حکم رست۔

کٹی یک لاپ ۽ ہرچ آپے اوشاتگ ات آحا کاں گوں ہوار اسپیت بونگ ۽ ات انت۔ آئی ۽ تزانبا لیں پاداں سردی سک وش بوت، آئی ۽ ہر دوپاد آپے تہا ات انت ۽ ہر دو نیں دستاں چہ کٹی یکے داشتگ ات ۽ آئی ۽ وتی چم بند کتاں ۽ جہلیں گینے کش ات ۽ کٹی یک اودا چہ سُر ات گڑا آئی ۽ چم ہما کوہ ۽ سک ات انت ہمود ۽ آئی ۽ مروچیکیں سہب ۽ تر ۽ تاب کتگ ات۔ دیگر ۽ تاموری ۽ زر ۽ تہا چہ چست بوتگیں سبز چکیں کوہ انچوش ات گوشے جنینے ۽ دل بند ۽ سر ۽ رستگیں کوہ۔ آئی ۽ ساہیل ۽ سر ۽ نگاہ شانک داتاں، یک مردمے دیست ۽ کہ پنڈو کے گندگ ۽ اتک۔ آاے دیم ۽ آدم ۽ محک ۽ ات۔ تچان تچان ۽ آئی ۽ گپے اول کت۔ پدا آئی ۽ پادریکاں بک اتاں ۽ آشکون دیم بوت۔ ہو، آہے مردم ات، آئی ۽ ایشی ۽ چاروگری کتگ ات۔ کچی جیر وکپت، پاد اتک ۽ پدا کپت۔ آکوکار کنان ۽ گوشان ات، کدی گمان بوت آگزیوگ ۽ انت ۽ کدی گمان بوت گوشے توار جنگ ۽ انت۔

بلنے آچیزے گوشگ ۽ ات، بلنے آہرچی گوشگ ۽ ات پادری ۽ سر نہ بونگ ۽

پرائی و ہج بد نیا تک۔ آئی و زانت کہ زوت یادیر و پدم دزگیر کنگ باں۔ آئی و دل و رحم و جوزگ و دی بوتگ ات انت، نوں آہج وڑیں چرت جنگ و نہ ات۔ کچی جبر و مار ات کہ آئی و گیاں پادری فہمگ و نہ انت۔ آسا ہیل و سر و آپ و ہاموشی و اوشات۔ چو منگ و پیم و ہمینچو کٹی یک پسند بوہان بوت، بریگاہ و تاموری و کسان تران بوت۔

شپ و کٹی یک یک تنکیں آپی کشکے و پترت۔ وابی میں چماناں پچ کت و آئی و چارات کہ پیسریگیں سپاہیگ ایر کپتنگ انت و آہانی بدل و دگہ سپاہیگ اتلگ۔ آاے زبان و کہ جبر و ات انت دگہ نوکیں گالوارے ات۔ پادری انچو دمبرتگ ات، کہ آئی و اشانی زبان فہمگ و ہج جہد نہ کت، آئی و فہم و ایوک و ہے اتک کہ ناگاساکی و امورا و نام بار بار گرگ بوئگ و انت۔ چریشی و گمان بوت کہ آئی و ہمودا برگ و انت آوہدے کوٹی و ات، آئی و توک و اینچو طاقت است ات کہ ایک چمیں مردکار و ہمازلبول و استا دعا بہ کنت ہمیشاں آئی و را باڈرنگ داٹگ ات۔ بلئے نوں آئی و اینچو کجال اوں نہ بوت کہ پہ و ت و دعا بہ کنت۔ نوں آئی و اے غرض اوں نیست ات کہ آئی و کجا برگ و انت و گورائی و چے کنگ بیت۔ چم و بند کتاں و پداوپت۔ برے برے چم و پچ کتاں و اینگر و آنگر چارات و۔ آپ و ژند و پند کنوکیں آواز یکشل و پیدا ک ات۔ یک سپاہیگ کٹی و نیک و بران ات و ایندگہ دو غمز دیں دز و شم و گوں تہاری و نشتگ ات انت۔ ”توصیف، زانت و دانائی و شکر، عزت و قدرت و طاقت، داں محشر و مئے حداء بات۔ آمین۔“ آئی و لبز زاناں دل و تھاگوشت، گوشے و اب و تھا بہ گوشیت۔ آئی و لونجانیں لبز بندر و ہما ات انت کہ ہما بے کساس سینٹے گوشان انت، آہاں وتی زندمان حداء رضاء ندر کتگ انت۔ بلئے آئی و مارات گوشے اے لبز آنہ انت، چرہاں جتانہ ات۔ اے ترا چے بوئگ و انت؟ چے تئی ایمان کمزور تران انت؟ آئی و جبیں و چے کسے و باوست

آواز گوں سیں سپاہیگاناں جست کت۔ نوں آئی ء چم پچ ات انت۔ آمر دماں تر گگ نہ کت۔ گوشے آئی ء راتر سینگ ء لوٹ ات۔ ”ما کجا رو گائیں۔“ آئی ء پدا جگا کت ء جست کت۔

”یو کوسے۔ نو اورا۔“ چریشاں یکے ء مُردوئیں آواز ء گوشت گوشے آپشل بہ بیت۔ آئی ء ویلی نانوء دپ ء چہ باز رند ء یو کوسے۔ نو۔ اورا ء نام اشکتگ ات۔ اے یک بندنے ات، ایثی ء رامقالی سردار ء اجازت ء چہ فودئیں ء المیداء پچ کتگ ات۔ چریشی ء پر تگالی لانچ ساری ء ہر ادوء اوشاتگ انت رندا ہمے بدن ء اوشات انت۔ ساہیل ء ایلیں کوہ ء سر ء یک مز نہیں جینز ویٹ چرچ جوڑ کتگ ات۔

ء ایثی ء سر ء مز نہیں صلیبے مک کتگ ات۔ اے صلیب، ہمینچو ڈلگ ات کہ مشنری دزا جیں ء دمبر وکیں سفر ء پدو ہدے جاپان ء سر بوت انت گڑا آہاں وتی لانچ ء چہ آ صلیب ء چم کپت۔ ایسٹر ء یک شنبے ء جاپان ء ہندی مردماں اوں دعاکت ء دستاں روکیں موم بتی زرت ء روانک ء دروشم ء ہمے کوہ ء سر ء تست انت۔

جاگیر وت اوں ادوء شتگ انت، بلکیں لہتیناں و پتسمہ اوں کتگ ات۔ پادری ء کٹی یک ء چہ چماناں لتارت ء دلگوشی گوں چارات کہ بہ گندے میتگ ء یا بدن ء چیدگے دراہی بہ دنت۔ بہ گندے یو کوسے۔ نو۔ اورا گندگ بہ بیت۔ بلئے او ء داں چماں کارکت ہچ وڑیں میتگ ء گسک ء ڈس ء نشان نیست ات۔ ادا ایثی ء دل جنگ ء ات کہ تو موگی ء گو تو ء وڑ ء ادا اوں الم ء عیسائی بیت ء آ جاگے چیر بنت اگاں عیسائی ہست، چے گڑا اثناں سر پدی بیت کہ ادا یک کٹی ء ء یلہ چریں کچک ء پیم ء ترس ء لرز وکیں یک پادری ء نشتگ؟

”یو کوسے۔ نو۔ اورا کجا انت؟“ آئی ء یک سپاہیگے جست کت۔

اے میتگ ءِ راسوتک ءِ سوچ کنگ بوتگ ات ءِ آئی ءِ جاہ منندا ناں چہ اود ءِ
 تاجینتگ۔ نوں دریا ءِ زمین مرگ ءِ وڑ ءِ سیہ چیت انت، بس دریا ءِ چولانی ہما ژمب ژمب
 اے ہاموشی ءِ پزوشگ ءِ ات، کہ گوں کٹیہک ءِ ڈیک ورگ ءِ ات انت۔ اے حد اتو مار ءِ
 مئے حال ءِ سر ءِ پرچی ءِ یلہ داتگ؟ آنزوریں آواز ءِ دعاورد کنگ ءِ انت۔ آیتگ اوں پہ تو
 جوڑ کنگ بوتگ ات ءِ ہمائی ءِ راتو اوں پُرانی حا کوٹ جوڑ کت؟ چوشی ءِ وہدے مرداناں چہ
 لوگ ءِ کٹگ بوت گڑ اتو آہانی توک ءِ ہائی ءِ کجال اوں ودی نہ کت؟ چے تو اے دز موشیں
 تہاری ءِ پیم ءِ ہاموش بوت ءِ کہ اشی ءِ منانگر کتگ؟ پرچی ءِ؟ کام ءِ ناکام ءِ مناؤ بہ گوش
 گوں۔ ما واجہ ایوب ءِ وڑ ءِ محکم ءِ صبر کت نہ کنیں، آئی ءِ راتو گردات ءِ چکاس ات۔ مئے صبر
 ءِ اوں یک سیمسرے مارادگہ گیشیں عذاب ءِ چگل مہ دئے۔

آئی ءِ دعاکت بلئے دریا ہما داب ءِ سارت ات ءِ تہاری ءِ اوں ہے پیم ءِ ”صم“
 بکم ”ونتگ ات۔ بس یکیں توار گوشاں کپت۔ آپ ءِ آواز کہ دم پہ ساعت ءِ آئی ءِ
 گوشانی پردہاں گوں ہمسر بوت۔

چے من گناہے کتگ؟ آئی ءِ چہ وت ءِ پرس ات۔ آئی ءِ مارات کہ اگاں شکر
 ادا کنگ ءِ دعا چہ آئی ءِ توک ءِ ہائی ءِ کجال ودی نہ بوت گڑ او پار ءِ تاس چہ آئی ءِ دست ءِ
 سر رچیت۔

ہولیگ ءِ توار کپت۔ یک مردم ءِ دیم گوں تیاب ءِ کت ءِ کوکارے کت۔
 ”کسے ہست؟“ اے کٹی یکے و ہولیگ اوشتا تگ انت، بلئے دگہ کٹی یکے ءِ
 ہولیگانی توار پیدا ک ات۔

”شپ ءِ وہد ءِ کسے ماہیگ گرگ ءِ انت۔“ اے رندی ہما پیرین ءِ جبر کت کہ
 چد ءِ پیش ہاموش ات۔ اے گپ آئی ءِ لوت ءِ داب ءِ گوشت۔

ایندگہ کٹی نیکے ہولی اول ہاموش بوت انت ءیک مردکارے سک نزدیریں
 آواز آئی ءپسہ ءدیگ ءات۔ پادری ءمارات کہ اے آواز آئی ءاشکتگ۔ بلے کجا؟
 اے یاتے نہ بوت۔

نوں گوربام ات۔ آوموراء سر بوتگ انت۔ گوات ءسار تیں شینگ ءچہ
 اسپیتیں گوتلوہلاس بوت، گڑا آئی ءدیدوک یک کلاتے ء اسپیتیں دیوار ءکپت انت
 کہ دزچکانی مچی ءانگر کتگ ات۔ تنیکہ ایشی ءکار سرجم نہ ات انت چچی ءکہ چاریں
 آتراپاں تختگی پلک گندگ بوت۔ کلات ءپشتی نیمگ ءکاءلی گدان ات انت۔ اولی رند ء
 آجاپانی شہر ءگندگ ءات۔ رژناہی گیش بونگ ءگول آئی ءدیست کہ آئی ءگوماکٹی
 ءمردم سوار انت آہانی پادانی دیم ءبازیں زندگیں لٹ ایر انت۔ گمان بیت آہاناں حکم
 دیگ بوتگ اگال آچک ءوڑ ءبوت گڑا آئی ءبہ جن ات ءدریاء چکل بہ دیست۔

ساہیل ءسر ءندارگ چاروکانی مچی ات۔ دیم دیم ءیک سمورائی ے اوشاتگ
 ات، آئی ءآستونک ءزہے لونجان ات۔ سمورائی ءکوکار ءگول کم دات، آدرائیں
 مردم زمین ءسر ءنشت انت، پداکھے دات گڑا اوشات انت۔ آدراہ کٹی ءودار ءات
 انت۔ پادری چہ کٹیہک ءچہ ایر کپت ہے مردماں دپ پچ لگوشت ءوہدے سمورائی ء
 آئی ءمچی ءنیام ءچہ بران کت گڑا آئی ءاشانی چمانی تہا چارات کہ یدریں غم ءگرستاں
 چکارات انت۔

آہاموش ات۔ آمردم اول ہاموش ات انت۔ بلے آہانی نزیک ءگوزگ ء
 وہد ءآئی ءدست چست کت ءآہاناں دعاء حیرکت۔ گوشے ناگت اشانی دیم ءسر ء
 ترس ءنیمے تالان بوت۔ آہاں چماناں زمین ءسک دات۔ لہتیناں ودیم ترینت۔ اگال
 اینیں وہدے بوتیں گڑا آئی ءاے زبانی سر ءیسوع مسیح ءبدن ءنان ایرکت کہ اے

وہدء ہاموش ات انت۔ بلئے آئیء کرء حدائی کوپ یا شراب کجاہست؟ آقربانیء ہند کجا
انت اودء عبادت بہ کنناں؟

آئیء دست بست انت ءوہدے آئیء را اسپء بز، ہنگیں بڈء سرء جماز
کنائینگ بوت۔ گڑاے ساہت ءہے مچی ءچہ انچیں آواز اتک گوشے آئیء کلاگ
گرگ ء انت۔ آئیء چیوا گرد انت۔ اوموراء نام ءچہ زانگ بوت کہ آیک مزین
شہرے بیت بلئے آچراں میتگاں چہ ہچ وڈء جتانہ ات کہ آئیء دیستگ ات انت۔ ہما
ڈولیں کاشی کڈک ء کاپر، شپادیں زالبول پراہیں جامگاں گوں کشک ء سرء نشنگ ات
انت چتنگیں داراں بہانگ ء ات انت۔ اودء سلاداوں ہست ات۔

ہاکاماء پو شینتنگیں بھانڈء سیاہیں پچاں بونزے راہ روا جکی اوشان آئیء چارات
ء کلاگ گپت۔ آیک تنک ء ذرا جیں کشک ء گوزگ ء ات گڑا، لہتیں گونڈواں آئیء را
چگل جت کہ گوش بُن ء گوست انت۔ اگاں ویلی نانوء گپ راست انت گڑاے اومورا
ہما جاگہ انت ادا مشنریاں درستاں گیش کار کتگ۔ فونیس ء وتی یک نمدی ءے
نبیستنگیں کہ ادا مزین مزین چرچ ہست ء اداء مردم مئے گیاں دلگوشی ء گوں گوشدار
انت، ادے جاگیر داراں عیسائی بوتگ انت ء مروچی حال ایش انت کہ کسانیں زہگ
آئیء را چگل جنگ ء انت ء بونزے آئیء کم شرپی ء کنگ ء انت۔ آئیء راسنگ جنگ ء
انت۔ مروچی چوشیں سمورائی ءے نیست کہ آہاناں مہ کن بہ کنت۔

کشک دریاء کش ء روان ات پدا آئیء دیم ناگاساکی ء دات۔ وہدے آسوزودا
نامی میتگ ء چہ گوست انت گڑا آئیء دیست کہ ڈگار ء لوگاں یدریں پل انت، آئیء
اے پلانی نام نہ زانت۔ یک جاگہ ء سمورائی ء اپس ء مہار ترند کت۔ سچہ اوشات انت۔
یک سپاہیگے حکم دیگ بوت کہ آپ بہ دنت۔ آئیء آپ آورت ء پادری ء دات۔

”بہ چار بہ چار اے چو نیں دزا جیں مردے۔“ زالبولاں وتی چکانی آستونک
 کش ات انت آئی ء نیمگ ء اشارہ ءے کت۔ آ آئی ء راکلاگ گرگ ء ات انت۔
 اشانی اے کسانیں کاروان مور ء گام ء دوار جنزان بوت گڑا آئی ء پشت ء
 چک جت ء چارات۔ یک دردناکیں حیلے ء آئی ء دل ء رمان رپت۔ باریں اے
 جلوہناکیں پلاں پداگنداں یاناں۔ راہ رواجکی سمورائی وتی مرگ ء پٹی نیں کلاہ ء دور
 کنناں، پیشانی ء ہیداں گران ء دوار کلاہ ء سر ء ایر کنت ء اپس ء سر ء گیگ نندیت۔

نوں کشک یدریں دنزے ات ء گیشتر ریس ء پر لیس بوہان ات۔ پادری ء چم
 یک مردے ء کپ انت چوپنڈو کاں گندگ ء کئیت، آئی ء وتی درائیں جون لٹ
 ء سر ء ایر کتگ انت ء جک دیان ء پشت ء پیداک ات۔ آپکچی جیرو ات۔ بالکل ہماوڑ
 گوشے ساہیل ء سر ء دپے تچ ات ء یدار ء روگ ء ندرارگ ءے کت۔ ہے پیم ء نوں آ
 گوں ہماہانی ہمراہی ء روگ ء ات، آئی ء مارات کہ پادری ء آدیستگ، ہمیشہ آڈر چک
 ء پشت ء ٹپ ات، پادری جیران ات، آخر اے مرد منی پشت ء پرچی ء کپتگ؟ ایسی ء
 مناورد داتگ ات؟ آئی ء حیال کت شپ ء کہ دومی یدار گور آہانی ہمراہی ء پیداک ات
 آہمیشانی ات، ہے کچی جیرو ءے۔ اپس ء رواجانی گوما جہل ء برز بوہان آئی ء ژندیں نگاہ
 دریاء سر ء کپ انت۔ مروچی دریا گنتر سیاہ ء بیم ناک گندگ ء پیداک ات۔

سوزودا ء چہ در کپتیں گڑا مہلوکانی کساس گیش بوئگ بنا بوت۔ میاہاں دلوتانی
 سر ء سامان گون ات ء روگ ء ات انت۔ مسافراں ٹوہیں ٹوہیں چتر ء کلاہ سر ء ء کاہی
 پوشاکے گور ء کشکے کپتگ ات ء روگ ء ات انت۔ آہاں اے کاروان دیست گڑا کشک ء
 کش ء اوشات انت ء حیرانی ء گوماندارگ کت ءے برے برے دہکاناں کوپگ ء چہ
 کوڈال چگل دات ء آئی ء نیمگ ء شت انت داں نزدیک ء چہ اے عجیبیں ندرارگ ء بہ گند

چارگہ آہانی دیمہ سرء تالانیں تاثرات سرپدی و واہگ ودی بوتگ ات، نون بددی
انچیں حالے کتگ ات کہ آہانی چارگے وش نہ بوت۔ نون آئی چم بند کتاں ہما جہانی
بابت حیا لے کت کہ اودا صلیب کل انت۔ آئی حیا لے کت اودا دعا وانگہ لوٹگ
بوتگ انت۔ پدا آئی وتی حشکس لک لثانی سرء مال ات دعاہانی لبزاں گوشگ
و لگ ات۔ ہما دعا کہ درائیں دینی مدر سہاں وانگ بنت۔ اے ہمار ہیر سل انت چریشی
یسوع مسیح سگہ او پار حیا لے آرگ بیت۔ و ہدے آتی کو پگانی سر اصلیب ہڈے دیمہ
عبادت جاہ دروازگہ چہ جہلگیں کشک ایر کپان گلگتہ نیمگہ روگہ ات انت۔
”یروشلم زالبولان، مہ گریوات پہ منا، بہ گریوات پہ وتہ وتی زہگانی ہاترہ۔ جی کہ
آؤک انت ہماروچ۔۔۔“ آئی دماغہ ہے لبز پر گپت انت۔ قرنہ ساری آمر دے
وتی حشکہ ترانبا لیں زبان چہ اے درائیں مصیبتانی تام چشیتگ ات۔ اشانی کہ من
مروچی دیمپان اوں، مصیبتاں ہواری اے مارشتہ آئی دل دماغہ تہا مہروانیں
سارے مال ات۔ اے مارشتہ تا جگیں شیر کنیں آپ چہ گیش تامدار ات۔
پانگہ لنگوا۔۔۔ ”آئی گمان بوت گوشے وت سرء وت چرائی چماں ارس
شیپ گران انت۔ بیلا پر منٹ ہو سٹیلیا کسلیم۔“ ہرچی بیت بہ بیت من چہ وتی
مذہبہ ہجر نہ بجاں۔ آئی گوں وت گوشت۔ آبرگاہہ و ہدے یک میتگہ سر بوت
انت۔ اشی نام ایساہامات۔ اودا یک کلاتے ہست ات، آتراپاں کڈ جتگ ات، بلے
اے کلات دیوال حاک نیک ات انت۔ ایشی کشہ گوراں کاشی کڈک ات انت۔ آ
یک گسے کرے سر بوت انت گراہتیں مردم جہل بوتہ سمورائی شرف بخشات۔
اے مردماں سریناں زہم بستگ ات۔ پدا، لہتیں مردماں بٹاں پریں رود آورت۔
سمورائی ورگہ بنا بوت انتہ آئی راکھے پیمہ یک دزچکے گوما بندگ

آئی ء چارگ ء ات انت۔ آئی ء توک ء نوں اینچو زکت ء ہائی مان نیست ات کہ آہانی نیمگ ء بہ چارات ءے ء بچکند اتین ءے۔ یکے ء آئی ء دیم ء یک رزانے آؤرت ء ایر کت، رزان ء تہائشے بٹ مان ات۔ آئی ء بے حیالی برز ء چارات، آپکچی جیرو ات۔

کچی جیرو ہے پنڈوکانی تہاشتگ ات۔ آئی ء چم چست کتاں پادری ء نیمگ ء چارات، بلے انچوش کہ آئی ء چماں گوں چماں ڈیک وارت، وتی چماں جہل ء جنت۔ پادری آئی ء شری ء سر ء چارگ ء ات۔ اے مردکار ء راپادری ء تیب ء لمب ء دیستگ ات بلے آود ء ایشی ء توک ء انچوہائی اوں نیست ات کہ آیشی ء سر ء بد بہ بارت۔

بلے نوں آیشی ء وشدلی ء سگ ات کت نہ کنت۔ آئی ء یات ات کہ ہے مردکار ء آئی ء را حشکلیں ماہیگ ورگ ء داتگ ات۔ ایشی ء آئی ء نک حشک ء کلا نیچک بوتگ ات ء تن ء چہ بے کار بوتگ ات۔۔۔ ”توہماکار ء اتلگ ءے، زوت بہ کن ءے۔“ آئی ء یسوع مسیح ء گوشنگلیں لبز پداگیر اتک انت۔ یسوع مسیح ء یہودہ ء گوں اے دانکاں زہر ء زہر گوشنگ ات۔ یہودہ ء آئی ء گوما دغا کتگ ات، بلے اے دانک و یسوع مسیح ء مہراں چکاریں شخصیت ء حلاپ انت؟ آئی ء چوشیں گپ چہ پیم ء کت؟ پدا آئی ء ہے مردکار ء نیمگ ء چارات کہ پنڈوکانی تہاشتگ ات۔ آزر ء تر لگی بوت۔ ہوہرچی کنگی انت زوت بہ کن۔ توپہ ہر کارے ء اتلگ ءے زوت بہ کن ءے۔

سمورائی وردن ء پد دوار اپساں سوار بوت انت، پادری اوں آئی ء اپس ء سر ء جماز کنگ بوت۔ نوں پداکاروان وتی پیسرگیں موری رفتار ء جنزان بوت۔ کشک ء سر ء اوشا تگیں بوزنہاں آئی ء راکلاگ گپت، گونڈواں چگل جت۔ میاہ گوں وتی نچراں راہ گپتگ ات انت۔ گوشے سارگیں ندرگ بہ بیت۔ کچی جیرو البتہ پنڈوکاں چہ پسند بوتگ ات ء لٹ ء جک دیان ہمیشانی پشت ء ٹمان ات۔ ”تراہرچی کنگی انت زوت بہ

ششمی در

آزمان سیاہ تران ات۔ جمر کوہانی ٹلاں چہ ایر کپان پٹ ۽ نیمگ ۽ پیداک ات
 انت۔ اے چیز وکانو ۽ پٹ انت۔ ادادانگ دانگیں سول ہست ات۔ وگر نہ دور دور ۽
 شاہگانیں پٹے ات، سمورائی ۽ دپ پچ لگوشنگ ات ۽ گپ ۽ ات۔ ہر دیں آئی ۽ گپ
 ہلاس بوت انت، گڑاپادری ۽ چہ اپس ۽ جہل ایر گیجگ بوت۔ دست بستگ ۽ اپس ۽ سرا
 نادینگ ۽ چہ آئی ۽ درائیں جان مامرتگ ات۔ جہل ۽ ایر اتک گڑارانان ۽ انچو دردکت
 کہ آزمین ۽ سر ۽ نشت۔

یک سمورائی ۽ ذرا جیں پیسے ۽ چہ تمباک کشگ ۽ ات۔ پادری ۽ جاپان
 ۽ آہگ ۽ رندا ولی بر ۽ کسے تمباک ۽ کشگ ۽ دیستگ ات۔ اے سمورائی ۽ دو، سنے
 ذرا جیں دم جت ۽ پداہے پیپ ۽ دگرے ۽ نیمگ ۽ شہاردات، ایدگہ درودلماگی آہانی
 نیمگ ۽ چارگ ۽ ات انت۔ آشریں ساعے ۽ اود ۽ نشت انت۔ ہے وہد ۽، لہتیں مردم
 دست ۽ آہگے ۽ سولانی تہاشت انت۔ گوریچانی نیمگ ۽ آزمان ۽ سر ۽ تھے تھے جمر
 گندگ ۽ اتک، بلے نمبیان ۽ جمر بز بوہان ات۔ پادری ۽ برے برے ہما کشگ ۽ نیمگ ۽
 چم چست کتاں ۽ چارات کہ چہ امود ۽ اتلگ ات انت بلے کچی جیرو ۽ ہچ وڑیں نشان
 نیست ات۔ بہ گندے کشگ ۽ دیم ۽ پشت کپتگ۔ بوت کنت دم بہ بارت۔

”اتک انت۔ آتک انت۔“ مچی ء تہا چہ یکے ء کو کارکت آنمبیان ء نیمگ ء اشارہ کنگ ء ات۔ سمورائیانی دگہ یک ٹولی ءے اے نیمگ ء پیدا ک ات۔ آہانی گوما خدمت کار اوں گون ات انت۔ اے سمورائی انچین ات انت گوشے پادری ء کر ء نشنگین ات انت۔ بلتے پیپ والہ سمورائی جلدی پاد اتک اپس ء جہاز بوت ء آؤ کیں مردمانی دیم ء برو کہ نہ روئے۔ نزدیک ء سر بوئگ ء گوں آئی ء اپس ء سر ء نندگی جاگہ ء سر جہل کت ء آئی ء راشپ بخشات۔ دومی نیمگ ء اوں ہے داب ء سر جہل کنگ بوت۔ پادری ء فہم ات کہ نوں آئی ء رانوک اتلگیں مردمانی دست ء دیگ بیت۔

دعاء سلام ء احوال ہلاس بوت گڑا اوموراء چہ اتلگیں مردم گوریچان ء نیمگ ء شت انت۔ اشناناں ناگاساکی ء چہ آؤ کیں مردماں انگرکت۔ گوریچان ء نیمگ ء تنیگہ روچ درندات۔ آئی ء را پد اپس ء بستگیں پشت ء سرانادینگ بوت۔ نوکیں بندی جاہ کوہ ء ٹل ء ات۔ ایشی ء آتراپ ء یدریں دز چک ات انت آ بند بجاہ گوشے نوک جوڑ کنگ بوتگ ات، انچوش گمان بوت گوشے آئی ء را امبار ء واستا جوڑ کنگ بوتگ۔ توکی نیمگ ء فرش کے برز ات۔ رژناہی چہ ہما دریک ء پیدا ک ات کہ آئی ء آسن لگیتگ ات یا گڑا چہ ہما جنگل ء نیمگ ء پیدا ک ات کہ آئی ء سلائیڈنگ دروازگ لگیتگ ات۔

دار ء اے دروازگ بس ہمینچوک ء پچ بوت کہ یک رود ءے توک ء تیلانک دیگ بہ بیت۔ روچ ء بس یکرندے چہ ہے کشک ء ورگ دیگ بوتگ ات۔ اد ء آہگ ء پد جست ء پرس ء درگت ء دورند ء آئی ء را ڈن ء برگ بوتگ ات، چریشی ء آئی ء اے جاگہ ء راشری ء سر ء چارات۔ اے یک سک مزنیں کمپانے ات ایشی ء را چاریں نیمگ ء چہ تو سکیں بمبویں ٹٹاں گوں بند کتگ ات۔ بمبوانی سیدہ تھی نیمگ ء جک داتگ ات انت داں کسے چریشاں چہ ہٹ جت مہ کنت۔ چد ء دیم حاکی گسک ات انت۔ اشانی تہا

کوٹی ۽ گوریشی ۽ گوما دگہ ہچ بندیک نیست ات۔ آشپ داں روچ ہاموشی ۽
 وپتگ یا نشتگ ڈن ۽ پانپاہانی گپ گوشداشتگ انت۔ آئی ۽ واستا انچوش ات گوشے آ
 جزیرگ ۽ پیسرگیس کوٹی ۽ نشتگ۔ وهد ۽ دیم ۽ دگہ دیگ ۽ ہاتر ۽ برے برے پانپاہے ۽
 گورائی ۽ گپ کت۔ چریشی ۽ چہ آئی ۽ سرپدی بوت کہ اے میتگ ناگاساکی ۽ کش ۽
 گوراں انت، بلئے اے سرپدی نہ رست کہ شہر کجام دیم ۽ انت۔ روچ ۽ آئی ۽ دور ۽ چہ
 کار کنوکیں مزدورانی آواز اوں گوشاں کپت انت۔ دیے چیزے بندگ بوئگ ۽ انت۔
 دار ۽ تزا شگ ۽، کیڈ ۽ ٹلگ ۽ ۽ گدینہ جنگ ۽ توار آئی ۽ بجاہ آورتاں۔ شپ ۽ درچکاں چہ
 کٹگانی توار اتک ۽ آہاناں گوشداران داں واپ کپت۔

باریں چہ اے بندی جاہ ۽ آئی ۽ راتاہیر رس ات۔ آدجم ات آئی ۽ نہ زانت
 کہ آؤکیں روچاں گورائی ۽ گوں چہ بیت۔ بلئے آدترک نہ ات۔ آئی ۽ پانپاہاناں
 گلات ۽ چرہاں ڈڈیں جاپانی کاگد ۽ یک بندیکے اوں پچ گپت۔ چریشی ۽ آئی ۽ پوت تبری
 جوڑکت۔ آئی ۽ سرجمیں روچ نشت تبری جت ۽۔ شپ ۽ کٹگانی آوازے اشکت گڑاچم
 ۽ بندکتاں ۽ یسوع مسیح ۽ زندمان ۽ یک یک واقعہ دماغ ۽ تہانوک کنگ ۽ جہد ۽ کت۔
 درکسانی ۽ چہ یسوع مسیح ۽ دروشم آئی ۽ حیالانی تہات۔ مسیح ۽ ہما دروشم
 وهدے آئی ۽ کوہ ۽ سر ۽ واز کنگ ات۔ مسیح ۽ ہما دروشم وهدے آبیگاہ ۽ وهد ۽ گلیلی ۽ چہ
 گوشتگ ات۔ تزند ۽ چہ تزند تریں تکلیف ۽ مصیبت ۽ اوں آئی ۽ دروشم ۽ بزہداری ہما
 داب ۽ بوتگ۔ ہما مہروانیں ۽ صافیں چم کہ انسان ۽ وجود ۽ جہلانکیاں ایر کپت انت، ہمائی
 ۽ سک ات انت۔ ہما دروشم کہ چرائی ۽ ہجر ردی ۽ نہ بوت۔ چرائی ۽ ہجر ردی بوت
 کت نہ کنگ ات۔

ہما دروشم کہ پہ کسے ۽ دلگران کنگ ۽ ہاتر ۽ زبان ۽ سر ۽ گپے نیاورتگ ات

دور بیت۔ انچوش گوشے آپ ۽ کسان کسانیں لہر دریاء گار بیت۔ جاپان ۽ آہگ ۽ پد اولی رند ۽ آئی ۽ انکیاس تاہیر رستگ ات۔ آد لجم ۽ ایمن ات۔ برے برے آئی ۽ حیاں کت، کہ ایمنی ۽ تاہیرے اے ساہت آئی ۽ مرگ ۽ مستگ نہ انت۔ چوش نہ انت کہ آئی ۽ مرگ ۽ و ہد اتلگ، بلئے پد ایک بے غمیں ایمنی ۽ آئی ۽ راوتی انگیراں کت۔

نہمی روج ۽ آئی ۽ را کوٹی ۽ چہ کشگ بوت۔ بندیں کوٹی ۽ ننگ ۽ چہ تہاری ۽ انچیں عادتے کپتگ ات کہ ناگت ۽ چماناں رژناہی رسگ ۽ آئی ۽ انچوش گمان بوت گوشے کسے ۽ زہم ۽ تو سکیں سر چمانی تہا گر چینت انت۔ دز چکاں چہ آپشارے ۽ وڑ ۽ مرگانی چلی چلی ۽ توار پیدا ک ات۔ پانپاہانی کڈکانی دیم ۽ تہر تہر ۽ پل کشگ ات انت۔ آئی ۽ ریش بے کساس دزاج ات انت، ہڈانی سر ۽ گوشت لونجان انت ۽ دست بارگیں لٹ انت۔ آئی ۽ ہے فہمیتگ ات کہ آئی ۽ راجست ۽ پُرس ۽ ہاتر ۽ ادا آرگ بوتگ، بلئے پانپاہاں یک گڈکے ۽ برت ۽ چگل دات آئی ۽ را اداچی ۽ آرگ بوتگ؟ آچی ۽ سر پد نہ ات۔

ایندگہ روج ۽ آئی ۽ سبب معلوم بوت۔ ڈن ۽ ناگت ۽ ہاموشی ہلاس بوت ۽ پانپاہانی زاہ ۽ بسیتانی توار گوشاں کپتاں۔ انچوش گمان بوت گوشے بازیں زالبول ۽ مردیناں گر ان کنان کوٹیاں چہ ڈن ۽ کشگ ۽ انت۔ اے مردم اول بہ گندے آئی ۽ پیم ۽ کوٹیاں بند بوتگ انت۔

”اگاں شہاگپ نہ زرت گڑا انچیں سزائے رسیت کہ شئے نام ۽ نشان اول

پشت نہ کپیت۔“

بلئے کیزی اول ہے داب ۽ پپہ دیگ ۽ ات انت۔ آ اول کوکار ۽ سر ۽ چیزے

گوشگ ۽ ات انت۔

”بند کن اے اے بکواس۔ ایشنگنگ اے۔“ پانپاہ اے کیزیانی نیام اے اے دپ
جنگ داں دیر اے بر جاہ ات۔ پدا ناگت اے ہاموشی بوت۔ بریگاہ بوت گڑ ازور زور اے سر اے دعاء
وانگ اے آواز اتک۔

”او مئے پت، تو کہ آزمانانی سر اے ات تئی نام پاک گو شنگ بہ بات۔ تئی حاکمی
بیات۔ تئی مرضی انچوش آزمانانی سر اے بر جاہ انت۔ زمین اے سر اے اول بہ بات۔ مئے
مرو چیکیں نان اے مارا بہ دئے اے ہمے پیم اے کہ ماوتی وادار پہل کتگ انت تو اول مئے واماں
مارا پہل بہ کن اے مارا دگہ چکاس اے چگل مہ دئے، بلکیں حراب کاری اے چہ دور بہ دار چی اے کہ
بادشاہی اے حاکمی اے جلال دائمی تئی انت۔ آمین۔“

بریگاہ اے تاموری اے اے آواز آپ شنز اے شنگ ات اے ہمے داب اے گار بوت۔
چینیچو دردمان اے آوازاں چونیں زہیرے مان ایشانی تہا آئی اے جم چست کتاں اے جیر
ات۔ پدا گوشئے آئی اے ہمے تو ارانی تہاوتی آواز اول گون گیتک۔ بلئے تووتی ہاموشی اے
پرچی اے ہلاس نہ کن اے؟ ”آئی اے وش و شکو گوشت، ترادائم و ہاموش بو نگ نہ لو طیت۔“

دومی روچ اے پادری اے پانپاہاں چہ اجازت لوٹ ات کہ آئی اے گورے دہکاناں
گون ملگ اے بل کہ اشاں ڈگارانی سر اے بریگار کنگ بیت۔ آئی اے ر اجازت رست۔ آہمے
پنچ اے ششیں مردین اے جنیناں گون دپ کپگ اے شت کہ سک ناد کشی اے گون کوڑال جنگ
اے ات انت۔ اے بندیاں حیرانی اے گوما آئی اے نیمگ اے چار ات گڑا آئی اے اشاناں پجاہ
آورت۔ آئی اے ایشانی در تگیں اے جنڈیں چچ اول یات ات انت۔ بلئے ایشانی زردیں دیماں
آئی اے راپریشان کت۔ تہاریں کوئی اے نندگ اے چہ آہانی دیم زرد زرد ات انت آہاناں ہچ
ہائی مان نیست ات گوشئے آہانی حون پز تنگ ات انت۔ مردین سک ریش ات انت اے
زالبولانی سرین دو تل ات انت۔

”بہ چار، بہ چار۔“ یک زالبولے ء کو کارکت ”اے وفادار انت۔ من و آئی ء
 راجہ نیاؤرت۔“ ہے جنین ء پادری ء راباڈرنگ داتگ ات۔ ایشی ء گوما یک چم والہ
 مرد کو اوں بوتگ آئی ء وتی چندی میں دنمان ڈن ء کت انت ء پریشانی ء گوما کندگ ء لگ
 ات۔

چرے روج ء رند آئی ء وتی ہیل جوڑکت کہ ہمک روج سہب ء بیگاہ ء ہما
 عیسانی گندگ ء شت۔ پانپاہ اوں سر پد ات انت کہ کیزی ایشانی اے شری ء چہ
 ناجاتیں نپ ء سیت زورگ ء کوشت ء نہ کن انت۔ پادری ء گوریشاں ہوار دعاکت۔
 اود ء نان یا شراب و نیست ات کہ آہاں عشاء ربانی ء دو دپیلہ بہ کتیں، البتہ آئی ء گوراہانی
 گوما کریدو، پیڑنوسٹر ء ایوے میریاونت ء گوں۔ آئی ء ایشانی منگ اوں گوشداشت
 انت۔

”بیسہ مہ کن شہزاد گانی سرء، انسان ء اوبادگ ء سرء۔ ایشی ء رگک نیست
 ایشی ء ارواہ پیر انت ء آپداہے زمین ء سرء و اترکت۔ آروچ ء ایشانی پگر ء لیکہ بے کار
 بنت۔ وش بحت ہما انت کہ آئی ء کمک کار یعقوب ء حد انت۔ آئی ء امیت حد اوند ء
 گوں مئے حداء سرء انت۔ آئی ء آزمان، زمین، زر ء دراہیں ہما چیز جوڑکتگ انت کہ
 ایشانی تہانت۔“

پادری داؤد ء اے لبرزاں وتی زبان ء چہ وردکنگ ء ات، کیزیان چہ یکے ء اوں
 شاکارگے نہ جت۔

آگوں دگوشی ء آئی ء گیاں گوشدارگ ء ات انت تاکہ پانپاہ اوں سک
 دگوشی ء گوں آئی ء گیاں گوشدارگ ء ات انت۔ اے بائبل ء ہما آیات ات انت
 ایشاناں آدم پہ ساعت گوشگ ء ات بلے آئی ء انچوش گمان بوت گوشے اے آیاتانی

جو انیس بلد مروچی اولی رندہ آئی ء دیماشاہگان بوتگ ء ات انت۔ دل جہلانک ء چہ یک
یک لبزے نوکیں ارزشت ء نوکیں جوزگانی گومادرہگ ء ات انت۔

”مبارک انت ہما کہ حداء نام ء مرتگ انت۔ دیم ء پراہانی واستا۔۔۔“
”شما دگہ چریشاں گیش عذابانی دیمپان نہ بے۔“ پادری ء گوں پر جوزگیں
آواز ء گوشت۔ ”حداشمارا دائم ء واستا ایوک ء یلہ نہ دنت۔ ہما انت کہ شئمے ٹپاں
شودیت۔ ہما دست انت کہ شئمے حوناں صاف کنت۔ واہند مئے حدادائم ہاموش نہ
بیت۔“

بیگاہ بوت گڑا آئی ء بختگ ء پاکیں دودے اداکت۔ بلئے چوناہا او ء مٹگانی
اشٹنگ ء واستا پاکیں دریگ نیست ات، پمیشکہ آئی ء دروازگ ء ہما شاموتی گوشداشت
انت، چہ ء آئی ء راورگ دیگ بوتگ ات۔ یک یک ء دراہاں مٹگ کت۔ وہدے یک
عیسانی ء مٹگ ء بیت گڑادومی پسند ء روت اوشتیت داں دود ء سرجمی ء ہیج وڑیں اڑاند
دیم ء مہ بیت۔ توموگی ء رند اے روچ ء آئی ء دومی بر ء مٹگ گوشداشت انت ء پادری ء
ارزشت ء چہ وتی فرض ء پیلہ کت انت۔

پداگزان ء سنگینی ء گوں دعائے کت کہ اے حدالے درچہمے داب ء دائم
مانات۔ مٹگیاں گوشدارگ ء پدا آئی ء ہما کاگد چست کت انت کہ جاپانی سرکار ء آئی ء را
داتگ ات انت۔ آئی ء مرگ ء بانزل ء پٹ ء چہ ند جوڑکتگ ات۔ نوں آئی ء دراہیں سر
گوست نبشتہ کنگ ء بناکتاں کہ آہانی دیمپان بوتگ ات۔ آئی ء نہ زانت کہ آئی ء نبشتہ
کتگیں پر تگال ء سراں بنت یا نہ بنت البتہ اینچو امیت ہست ات کہ بہ گندے آ
ناگاساکی ء کجام یک چینی مردے ء دست ء بہ کپ انت۔ ہمے امیت ء آئی ء نبشتہ کت ء
ڈہوردات۔ شپ ء آوتی کوئی ء تہا تہاری ء نشٹگ ات ء کٹگانی آواز ء اشٹنگ ء ات گڑا

آئی ۽ پڊا گمان بوت که یسوع مسیح آئی ۽ راڊ لگوش ۽ گوما چارگ ۽ انت۔ پلگاریں زری
 چمانی واہند مہروانی ۽ مہر ۽ چکار آڊرو شم ۽ سر ۽ دلجمیں ۽ ایمنی ۽ بیسہ ۽ نور دڙپشگ ۽ ات۔
 ”من زاناں تو مار ۽ ایوک ۽ یلہ نہ دیئت۔“ آئی ۽ دل ۽ تہا گوشت، آئی ۽ چم ہما
 دڙوشم ۽ سر ۽ سک ات انت۔ پڊا آئی ۽ انچوش گمان بوت گوشتے ہما دڙوشم گوشتگ ۽
 انت، ہو من شمارا ایوک ۽ یلہ نہ دیاں، آئی ۽ گوشتاشاں ۽ ہما آواز ۽ دوار گوشتارگ ۽
 جہدے کت۔ بلئے نوں چاریں آترپاں چپپاں مور ات ۽ چٹ تہاری ات، پادری ۽ مار
 ات کہ آئی ۽ دل سبک تر بوت۔

یکر وچے آئی ۽ پڊا دروازگ ۽ زلفی پچ کنگ ۽ آواز اشکت، آہزار بوت۔ پانپاہ ۽
 تہا سرک دات۔ ”پچاں بدل کن۔“

گورے دانک ۽ دور دیک ۽ گوں آئی ۽ بزیں پچ آئی ۽ نیمگ ۽ چگل داتاں۔
 ”بزور، نوں تراہے سہریں پوشاک ”جٹو کو“ ۽ شلوار رستگ۔ اے دراہ تئی انت۔“ پڊا
 پانپاہ ۽ گوشت کہ جٹو کو ہما پوشاک انت کہ بدھ بھکشو اش گور ۽ کن انت۔

”سک باز منتوار۔ بلئے من ایشاں گور ۽ نہ کناں۔ ایشاں دوار بہ بر۔“ پادری ۽
 چکند ان ۽ آئی ۽ را گوشت ”منا ایشانی ضلورت نہ انت۔“

”شر؟ تو ایشاں نہ زورے؟“ پانپاہ پر مہریں نگاہاں گوں ہے دریاں چارگ ۽
 ات ۽ گونڈوانی وڑ ۽ سر ۽ سرینگ ۽ ات۔ ”بلئے اے و ہے افسراں دیم داتگ انت،
 ایشی ۽ سوگات انت۔“ پادری ۽ وتی چلی یں پوشاکاناں چم ۽ ۽ جت ۽ حیال کت افسراں
 آئی ۽ واستابدہ بھکشوانی دریس پرچی ۽ روان داتگ انت؟ گڑا اے اوں یک چالے؟ آ
 ایشی ۽ اے وڑ ۽ ذلیل کنگ لوٹ انت؟ پڊا آترانگ ۽ کپت کہ نوں مزنیں حاکم ۽ دپتر ۽
 گوں آئی ۽ سیالی بوتگ۔ ایشی ۽ مطلب ہمیش انت کہ نوں حاکم ۽ گوما ملاقات بوئگی انت۔

گورے گپانی اشٹنگ ء آچ لرزات۔ یا آو افسرانی ملاقات ء بابت ء حیال کنگ
 ء ات یا آئی ء ایشانی آہگ ء بابت ء اشکت۔ گڑا آگڑات۔ آئی ء وہم ء گمان ء اول نہ ات
 کہ آئی ء چہ جست ء پرس اینچوزوت بنا بیت۔ آئی ء اے و زاننگ ات کہ چرائی ء
 جست ء پرس بیت بلئے چوزوت ء بیت کدی اوں گمان نہ کتگ ات۔ اے جست ء
 پرس ء آئی ء ہر دیں گمان کت گڑاپیلاطس ء گوں یسوع مسیح ء ملاقات ء ندرگ آئی ء
 چماں گواش کنت۔ مچی کوکار کنگ ء ات ء پیلاطس حیران ء پریشان نشنگ ات۔ مسیح
 ہاموشی ء اوشاتگ ات۔ بلئے اداو چرتانی توار انت کہ مدام آئی ء راواہینگ کن انت۔
 عیسائی بندیانی کوٹینی تہا ہاموشی تالان ات۔

پادری ء پانپاہ ء چہ آپ لوٹ ات ء ساری ء دست ء دیم ء کت۔ پداوش و ش
 ء آئی ء دریس بدل کنان کتاں۔ آئی ء مدان مدان آستونکاں دست مان کتاں۔ نرم
 نرم پو شاک آئی ء بدن ء لرزات ات انت گڑا آئی ء و ش نہ بوت۔ گورے حیال ء گوں
 پچ لرزات کہ اے پو شاکانی پر کنگ ء گوں آمز نیں حاکم ء گو ماراہ کشگ ء انت۔

چپ ء چاگرد ء یکیں لین ء بازیں اسٹول ایرات انت۔ آئی ء را کوٹی ء کر ء
 زمین ء سر ء نادینگ بوت۔ آئی ء گوں دستاں کمرزانی جت ء نشت ء و داریک بوت۔ اے
 داب ء نندگ ء آہیلدار نہ ات پمیشکہ ہما دمان ء دم اش بُرت۔ آئی ء کونڈ ء درد کت ء
 آہید ء میچل بوت۔ بلئے آئی ء نہ لوٹ ات کہ آوتی ژندی ء تکلیف ء جاپانی کارندہانی دیم
 ء پدربہ کنت۔ آئی ء ہما و ہد گیر اتک و ہدے یسوع مسیح ء را تکلیف دیگ بوتگ ات۔
 یسوع مسیح سکیں تزندیں مصیبتانی آماچ ات۔ اے و ہد ء حداء جند ء جاور چے پیم بیت؟
 آئی ء وتی تکلیف ء چہ حیال دور کنگ ء ہاتر ء جیڑگ بنا کت۔ آوتی کش ء کر ء چارگ ء نہ
 ات، آاے و ہد ء یسوع مسیح ء ہمراہ ات۔

شریں ودارے ۽ پد اسپانی سزمبانی توار بوت۔ سرکاری افسر ۽ آہانی خدمتکار
پیدا کات انت۔ اے توار ۽ اشنگ ۽ گوں دراہیں سپاہیگ زمین ۽ سر ۽ نشت انت کہ
آہاں وتی سر جہل کت انت۔ کماں ۽ پد زمین ۽ سر ۽ پاداں تزاپان ۽ گوات گچین ۽
سمرینان سمورائی اتک۔ آوت ماں وت گپ ۽ ات انت۔ آپادری ۽ کر ۽ چہ گوست انت
بلتے آئی ۽ رانہ چارات ۽ ۽ دیم ۽ شت انت ۽ اسٹولانی سر ۽ نشت انت۔ پانپاہ ۽ سر جہل
کوپے آورت ۽ آہانی خدمت ۽ پیش کت۔ آہاں گٹ گٹ ۽ گر میں آپ ۽ تنگ بنا
کت۔

پدارستیں دست ۽ گڈی اسٹول ۽ سر ۽ نشنگیں سمورائی ۽ سپاہیگاناں حکم دات
کہ پادری ۽ را آئی ۽ دیم ۽ پیش کنگ بہ بیت۔ آہاں پادری ۽ راکشان کنان ۽ آئی ۽ دیم ۽
پیش کت۔ پادری ۽ کونڈ سک درد ۽ ات انت۔ پشتی نیمگ ۽ درچکانی تہاٹکانی آواز
پیدا کات۔ آئی ۽ پشت ۽ سر ۽ ہیدرچان ات انت۔

بازیں چم آئی ۽ پشت ۽ سک ات انت چہ ۽ کہ عیسائی بندیانی کوٹی اثنانی پشت ۽
ات انت۔ آدرستاں وتی گوشد اشنگ ات انت ۽ آہانی گپاں گوشدارگ ۽ ات انت۔
آہاں گوشدارگ لوٹ ات، کہ ایشی ۽ افسرانی نیام ۽ چے گپ بیت۔ ہاں نوں آئی ۽ سر
پر بوت کہ انوے ۽ ایدگہ کارندہاں چرائی ۽ جست ۽ پرس ۽ ہاتر ۽ پہ زانت اے جاگہ
گچین کنگ آاے بزگیں دہکاناں پیشدارگ لوٹ انت کہ چے پیم آہانی پادری ۽ ایرماد
کن انت۔

آئی ۽ راچے پیم چک پرورش دیاں۔ آئی ۽ چم بند کتاں ۽ وانگ ۽ لگ ات۔
”گلو ریا پاتری ایٹ فلیو ایٹ اسپریٹوری سنگٹو۔“ آئی ۽ زورے وتی لٹانی سر ۽ بچکند
تالان کنگ ۽ جہد کت۔ آئی ۽ مار ات کہ آئی ۽ دروشم بے جان بوہان انت گوشے آئی ۽

”چکو گوء مز نہیں حاکم ء تئی تکلیفی شری ء سرء مارا تگ۔“ راستیں دست ء گڈی اسٹول ء سرء نشنگیں سمورائی ء وتی آواز ء تہا ہمدردی ء شیر کنیں دانک دور داتاں ء گوشت۔ ”فادر، تو ہزاراں میل ء سفر بُرا تگ ء ادا سر بوتگ ء تکلیفی سگیتگ۔ اے ذرا جیں سفر ء تو ہرچ مشکلی برداشت کتگ، مارا ایشی ء شری ء حیاں گور انت، بے شک تو باز مشکلائی آماج بوتگ ء۔“

آئی ء گالوار سک شیر کن ات، انچوش شیر کن کہ پادری ء دل بہر بہر بوت۔
آئی ء دل جبین ء چہ ڈن در آہگ ء ات۔

”لم ء ما ایشی ء شری ء ماریں، بلئے ما وتی فرض ء دست ء لاچاریں۔“
آئی ء تر سے چت کہ چوش مہ بیت، سمورائی ء اے نرمیں گفتاراں چہ آ اوں نرم بہ تریت ء آئی ء بہ گو شیت کہ ”گڑا بیا ماشا ہور بنیں۔“ بلئے آروت سر ء ہوش بوت۔
فادر، مارا گورے گیاں گوں دست ء دعویٰ نیست، کہ تئی سگ راست انت یا دروغ، پر تگال یا اسپین ء اے بابت ء حیاں کنگ بیت۔ ما وتی ملک ء تئی مذہب ء سرا ہمیشکہ بندش جتگ کہ اے ملک ء تئی مذہب ء ضلورت نہ انت، مئے واستا مئے کو ہمیں مذہب شر انت۔ تئی زانت ء زانشت ء چہ مانچ وڑیں نپ ء سیت زرت نہ کنیں۔“

ہامر دکاء رجانک ء ڈبہ زرتگ ات، آئی ء سمورائی ء شول کٹشیں گپانی کسانیں رجانکے کت، آتچک ء اصل بنگپ ء سرء اتک۔ رجانک کار و ہدے رجانک کنگ ء بوتگ، گڑا ذراج گوشیں سمورائی ء پادری بڑگ بڑگی ء چارا تگ۔

”مئے انیل ء حق ء راستی یک جہان گیریں چیزے، آ ایوک ء یک جا گہے ء بندوک نہ انت۔“ پادری ء پیریں سمورائی ء بچکندے سر ء وتی چم سک دات انت۔

”اٹوں کمیں ساری تو گوں منا ہمدردی درازگاز کت کہ من چنچو ذرا جیں پنہ

گواچنے ء ایشی ء را سر جمیں دنیا ء سر کنگی انت، گڑا ایچو بے کساس تبلیغیاں وتی ساہ دست ء دل ء کت ء چی ء ادا اتک انت۔ حق ء راستی دراہیں زمانگ ء دراہیں ملاکئی واستا یک انت، ہمیشکہ ما ایشی ء حق گو شیں، اگاں جاپان ء واستا دگرے ء پرتگال ء واستا دگرے، گڑا پدا آ حق نہ مانیت۔“

آئی ء گپانی رجانک ء جاگہ جاگے رجانک کار ء زبان گٹ ات، گڑا آ شاد ء پیم ء دست ء سرینگ ء چه مطلب ء، فہمینگ ء جہد ء کنت۔ آ وتی دیم ء انچیں دابے ء کنت، چریشی ء آئی ء گپ گیشینیت۔

نیامچی ء اسٹول ء سر ء نشنگیں پیریں آئی ء گپانی سر ء سر سرینگ ء ات، گوشے آ پادری ء گپانی سر ء تپاک کنگ ء بہ بیت۔ سر ء سرینان ء آ وتی راستیں دست ء چپیں دست ء سر ء انچوش ایر کنت، گوشے دستاں سمارگ ء انت۔

”دراہیں فادرہے گوش انت۔“ یک سمورائی ء گوشے درستانی جہگیری کت، ”بلئے یک دڑچکے اگاں یک زمینے سر ء پڑاہ ء شاہگان بیت، ایندگہ زمین ء سر ء مریت۔ عیسانیت ء دڑچک ء دگہ ملکے ء نیوگ پر بہ بیت، جاپان ء و ایشی ء سر ء دانگے نیوگ اول پر نہ بوت، بلکیں ہما دڑچک ء جند مورت۔“

”تاکاناں مرگ نہ لوٹیت ء دڑچک ء نیوگ پر بہ بیت۔“ پادری ء وتی آواز ء را بڑزکت ء گوشت۔ ”یورپ ء و گپ ء مہ کن ات، جاپان ء و ہدے ادا دینی ازن ات، گڑا عیسانیاں کساس سے لکھ ء داں سر بوتگ ات۔“

پیریں سمورائی یکشل ء سر ء سرینگ ء ات ء دستاں اول سماران ات، ایندگہ افسراں پیشانی کڑچک کتگ ات انت ء رجانک کار ء گپاں دگوشی ء گوشدارگ ء ات انت۔

ایوک ۽ پیریں سمورائی ۽ اے پڊر کتنگ ات کہ گوشے ۽ پادری ۽ گوں تپاک کنت۔ ”اگاں تاک مہ جن انت ۽ پل مہ رُ دانت، گڑا ایشی ۽ اے مطلب بیت کہ دز چک ۽ راجوانی ۽ حاک ۽ بوچ نہ کتنگ۔“ نون دز چک ۽ داراں چہ کوانترو کیں کٹگانن توار کپتنگ ات۔ ایوار ۽ روج سک تزند ات۔ سرکاری افسر تک ۽ نگ ات انت، گوشے آہاں پہ گوشگ ۽ لبز مہ رسیت۔ پادری ۽ کیشل ۽ اے گمان بو نگ ۽ ات کہ ایشانی پشت ۽ کوٹیاں بندیں عیسائی آہانی گپاں اٹھنگ ۽ انت، آمارگ ۽ ات کہ اے افسرانی گوما گپ ۽ رپ ۽ چہ آسو بین بو نگ ۽ انت۔ آئی ۽ اشناں جور جواب کتنگ، گورے حیال ۽ آئی ۽ مات رگ ۽ وشی ۽ یک چولے چست بوت۔

”شما مفت ۽ حد اچی ۽ اے ہنر ۽ کنگ ۽ ات؟“ پادری ۽ سکیں نر میں گالوار ۽ گوں گوشت۔ ”شما شرزان ات، شمنے اے گپانی منی سر ۽ بچ وڑیں اثر نہ بیت ۽ من اوں اے گپ ۽ شرزاناں کہ منی گپاں چہ شما اوں سر ۽ راہ نہ بہ ات، گڑا اے کسمانک ۽ چہ نپ ۽ سیت؟“

گورے دانکانی دور دیگ ۽ گوں آجوز گاں چکار بوت، اے مارشت ۽ آئی ۽ باطن ۽ گیش گرمی ودی کت کہ پشت ۽ ۽ کوٹیاں دزگیریں عیسائی آئی ۽ ڈرائیں گپاں اٹھنگ ۽ انت۔ ”من اے اوں شرزاناں کہ تری من ہرچی بہ گوشاں مناسزاں لازم رسیت۔“

رجانکار ۽ تچک ۽ مشینی داب ۽ ایشی ۽ رجانک کت، روج ۽ بزانزاں رجانک کار ۽ دیم ۽ راگنتر شاہگان کتنگ ات۔ رجانکار ۽ گپ ہلاس کت، گڑا پیریں سمورائی ۽ دست اوں اوشات انت۔ آئی ۽ پادری ۽ راجم سک داتاں ۽ چارات ۽ انچوش گپ ۽ کت، گوشے گرویں کود کیں زہکے ۽ را سہڑینگ ۽ بہ بیت۔ ”مانچ پادری ۽ سزانہ دین۔“

”بلئے انوئے وچوش نہ انت، اگاں تئی جاگہ ء انوئے بوت انت گڑا آئی ء منا
 الم سزاد اتگ ات۔“ پادری ء اشتاپ اشتاپ ء گوشت، چریشی ء دراہیں سمورائیاں ٹھک
 دات ء کندات، گوشے پادری ء وش کندے بیان کت۔
 ”شہا پرچی ء کندگ ء ات؟“

”فادر، ہے ء انوئے انت، چکو گوء سرکماش ہمیش انت کہ تئی دیم ء نشنگ۔“
 پادری ء وتی چمانی سرء بیسہ نہ بوت، دپ ءے چو در تگیں کوش ء ء جم ءے آئی ء سک
 داتاں ء چارات ءے آئی ء اوں کودکیں زہگ ء پیم ء چارات۔ پادری چے پیم آئی
 ء زانت، آئی ء گمان ء اوں نہ ات، کہ اے مردکار انوئے بوت کنت۔ ویلی نانوء ء ایشی ء
 راشیطان گوشنگ ات، ہمیش ات ء آئی ء یک مشنری ء راوتی مذہب یلہ کنگ ء لاچار
 کنگ ات، ایشی ء بابت ء ء آئی ء لیکہ کے انگت دگرات انت۔ ایشی ء دروشم ء لچ
 ء لفنگہانی وڑء بوت انت، اے ء شرین ء تحکیں انسانے، اے ء سکیں نر میں تے ء
 ایندگرانی گیاں گوشداروکیں انسانے گندگ ء کئیت۔

چکو گوء سرکماش ء وتی کش ء سمورائی ء گوش ء چیزے گوشت ء اوشات،
 ایندگہ سمورائی اوں آئی ء ہمراہی ء پاد اتک انت ء چہ ہمانیمگ ء اتگ ات انت، ہما
 نیمگ ء شت انت۔ کنگانی دپ پدا پچ ات انت ء ایوار ء روج گیش تزند بوتگ ات ء
 اسٹولانی ساہگ چد ء ذراج بوتگ ات انت۔

پداباریں چونی ء پادری ء دل نرم تر ات، آئی ء چہماں چہ ارس شپ گپتاں، اے
 انچوش ات، گوشے یک مردے مزین کار پدے ء رندوشی ء چہ بہ گریت۔ آئی ء
 انوئے ء راپزوش داتگ ات۔ آئی ء تہایک مارشتے ودی بوتگ ات۔ بندی جاہ ء ہاموشی
 ات، ناگت ء یکے دعاء لوٹگ بناکت۔

گام چست بونگ ء انت۔ مئے گام چست بونگ ء انت، وپتگیں معبد عرش ء
 اعلیٰ پانپاہاں آدوار کوٹی ء بُرت انت، گڑاہے آواز اوداواں پیداک ات۔ شکر انت
 آئی ء کم چہ کم اے عیسائیانی لُج ایرکت، اشانی دل ءے نہ پزوشت، ایسی ء ہچ چوشیں
 کارے نہ کت، چریشی ء اے بزگانی ایمان چچہ لرزاتیں۔

ماہ ء بز انز سلاخانی شم ء یک ء یک ء پترگ ء ات انت، دیوار ء سر ء یک ساہگے
 جوڑ بوتگ ات۔ آئی ء پدا گلیلی ء ہما انسان ء دروشم دیم ء اتک، آئی ء چم مدامی جل ات
 انت، بلئے آئی ء راگندگ ء ات۔ ساہگ ء جوڑ بوتگیں ہما دروشم ء راپادری ء راڈیل ء
 بالادات ء آئی ء راچم ء پونز پرکت۔ مروچی آئی ء مز نیں کار پدے کتگ ات۔ آگل ء
 چہ بگوات۔

ڈن ء پادانی پاد بز مشے ء توار ات، پانپاہ بندی جاہ ء گشت جنگ ء ات انت۔ ہر
 شپ آہے پیم ء گشت جن انت۔

سیسی روج ء پانپاہاں سے کیزی ڈن ء کش ات ء پیر گاہ ء چہ آہاناں سے کنڈاش
 جنگ پر مات۔ کوٹی ء دریگ ء چہ آئی ء یک چمی مرد کار پچا آورت۔ آئی ء کنڈ ء چہ حاک
 کش ات ء سپت ء کنت ء ڈن ء بارت ءے۔ روج سک تزندات، ایسی ء نام تزوان انت،
 آئی ء حیال کت، آئی ء یک چہ کے بستگ، ہید ء چہ آئی ء پشت پیتل ء پیم ء ترپگ ء ات۔
 ”اے کنڈ ء پرچی ء جنگ ء ات؟“ آئی ء پانپاہ ء چہ جست گپت، پانپاہ ء
 گوشت، اے پوہی انت، جوڑ ءے کنگ ء انت، آکیزیاں، ہینچکیں جہلیں کنڈ جنگ ات
 انت کہ آنوں اشانی تھاگارات انت۔ نوں بس ڈن ء دور دیگی حاک گندگ بونگ ء ات
 انت۔

یک مرد مے تبد ء جت ء شکون دیم بوت، پانپاہاں وپیسرا آجبر دات، پدا پادانی

بُرت کلمے ۽ پد یک پانپا ہے تچان ۽ پادری ۽ کرء اتک، آمردکار، بگی نہ ات۔ بندیاں گڈی دودانی پیدہ کنگ ۽ ہاتر ۽ پادری توار پرکت، پادری اود ۽ شت، آئی ۽ دیست کہ موزیک ۽ ثوان آئی ۽ کر ۽ نشتگ انت ۽ آمردگ ۽ پیم ۽ بے ساه ۽ کپتنگ۔

”آپ بہ ور“ موزیک ۽ آئی ۽ دپ ۽ آپ مانرچگ ۽ جہد کت، بلئے آپ آئی ۽ شاگوراں چہ ڈن ۽ در اتک انت۔ شپ بوت گڑا آئی ۽ سپنگی جت، نیمروچ ۽ ٹاک ۽ کار آئی ۽ مرگ ۽ ضمانت بوت۔ پادری آئی ۽ سر ۽ جہل بوت ۽ دعاء وانگ ۽ بنا بوت، بلئے انچوش آئی ۽ صلیب ۽ نشان جوڑ کت، آئی ۽ ہنگ ۽ جت ۽ ہلاس بوت۔ پانپاہاں حکم دات کہ لاش سوچگ بہ بیت، بلئے عیسائی اوداوشات انت کہ آئی ۽ راکل کنگ بہ بیت، ایندگہ روچ ۽ آئی ۽ راعیسائی دودانی پداکل ۽ کسارت کنگ بوت۔

”ہساگورونوں گل بیت۔“ یک عیسائی ۽ پہ پہر گوشت۔ ”آچہ جنجالاں آجو بوت ۽ دائمی تاہیرے گپت، ایندگہ عیسائیاں ہور کیں دیدگاں گوں آئی ۽ راجارات۔

نوں ہور بوئنگ ۽ ات، بندی جاہ ۽ سر ۽ مز نہیں تربال ۽ پشتی نیمگ ۽ جوڑ کتگیں قبرانی سر ۽ کتگیں ترمپانی توار عجب ایس وشى ۽ پیداک کنگ ۽ ات انت۔ پادری ۽ سر کونڈانی شم ۽ کتگ ات ۽ جیرگ ۽ ات کہ آئی ۽ داں کدی ادا دار انت۔ پانپاہاں اے شرط ۽ سر ۽ ایندگہ کیزیاں گوں ہوار بوئنگ ۽ ازن دات کہ اگاں ہچ پیمیں ہنر ۽ علت نہ بیت، داں آئی ۽ نبشتہ کنگ ۽ اوں اجازت دیگ بوت، آہجگہ ات کہ آئی ۽ راپرچی ۽ چوشیں آسراتی دیگ ۽ انت۔

آئی ۽ سلاخاں چہ ڈن ۽ چارات، پانپاہ یک مردکارے ۽ رامان بندگ ۽ ات۔ آ مردکا ۽ بیدے آستونک ۽ جُبہ ۽ ۽ گور ۽ ات۔ گمان بوت ڈٹی مردے، پانپاہاں گلاہگ ۽

”تو اگاں پدا اے وڑکت، گڑا ترا شریں دردے دل ۽ دیاں۔“ یک پانپا ہی ۽ لٹ تزینت ۽ آئی ۽ راتر سینت، ہما مردکار منو منو کنان ۽ ڈن ۽ دراتک، بلئے ساعٹکے ۽ پدا آ دوار توک ۽ اتک۔ آہور ۽ سر ۽ اوشتگ ۽ آپ ۽ میچل بونگ ۽ ات ۽ آئی ۽ کوٹی ۽ نیمگ ۽ چارگ ۽ ات، ہور ۽ سبب ۽ دانگے پانپا ہڈن ۽ در نیاتک۔

نوں آمر دکار پادری ۽ کوٹی ۽ انیل ۽ اتک ۽ کوٹی ۽ سک چارات، پادری ۽ دپ پچ بوت، آیکپارگی پشت ۽ کنزات۔ آمر دکار دل کت ۽ گوشت۔ ”فادر، منی گپ ۽ و گوشار۔“

پادری ۽ وتی گوش بند کتاں، پادری ۽ آئی ۽ آواز اٹنگ نہ لوٹ ات۔ آئی ۽ حشکیں ماہیگ ۽ وتی تن ۽ چے پیم بے ترانگ بوت کتگ ات، اگاں آئی ۽ را پہل کنگ ۽ جہد ۽ اول بہ کنت، بلئے وتی تہہ ۽ زہر شانی ۽ چے پیم ڈن ۽ کش ات کتگ ات۔ ”فادر“ آنگ ۽ ات، گوشتے گونڈیں زہگے وتی مات ۽ رارضی کنگ ۽ بہ بیت۔ ”تو منی گیاں گوش نہ دارے؟ من تر ارداتگ، تو منا جبر داتگ ات، پمیشک من چہ تراد لگران بوتگاں، منادر اپیں عیسائیانی سر ۽ بداتگ ات۔ ہو، من پاکیں دروشم وتی پادانی چیر ۽ لپاشتگ ات۔ پلینتیں پاداں چہ لپاشتگ ات، بلئے انسانے اول، من نزوریں انسانی نیاں، من موکیجی یا اچی زونیاں۔“

آرہنگ ۽ ات، گڈی ۽ پانپا ہاں اول سگ ات ات نہ کت، آڈن ۽ اتک انت ۽ آئی ۽ راتیلانک دات ۽ ڈن ۽ چگل ۽ دات۔ آرواں روان ۽ اول ہے کوکار کنان ۽ گوشان ات۔ ”منا وتی گپ کنگ ۽ حق ہست انت، منا چہ جست بہ گر، پرچی ۽ چوش کتگ۔ منی پاددر ۽ چہ پُر ہنگی انت۔ حداء منا انچوش ودی کتگ، من نزور ۽ بے دلیاں۔“ گوں من چچی ۽ امیت دارانت کہ من مزنیں مردمانی کاراں بہ کناں، گڑا اے

شریں ساعتے ۽ ہاموشی بوت، چریشی ۽ پد دوار آئی ۽ آواز تک، آپا نپاہاں رڈے
پدے کنگ ۽ ات، آگر یوگ ۽ ات ۽ چیز کے گوشگ ۽ ات۔

”فادر منابہ گوش من چے بہ کنناں؟ منی وڑیں ترسو کیوں مردے دست دگہ
چی ۽ مان روت۔ من زرنہ زرتگ ۽ ترانہ ٹگیتگ، من ۽ ترسینگ ۽ ۽۔“

”چداں در کائے یاناں؟“ پانپاہ ۽ آئی ۽ راپد اہگل دات، پانپاہ وتی کوٹیاں شتگ
ات انت ۽ چہ امودابد ۽ رداش کنگ ۽ ات انت۔

”فادر، منی گپاں اشکن، من چونیں گناہے کتگ کہ آئی ۽ من کفارہ ۽ کت نہ
کنناں ۽ شماسر کاری افسراں اوں شر گوش بہ دارات، من عیسائی ۽ آل، من ۽ زندان ۽
چگل دیبت۔“

پادری ۽ چم بند کتاں ۽ دعاء ۽ وانگ ۽ لگ ۽ ات، آئی ۽ وشی بوت کہ آئی ۽
کو انژو کیوں مردکار ۽ راوتی دل ۽ چہ زبون کتگ ات، چے یسوع مسیح ۽ یہودہ ۽ استادعا
کتگ ات؟ انجیل پاک ۽ اے بابت ۽ ہیچ وڑیں ذکر نیست، بلئے اگاں چوش بوت انت
اوں آئی ۽ وپرے گپ ۽ وت ۽ ہچبر راضی نہ کتگ ات، داں آئی ۽ کجا ایشی ۽ بیسہ کتگ
ات؟ نوں آپہلی لوٹگ ۽ انت، بلئے اے ایوک ۽ کلہے ۽ گپ انت، اے پدا ہما وڑ کنت کہ
دل ۽ لوٹیت۔

میزاں میزان ۽ کچی جیرو ۽ آواز جہل کپان ات ۽ پدا گار بوت، آئی ۽ سرکش
ات چارات پانپاہ کشتان کنناں ۽ آئی ۽ برگ ۽ ات انت، پدا زرت ۽ آئی ۽ راجیل ۽
کت۔

شپ ۽ ہور تم ات، تھے بٹ ۽ سوریں ماہیگ شم ۽ چہ توک ۽ راہ ۽ دات،

ماہیگ گہیتگ ات ۽ چرائی ۽ بد بو پیدا ک ات، ہمک شپ ۽ پیم ۽ عیسائیانی دعاء ۽ وانگ ۽

یک کُنڈے ء کچی جیرواوں زرتگ، ہر یکے جتا جئات، ایدگے عیسائیاں گورائی ء گوما نندگ ء چہ انکار کتگ ات۔

”اے مردکار ء چہ وت ء بہ پہریزات۔“ آئی ء پادری ء گوش ء ہلوت کت ء گوشت۔ ”سرکاری کارندہ مدام چوشیں کافراں وتی مطلب ء ہاتر ء کار مرزکن انت، مارا شوچ ء دور دیگ ء واستا اش ء ادا آورنگ۔“

اے گپ راست انت کہ چچ ترینگیں عیسائیاں کدی کدی ہے وڑ ء کار گر انت، آہاناں ایندگہ عیسائیاںی کر ء دیم دینت ء دعویٰ پیدا ک کن انت ء ہے وڑ ء ایندگہ عیسائیاں پہ چچ تزگ ء لاچار کن انت، بوت کنت کچی جیرو ء اے کارے واستا پدازر زرتگ، نوں پہ پادری ء کچی جیرو ء سر ء بیسہ کنگ سک گزان ات۔

”فادر فادر“ پادری ء گندگ ء گوں کچی جیرو پد دست ء پاداں کپت۔ ”حدا ء واستا منامنگ ء مہلت بہ دے، من توبہ کنگ لوٹاں۔“

پادری ء اے حق نیست ات کہ کسے ء منگ ء اشکنگ ء آئی ء رانیک دعا کنگ ء چہ مکن بہ کنت۔ آئی ء حیاں ء اگاں کسے دعاء ء استا دز بندی بہ کنت، گڑا آرد کت انت۔ آئی ء پہ دعاء ہاتر ء دست چست کتاں ء ہے جاگہ ء درچ ء دعاوانان ء وتی گوش آئی ء دپ ء کر ء بُرت۔ کچی جیرو ء دپ ء چہ بدبوہیں لگ آئی ء دیم ء لگ ات انت، گوشے آئی ء چمانی دیم ء آئی ء روباہیں دزوشم ء آئی ء زردیں دنتاناں چندگ پنا گت۔

”منی عرض ء گوشدار فادر“ کچی جیرو انچوش گوشگ ء ات کہ ایدگہ عیسائی اول آئی ء گیاں اشکنگ ء ات انت۔ ”من مرتد بوتگاں، دہ سال پیسے اگاں من بے مُرتیناں، گڑا یک تحکیں عیسائی ء پیم ء گلباگ ء شتاں، اے وهد ء مردماں منی سر ء چوش

بدنیا تلگ ات، بلئے من چے بہ کنناں، من و ذلیلیٰ ء رسوائیٰ ء ظلم ء زوراکی ء اے زمانگ ء زندگاں، من پہلی لوٹاں۔“

”چے عیسائیت ء سرء تئی انگت ایمان ہست انت؟“ پادری ء بدبوہیں گکاں چہ رگگ ء جہد کنناں ء جست کت۔ ”من تئی بختگ ء ہاتر ء دعا کنناں، بلئے من تئی سرء بیسہ کت نہ کنناں، فہم ات نہ کنناں کہ تو ادا پرچی ء اتلگ ء؟“

کچی جیرو ء سار تیں گین ء کش ات ء چیزے گوشگ ء ہاتر ء دیم ء تینت، نوں آئی ء چلیں گدانی بوہ ء پادری وتی آتراپ زرت، چے چوشیں چل ء لیگاریں ء بدبوہیں انسان ء چہ یسوع مسیح ء مہر بیت؟ شیطان ء یک تہری ء کجال ء جلو انا کی بیت کہ آئی ء بدی گوش انت، بلئے اے مردکار ء واستا ء چوش اوں گوشگ نہ بیت۔ آ اے گردوہانی وڑ ء چل ء لیگار انت کہ اشی ء گور ء انت۔ وتی جوزگاں مہمیز دیان ء پادری ء بختگ ء گڈی لوزاناں گوشت، پدا دودانی درچ ء ہوت ء کت۔

”سلامت بات ء“ پدا آئی ء دپ ء بدن ء بدیں بوہ ء چہ گستا بوت ء زوت ایندگہ عیسائیانی کر ء شت۔

”ناں ناں،، حد اوند مئے حداء مدا گردوہاں ہمگر نچیں چل ء لیگاریں بدبوہیں مردماں گوں مہر کتگ، آئی ء چوشیں مردماناں شوہاز کتگ، وتی بوٹڈانی سرء و پسگی جاگہ ء آئی ء حیال کت۔ انجیل ء اتلگ کہ حد اوند ء ہما مردماناں مہر ء پہ شوہاز کت، اثنانی تہا کفر نامیں ہما جنین اوں گون ات کہ خون ء سر شودات، ہما جنین اوں گون ات کہ بدکاری ء بہتام ء مردماں سنگ سار کنگ لوٹیتگ ات، آسجہ انچیں مردم ات انت، آہانی تہا بچ وڑیں جلو اہنا کی ء بچ وڑیں دکشی نیست ات۔

جلو انا کیں ء دکشیں مردمانی نیمگاں و ہر کسے حُب داریت، بلئے چے اے حُب

بیت۔ وتی سٹک ۽ پد پادری ۽ اے گپ منیتنگ ات، بلئے آئی ۽ دل کچی جیرو ۽ پہل کنگ
 ۽ ساڑی نہ ات، انچوش آئی ۽ چمانی دیمایک برے پد ایسوع مسیح ۽ دزو شم اتک، آیدریں
 ارس ۽ ات۔ آمہرو انیں چم آئی ۽ چماں دوچار کپت انت، گڑ پادری پشلی ۽ چہ زرد تر
 ات۔

پاکیں دزو شے ۽ بے عزتی ۽ کار یک برے پد اپنا بوت، عیسائیاں شہر ۽ چہ ڈن
 ہگل کتگیں حرانی پیم ۽ یک جاگے اوشارینت۔ اے رندی آہانی دیم ۽ کوہنیں افسر نہ ات
 انت، بلکیں لہتیں جہلیں رینک ۽ کارندہ ات انت کہ ڈیکیانی سر ۽ نشنگ ات انت۔
 آہاں دست دل بند ۽ سر ۽ بستگ ات انت۔ پانپاہانی دستاں ڈنڈا ات انت ۽ چو کیداری
 کنگ ۽ ات انت۔ مروچی اوں کنگ گوں تزندیں آواز ۽ توار ۽ ات انت، آزمان صاف ۽
 سبز سبز ات ۽ تا جگیں کوش ۽ شیگک ۽ مان ات، بلئے اے ساچ ۽ دیر ۽ نہ داشت۔
 دمان ۽ گر میں گوات ۽ کنگ پناکت ۽ جاناں سوچک ۽ لگ ات۔ پادری ۽ را آئی ۽ کوٹی ۽
 چہ نہ کشتنگ ات ۽ آئی ۽ دیم سلاخاں سک داتگ ات ۽ ڈن ۽ بر جاہیں پلینتیں ندر گاں
 چارگ ۽ ات۔

”اے کار ۽ ہمینچو زوت ہلاس کن ۽، دو ہمینچو زوت شے ساہ رکیت۔“
 یک افسرے ۽ کوکار کت۔ ”ماچوش نہ گوشتاں کہ شتا ایمانداری ۽ پُر مہریں دل ۽ گوما
 ایشاں وتی پادانی لتارے۔ اے و بس یک دودے۔ اے چیزے سر ۽ کے پادانی ایر کنگ
 ۽ چہ شے ایمان حراب نہ بیت۔“

آدم پہ ساعت اے عیسائیاںاں ہمے سر پدی دیگ ۽ ات کہ اے ایوک ۽
 دودے، شتا بس ایٹی ۽ سر ۽ پاداں ایر بہ کنیں ۽ بس، شتا اے وڑ کن ۽، گڑا کسے اے
 جست ۽ نہ کنت کہ شے سٹک جی انت۔ فرمان و، ہمینچک انت کہ اے دزو شم ۽ سر ۽ کے

چاریں مردین ۽ جنین گل ۽ شادانیں دیم ۽ گوں آہانی گپاں گوشدارگ ۽ ات
 انت۔ پادری ۽ وتی دیم آسناں سک کتگ ات۔ آئی ۽ سر پر بونگ ۽ نہ ات کہ آخر اے
 افسر لوٹ انت چے، چاریں عیسائیانی دپ گوات گپتگ ات انت۔ گُلانی ہڈ ۽ ڈن ۽ در
 اتلگ ات انت ۽ تہاریں کوٹی ۽ بند بونگ ۽ سبب ۽ آہانی رنگ زرد زرد چو ہلدار ۽ ات
 انت، آبتانی پیم ۽ اودامیلانک ات انت، آہاناں جند ۽ سراہچ وس نیست ات۔

ہرچی بونگی انت، و بیت، ایشی ۽ آشری ۽ سرپد ات، بلئے اے سرپدی ۽
 نیست ات کہ آئی ۽ جند ۽ ہمے عیسائیانی بحت ۽ مہر جنگ بونگ۔ افسر عیسائیاں گوں
 انچوش گپ ۽ ات انت، گوشے آہانی دیم ۽ دز بندی کنگ ۽ بہ بنت۔ عیسائی پہ نہ کنگ ۽
 سر ۽ سرینگ ۽ ات انت، پداہما افسر پشت ۽ کنزات۔

نوں سپاہیگاں عیسائی ۽ ڈیکلیانی نیام ۽ زمین ۽ سر ۽ پاکیں دزو شم آورت ۽ ایر
 کت ۽ دوار وتی جاگہ ۽ شت انت۔

یک افسرے ۽ کیزیانی لڑ ۽ نگاہ شانک دات ۽ گوانک جت۔ ”اکٹسو کچی ما،
 کو بونو، اورا، تو بوای۔“ چاریں عیسائی ٹک ۽ ٹک ۽ نشنگ ات انت۔ یک سپاہیگے ۽
 زہراز ہر چپیں دست ۽ نشنگ ایں یک کیزی ۽ راڈنڈا ہے جت، بلئے آوتی جاگہ ۽ چہ کلے
 اول نہ سرات۔ سپاہیگ ۽ یک ۽ دورند ۽ پدا آئی ۽ راڈنڈا جت، بلئے آپا دنیا تک، گڈی ۽
 سپاہیگ ۽ سک ۽ جت، گڑا آتچک ۽ شکون دیم بوت ۽ ہمے پیم ۽ تچک گپت۔ ”کو بونو
 اورا“ چو کی جی۔۔۔۔۔“

یک چمیں عیسائی ۽ سے رند ۽ اناں ۽ سر سرینت، آ گوشے کود کیں زہگے
 ات، کو بونو اورا۔۔۔۔۔“ ہارو“

ہما جنین ء کہ پادری ء را کھیر ادا تک ات، دیم ء کنز ات ء سر جہل ء لونجان
کت، سپاہیگ ء پشت ء چہ آئی ء راتیلانک دات، بلئے آوتی جاگہ ء تئش ء نہ سرات، آئی
ء چم داں چست نہ کتاں۔

گڈی ء پیریں ماتیاچی ء را توار پر کنگ بوت، بلئے آ انچوش اوشاتگ
ات، گوئشے زمین ء آئی ء پادمیہہ جنگ انت۔ سرکاری کارندہاں آئی ء سر ء زہر شانی
درا نگاز نہ کت ء ہیج وڑیں بد ء ردے اوں نہ کت۔ آئی ء بند ات ء چہ ہمے گمان ات۔ آ
وتی اسٹولانی سر ء نشنگ ء وت ماں وت ء سک سک ء ات انت، پداناگت ء آپاداتک ء
اوشات انت ء پانپاہانی کوٹی ء شت انت۔

روچ مہر ء اتلگ ات ء چاریں عیسائیاں پیلو شنگ ء ات کہ اود ء ایوک ء ات
انت۔ پادانی سر ء ندگ ء آہانی ساہگ پادانی سر ء سک ات انت۔ دزچکانی سر ء کٹگاں
کرینزگے مان ات، گوئشے آ دزپشوکیں روچ ء ہاموشی ء ہلاس کنگ لوٹگ ء ات
انت۔ پانپاہاں عیسائیاں گوں گپ ء رپ بنا کتگ ات۔ آوت ماں وت کندگ ء مسکرا
کنگ ء ات انت، گوئشے کیزیانی گوما پچی مہ بیت، بلئے یکیں دمان ء پانپاہانی کوٹی ء چہ یک
افسرے ء انچو کوکار کت کہ دراہیں بندیانی وتی کوٹی ء بہ روانت، ایوک ء چوکی چی ڈن ء
بہ بیت۔

پادری ء دست ء دل ء داشتگیں سلاخاناں یلہ دات ء زمین ء سر ء نشت، آئی ء
نہ زانت کہ نوں چے بوئگی انت، پدا اوں مرو چیکگیں روچ پہ ایمنی گوست، گورے خیال
ء آئی ء تاہیر رست۔ ”مرو چیکگیں روچ اوں اگاں ایمنی گوست، گڑا باند ات وتی
سوڑگ ء وت کنت، اگاں داں باند ات زندگ بوتان۔۔۔“

”آئی ء را اے پیم ء چگل دیگ چنچو افسرے جہر انت۔“ یک آوازے

انت؟ آئی نہ زاننگ ات، بلئے دیم ئے گوں آئی ات ء پانپاہ ء یک چمیں عیسائی کہ
گپ ء ات انت، آئی ء گوشاں کپگ ء ات انت۔ سلاخاں چہ یک ملکسے جہل ء ایر کپت ء
پادری ء سرء آتراپ ء اُونز اُونز ء لگ ات۔ مگسک ء بانزلانی توار ء چہ آواینگ بوت۔

ناگت ء یکے پیتر گاہ ء تنک، پدا درپگ ء کسے ء چیزے ء کپگ ء توار اتک، پدا
دزیمبگ ء چیزے کپت۔ پادری ء سیماناں گپت ء اوشات، گڑا افسروتی زہم ء میان ء مان
کنگ ء ات۔ روج ء سرء ہمازہم تڑپگ ء ات۔ سر جنگ بوتگ ات، یک چمیں عیسائی ء
لاش زمین ء سرء کپتگ ات۔ یک پانپاہے ء لاش ء پادے گپت ء ایش ء ہما کندے
نیمگ ء گران کت کہ عیسائیاں جنگ ات۔ لاش ء آتراپ ء سیاہ سیاہیں خون انچوش
تالان انت، گوشے آئی ء گدانی سر سیاہیں چپر بہ بنت۔

ناگت بندی جاہ ء چہ یک جنینے ء تزندیں آوازے چست بوت۔ آتوار بُرز بوہان
ات، گوشے آدعاوانگ ء بہ بیت، پدا ایکپارگی گار بوت ء سر جمیں آتراپاں مرگ گونگیں
ہاموشی ء تالان بوت۔ آسانی سرء ایریں پادری ء دست لرزگ ء اتاں، گوشے آ
لرزگ ء کپتگ انت ء بیکار بوتگ انت۔

”بہ چار“ یک افسرے ء پادری ء نیمگ ء پشت پرکت ء بندی جاہ ء نیمگ ء
دیم ئے کت ء گوشگ ء لگ ات۔ ”زندگی ء گوما کون پرتی کنگ ء ہمے آسرا انت۔ اے
کار گران انت، بلئے شہا، ہمینچو زوت ایشی ء سر جم کن ات دو، ہمینچو زوت اد ء چہ روات،
من دم پہ ساعت گوشگ ء اول کہ وتی ایمان ء دلپہکی ء گوما ایشی ء مہ لپاش ات، بس وتی
لاچاری بہ زان ات ء ایشی ء سرء پاداں ایر بہ کن ات، چریشی ء و شئے ایمان ء ہچ نہ
بیت۔“

یک دگہ سپاہیگے کشان کنان ء بد ء رد دیان ء کچی جیروے ء ڈن ء آورت۔ آئی ء

ات، افسراں شرف بختگ ء ات، پدا آئی ء وتی ہڈی میں پاداناں چست کت، پاکیں
دروشم ء سر ء ایرکت۔

”بہ رو جہندم بوچہ ادا، درابہ روزوت۔“ یک افسرے ء دروازگ ء نیمگ ء
دست شہارت ء کچی جیرو ترس ء لرزچہ اود ء اندیم بوت۔ آئی ء یکبرے اوں چک نہ
جت ء اے کوٹی ء نیمگ ء نہ چارات، اودا پادری بندیک ات، بلئے آئی ء ہرچی کتگ
ات، پادری ء واستاایشانی ہیج ارزشت نیست ات۔

پیتر گاہ ء تزندیں روچ چماناں توسینگ ء ات۔ روچ ء بے رحمیں بزانزانی چیرے
ہماسیاہیں رنگ تالان ات انت کہ یک چمیں عیسائی ء خون ات انت۔
کٹگ ہما داب ء درچکانی سر ء کزینرٹگ ء ات انت۔ گوات ہما وڑ ء بند ات ء
مگسک ہما وڑ ء پادری ء دپ ء دیم ء پرتورگ ء ات انت۔ ڈن ء ندارگ ہیج پیم ء بدل نہ
بوتگ ات۔

سبہ ہما داب ء ات انت۔ یک انسانے مرٹگ ات، بلئے ہیج دیم ء ہیجی بدل نہ
بوتگ ات۔

”اوں، بہ زان گپ ادا اتلگ ء سر انت؟“ آئی ء آسناں وتی دست ء زور ء پپر
دیان ء حیال کت۔ ”جاور ادا اتلگ ء سر بوتگ انت۔۔۔۔۔“

بلئے تنیکہ ہرچی بوتگ ات، آچریشی ء سبب ء اڑاند ء آماج نہ ات۔ آئی ء
پریشانی ہمیش ات کہ پیتر گاہ ء چوش جی ء چپیاں مور انت؟ اے کٹگ اے پیم ء پرچی
توار ء انت؟ ء مگسک اے پیم ء پرچی ء اؤنژاؤنژکنگ ء انت؟ یک انسانے مرٹگ ء ڈن ء
مردمانی گوشاں مورے نہ وارت؟ گڑاچریشی ء گیش دگہ گنوکی اوں بوت کنت؟ گڑا
اے شہیدی ات؟ اے! حد، تو پرچی ء چپیاں مورے؟ آنت دیم ء یک چمیں مردکار

ہاموشی ء چپپاں موری؟ اے گسکانی اُونز اُونز، اے گنوکى ء اے درائیں ظلم ء زور کی شمشے
 دیم ء انت ء شہادیم انچوش تاب داتگ، گوشے ہچ ء حال ء سہی نہ ات۔ اے۔۔۔۔
 اے۔۔۔۔ من اشال سگ ات نہ کنناں۔

حد اوند مئے حد ارحم کن رحم، آئی ء لرزینگیں لنتاں چہ ہمے دعا در اتک، بلئے
 لبز گوشے گوات ء بُرت انت۔ اے حد۔۔ مناچد ء دیم انگت ء ایوک ء مہ کن۔ اے
 چیر اندریں داب ء من ء ایوک ء مہ کن۔۔۔۔ چے اے دعاے؟ منی وایمان ات کہ دعا
 تئی مزنی ء تئی بزرگی ء ستاء ساڑ ء ہاتر ء کنگ بہ بیت، بلئے نون منی دپ ء چہ ہرچ لبزے
 در کنیت، چریشی ء انچوش گمان بیت، گوشے من کفر کنگاہاں۔ گڑا منی مرگ ء روچ ء
 اوں اے دنیا ہے پیم ء انچوش سنگ دلی ء گوما گوزیت ء روت؟ ہمے بے پرواہی ء ہمے
 بے زانگی ء گوما؟ من ء کشگ بہ بیت، گڑا پدا اوں کنگ ہمے پیم ء توار کننت انت ء مگسک
 ہمے پیم ء واب گیگی اُونز اُونز ء بر جاہ دار انت؟ گڑا چے من پینگ مگسک بو نگ لوٹاں؟
 چے من راستیں ء درستاں چہ اندیمیں شہیدی لوٹاں یا یک مزن شانیں مرگے ء واہش
 مند آں؟ چوں نہ انت کہ اے دراہیں کاراں ہمیشہ کنگ ء اوں کہ مردم منی مزنی ء
 ساڑا بہ کن انت، منی نام ء سر ء چہ دعا بہ لوٹ انت ء مناسینٹ توار پر بہ کن انت؟

آئی ء وتی کوند دل بند ء سک داتاں ء نشت ء چم ء سک دات انت ء دیمی
 نیمگ ء چارات، ہونیمروچ ء بہ گرداں ایوار ء دراہیں ملک ء تہاری ء مانشاتنگ ات،
 و ہدے آئی ء را صلیب ء سر ء سر گیتک، گڑا عبادت جاہ ء چہ سے رند ء پیک ء توار
 اتک۔ یکبرے تھے، دومی برا شول کشیں ء سیسی برا پدا تھے۔ یہودیانی مذہبی مراکش
 پدرا، آئی ء دود بندات بوتگ ات انت۔ سبزگیں پراہیں پشتک ء زوراکانی حاکم عبادت
 جاہ ء سیڑھیانی سر ء چہ جہل ء ایر کپت ء قربانی کنگ ء جاگہ ء دیم ء اوشات، اود ء قربانی

ء اندیم بوت۔ ”تہاری ہلاس بوت، عبادت جاہء چادر برزء چہ جہل ء درت ء دو ٹکراں
 بوت۔“ شہیدی ء ہمے گمان ات کہ دائمی آئی ء دل ء حیا لاں نقش ات، بلئے آئی ء چمانی
 دیم ء اے دہکانانی اوں درور انت کہ شہیدی ء گور امباز کنگ ء انت۔ آ شہیدی چنچو
 بے معناء پچکان انت، چنچو بے کار انت، بالکل ہما کڈکانی وڑ ء کہاشانی تہا آ نندوک
 انت۔ ہما گردوہانی پیم ء کہ وت ء راما نپوش انت اش۔

ہفتمی در

پنچ روجء پد چکو گوءء حاکم انوےء گوں آئیء دومی گندء نند بوت۔ گور بامء چہ
 بیم ناکیں ہاموشی ءے ات۔ گوات بند ات، یک تاکے اول نہ سُر ات کہ او پارے بے
 روت، بلئے نون در چکانی تاکاں تا جگیں گواتء ہلوت بناکتگ ات، لہم لہمء کوش کشگء
 ات۔ آنوےء دیمء اوشتوک ات، انوےء گوما دگہ کس نیست ات، بس آئیء
 رجانکرات۔ پادری اودء شُت، گڑا انوےء یک مز نیں کوپےء چہ گر میں آپء سُرک
 گرانات۔

”مناسک بژن انت، گوں تو شریں وڑےء گندء نندء شرف نہ رستگ۔“
 انوےء ہر دو نیں دستاں کوپءء راگپتء پادریء راجارگء لگ ات، پدا ناگتء آئیء
 ہر ادوشہرء گپ پناکت انت۔ ”فادر، تراموہ دیگ بیت، تو ہر ادوء الم بہ رو۔“ آانچوش
 گو شگء ات، گو شئے پادری بندی جاہء نہ انت، آجو انت، گو شئے آوتی مرضیء مالک
 وت بہ بیت۔ ”اودء تسوے کلات انت کہ آپی کشگء کوہء سرء مک انت۔“
 ”جی ہو، من مشنریاں چہ ہر ادوےء بابت ء ساڑا اشکتگ، سکیں ڈولداریں
 شہرے۔“

من ایثیء و ڈولداری نہ گوشاں، البت آدلچسپ ہست انت۔ ”انوےء
 چوش گوشگء سر کمیں یُشتء چنڈت۔۔۔“ ہر دیں ہر ادوےء گپ بیت، منء یک قصہ

بوتگ انت، آہاناں یکے دومی ء چہ بد اتلگ ء آہانی نیام ء جنگ ء دعویٰ، پچبر در نیاتلگ۔
متسورا سک پریشان ات۔ آیشانی چک چک ء چہ انچو تنگ ات کہ گڈی ء چاریں
مولد اش کش اتاں۔ توش کت۔۔۔ بلئے بہ گندے تئی وڑیں پیدا نشی لُنڈیں پادری ء را
اے قصہ وش مہ بیت۔“

”متسورا واقعی سکیں دانائیں مردے ات۔“ پادری ء دیست کہ انوے سک
وش گپی ء انت، گڑا آئی ء اوں وتی دپ دوست نہ داشت۔

”گڑا تورا ست گوشگ ءے؟ تئی اے گپ اشکتاں، مناباز وش بوت، ہے
سرپد بہو کہ ہر ادوچے سرجمیں جاپان متسورا انت۔“ آئی ء دست ء کوپ اے دیم ء آ
دیم ء سرینت۔۔۔ ” اسپین، پرتگال، ہالینڈ ء انگلستان ء جنک اے مرد ء بابت ء باریں
چونیں چونیں چپ ء چوٹ ایں گپ کن انت، آئی ء نام جاپان انت۔“

جہگیر ء انوے ء گپ رجانک کتاں، گڑا پادری سرپد بوت کہ انوے چے
گوشگ لوٹیت۔ آئی ء گوا ء میکاؤ اشکتگ ات، کہ پروٹسٹنٹ ملکاں ہالینڈ ء انگلستان ء
کیتھولک ملکاں اسپین ء پرتگال ء مشنری جاپان ء یکے دومی ء سک بد ء رد کن انت، بلکیں
بازیں کیتھولک مشنریاں جاپانی عیسائیاناں مکن کتگ کہ آانگریز ء ولندیزی مشنریاں
گول گند ء نند مہ کن انت۔

”فادر، اگاں تو اے سرپد بے کہ متسورا عقل مندے ات، گڑا ترا اے گپ
منگی انت کہ جاپان ء عیسائی مذہب ء سرء پابندی جنگ احمقی ایت نہ انت۔“

آئی ء پشیتنگیں گلاں چہ گوشے خون پنگ ء ات، آئی ء لنٹانی سرء بچکنڈ تالان
ات۔ پادری دگوشی ء آئی ء چارگ ء ات۔ آئی ء چم بادامی اتاں۔ بچ جاپانی ء چم اے وڑ
نہ بنت، حیرانی ء حبر ات۔ آئی ء سرء یک مودی ٹالے اوں اسپیت نہ ات، گڑا اے رنگ

”مئے مذہب یک و ہدے ء یک جنینے ء اجازت ء دنت۔“ پادری ء پہ زانت گپ ڈراج کش کت۔ ”اگاں کسے ء قانونی داب ء یک جنینے لوگ ء انت، گڑا منی حیال ء آئی ء استاے دانائی نہ بیت کہ آمولدانی باراں وتی بڈ ء بہ کنت۔ شر تر و ہمیش انت کہ جاپان اے چاریناں چہ یکے ء وتی بہ کنت۔“

”تئی مول ء مراد پر تگال ء چے انت؟“

”ہچ وڑ ء۔ منی مطلب انت، مئے کلیسا۔ مئے ایمان۔۔۔۔۔“

جہگیر ء مشین ء پیم ء اوں ایشانی رجانک کت، چریشی ء انوے ء سر جہل کت ء یک مز نیں قہقہہ ءے جت۔ آئی ء عمر ء حساب ء اے سکین مز نیں قہقہہ ءے ات، پدا آئی ء پادری ء نیمگ ء چارات، نوں آئی ء چماں نرمی نیست ات، نوں آئی ء چم کندگانہ ات انت۔

”فادر، گڑا اے شر تر نہ بیت کہ اے مرد ایشی ء کہ جاپان گوش انت، در ملکی جنانی بابت ء جیرگ ء بس بہ کنت ء ہمے ملک ء ودی بوؤ کیں جن ء کر ء بہ کنت کہ آئی ء گپ ء سر پد بیت۔“

پادری شری ء سر پد بونگ ء ات کہ آچے گوشگ ء انت، بلئے چونہا آگپاں تر ء مانتر کنگ ء ات، ہمیشکہ پادری ء پہ زانت اول ہے داب ء وتی گپاناں بر جاہ داشت۔۔۔۔۔

”مئے مذہب ء جن ء قومیت انچو ارزشت نہ داریت، اصل ارزشت ہے گپ ء بیت کہ آوتی جو دے گوماوفا کنت یا نہ کنت۔“

”سر پد بوت ءے۔۔۔۔۔ بلئے مرد ء جن ء مہر ء بن ہشت، اگاں دلی جوز گاں بہ بیت، گڑا ما بدر نگلیں جنین ء مہر ء جواب ء پرچی ء پہ مہر نہ دہیں؟“ انوے ء انچوش وتی سر برزکت، گوشے آانچیں درور دیگ ء انت، ایشانی ہچ وڑیں جواب مہ بیت۔“ بدر نگلیں

”تو بہ زان مشنریانی کاراں بدرنگ ایں جنین ء مہر سر پد بے؟“

”ہو، ماؤ انچوش سر پد بنیں، اگاں ترار اشین پسند نہ انت، گڑاما ایشی ء رادگہ دابے ء گوشیں، ہر جنینے کہ چک نیاریت، ما آئی ء راسنٹ گوشیں ء ما گوشیں چوشیں جنین آروس ء لائق نہ انت۔“

”اگاں مئے سِتک جاپان ء تہا گیش ء چہ گیش تالان نہ بوت، گڑاما ایشی ء توک ء سِتک ء و ملامتی نیست، چریشی ء ہما مہلوک ملامت بنت کہ آہاں جاپان ء عیسائیاناں چرہانی مذہب ء چہ زبردستی زہر کتگ، گوشئے جن ء رازورے جود ء چہ جتا کنگ بہ بیت۔“

رجانکار ء سر پر نہ بوت، ایشی ء رجانک ء آچہ پیم بہ کنت، پمیشکہ ساعتے آتک ء ننگ بوت۔ اے ہما و ہدات، و ہدے ہر روچ پادری ء بندی جاہ ء چہ عبادت کنگ ء آواز گوشاں کپت انت، بلئے اے ساعت ء ہیچ وڑیں آواز پیدا ک نہ ات، ناگت ء پادری ء ہیچ روچ ساریگیں مرگ ء سزادا تگیں گیر اتک، آساعت ء اول انچیں چپیاں موری ء ات۔

ناں، چوش نہ انت، چریشی ء جتا ئیں ہاموشی ء ات۔ آروچ ء یک چمیں عیسائی ء جون بز، ہنگیں روچ ء سر ء کپتگ ات۔ پانپاہاں و ہدے آئی ء راکشان کت ء کئڈ ء نیمگ ء بران کت، گڑا داچہ اود ء یدریں خون ء لکیر کشیتگ ات۔ گڑا اے مرد کہ منی دیم ء شتگ منی مرگ ء اول کاگد ء سر ء وتی دستخط ء جتگ؟

پادری ء وتی دیم ء نشنگیں ہما پیریں مرد ء راجم سک داتاں ء چارات۔

”فادر، تو ء تئی وڑیں ایدگہ مشنری جاپان ء شری ء سر پد نہ بنت۔“

”تواوں واجہ۔۔۔۔۔“ پادری ء ہے گالوار ء جواب گردینت۔ ”عیسائی مذہب

”بلئے۔۔۔“ انوئے ۽ گوشت۔۔۔۔۔ ”سی سال ۽ پیش ۽ ودے من گامو ۽
 حاکم ۽ خدمت کار اتاں، آوہد ۽ من مشنریانی کر ۽ تعلیم در برتگ ات۔“
 ”پداچے بوت؟“

”من کہ عیسائی مذہب ۽ حلاپ اول ایشی ۽ سبب لس مہلوک ۽ چہ چٹ جتا
 انت، من عیسائی مذہب ۽ راہچہبر شیطانی مذہب نہ گوشتگ۔“
 اے ۽ ودے انوئے اے دانکاں گوشتگ ۽ ات، اے ساعت ۽ رجانکار ۽ دیم ۽
 سر ۽ اکھی ۽ حیرانی تالان ات، گوشئے آئی ۽ بیسہ مہ بیت، انچو کہ آر جانک ۽ بنا بوت، گڑا
 نلگ ۽ بندات بوت۔ آئی ۽ رجانک ۽ استا گچینی لبزدز نہ کپگ ۽ ات۔ انوئے یکشل ۽
 گر میں آپ ۽ کوپ ۽ گوں لیب ۽ ات۔ آئی ۽ نظر جہل ات انت ۽ ایک حال ۽ بچکنگ
 ۽ ات انت۔

”فادر، من لوٹاں اے پیرین ۽ تنیکہ، ہمینیچو گپ کتگ، تو چریشاں دو گپانی
 سر ۽ الم حیال ۽ گور بہ کن۔ یکے و اے کہ بدر نگلیں جنین ۽ نیمگ ۽ چہ کیشلائیں مہر ۽
 درانگازی مردم ۽ راشزار کنت ۽ دومی اے کہ سنٹئیں جنین ۽ راکسے ۽ لوگی بوتگ نہ
 لوٹیت۔“

گورے گپاں گوں انوے پادا تک ۽ اوشتات، رجانکار شرف ۽ درگت ۽ زمین
 ۽ داں جہل بوت۔ آئی ۽ ہر دوست لاپ ۽ سر ۽ بستگ اتاں۔ یک سپا ہیگے ۽ دہ پہ دہ ۽
 انوئے پادانی دیم ۽ چپل ایر کتاں۔ آئی ۽ نرم نرم ۽ پاداناں مان گیتگ، چریشی ۽ پد آئی ۽
 پشت ۽ چک ۽ اوں نہ جت ۽ نہ چارات ۽ پیتر گاہ ۽ اندیم بوت۔ کوٹی ۽ دروازگ ۽ سر ۽
 گلسکانی گردوم ات ۽ ڈنی نیمگ ۽ اپسانی شدگ ۽ توار پیدا ک ات۔

شپ بوتگ ات ۽ لہم لہم ۽ ہور شنزگ ۽ ات۔ درچکانی تاکاں ترمپانی توار

ڈنڈیں فرش ۽ سر ۽ ایریں پادری ۽ ہما مردم گیر اتک کہ آئی ۽ راہے پیم ۽ ہما و ہد ۽ حاکم ۽ عدالت ۽ پیش کنگ بوتگ ات۔ آہفت اپریل ۽ سہب ات۔ اے نزر ۽ لاغریں انسان ۽ رابرو شلم ۽ کوہ دیم ۽ چہ جہل ۽ آرگ ۽ ات انت، گڑا سہب ۽ روچ ۽ بزاند ریاء مردار ۽ چہ آدیم تالان بوتگ ات انت۔ کوہانی دڑچ سہر چکیں رژناہی ۽ گوں جان شود ات ۽ دسرون ۽ چمگ ۽ آپ سبک سبکیں توار ۽ گوں شیزارگ ۽ ات۔ آئی ۽ را آرام کنگ ۽ اول مہلت ۽ نہ دات۔ عرضی نویس ۽ یروشلم ۽ کماشاں آئی ۽ رامرگ ۽ سزاداتگ ات، بلئے تنیگہ پیلاطس ۽ چہ آئی ۽ منظوری گرگ پشت کپتگ ات۔ رومی حاکم پیلاطس ۽ نندگ دوار جاہ شہر ۽ چہ ڈن ۽ ات، بلئے آے عبادت جاہ ۽ چہ زیادہ گستانہ ات۔ پیلاطس ۽ سزاء حال اشکتگ ات ۽ آقاصد ۽ آہگ ۽ وداریک ات۔

ہفت اپریل ۽ سہب ۽ اے قصہ درکسانی ۽ چہ پادری ۽ دماغ ۽ نقش ات۔ آئی ۽ ایک یک گپے ۽ راوتی ذہن ۽ داشتگ ات۔ آلاغریں انسان آئی ۽ پھرات۔ اے روچ ۽ آ لاغریں مرد ۽ چم ایدگہ بزگیں انسانانی پیم ۽ غم ۽ گسرتاں چکارا ات انت۔ اشانی تہا بزگیں اول ہست ات ۽ گلہ اول، گلہ ہما مردماں گوں کہ آئی ۽ را کلاگ گرگ ۽ ات انت، گورائی ۽ مزاق کنگ ۽ ات انت۔

آئی ۽ دپ ۽ دیم ۽ نمک جنگ ۽ ات انت ۽ اے مچی ۽ تہا یہودہ اول ہوار ات۔ یہودہ اشانی گوما پرچی ۽ روگ ۽ انت گوں؟ چے ایشی ۽ دل ۽ بیر گرگ ۽ آس ژمبور انت؟ چے آے لاگریں انسان ۽ مرگ ۽ گڈی سیمسراں سر کنگ لوٹیت، ایشی ۽ را آئی ۽ بہا کتگ؟۔۔۔ نون، اے ساعت ۽ آئی ۽ گوما اول امیت انت، ہمے وڑ بوٹگی انت۔ آئی ۽ را اول کچی جیرو ۽ ہمے پیم ۽ سودا جنگ، انجوش یہودہ ۽ یسوع بہا کتگ ات ۽ یسوع ۽ پیم ۽ آئی ۽ بحت ۽ فیصلہ ۽ اول دنیا ۽ حاکم کنگ ۽ انت، گڑا چے آئی ۽ یسوع مسیح

زمین ء سرء نہ بوت انت۔ اے وشى ء اے شادمانى ہر ہما عيسائى ء وشى ء شادمانى ات، آئى
 ء گڈى واہگ ہے بیت کہ يسوع مسیح ء گوما آئى ء راہد پ کنگ بہ بیت۔
 بلئے آئى ء ویک چوشیں تکلیف ءے چست نہ کتگ کہ يسوع مسیح ناصرى ء
 چست کتگ ات، ہے حیال ء گوں آ بے تاہیر بوت۔ اے مردم ء راہ پلاطس ء ماڑى ء
 یک منگے ء گوما انچوش بستگ ات کہ آئى پاد زمین ء چہ دو فٹ بُر زات انت، آئى ء
 دستاناں کیلا جنگ بوتگ ات ء آئى ء را گوں ہما گر دماں چہ جنگ بوتگ ات کہ آہانى سر
 آسن ء بوتگ انت، بلئے آوت انچو ہد انت، کیز ء انت ء یک روج ء روز گارے تنیکہ یک
 پانپاہے ء آئى ء سرء دست ء چست نہ کتگ، گڑا اے اول انوئے ء یک چالے؟ آئى ء نہ
 زانت، بلئے آئى ء گمان ات کہ نوں چوشیں روچے نہ بیت کہ بیدے مصیبت ء تکلیف ء
 بہ گوزانت۔

آئى ء گوما چوش چى ء بوتگ ء انت؟ آئى ء سر پر بوتگ ء نہ ات۔ آئى ء بے
 کساس مشنریانی قضہ اشکتگ اتاں۔ آہاناں انچیں سزا دیگ بوتگ ات کہ آہانى حیال
 کنگ ء چہ جان ء لرزگے چیر کپیت۔ یک مشنری نواروات۔ آئى ء رازندہانى آس ء چگل
 دیگ بوت، پداکار والو ء گبریل بوتگ انت، آہاناں تیزاب ء تہابک داتگ ء درکتگ
 ات ء ہما مشنری اول بوتگ انت۔ آہاناں او موراء بندى جاہ ء، ہمینچو روج ء شُن ء شد ء
 یلہ داتگ ات، داں آہیر ان بوتگ انت، بلئے گورائى ء و پچی نہ بوتگ ء انت۔ شر، آکیز ء
 انت، بلئے آئى ء عبادت کنگ ء ازن است انت، آیدگہ عيسائى کیزیاں گوں نشت ء پاد
 اتک کنت۔ آئى ء وردن شریں دیگ نہ بیت، بلئے سنے رند ء چیزے نہ چیزے ورسیت ء
 پانپاہ ء وت مز نیں حاکم آئى ء گوما شر شر ء پیش آہگ ء انت۔ انوئے ء ہر درى نیں
 کارروائى کت ء شت۔ آہر اے لوٹ انت چے؟

پادری ء تو موگی ء کوہ ء سرء کوٹی ء گو سنگیں ہماروچ گیر اتکاں، و ہدے آء
گارپے ء اے خیال کنگ ات کہ اگاں آہاناں سزا دیگ بوت، گڑا آشتاناں سگ ات
اول کن انت؟ اے راست ات کہ اے و ہدء ایوک ء حداء کرء رحم ء دعا لوٹگ ء ابید
دگہ ہچ وس نیست، بلئے آو ہدء آئی ء خیال ات کہ آتزند ء چہ تزند تریں سزا اوں پہ و شیں
دل سگیت۔ آو شدلی مرگ قبول کنت، پدا و ہدے آ کوہانی تہا ٹپوکائی زند گوازیگ ء
ات، گڑا آو ہدء اوں آجزم ات کہ اگاں دزگیر کنگ بوت، گڑا سک سزا دیگ بیت، بلئے
آسر پدات کہ ہر دیں کشک ء آئی ء دیم ء مصیبت کاینٹ، آشتانی تمر دی ء گوں دیمپانی
کنت۔

بلئے نوں انچوش گمان بو نگ ء ات کہ آئی ء پاد لرزگ ء انت۔ پرچی ء؟ آ پاد
اتک ء اوشات ء آئی ء سر چنڈرات۔ بہ زالاں آئی ء او پار ء جواب داتگ؟ پدا انچو آئی ء تہا
چہ یک آوازے چست بوت۔۔۔ ”ہو، ء اے پمیشکہ بو نگ ء انت کہ ادا تئی زند، ہمینیچو
وش گوزگ ء انت۔“

جاپان ء آہگ ء پدہے بندی جاہ ء عملی داب ء آئی ء پادری ء زند گوازیگ ء
موہ رستگ ات۔ ساری ء آ تو موگی ء چیر بوتگ ات، پدا کوہ پہ کوہ ء سر بتگ ات۔ اودء
کچی جیرو ء ابید گوں کسے ء آئی ء ملاقات نہ بوت۔ اے جاگہ ء سر بو نگ ء پدا آئی ء اے
موہ رستگ کہ آرام ء سر ء عبادت بہ کنت، ایندگہ عیسائیاں گوں دوچار بہ بیت ء بیدے
شد ء شق ء گوں حداء مہر بہ کنت۔

ریک ء کند ء چہ کنز اتگیں ریک ء وٹ ء ہاموشی ء گوں روچ گوست انت۔ آئی ء
بدن ء رگ ء بندانی ء تورشت ء ہما کیفیت ات، آکم کم ء ہلاس بوتگ ات انت۔ آئی ء
بیسہ بو نگ ء ات کہ آہما تکلیف ء بدنی مصیبتاں ہزدری سر پد بوتگ ات۔ آ آئی ء ونڈنہ

پیم ۽ گر دین ۽ پشتنگیس گلاں گوں انوئے اول آئی ۽ گوما مسکرا کنت۔ آئی ۽ اول ایوک ۽
 ہر ادو ۽ گپاناں کت ۽ شُت۔ آئی ۽ جیرت انچو تاہیری ۽ ایمنی ۽ زند گوازینگ ۽ پدچے آ
 پدا کوہانی تہا چیر وکائی یا کوٹی ۽ ۽ چیر اندریں زند گوازینگ ۽ بابت ۽ گماں اول کت
 کنت؟

پداناگت ۽ آئی ۽ حیال کت، جاپانی افسر ۽ انوئے ہما موکو ۽ پیم ۽ تلک ۽ چیر
 انت، آہانی شکار ۽ دام ۽ بہ دور بہ دنت ۽ آگیگیں وہد ۽ دار ۽ بہ بیت۔ اے مردم ودار ۽
 انت کہ باریں کدی آئی ۽ ہڈ ۽ بند جواب دیمنت ۽ کدی آئی ۽ جوزگ پچکان بنت۔ آئی ۽
 گیر اتک کہ اولی رند ۽ انوئے آئی ۽ دیم ۽ کپت، گڑا آئی ۽ زور ۽ بچکندگے ۽ کوشت
 کتگ ات ۽ عجیبیں دابے ۽ وتی دست ۽ سہارینگ اتاں، نون آئی ۽ سر پر بونگ ۽ ات کہ
 آئی ۽ چوش پرچی ۽ کتگ ات۔

پداتزانگ ۽ کپت کہ زیکتانی ناگت ۽ آئی ۽ ورد ۽ وراکی گیش کتگ ات۔
 پیسر ۽ آئی ۽ دورند ۽ وردن رستگ ات۔ زیکتانی سنے رند ۽ رسگ ۽ انت۔ پانپاہ اول وتی
 چکاں پیشد ارانت ۽ کند انت ۽ انوئے ۽ مزن دلی ۽ توصیف ۽ کن انت۔۔۔ ”نوش کن،
 نوش کن، مئے واجہ ۽ حکم انت۔ اے وڑ ۽ وچ بندی ۽ گوما اول نہ بیت۔“

اے روج ۽ پرانی ۽ استادار ۽ کوپ ۽ بٹ ۽ حشکلیں ماہیگ آرگ بوت، گڑا
 آئی ۽ گوں پانپاہاں گوشت، ایشاں ایدگہ عیسائی کیزیاں بہ دئے ۽ بیا۔ اے کوپ ۽ سر ۽
 پیسر ۽ چہ مسک گزند ات۔ بیگاہ ۽ پانپاہاں پرانی ۽ دو تگرد آورت، نون آئی ۽ شرزانت کہ
 اے یک ٹوہیں پندلے، گوشے آئی ۽ مصیبتانی روج زوت پیدا ک انت، انچو آرام ۽ پد
 آئی ۽ جان ہچ پیم ۽ تکلیف سگ ات نہ کنت۔ پرانی ۽ تکلیف ۽ سگ ارزان نہ بیت۔
 اے مردم آئی ۽ ارواہ ۽ نزور ترینگ ۽ انت۔ آئی ۽ سگ ۽ ہائی ۽ ہلاس کنگ ۽ انت۔

کنڈ؟۔۔۔ ہونڈ۔۔۔ چات

آئی ء جزیرگ ء وئی دزگیری ء روچ ء رجانکار ء چہ ہے لبزاشکنگ ات، نول ہما لبز آئی ء دماغ ء یکبرے پداتاجگ بوت، فریرا ء گوماول انچوش بوتگ۔ بندات ء آئی ء گوما جوائیں کر دے کتگ، فریرا ء شری ء وارینگ ء چارینگ۔ جوائیں آرامی ء گول آئی ء راجاگے داتگ، پداوہدے آئی ء بدن ء آئی ء ارواہ ہے وشیانہ سیلدار بوتگ انت، گڑایکدم آئی ء راسزادیک بناکنگ بوتگ دگہ ناں اے وڈگمان اول کنگ نہ بیت کہ چوشیں مزین انسان ارزانی ء گول وئی مذہب ء یلہ کنت۔ گڑا اشاں چونیں زوراکیں دابے کارمرزکنگ بوتگ؟

”ماتینگ، ہمینچو مردماں گول دُچار کپتگاں چریشاں جاپانی درستاں گیش شیوار بوتگ انت۔“ آئی ء زیویر ء گپیات اتکاں ء آنا میتی ء گوما کندگ ء لگ ات۔ آئی ء وردن زورگ ء چہ مہ کن کت، آتگر دے ء اول سر ء نہ وپت، تحپکیں جبرے پانپاہاں اے گپ افسر ء را اول حال داتگ، بلتے آئی ء راکسے ء اول جست ء نہ کت۔ گڑا آسر پد بوتگ انت کہ آئی ء چال ء رابے سوب کنگ ء ہاتر ء آچوش کنگ ء انت؟ آئی ء چے پیم ء زانتگ ات؟

انوے ء آہگ ء دہ روچ ء پد نوکی ہمیش انت، آوپتگ ات کہ ڈن ء چہ جا کے ودی بوت۔ آئی ء وئی ء چم بوتکاں، آسناں چہ ڈن چارات، دیست ء کہ پانپاہ سنے عیسائیاں بندی جاہ ء چہ کٹنگ ء برگا انت۔ یک سمورائی ء آہانی گوما گون ات گول، سہب ء مچ ء آئی ء دیست کہ آہانی دست بستگ انت ء پانپاہ آہاناں کشان ء بران انت، چریشاں درستاں گڈی ہما زالبول ات کہ آئی ء رابا ڈرنگ داتگ ات ء۔

”فادر“ آئی ء کوئی ء نیمگ ء گوست انت، گڑا آئی ء توار پر کت۔ ”مارا

پادری ء آسناں چہ ڈن ء دست کش ات ء پرہاں یک یکے ء استادعائے کت ء
 صلیب ء نشان ءے جوڑکت۔ موزیکا آئی ء کر ء اتک۔ آئی ء دست ڈن ء کش ات ء پہ
 زور ءے آئی ء ایشی ء پیشانی دست جت۔ موزیکاء کودکیں زہگے ء پیم ء وتی غمز دیں
 دزوشم چست کت ء آئی ء نیمگ ء چارت۔

سر جمیں روچ پہ ہاموشی گوست۔ نیمروچ ء ٹاک ء گرمی گیش بوت ء روچ ء
 تزن دیں برانز آسناں چہ دریگ ء پترت انت۔ پانپاہ وردنانی دیگ ء اتک، گڑا آئی ء جست
 گپت، آعیسائی پداکدی کاینٹ؟ آئی ء جواب گردینگ بوت، اگاں کار ہلاس بوت، داں
 بیگاہ ء کاینٹ۔ چکو گو ء سرکماش ء حکم ء پداناگاساکی ء بازیں دگہ نوکیں مندر بندگ
 بونگ ء انت، ہمیشکہ گیش ء چہ گیش مزدور ء پکار انت۔

”انشی اورا بون ء میڑہ انت۔ تو زان ءے اورا بون جی ایت؟“ پدا آئی ء
 گوشت کہ اورا بون ء شپ ء جاپان ء مردم تہر تہر ء کاگدانی رُژناہیں قندیلاں وتی لوگ
 ء دیم ء درنج انت۔ گوئڈوہمے قندیلاں زور انت ہمے میڑہ ء حاصیں صوتاں جنان ء دگانی
 سر ء کاینٹ۔ پادری ء سرپدی دات کہ روکت ء ہمے داب ء یک میڑہے ہیلوین
 بیت۔ اشی ء اوں انچوش کنگ بیت، دور ء چہ دیے ء گوئڈوہانی صوت جنگ ء آواز
 پیدا کت۔ آئی ء گوش ہمانیمگ ء داشتاں۔ آسوت جنگ ء ات انت۔ (۱)

روشن دانی ء کئیت روشن دانی ء کئیت

ہر کسے آئی ء سنگ جنت

آئی ء دست پرشات

گوئڈوہانی صوت ء تہاوشی ء بدل ء یک دابے ء غم، ہمگرنج ات، اے آواز گوں
 گوات ء اتک ء پدا گار بوت، بیگاہ بوتگ ات۔ ڈن ء سولانی تہے چرتاں آزمان ء

ٹیل ۽ چراغ ۽ رُژناہی ۽ وپت ۽ مردمانی بابت ۽ جیڑگ ۽ لگ ات، پدا بہ گندے آواب
 کپت۔ آسناں چہ ماہکانی توک ۽ اتک، گڑا آئی ۽ چم تچ بوتتاں، شپ ۽ نیم پاس بوتگ
 ات، آئی ۽ چراغ مرتگ ات ۽ میڑہ ۽ جگا جیک ہلاں بوتگ ات، ہر چاریں آتزاپاں
 چپیاں موری ات۔ باریں آسے نیں عیسائی واتر اول اتک انت یاناں؟۔۔ آئی ۽
 جیڑات۔

سہب ۽ پانپاہاں آئی ۽ راواب ۽ چہ پادکت ۽ گوشت ۽ پُچھاں بدل کن ۽ زوت
 ڈن ۽ بیا۔

”گپ جی انت؟“ آئی ۽ جست کت۔

پانپاہاں جواب گردینت مار ۽ سرپدی نیست۔ آئی ۽ جست کت، کجا روگی
 انت؟ گڑا پانپاہاں چریشی ۽ اول ناسرپدی درشان کت۔ آئی ۽ راڈن ۽ برگ ۽ واستاسہب
 ۽ وہد پمیشکہ ایر کتگ ات کہ کشک ۽ مہلوک یک درملکی ۽ بہ گنداں ۽ مفت ۽ حدا
 حیران مہ بنت۔

ڈن ۽ سے سمورائی آئی ۽ ودار ۽ ات انت، آہاں اول ہے گوشت کہ آہاناں
 سرکماش ۽ ہے فرمان رستگ، آہاناں اول سرپدی نیست کہ چے بونگی انت، نون دو
 سمورائی آئی ۽ دیم ۽ دو آئی ۽ پُشت ۽ گون ات انت۔

سہب ۽ مچ ۽ بیاریانی لوگ وتی بندیں دروازگاں گوں انچوش عمیگ ۽ پیریں
 مردمانی وڑ ۽ ات انت کہ، ہمینچوک ۽ وتی روچاں دیم ۽ تیلانک دینگ ۽ ات انت۔

ہر دونیمگ ۽ بزنج ۽ ڈگار ات انت، جاہ پہ جاہ دارانی امبار ات۔ دارانی
 پیڑا تگیں و شبو مچ ۽ ہوار عجیبیں بوہے ودی کنگ ۽ ات انت۔ ناگاساکی ۽ روکیں دگ
 ہے روچاں جوڑ بونگ بنا بوتگ ات انت۔ نوک جوڑ بوتگیں ماڑیانی ساہگاں پنڈوک ۽

”تو اولی رندء ناگاساکی ء اتلگ ءے؟“ یک سمورائی ء کندات ء آئی ءراجست
کت۔ ”بہ چار ادایدیں کوہ انت۔۔۔ گندے ناں؟“

ہو اودء یدیں کوہ ات انت، دیمء صنوبرء جنگل ات۔ اودء بازیں سپت ایر
ات انت ء پنچ سمورائی نشنگ ء چیزے ورگ ء ات انت، آہانی دپ سُرگ ء ات انت ء
آہانی پکر مندیں جم پادری ء سک ات انت۔

دڑچکانی مچی ء گوں یک اسپیتیں پردھے، ہمگر نچ ات ء گورائی ء ہوار بازیں
اسٹول ایر ات انت۔ یک سمورائی ء یک اسٹولے ء نیمگ ء دست شہاردات ء پادری ء
گوں گوشت ءے بہ نند۔ پادری ء واستا اے وڑیں کرد سکیں اجھی جبرے ات۔ آوہے
گمان کنگ ء ات کہ آئی ء جست ء پرس ء گزائیں نوبت ء گوزگ کپیت۔

ناسی نہیں ریک زرء داں شنگ ات انت، سلوئیں زرء سرء آزمان ء رنگ گلابی
بونگ ء ات۔ آشت گڑا تیب ء گوں ڈیک وروکیں ژند کنوکیں توار ء آئی ء رامو کیجی ء
اچی زوے مرگ گیر آؤرت۔ ہماروچ ء اول و ہدے آگوں منگ ء بستگ ات انت، گڑا
ہے پیمیں کوکار ء چست بونگ ء ات ء ہے داب ء چوں گوں تیب ء ڈیک ورگ ء ات
انت۔ زرہاموش ات ء حد اول مدامی ہاموش ات۔۔۔۔۔ اے باوست یکبرے پدا آئی ء
دماغ ء کرم ء وڑء سُر ات۔ آہر حد اپرچی ء چیپاں مور انت؟ آہاں تنیگہ انگت ایشی ء
جواب دزنہ کپتنگ ات۔

پُشتی نیمگ ء چہ آوازے اتک۔ گڑاچک ء جت ء چارت ءے یک رجانکارے
اوشاتنگ ات ء بچکندگ ء ات۔ آئی ء کوپگاں گلگ لونجان ات انت ء آوت ء گوات
کنگ ء ات۔ آجان ء پُریں۔ گرد دیمیں ورنہ ات۔ پادری ء آئی ء آوازے چہ بجا آؤرت
کہ اے ہمار جانکار انت، آئی ء گوریشی ء گوں جزیرگ ء کوٹی ء گپ کتنگ ات۔

”من ۽ پڇا ڪار ۽؟ باز روچ گوئسنگ گون توڊ چار ڪپڳاهاڻ چينچو و شي بوئنگ ۽ انت۔ مروچاڻ تو هما بندي جاہ ۽ ۽ آنوڪي جوڙ ڪنگ بوئنگ، ترا اود ۽ ٻچ وڙيں تڪليف بوئنگ ۽ نہ انت ناں؟ چرپيشي ۽ ساري عيسائي مشنري امورا ۽ سوزودا بندي جاہ ۽ برگ بوئنگ انت۔ هور ۽ آئي ۽ سر ۽ ريتنگ ۽ پور ۽ لاڻور ۽ دراہين دنز توڪ ۽ اتلگ انت۔ اود ۽ بندياناں حق ۽ دل سڪ تڪليف بوئنگ ات۔“

”سر ڪاش ڪدي ڪنيت؟“ ايشي ۽ رپنگ بند ڪنگ ۽ واستا پادري ۽ بنگپ ۽ جنڊ بدل ڪت، بلئي ۽ ورناہ ۽ وتي دست ۽ دل ۽ گوات گيجن جت ۽ گپ ۽ لگ ات۔

”ناں ناں، حاکم چکو گو ۽ نئيت انت، چوناه ايشي ۽ بابت ۽ تئي ليکھ جي انت؟ تئي حيال ۽ آچونين مرد ۽؟“

”آئي ۽ گون من باز شري ڪنگ، من ۽ سئ ساعنت ۽ ورگ ديگ ۽ انت۔ وپنگ ۽ پھ تگر دے داتگ ۽۔ من و دلتر ڪاں گور ۽ آسراتياں ۽ چومہ بيت، مني بدن مني دل ۽ همراه داري ۽ يله به ڪنت۔ مني حيال ۽ شماون هے روچ ۽ ودار ۽ ڪنگ ۽ ات۔“

رجانڪار ۽ ده ۽ ده ۽ ديم ترينت، پدا گوشت ۽۔ ”بندر ۽ سر ڪماش ترايڪ و اجہ ۽ گون دُچار گيجگ لوڻيت۔۔۔۔ آواجہ بس نون سر بوئنگ انت۔ آون تئي وڙ ۽ پرنگالي ۽۔ تو آئي ۽ گون دُچار ڪپ ۽ الم تراوشی بيت۔“

پادري ۽ رجانڪار ۽ زردين چماني تها چارات۔ آئي ۽ لنڻاں چہ بچڪندنگت بوہان ات، ناگت ۽ آئي ۽ دماغ ۽ فريراء حيال اتڪ، به زان گپ چوش انت؟ پھ مردم من ۽ مذہب ۽ چہ گستاڪنگ ۽ ہاتر ۽ فريراء آرگ ۽ انت؟ آئي ۽ دل ۽ فريراء پھ ٻچ وڙيں بدی نيست ات، بلکيس آئي ۽ سر ۽ بڙگ ۽ بوت، هے پيم ۽ انچوش کہ مزنيں مردم چہ وت ۽ نزوريں مردمانی سر ۽ بڙگ کن انت، تنيگہ آئي ۽ ايشي ۽ رايڪ شتر تگيں مردم ۽ فہميتگ

ات، بلئے نوں آئی ء سرپدی رست کہ اے مردکارے گوما گند ء نند بونگی انت، گڑا آئی
ء دل ء گل ء سنگ جت۔

چوش پرچی ء کنگ بونگ ء انت؟ آئی ء سرہج وڑ ء پر بونگ ء نہ ات۔

”تو اے واجہ ء زان ءے فادر؟“

”ہو، زانان ءے۔“

”شر؟“

رجانکار ء لٹانی سر ء سبکیں بچکندے تالان بوت۔ آئی ء تزند تزند ء گوات
کت، ناسی نیں زر ء نیمگ ء چارات۔ دور ء، لہتیں دزو شم گندگ ء اتک انت۔ آمہلوک
ہمد ء پیدا ک انت۔ ”آواجہ اوں گوریشاں گون انت گوں۔“

پادری ء نہ لوٹ ات کہ آئی ء پریشانی رجانکار ء دیما پد ر ء بہ بیت، بلئے بے انانی
آیکدم پاد اتک ء اوشات، مدان مدان ء آمردم صنوبر ء بزیں دڑچکانی ایل ء آہان ات
انت، نوں آیک یکے دزو شم ء گندگ ء ات۔ دو سمورائی آہانی دیم ء ات انت۔ آہانی
پُشت ء سئے بندی ات انت، آگوں یکے دومی ء بستگ ات انت۔ اشانی پُشت ء لٹانیں
موزیکا پیدا ک ات ء اے درستانی پُشت ء آئی ء گارپے ء دزو شم دیست، وتی دوزواہ
گارپے ء دزو شم

”فادر! توہے گمان کنگ ء ات ءے ناں؟“

پادری ء ٹیلگ گارپے ء ہمراہی ء گون ات انت گوں، آئی ء دیم ء سر ء یک ء
یک ء کڑچکاں چارگ ء ات۔ گارپے نہ زانت کہ ادا دڑچکانی بزیں مچی ء کے آئی ء ودار ء
انت۔ آئی ء وڑ ء گارپے اوں دہکانانی وڑیں چچ پر ات ء ہے سیم ء آئی ء اسپیتیں پاد
عجیبیں دابے ء ڈن ء ظہر ات انت۔ مزنیں جہدے ء گوں آئی ء گام دیم ء جتاں ء

پادری ء ہچ وڑ ء حیرانی نہ بوت کہ آئی ء ہمراہ اوں دزگیر کنگ بوتگ۔ تو موگی ء تیاب ء ایر کپگ ء پدا ہر دُکاں زانتگ ات کہ یک روچے کنیت، آلم دزگیر کنگ بنت۔ پادری ونوں ہمے زانگ لوٹگ ء ات کہ گارپے اے مردماں کجا برتگ ات ء نون کیز ء آئی ء لیکہ چی انت۔

”من گارپے ء گوں گپ کنگ لوٹاں۔“ آئی ء گوشت

”بہ کن، آلم گپ بہ کن، تنیگہ و سر جمیں روچ کپتگ انت، تنیگہ و سہب انت۔ اے وڑ ء اشاپ پرچی ء۔“ پدا پادری ء بزاندیگ ء ہاتر ء رجانکار ء مز نیں گاسگ ءے جت ء گوات کنگ ء لگ ات۔

”پہل کن فادر، اے جزیرگ ء سر ء من گوں تو گپ کتگ ات، تو یک گپے ء جست کنگ ء بے حال بوتگ ءے۔ اے عیسائی ہمے رحمت ءے ہمے بخشش ء گپ ء کن انت، ہمے چے چیزے؟“

تو و مشک ء پیشی ءے لیب ءے۔ پادری ء منو منو کنان ء گوشت۔ اے سکیں لُچی ءے وشی ءے کہ اے ساعت ء تو حاصل کنگ ءے لوٹ ءے۔ اے بہ گوش شما گارپے ء را کجاچہ دزگیر کتگ ء چوں دزگیر کتگ؟“

”کیزیاناں سرکاری راز گوشگ ء ازن نیست۔“

انچوش دیم ءچہ آؤکیں مردمانی روانک ریک ء سر ء اوشات۔ سپاہیگ پشتی نیمگ ء اپسانی سر ءچہ تگر دایر کنگ ء ات انت۔

”آہا۔۔۔“ رجانکار مڑگ زوران ء اے ندارگ چارات۔ ”تو چوزانے

اے تگر دچی ء کار ء دینت؟“

آئی ء دانک ء دور دنیگ ء گوں سپاہیگاں ہمے تگر دیزیانی بدن ء سراپتر دیگ

پتاہگ بوت انت، نون بس آہانی سرگندگ بونگ ء ات انت ء آمر دمانی بدل ء تاکاں
پتاہگ تکیں چچ گندگ ء بونگ ء ات انت۔

”نون اشاناں کٹی ء کنگ بیت ء آپ ء تلکیں جاگہی ء برگ بنت، بلینے اود ء
اول آپ، ہمیںچو جہل انت کہ بون گندگ نہ بیت۔“

تیاب ء گون ڈیک وروکیں سستیں چول یکشل ء ژند کنوکیں یک کچیں آواز
ودی کنگ ء ات انت۔ آزمان ء سر ء جمر تالان ات انت ء آزمان زر ء سک انیل ء اتلگ
ات۔

”بہ چار یک سپاہیگے گار پے ء گون گپ ء ات۔“
رجانکار ء گل ء چہ دپ آپ دینگ ء ات۔ آنچوش گپ کنگ ء ات، گوشے
شینزارگ ء بہ بیت۔۔۔۔۔“ آچے گوشگ ء انت؟ منی خیال ء آگوشگ ء انت۔“
اگاں شے دل ء تئسے اول عیسائی نیں درد مندی ء حد اترسی ہست، گڑا اے بد بختیں
عیسائیانی سر ء بڑگ بہ کن ء، اشاناں دلوتانی پیم ء تگرداں ماں پتاہگ بوتگ۔ شمارا اینچو
سنگ دل بونگ نہ لوٹیت کہ آمرگ ء ار جان بہ بنت ء شتا آہانی ندرگ ء ہاموشی ء سر ء بہ
چار ات۔

پادری شری ء زانگ ء ات کہ رجانک کار چے گوشگ لوٹگ ء انت، آئی ء
گپانی اشکنگ ء چہ زہر ء سر جمیں بدن ء لرزگ ء چیر بوت، اگاں آپادری ء مہ بوتیں
ات اے ساعت ء آئی ء گٹ ء گپتگ ات۔

”کماش ء حکم انت، اگاں گار پے وتی مذہب ء چہ بجیت، گڑا اے ہر سیناں
جان بخشگ بیت، حیر ہرچی بہ بیت، آسیناں و عیسائی بونگ ء چہ تو بہ کنگ۔ زی سر کماش
ء دپتر ء دیم ء ہر سیناں پاکیں دزو شم پادانی چیر ء لپاشنگ ات۔“

”شتر! اشناں انچوش کتگ ات، پدا اول۔۔۔۔؟ پدا اول؟“ پادری ء چیزے
گوشگ ءے گوشت کت، بلئے آئی ء زبان لل بوت۔

”آ مردماں کہ ما بچینگ لوٹیں، آ اے کسان کسانیں مردم نہ انت، تنیکہ
چوشیں جزیرگ باز انت۔ اود ء بے کساس دہکان انچیں است کہ تنیکہ انگت ء چیر و کائی
عیسائی دین ء سر ء کار بند انت۔ اے مردماناں سر ء راه کنگ ء ہاتر ء ما پادریاں بچینگ
لوٹیں۔“

”ویٹم پر میستا پورم، ایٹر پارا ٹوٹم“ پادری ء ایوے میر یاوانگ ء جہد کت، بلئے
اے ساعت ء آئی ء دماغ ہج کار ء نہ ات۔ آئی ء دماغ ء تھاؤ ہما کٹگانی آواز کرینرگ ء ات
کہ سولانی تھا جاک ء ات انت، ء آئی ء چم سیاہیں خون ء ہما لکیر ء گندگ ء ات کہ بندی
جاہ ء پیشر گاہ ء روج ء چہ پنتگیں زمین ء سر ء اد ء چہ اود ء کشگ بوتگ ات۔

آ اے سر ڈگار ء پمیشکہ اتلگ ات کہ حداء مہلوک ء ہاتر ء وتی ساہ ء ندر بہ
کنت، بلئے اداؤد گہ چیزے بوتگ ء ات۔ حداء مہلوک پرانی ء ہاتر ء وتی ساہ ء ندر کنگ ء
ات انت۔ آیک یک ء پرانی ء وتی جان ء قربان کنگ ء ات انت، نون من ء چے کنگ
لوٹاں؟ آجیرگ ء ات۔ تنیکہ ہرچی آئی ء در برتگ ات، ایٹی ء درچ ء شری ء حرابی ء
نیک ء بد ء نیام ء فرق کنگ و بوتگ ات ء انسان ء کردانی شری یا حرابی ء فیصلہ کنگ بوتگ
ات، بلئے اے جاوراں گار پے چے کنت؟ اگاں آمہ بچیت، گڑا اے سئیں بے گناہ جنگ
بنت ء اگاں آ اے مردمانی گپاں بہ زوریت، گڑا آوتی دراہیں مذہبی زند ء گوما غداری ء
آماج بیت۔ وتی سجاہیں کتگیںناں ببادنت، آخر آچے بہ کنت؟

”فادر، گار پے نون چے بہ کنت؟ ما اشکتگ عیسائی مذہب ء رحم کنگ ء ہر چیز ء
چہ دیم ء ترانت ء تو گوشے حد اوت رحم کنوکے۔۔۔۔۔ اوں۔۔۔۔۔ کے اینگو بہ چار۔ بہ چار

دیم ۽ تگرداں پتا تگلیں دو عیسائی تنگ ات انت، آ انچوش گوشادی ۽ گوماروگ ۽ بوتگ انت، گوشے تجگی بہ بنت، بلے پشتی نیمگ ۽ چہ سپاہیگاں آہاناں تیلانک دات، گڑا آریکانی توک ۽ شکون دیم بوت انت۔ ایوک ۽ موزیکا تگرد ۽ پتا تگ ات ۽ زر ۽ چارگ ۽ ات۔ پادری ۽ دل ۽ ہما باڈ رنگ ۽ تام اتک کہ موزیکا ۽ آئی ۽ رادانگ ات۔ آئی ۽ گوشاں ایسی ۽ کند گانی توار کپت۔

”بہ نج۔ بہ نج“ آئی ۽ دل ۽ تہا چہ چہہانے چست بوت، بلے لبز زبان ۽ سر ۽ نیاتک انت۔ آگارپے ۽ اے گیاں سر کنگ لوگ ۽ ات۔ گارپے اے ساعت ۽ سپاہیگاں گوں جبر ۽ ات۔ آئی ۽ پشت پادری ۽ نیمگ ۽ ات۔

”بہ نج، نج، ناں“ آئی ۽ پیشانی ہید ۽ میچلتگ ات۔ آئی ۽ چم بند کتاں کہ بہ کندے اے وڑ ۽ اے ندرگ آئی ۽ چماں چہ اندیم بہ بیت، پدا آئی ۽ لگوریں دلے ۽ گوں وتی پشت اول پرکت۔

”توہاموش ۽؟ اے ساعت ۽ اوں توہاموش ۽؟“ آئی ۽ چم پچ کتاں، گڑا تگرداں پتا تگلیں سیں عیسائی کٹی ۽ نیمگ ۽ روگ ۽ ات انت۔ سپاہیگ آہاناں تیلانک دینگ ۽ ات انت۔

من و بہ بختینوں، من الم بگ ۽ جار جتگ۔ اے لبز آئی ۽ نک ۽ داں سر بوتگ ات انت، بلے آئی ۽ زور ۽ سر ۽ دنتان چیت کتاں ۽ لبزاناں ڈن ۽ در آہگ ۽ نہ اشت، نوں گوں نیزہاں دو سپاہیگ بندیانی نیمگ ۽ شت انت ۽ داں سرین ۽ وتی چرکے چست کت، کٹی ۽ سر کپت انت، کٹی چٹ ات۔ حاوندیں حدا، و ہد تنیکہ دست ۽ چپ نہ شتگ، اشانی سر جمیں بہتاماں مئے ۽ گارپے ۽ بڈ ۽ مہ دے، ایسی ۽ ذمہ واری تئی جند ۽ قبول کنگی انت۔“ بلے انچواناگت ۽ آئی ۽ دیست کہ گارپے دیم پہ کٹی ۽ نیمگ ۽ تچگ ۽

تچان ات، کے تچان ء کے اوژناہ کنان ء آچیزے گوشان ات، آگوشگ ء ات۔۔۔
 ”اے حد امارا اشکن۔۔۔۔“

اے آواز ء ہیج وڑیں ملا متی یا ہیج وڑیں گلہ مان نیست ات، ہیج وڑیں زہر شانی
 اول، ہر دیں آئی ء سر چولانی تہا گار بیت، گڑا آئی ء آواز اول گار بیت، سر کہ ڈن ء
 در کئیت، گڑا آوازے اول کئیت۔ ”اے حد امارا اشکن۔۔۔۔“

پدا سپاہیگ کے جہل بوت انت ء وتی زردیں دنان اش ڈن ء کت انت۔ آ
 کندگ ء ریک ات انت۔ یک سپاہیگے ء وتی نیزہ یک دستے ء چہ دومی دست ء زرت
 گار پے ء رانچوش پیش ءے داشت گوشے جنت ءے۔ گار پے کئی ء انیل ء سر بوت، بلئے
 آئی ء سرگ پدا آپ ء چیر ء گار بوت۔ آئی ء آواز نون گار بوہان ات، ناگت ء پدا آئی ء
 سر ظاہر بوت۔ آئی ء مود سیاہیں پڑے پیم ء آپ ء گون ات انت۔ آئی ء آواز بُکان ء
 دراہان ء یکشل ء پیداک ات۔ آچیزے گوشگ ء ات۔

اچانک ء کئی ء نشنگیں یک سپاہیگے ء تگرد ء پتا تگیں یک عیسائی ء نیزہ ء سُنٹ ء
 سر ء چہ آپ ء تہا چگل دات، چو سر ہیچک ء پیم ء گرد گرد ء تگرد کپت ء چم ء دوچم ء نگاہاں
 چہ اندیم بوت ء ہے زوت ء دومی تگرد اول آپ ء چگل دیگ بوت، گڈی ء مونیکا ء باری
 ات۔ آئی ء راول زر ء ہما پیم ء پلک ات۔

بلئے پڑشتگیں لانچے آپ ء گونیں پلک ء پیم ء سیاہیں سرگ تنیکہ انگت ء
 آپ ء تہا گندگ بو نگ ء ات۔ گار پے تگرداں پتا تگیں مردماں رکینگ ء جہد ء کنگ ء
 ات، کمیں ساعت ء ہے وڑے دراہان ء بُکان پدا کئی ء چہ چست بوتگیں چولاں آئی ء را
 اول وتی تہامان رُپت۔

”چنچو دل ء سر ء اثر کنوکیں ندار گے ات، ایشی ء گندگ ء دل چہ لاپ ء

ء چیر کپت۔ ”ر جانکار چہ اسٹول ء سرء پاد اتک ء درائنت ء۔ چمانی تہا دنیا جہان ء زہر ء کینگ ء آران ء گوشت ء ”فادر، شما کدی اے جیڑگ ء زحمت اوں چست کنگ ء گوشت کہ شما ء بزگیں ء نیز گاریں دہکاناں چونیں عذابے ء چگل دیگ ء ات؟ بس وتی غرض ء ہاتر ء شما اشناںاں قربانی ء پس جوڑکتگ۔

ایوک ء ہمیشکہ شما جاپان ء سرء وتی واباں سرجم کنگ لوٹ ات۔ حداء واستا چماں پچ کن ات۔ بہ چارات۔ اے کودکانی خون شئے شری ء بوئگ ء انت، بس شئے سبب ء۔۔۔۔۔ ”آساعتے ہاموش بوت، پدا انچیں تزن دیں گالوارے ء گوشتگ ء لگ ات، گوشتے زہر ء پیڑا تگیں لبزراں آئی ء دپ ء دیم ء جنگ ء ات۔“ کم چہ کم گارپے و نیکیں انسانے ات۔ آئی ء کسے ء ہاتر ء وتی ساہ و ندرکت، توچی ءے ءے؟ تئی توک ء انچوکیں بیسے ءے اوں نیست۔ چے حق است وت ء رافادر گوشتگ ءے؟“

رژناہی کئیت، رژناہی تالان بیت

ہرکسے ایشی ء راجگل جنت

آئی ء دست پڑشات

اوبون ء میڑہ ہلاس بوتگ ات، بلئے تنیکہ دور ء چہ گونڈوہانی صوت ء جنگ ء توار پیداک ات۔ ناگاساکی ء مردم وتی مرگیسنانی ارواہ ء وش کنگ ء ہاتر ء پندوکاں بڑیتگیں ء نیوگ بہر کنگ ء ات انت۔ سولانی تہا ہما پیم ء لیلیک کرینزگ ء ات انت، بلئے نوں آہانی آوازاں تزن دی مان نیست ات۔

”نوں چے حال احوال انت؟“ یک افسرے مدامبگی گشت ء سرء ات، پانپاہ

ء چہ جست ءے گپت۔

”ہج وڑیں فرق نیست، بس انچوئیک ء نک ء نشتگ چم ءے دیوال ء سک

ات۔ افسرء سلاخاں چہ توک ء سرگ کش ات۔ پادری ء دریگ ء نیمگ ء پشت پرکتگ
 ات ء تشنگ ات۔ روج آئی ء سرء سک ات۔ تانسریں روج ء آئی ء دیم دیوال ء نیمگ ء
 کتگ، زرء ماں گارپے ء بکیتگیں سرے چاربتگ ات۔ برے برے تگرداں پتا تگیں ہما
 سیں عیسائی اوں آئی ء چمانی دیم ء انگاں، چوسنگ ء پیم ء آپ ء تہا بکیتگ ات انت۔
 ہر دیں آئی ء سر پشت ء چنڈا، گڑا اندارگ پھیمان بوت، بلئے انچوش کہ
 چماں بند کنت، آانچوش کونسائی پشت ء میلانک بنت۔

”تئی تہا بچ وڑ ء پُر بیسی نیست انت۔“ رجانکار ء اسٹول ء سراچہ پادا آہگ ء
 ساعت ء گوشگ ات۔ تراچے حق ہست وت ء رافادر گوشگ ء؟“
 ”ہو“ آئی ء اے عیسائیانی ساہر کینت کت نہ کت۔ آئی ء توک ء اینچو اخلاقی
 کجال اوں نیست ات کہ آہانی رینگ ء ہاتر ء گارپے ء وڑ ء زرء چولانی میار بوت انت۔
 اے عیسائیانی سر ء آئی ء سک بڑگ بوتگ ات۔ آسر ء چہ پاداں پچلر زبتگ ات، بلئے
 بڑگ ء کنگ کارے ونہ ات۔ آمہر ء تزندیں جوزگے اوں نہ ات۔۔۔۔۔ تہی
 مارشت ء پیم بڑگی اوں پیدائشی کجال ء چہ گیشیں ارزشت نہ داریت، وہدی ء پیش
 مدرسہ ء تزندیں بچانی سر ء تشنگ ء آئی ء ہمے درونت ہیل برتگ ات، بلئے آساعت ء
 اے ایوک ء یک کتابی علمے ات۔

”کمیں حیاں بہ کن۔۔۔ اے حون ایوک ء پتئی ہاتر ء رچگ ء انت۔ بے
 چارگیں دہکانانی حون زمین ء جبین ء سہر سہر کنگ ء انت۔“

پداروج ء پالا تگیں بندی جاہ ء پیڑ گاہ ء حون مچگ ء ات انت، حون مچگ ء ات
 انت۔ رجانکار ء گوشگ ات کہ اے مشنریانی وت غرضی ء آہانی گنوکی انت کہ چریشی ء
 سبب ء کودکیں مردمانی حون ء شیپ مچگ ء انت۔ چکو گو ء سرکماش ء مشنریانی اے وت

اوبون ۽ ميٽر هلاس بوتگ ات۔ ناگاساڪي ۽ دمڪ ۽ درهاموش ات انت۔ ماه ۽ گڏي ۽ شڪر گرگ ۽ روج دارگ بوت ۽ هر ميٽگ ۽ سردار ۽ سرڪماش ۽ رابرنج ۽ نوڪين
شڪار ۽ چه دان ۽ سوگات پيش ڪت۔ دستور هميش ات ڪه يڪ اگست ۽ همڪ افسر ۽ هر
شهر ۽ هر ميٽگ ۽ جهگير اسپيتين پوشاڪ گور ۽ کن انت ۽ سرڪماش ۽ دپتر ۽ حاضري دي
انت۔

آزمان ۽ ميزان ميزان ۽ چارده ۽ ماه دراه بوت۔ بندي جاہ ۽ پشت ۽ درچڪاني مچي ۽
تہاگلو ۽ اے دگهرغاني آواز پيداڪ ات۔ درچڪاني مچي ۽ سر ۽ جمراني شم ۽ چه گرد گرد
ماه دراتڪ، بلے عجب ايس ترسناڪين دروشم ۽ آئي ۽ رنگ سهر بوتگ ۽ ات۔ ڪموڪ ماه ۽
وتي دروشم پيشداشت ۽ پدا جمراني پشت ۽ انديم بوت۔ پيرين مردڪار ۽ سڪو سڪو ڪنان ۽
بدپالي ۽ ڪت ڪه آوڪين سال وتي همراهي ۽ گيش تباہي ۽ بربادي ڪاريت گون۔

آگست ۽ 13 تاريخ ات۔ ناگاساڪي ۽ مردم اے روج ۽ ماہيگ ۽ سلاد شرڪن
انت ۽ پنڌال ۽ لوبياگزا دانت۔ اے روج ۽ سرڪماش ۽ دپتر ۽ ڪارنده وتي حاكم ۽ راماهيگ ۽
يڪ دينت، ايشي ۽ بدل ۽ سرڪماش آہاناں شيرگ وارينيت ۽ نارشت ۽ حلواه دنت۔

پانپاهاں داں شپ ۽ دل ۽ ميل ۽ شراب ٽنگ ات۔ وروڪاني ڪوڪار ۽ جاک ۽
گلاساني نڪے دومي ۽ گون ميٽرينگ ۽ آواز يڪشل ۽ اتڪ۔ پادري زمين ۽ سر ۽ نشتگ ات ۽
آئي ۽ جڪيتنگين ڪوپگ هے ماہڪاني ۽ سر شودات ڪه چه آساني ٽوڪ ۽ پترگ ۽ ات۔ آئي ۽
لاگريں بالاد ديوالے ۽ سر ۽ ساہگ جوڙ ڪنگ ۽ ات۔ ڏن ۽ درچڪاني سر ۽ چه ليڪاني توار
اتڪ، آگرات۔ وتي ٽوڪ ۽ شتنگين چهماں بند ڪنت ۽ هے تھاري ۽ وتي تھايبرگ ۽ جھد ۽
ڪنت ڪه آئي ۽ چاريں آتراپاں تالان انت۔ هماشپ ۽ وهدے آدرائين مردم آئي ۽ پچاه
آورتگ اتاں، وش واب ات انت۔ آئي ۽ دلبند ۽ گوشے تيرے سڪ پوت ۽ آئي ۽ هے

پُرمی زمین ء سرء سرء جہل کتگ ء نشتگ ات کہ سر جمیں روج ء روج بزانزاں تین ء
پیما تپسینتگ ات، آیوک ء ات، بالکل ایوک ات، آئی ء براہندگ وش واب ات
انت، انچوش آمر دکار ء گوشت۔

”منی ساہ سک غم آماج انت، انچوش گمان بیت، مرگ ء گور جتگ۔“ پدا
آئی ء ہیدانی ترمپ حون ء ترمپ جوڑ بوت انت۔ ہما دروشم ات کہ اے ساعت ء آئی
ء چمانی دیم ء ات۔ اے دروشم بے کساس رند ء آئی ء واب ء اتلگ ات، بلئے عجیبیں
گپے ات کہ آساعت ء ہیداں میچلیں ء درداں پیڑا تگیں دروشم آئی ء چہ وت ء سک
دور گندگ ء پیداک ات۔ چوپرچی ء بوٹگ ات؟ پدا اول آئی ء وتی درائیں سُد ء سماہما
لاغر ء نزوریں دروشم ء ہما توک ء شتگیں گُلانی نیمگ ء کتگ ات۔

گُراہما شپ ء اے مردکار ء اول حداء ہاموشی ء سرء افسوز کتگ ات؟ گُرا
ترس ء چہ آئی ء اندام ء لرزگے چیر کپتگ ات؟ پادری ء چوشیں گپ جیرگ نہ لوٹ
ات، بلئے آئی ء دل ء نہ کٹگ ء ابیداں اے خیال ناگت ء آئی ء جبیں ء چست بوٹگ
ات۔ آچوشیں ہیج وڑیں آواز اٹکنگ نہ لوٹگ ء ات۔ آچریشاں وت ء دور دارگ لوٹگ
ء ات۔ آئی ء تزند ء تزند وتی سرپُشت ء چندرات، کہ چرے خیالاں آجوبہ بیت۔

آئی ء زرر ء ہماندارگ یات کنگ ء جہد کت، وہدے موکبھی ء اچی زومنگ ء
بندگی جاگہ ء آپ ء تہا مُرتگ ات انت۔ آئی ء ہماندارگ یات کت، وہدے گارپے ء
سیاہیں سرگ کٹی پُشت ء کپتگ ات۔ آگنوکانی پیم ء دست ء پاد جنگ ء ات ء پاد
پُر شتگیں دار ء پیم ء آپ ء سرء ترپیل بوت، ہما دریا کہ ایشی ء تہا تگرداں پتا تگیں سئے
بدن دائمی بیگواہ بوت انت۔ دریا وتی بے کچیں شاہگانی ء تالان ات ء وتی چاریں آتزاں
بزرگی ء غم تالان کنگ ء ات، بلئے اے سر جمیں وہد ء حداء بے کچیں ہاموشی یکشل ء

صلیب ء سرء چه آئی ء آواز تہاری ء بگن آزمان ء نیمگ ء برز ء روان ات۔ پادری تنیکہ
ہے سر پد بوتگ ات کہ اے لبز چرائی ء زبان ء دعا بوتگ ء در اتلگ انت۔ حداء چپیاں
موری ء دل ترک بوت ء مردکار ء ہے دانک نہ گوشتگ انت؟

گڑا واقعی حدانا میں ہستی ءے ہست انت؟ اگاں نیست انت، گڑا چونیں
مزنیں دردناکیں جبرے کہ من اے سورگیں زمین ء سرء اجگیں نہال ء کشگ ء
باوست ء بے کچیں دریابانی سفر ء وتی زندء نیم ندرکتگ، گڑا ویک چمیں ہما مردکار ء
زندمان چنچو پچکان ات کہ روچ ء رحمانی آئی ء سر قلم کنگ بوت، ء گار پے ء زندمان
اول چنچو بے مقصدات کہ آئی ء عیسانی کئی ء پشت ء کپگ ء چه وتی ساه دات؟ پادری ء
چم دیوال ء سک داتاں ء ٹہک دات ء کندات ءے۔

”فادر، کندگ ءے، چه گپ ایت؟“ شراب ء نشہ ء توت ء موتیں پانپاہانی
جاک ء کوکار ہلاس بوتگ ات، چه ہدا گوزوکیں یک پانپاہے اوشتات ء پادری ءے جست
کت۔

پداو ہدے سہب بوت ء روچ ء تزنڈیں بز انز آسانی شم ء توک ء سر بوت انت،
گڑا پادری ء جان ء نشے ہائی مان بوت۔ آئی ء وت ء رادو شیکیں ایوکی ء قالب ء چه ڈن ء در
کت۔ آئی ء وتی پاد تچک کتاں ء گوں دیوال ء وتی سر ءے تکہ دات ء غمز دیں آواز ء دعاء
وانگ ء پنا بوت۔۔۔ ”منی دل گوں راستی ء انت۔ اے حداء!، من تی ثناء ساڑا کنناں،
اے منی ارواہ آگاہ بو۔ بُست کن، اے ہارپ ء بنسلی۔ من گور بام ء رژن ء ٹوینناں۔
در کسانی ء وہدے سبزیں آزمان ء سرء تزنڈیں گوات چست بوتگ ء در چکانی شاہ
لڑینگ انت، گڑا مدام ہے لبز آئی ء دپ ء چه در اتلگ انت، بلئے آوہد ء حداء ترس ء
بیم ء چیدگ نہ ات۔ آمصیبت ء پریشانی ء نشانی نہ ات، بلکیں آانچیں حاوندے ات کہ

برے برے پانپاہاں پگرمندیں دیدو کاں گوں سلاخانی شمء چہ توک ء سرک
کش ات، بلتے پادری ء آہانی نیمگ ء ہچبر نہ چارات۔ برے وانچوش اوں بوتگ کہ آئی ء
سے رند ء ورگ دیگ بوتگ، آہاناں دست ء اوں نہ جتگ۔

ستمبر اتلگ ات۔ یک روچے ایوار ء و ہدے گوات ء تہا سارتی ء تا جگی مارگ
بوت، گڑاناگت ء رجانکار آئی ء کر ء اتک۔

”مروچی ترا گوں یک مردمے ء ملاقات کنائیناں۔“ رجانکار ء مدامی پیم ء
گوات کنان ء وتی حاصیں کلاگ گرگی داب ء درائینت۔ ”انناں سرکماش نہ انت، ہچ
وڑیں افسرے اوں نہ انت۔ یک انچیں مردمے ء گوں دُچار گیجاں گورائی ء تووت اوں
دچار کپگ لوٹ ء۔“

پادری ء ہچ نہ گوشت۔ آئی ء شریات ات کہ چد ء ساری بیکرندے رجانکار ء
ہمے داب ء گپ کتگ ات، بلتے آپرے گپ ء ہجکہ ات کہ آئی ء دل ء پہ رجانکار ء ہاتر ء
ٹٹھے اوں کینگ نیست ات، داں آئی ء زہر اوں نیاتک، بہ گندے آ، مہینچو ژند ء ژول
انت کہ نوں آئی ء بد آہگ ء ہاٹی اوں مان نیست۔

”اشٹنگ ء تو ورگ نہ ورگ ء ء۔“ رجانکار روباہ کندی بوت ء پشہ اش
دات۔ ”بازیں جیڑگ شر نہ انت۔“ گوریشی ء گوشگ ء گوں سرے جہل کت ء پشت
ء ماندات ء در کپت، پدا آتوک ء اتک ء پدا ڈن ء در اتک، چینچو رند ء باریں آئی ء
اے وڑکت۔

”گو انزگ ء باریں چے بوت؟ تنیکہ و آئی ء رسگ لوٹینگ۔“ آئی ء گوشت
پادری ء ہچ وڑیں دلچسپی نیست کہ آئی ء چونیں مردمے ء گوں دوچار گج انت۔ آئی ء
ستنگیں ٹیلگ رجانکار ء سک ات انت کہ ڈن ء توک ء روگ ء آہگ ء ات۔

انچوش گوانز گانی آواز گوشاں کپت انت۔ گوانزگی گوں رجانکار ء گپ ء ات
انت۔ رجانکار پد اتوک ء اتک۔

”بیافادر“

پادری ہاموشی ء گوں پاد اتک ء نزوریں گاماں گورائی ء شت گوں، ڈن ء روج ء
سره آئی ء چم پلٹ ات انت، چد ء ساری ژندی ء چہ، ہنگی نہ ات۔ دیمادو چرکی تختی
اوشتاگ ات انت۔ آہانی کوپگ ء تحت ات انت، آہاں پادری ء راجارات۔ ”پکواے
واہ سک گران انت، چنچو زند انت۔“ پادری ہر دیں تحت ء تہانشت آہاں شکو شکو
پناکت۔

آہاں تحت ء پردہ جہل کت انت، داں ڈن ء چہ کسے آئی ء مہ گندیت۔ آئی ء
وت اوں نہ لوٹ ات کہ کشک ء آئی ء را کسے بہ گندیت۔ آئی ء گوشاں وڑوڑیں توار
پیدا ک ات انت۔ گونڈ وہانی جاک ء کوکارانی توار، ٹیلینگوکانی ٹیلنگ ء توار، بان بندیں
کاریانی توار، پردہ ء ٹنگے ء چہ برے برے روج ء بز انزاوں توک ء اتک، پدا آئی ء وشبو ء
بُوہ اوں بوت۔ دزچکانی تا جگیں تاک ء پڈانی وشبوہ، حاک ء آتار، اپس ء دلوتانی بُوہ، آئی
ء چم بند کت انت ء اے دراہیں ساج ء وتی آتراپ ء دراہیں مردماناں وتی تہا ایر برگ ء
جہدے کت، انچو آئی ء تہا یک دگہ واگے ء سرچست کت۔ آئی ء دل ء لوٹ ات، کسے
ء گوں گپ بہ کنت، آ ایندگہ مردماں گوں گند ء مند بہ کنت ء گورہاں ہو ار توار بہ بیت،
آہمیشانی وڑ ء بہ بیت۔ آمردمانی گوماہم گزنج بہ بیت۔

ہاں باز بوتگ۔۔۔ آئی ء بازیں چیزے دیستگ، بازیں چیزے سگیتگ۔ آئی ء
کوٹی ء بند بوتگ ء کوہانی تہا چیر وکائی زند گوازیگ ء لذت اوں زرتگ۔ پُشت ء تچو کیں
مردمانی تُرس ء چکاس ء اوں گوستگ ء جند ء چمانی دیم ء عیسائیانی کُشت ء کوش ء ندارگ

نہ کنت، بلئے۔۔۔“ پچیس دل ۽ گوما، ارواہ ۽ جہلانکی ۽ سُد ۽ سماء ۽ وتی سر جمیس کُجال ۽ گوں۔۔۔ آیوک ۽ یک مقصدے ۽، یک مقصدے ۽ واستاپادری جوڑ بوتگ ات۔

آئی ۽ آوازاں چه کیاس کت کہ آنوں شہر ۽ پُترتگ انت۔ چریشی ۽ پیش مُر گانی کٹ کٹ ۽ گوکانی دژانگانی توار پیدا ک ات، ہمے حساب ۽ تزنیدیں گامانی آواز پیدا ک ات، ہمے پردہ ۽ کر ۽ چه مہلوک گوزگ ۽ ات انت۔ ہمیشی ۽ کش ۽ کہ آنتشگ ات۔ مہلوک ۽ حریداری ۽ آواز پیدا ک ات، گاڑیانی پڑ گانی توار پیدا ک ات انت ۽ مہلوک ۽ وت ماں وت ۽ جاکانی توار پیدا ک ات انت۔

آئی ۽ گورے گپ ۽ ہج غرض نیست ات کپ آ کجار وگا انت ۽ آئی ۽ را گوں کیا سر کنگ بیت، کسے تری بہ بیت، ہما کو نہیں جست ۽ پرس کنگ بنت ۽ ہما وڑ ۽ جست ۽ باوست بیت، انچوش کہ ساری ۽ کنگ بوتگ۔ جست و بس کارروائی ۽ سر جم کنگ ۽ ہاتر ۽ بیت، انچوش ہیر وڈ ۽ عیسیٰ مسیح ۽ گوما کتگ ات۔ اے مردماناں جست کن انت، بلئے آہاناں ایشی ۽ جواب ۽ گوں ہج وڑیں دلچسی نہ بیت، بلئے پدا اول اے جیڑگی گپے کہ انوے ۽ آپرچی ۽ نہ کشت؟ آئی ۽ را ہج وڑیں جست ۽ پڑ سے اول نہ کت ۽ تنیکہ زندگ ۽ داشتگ ۽؟ حیر، اے و ہرچی اول بوئگ ۽ انت، بر حال تکلیف و دیگ ۽ انت، گوشے مردم جنتر ۽ دُر شگ بوئگ ۽ انت۔ ”بزو، ما تکیں“

رجانکار ۽ پیشانی ۽ چه ہید گپتاں ۽ تحت ۽ راداشت ۽ پردہ ۽ چست کت ۽ توک ۽ سرگ ۽ کش ات۔ پادری تحت ۽ چه ایر کپت، ایوار ۽ روچ دژپشگ ۽ ات۔ آئی ۽ دیم ۽ پانپاہ اوشاتگ ات کہ بندی جاہ ۽ چه آئی ۽ ہمراہ ات، بہ گندے اے پانپاہ ہمیشہ گوں ات گوں کہ راہ ۽ چوش مہ بیت، تحت ۽ چه دور بہ کنت ۽ بہ تیجت۔

دیخی نیمگ ۽ برز گاداں سیڑھی شتگ ات انت، چد ۽ پد یک درواز گے ات۔

ایشی پُشتی نیمگ ء کوہانی ٹل گندگ بونگ ء ات انت۔ اے ویران ء بد ڈولیں مندر ء
 کر ء سے مُرگاں گوں گردناکی ء وتی بانزلاناں پچ کتگ ات ء کٹ کٹ کنگ ء ات انت،
 پد مندر ء چہ یک پٹکیں ورنہ ہے در اتک ء آئی ء پادری ء نیمگ ء چارات، آئی ء چمانی تہا
 بدی ء زہر شری ء پد رات۔ آ بیدے دعاء سلام چماں چہ اندیم بوت۔ آئی ء گوں
 رجانکار ء اوں ہچ گپ نہ کت۔

”اے پٹکیں مردم شتے وڑیں پادریاں بے نہ کن انت۔“ رجو کے آواز ء
 گل ء شادانی پیدا اور ات، گورے دانکے دور دینگ ء گوں آ زمین ء سر ء نشت ء پادماں
 پاد ء سراکت ء چم باغ ء سک دات انت۔ ”شپ داں روچ بندی جاہ ء ننگ ء دیوالانی
 چارگ الم ء پہ تو عذابے؟“ آئی ء ناگت ء گوشت۔ ”نوں اے ہیل ء علتاں چہ جان ء
 کش، مفت ء حدا بے گناہیں مردماں جنجالاں چکل دیگ ء ترا چے نپ ء سیت
 رسیت۔۔۔“

پادری آئی ء چرے سوکلو ء ہچ وڑیں تب دیگ ء نہ ات۔ آئی ء انان ہما مندر ء
 نیمگ ء ات، اود ء چہ اگر بتی ء جاپانی ورگانی وشبو پیدا ک ات۔ درستاں گیش یک
 چیزے ء آپریشان کتگ ات، آدگہ یک وشبو ء ات۔ آت گوشت ء وشبوہ، چنچو
 و ہدات کہ آئی ء راجہ گوشت ء چہ زہر کتگ ات، بلئے ناگت ء آئی ء گین ء گوشت ء
 وشبوہ اتک، گڑا آ بے تاہیر بوت۔

پد ادور ء چہ کسے ء گامانی توار ات۔ اے مز نیں برانڈہ ء چہ کسے ہمینگو پیدا ک
 ات۔ ”تو سر پدے کئے تئی گندگ ء پیدا ک انت؟“ رجانکار ء یکبرے پدا جست
 کت۔

اے بری پادری ء دیم ء سر ء ترس ء سان پد ر بوت انت، اولی رندات کہ آئی

آئی ء زاننگ ات کہ یکروچے آہما مردم ء گوں الم دوچار کپیت، بلتے آئی ء
 وہم ء گمان ء اول نہ ات کہ اے ملاقات اے جاگہ ء سرء بیت۔
 ”ہو، نوں تو گور آئی ء ملاقات کن ء۔“ رجانکار ء گل ء چہ پادری ء
 دڑہو کیں پاداناں چارات ء گوشت۔ ”اے سرکماش ء حکم انت۔“
 ”انو ء حکم انت؟“

”ہو، ایشی ء ہمراہی ء دگہ یک واجکارے اول گون انت گوں۔“
 دیم ء ملاء پُشتی نیمگ ء سیاہیں شال ء بڈء فریر اپیداک ات۔ آئی ء سر جہل
 ات، پٹکیں ملاغور ء جزم ء چہ کس ء کمارکنگ ء نہ ات، ایشی ء کس ملکی ء برزیں فریر ء
 عاجزی ء راگیشتر شاہگان کتگ ات۔ فریر ء سر جہل دیم ء روان ات، انچیں دلوتے ء
 داب ء ات، گوشے آئی ء گردن ء سادے مان بہ بیت ء آ مجبوری ء پُشت ء گرآن ء بیئت
 گوں۔

ملازیک ء اتک ء اوشات، فریر ء ہاموشی ء گوں آئی ء راجارت ء ہے جاگہ ء
 فرش ء سرء نشت کہ اودار وچ ء بز انزسک ات انت۔ ساعتے ء چپپاں موری ء مانشانت۔
 ”فادر۔۔۔۔۔“ گڈی ء پادری روڈر گیگز ء وتی ہاموشی ء رازبان دات۔ آئی ء
 دڑہو کیں آواز ء گوشت۔ ”فادر“

فریر ء میزان میزان ء سرء راجست کت ء آئی ء راجارات ء کلہ ء آئی ء
 چماں لچے زرت، بلتے انچو آئی ء وت ء راگیگ ء گور کت ء پہ زانت پادری ء گوں تزند ء
 تزند انچوش چارات، گوشے آئی ء ہچمان میاریت۔

روڈر گیگز ء آئی ء پادری ء اگدہ ء سماہست ات، پمیشکہ آئی ء سر پر بونگ ء نہ
 ات کہ آئی ء راچے بہ گوشت۔ آئی ء دل ء سک لوٹ ات کہ آ چیزے بہ گوشت،

رجانکار چو کسمبلی ء گو ما فریر ء چارگ ء ات انت۔ آہاناں پریشان بہ کنت۔ آئی ء دل ء
 پرانی ء واستا گیشتر ہمدردی پیدا ک بہ کنت، آتہاچہ تاب ء ریس ورگ ء ات۔ کوہنیں
 ترانگ اول دست ء پاد جنگ ء ات انت۔ زہر ء اول آہگ ء ات، درد اول بونگ ء ات
 ء بدے اول پیدا ک ات۔ آئی ء جبین وڑ وڑیں جوز گانی سر ء چیر بونگ ء پیتر گاہ جوڑ
 بوتگ ات، تو اے نگئی ء پرچی ء کنگ ء ءے؟ آئی ء دل ء لوٹ ات کہ ہمے جست ء بہ
 کنت، بلئے من کیاں تئی عیبانی در کنوک؟ من تراچہ کم گناہ گار ووت نیاں؟ آئی ء
 زورے وتی لنثانی سر ء بچندے تالان کنگ ء جہد کت، بلئے بچندے بدل ء یک سلہیں
 تر مپے ارس چہ آئی ء جم ء کپت، ہمے ارس شپ گران ء داں آئی ء انا رک ء سر ء اتک۔
 ”فادر۔ زمانگے گو سنگ، و ہدے ما دچار کپتگ اتیں۔“ گڈی ء روڈر گیگز ء
 ہاموشی ء را پزوشت۔ آئی ء آواز انگت لرزگ ء ات۔ گپ کنگ ء ساعت ء آئی ء
 مارات کہ آئی ء گوشتگیں دانک چینچو نزور ء چہ پیسیں پچکان انت، پدا آئی ء دپ ء چہ ہج
 در نیاتک۔

فریر اہا وڑ ء ہاموش ات، کمار نہ کنگئی بچند تنیگہ انگت آئی ء لنثانی سر ء تالان
 ات۔ روڈر گیگز زانگ ء ات کہ انوں پشلی ء زروائی اے بچندے جاگہ ء گپت، چوش کہ آ
 اے گپ ء سر پدات، ہمیشگہ آئی ء گمان بوت کہ آوت چو حشکیں دڑچکے ء پیم ء شکون
 دیم بیت۔

”حدائیگی چیزو کے بہ گوش فادر۔۔۔۔۔“ روڈر گیگز نوں نروازگ ء ات۔
 ”اگاں ترا پہن کلے اول ہمدردی ہست، گڑا چیزو کے بہ گوش۔۔۔۔۔ چیزو کے بہ
 گوش۔“ پدا دہ پہ دہ ء آئی ء گیر اتک کہ گوشگ ء پہ آئی ء جندے کر ء بازیں چیزے
 ہست، آئی ء گمان کت، عجبیں لبز جبین ء چہ پاہار کشگاہاں، نگ ء دیم ء پیدا ک انت۔ آ

تہا جوز گانی یک ہارء ہیروپ ء چست ات۔ آئی ء یات اتک کہ آء گارپے ء ہما فادر
فریراء را کہ زاننگ ات، آئی ء و سکیں مز نیں ریش بوتگ انت، ہسے ریشانی سبب ء آ
سکیں نرم دل ء جوانیں بالادی ء واہند بوتگ۔ دل ء نہ لوٹگ ء ابید اوں پادری ء چم
یکبرے پدا آئی ء دیم ء سک بوت انت، نوں دیم ء سرء پچکانیں دابے ء حرص تالان
ات۔

”اے ساعت ء من ترا چے گوشت کنناں۔“ فریراء در اینت۔

”تو وت و ت ء راردیگ ء ء۔“

”من رددیگ ء اوں وت وت ء را؟ من تئی دیم ء وتی دل ء کش ات،

پیشداشت نہ کنناں، ادء بیچ وریں رددیو کائی ء دروہگ نیست انت۔“

رجانکار ء وت ء را کونپ کتگ ات ء آہانی گیاں شری ء گوشدارگ ء ات۔

آئی ء وتی گوش ہمانیمگ ء رُبتگ اتاں کہ چوش مہ بیت، آگپے اش مہ کنت۔ براندہ ء دو
سے مرگاں بال کت ء آہاں وتی بانزل تراپسیت۔

”ترادیر انت کہ ہمد ء ء؟“

”کس اس یک سالے بیت کہ اداہاں“

”اے چونیں جاگے؟“

”اے مندرے، ایشی ء سانشوجی گوش انت۔“

پیریں ملا کہ اے ساعت ء گوتم بدھ بوتگ ء نشنگ ات، فریراء دپ ء چہ

سانشوجی ء نامے اشکت چہہ سر ات ء آئی ء نیمگ ء چارات ء۔

”من اوں ناگاساکی ء جاگے ء کیز اوں، نہ زاناں آکجام جاگے انت۔“

”من زاناں، آشہر ء ایبل ء انت۔“

دردء گروکی ء فریراءء دیمء سرء شہم کت، انچوش آئی ء وتی ساتگیں دیمء سرء
دست سہارت۔

”مئے واجہیں سوانو سر جمیں روچ ء نبشتہ کنت۔“ اے رندی رجانکار ء جواب
دات۔

”سرکماش ء حکم ء پدا من آزمانانی علم ء بابت ء یک کتابے رجانک کنگاہاں“
فریراءء انچو اشتاپی گوشت، گوشئے آرجانکار ء جبر کنگ ء مہلت دیگ مہ لوٹیت۔ من
لوٹاں کجام یک وڑے ء ادے مردمانی ء اے ملک ء کار ء بیاباں، جاپان ء مردم دگہ بازیں
علم زان انت، بلئے آزمان ء جان سلامتی ء درگت ء مئے وڑیں روبرکتی ءے اشانی گیشتر
کمک ء کت کنت۔ چینی جان سلامتی ء چہ ادے جوانیں کار بونگ ء انت، بلئے وڑے دوچ ء
اشاں مئے کمک ہژدری انت، ہے حال آزمان ء علم ء وڑچ ء انت، پمیشکہ من ولندیزی
جہازء کماندار ء گوں دزبندی کت کہ مارا، لہنتیں لینزء یکے کپے دور گند بیاریت ء بہ دنت،
بہ زالاں من ادے مفت ء حدانہ نشنگاں۔

”من وڑے ناں وڑے ء ایشانی کار ء پیدا کاں۔“ پادری ء چم در آؤرتگ اتاں،
ہے فریراءء چارگ ء ات کہ زبان ءے چو مشین ء جہک جہک کنگ ء ات۔ وئی ء سرپر
بونگ ء نہ ات کہ اے مردکار اچانک ء انچوچی ء رپٹگ ء لگ ات، بلئے آئی ء سرزوت پر
بوت۔ آسرپد بوت، اے مردکار اے ملک ء واستاوتی فاندہ مند بونگ ء بابت ء انچو
پرچازور دیگ ء انت، آایشی ء تب زانش ء سر بوت، بندر ء فریرا گورائی ء گپ کنگ ء نہ
ات، بلکیں آگوں وت ء گپ کنگ ء ات۔ آوت ء راسرپدی دینگ ء ات کہ من اے
ملک ء واستاکار کنگاہاں۔ من فاندہ منداں اے ملک ء واستا۔

پادری ء فریراءء نیگ ء چارات ء دردء تژندیں مارشت ء گوں مچاچاناں چپت

خدمت ء ہاتر ء ندر کنگ ء ہمے مول ء مراد انت۔ پادری ء زندء درستاں مستریں بے سوبی ہما و ہدء بیت، و ہدے آکسے ء کار ء مئیت۔ پادری ء مارات کہ فریراء ء ووتی مذہب چٹیلہ داتگ، بلتے آئی ء ووت ء راتب زانشی فرق ء چہ آجو کنگ کہ مذہبی درونت ء آئی ء راداتگ۔ فریرا ہما گنوکیں زالبول ء پیم ء ایدگہ مہلوکانی مکم کنگ ء وئیل ء گورجتگ، ہمک شیرمچ ء دپ ء ووتی گوداناں دنت۔

”تو گل ءے؟“ پادری ء لٹناں سرینان ء گوشت

”کنے؟“

”تو؟“

فریراء چمانی تھا یکبرے پدا گروک ء جت۔ ”گلی ء حیال ء بازیں تہرء انچاہیں ء ذاتی کار پد ہوار بنت۔“ آئی ء گوشت اے آلبزنہ انت کہ تو پیسرا گوشتگاں۔۔۔۔ پادری ء دپ ء چہ کم نہ انت کہ پادری ء دپ ء وہ ہمے دانک بہ لکشیت۔ آئی ء ووت ء راداشت، ظاہریں آداء فریراء دین ء بدل کنگ ء سرء آئی ء رابد ء رد کنگ ء واستانیا تلگ۔ آئی ء ووتی مریدانی گوما کہ دعا کنگ، ایشی ء سرء شرگداری کنگ آئی ء کار نہ انت، آپرچی ء آزگیں ٹپاں بے کدینیت کہ آئی ء باریں چینچو پردہانی چیر ء چیر داتگاں۔

”جی ہو، انچوش انت، اے جاپانیانی مکم ء کنگ ء انت، ایشی ء ووت ء راجاپانی نامے اوں پر کنگ۔ سوانو چوان انت نون ایشی ء نام۔“ رجانکار ہر دکانی نیامچی ء نشنگ ات، برے یکے ء نیمگ ء چارات ء گوشت ءے۔

”تو دگہ یک کتاب ء نبشتہ کنگ ءے۔“ آئی ء ووتی گپاناں دیم ء برت، اے کتابے ء تہا یسوع مسیح ء تعلیم ء رارد کنگ بوتگ ء عیسائیت ء ردیاناں کشک بوتگ۔ اے

اے رندی فریراء رجانکار ء دپ داشت کت نہ کت ء آئی ء جلدی بانزل
کر اپینو کیس مرنغانی نیمگ ء چارات، آہے پیشدارگ لوٹگ ء ات، گوشے بیچ چیزے
اش نہ کتگ۔

”سرکماش ء اے کتاب ء دراہیں موادوننگاں۔“ رجانکار یکشل ء گپ ء ات۔
”آئی ء سک دوست بوتگ، تو اول ایشی ء یک چھے بہ جن، تئی کر ء بندی جاہ ء
وہد ء پاس بازانت۔“

نوں پادری ء مارات کہ فریراء آزمانانی کتاب ء رگ ء بابت ء اشتاپی پرچی ء
گپ کتگ ات۔ آوانوئے ء حکم ء پداہر روج چیزے نبشتہ کنت کہ آئی ء را گوشگ
بوتگ۔ پادری ء حیال ء تہا فریراء پشت ء سر ء ہما کو مپ در آہگ ء دیست کہ نبشتہ کنگ ء
وہد ء در کئیت۔

”باز افسوس ء گپ انت۔“ روڈریگیز ء دپ ء چہ در اتک۔

”چے افسوس ء گپ انت؟“

”اے نر ء نر زور اکی ء، سزاء ازیت ء چہ مستریں زور اکی ء۔ من چریشی ء
مستریں کو چرائی ء بابت ء حیال اول کت نہ کناں۔“ فریراء جلدی وتی دیم ترینت۔
پادری ء آئی ء چمانی ارس دیستاں، آئی ء وتی چماناں چیر دات۔ سیاہیں جاپانی شال۔۔۔
سہر چکیں موداشناناں جاپانی وڑ ء پشتی نیمگ ء سکا لک کتگ ات انت۔ نام سوانوچوان۔۔۔
پدا اول اے مردکار زندگ انت؟ یا حد۔۔۔ تو انگت اول چپاں مور ء؟

”اے ساہت ء اول تو وتی سیاہ چپتی بر جاہ داشتگ؟“

”سوانوچوان۔۔۔۔۔ ماے فادر ء راد ء گوشانک دینگ ء واستانیا ورتگ۔“

اے رجانکار ء کہ جلدی گپ ءے کت، پدا آپٹلو ء نیمگ ء دگوش بوت کہ سنگ ء سیاہ ات۔ پٹلو ء ودا اوں پچکان نہ انت، بلتے کن، بلتے کن زوت وتی کاراں ہلا س کن۔“ اے دانک آئی ء فریر ء را گوشاں۔

بلتے نون گوشے فریر ء کنگری گوات دراتلگ ات انت۔ آئی ء مچا جانی سر ء تنیک ء انگت ء نمبی ء سان ہست ات۔ پادری ء گمان بوت کہ فریر اسک زوت جہل کپت ء آترہان ء سک کسان بوتگ۔

”منا گوشگ بوتگ کہ من تئی دین ء بدل بہ کناں۔“ فریر ء مڑتگیں آواز ء گوشت۔ ”ایشی ء بہ چار۔“ آئی ء وتی گوش ء بِن ء یک ٹپ ء پیشداشت۔ آگلابی رنگیں انچیں ٹپ ء ات کہ سچک ء پدپشت کپتگ ات۔

”اے مردم ایشی ء چات گوش انت، بہ گندے تو اوں اشکتگ۔ اے مردمانان انچوش ٹٹانت ء بند انت کہ انسان ہچ وڑ ء سر ات نہ کنت، پدا آئی ء را چپوکائی چات ء تہالونجان کن انت۔“

رجانکار ء ہر دوئیں دست بُر زکتاں ء وت ء را انچیں لرزگے چیر کت ءے گوشے آچریشی ء گمان ء پچلر زگ ء بہ بیت۔ آئی ء گوشت۔ ”اے کسانیں ٹنگ گوشانی کر ء ہمیشکہ کنگ بنت، داں انسان زوت ء مہ مریت، خون پٹ پٹ ء چہ جان ء در کیت۔ اے سزائے واہمیں انوے ء میزریں دماغ ء ودی کتگین انت۔“

پادری ء چمانی دیم ء انوے ء دڑوشم یکبرے پدا اتک، دڑا جیں گوش، گلاں چہ خون پنگ ء، گوشتنا کیں دیم۔ اے ساعت ء آئی ء حیال ء ہما دڑوشم ات، وداے انوے ء ہر دو دستاں کوپ کپتگ ات ء گورائی ء چپوا گردات ء گر میں آپ ء گلب گرگ ء ات، ہے دڑوشم ات آئی ء سر ء ہما ودا ء پچند تالان بوتگاں، وداے پادری ء وتی عقیدہ ء

سزا اوں دیگ بونگ ء ات۔ گوش انت اے ساعت ء ہیر وڈ پلاں گوں سمپینتگیں
میز ء سر ء نشتگ ء ورگ ورگ ء بوتگ۔

”کمیں ایمیں دل ء حیال بہ کن۔“ رجانکار گوشگ ء ات۔ اے ملک ء یکیں تو
ایوک ء پادری پشکپتگ ء۔ تو اوں دزگیر کنگ بوتگ ء، ہمیشکہ دہکاناں وانینوک ء
دین ء دیم ء بروک نوں ودگہ ہچ پشت نہ کپتگ۔ تو کمیں وت حیال بہ کن۔ اے جاو ء تو
آہانی چے کار ء اتک کن ء۔“ گورے دانکاں گوں رجانکار ء چم بند بوتال ء آئی ء
آواز ء مہر ء نرمی ہمگر ہچ بوت۔ ”چوان ء ہر چیز گوشت آ تو اشکتاں، آ آزمانی سر ء
کتا بے رجانک کنگ ء انت، نادر آہانی چار گدار ء کنگ ء انت ء لس مہلوک ء خدمت ء
کنگ ء انت، تو اوں اے بابت ء حیال بہ کن۔

مئے کماشیں ملا گوش انت، دومی ء گوماہدری کنگ ء مول ء مراد ایش انت
کہ توچہ وت ء فراموش بہ بو۔ وتی غرض ء وتی سیت ء قربان بہ کن، دگرانال وتی دین ء
نیمگ ء آرگ ء ضلورت ونہ انت، دگرانی کمک کنگ ء وڑ ء ڈول ہمانت کہ بدھ مت ء
عیسائی دین ء گوشگ۔ اے بابت ء ہر دو دین تپاک انت۔ اصلیں جیڑہ و ایش انت کہ تو
راستی ء کشک کپتگ یاناں؟ سوانوہے گیاں وتی کتاب ء نبشتہ کنگ ء انت۔“

رجانکار ء وتی گپ سر جم کت ء فریر ء نیمگ ء چارت ء گوشے آئی ء ایشی ء
رامنارینگ لوٹ ات۔

ایوار ء روچ ء بز انز فریر ء لاغریں پشت ء سراکپگ ء ات انت، آئی ء جاپانی
پوشاک مانپوشنگ ات ء نشتگ ات۔ پادری ء ہے لاغریں پشت ء رچارت ء ہما فریر اشوہاز
کت، آئی ء عزت کتگ بوتگ ء، ہنتیں سالال ساری لزن ء مدرسہ ء آئی ء راشرفے
بخشتگ ات، بلئے، بچھی جبراش ات کہ مروچی اوں آئی ء دل ء ہچ وڑیں زہر آہگ ء

گمان نیست ات۔ آئی ء فریراء راچاراٹ، گڑا آئی ء دلبندر حم ء ہمدردی ء چکار بوت، انچوش لنگیں انسانے گندگ ء وت سرء وت بڑگ بہ کنت۔

”بیست سال۔۔۔“ فریراء سر جہل ات ء نرم نرم ء گپ ء ات۔ سر جمیں بیست سال ء من اے ملک گولیتگ۔ من ایشی ء تراچے شر ترزاناں۔“

اے بیست سالانی توک ء فادر سپر سیر ء بستار ء چہ تو واقعی سکیں شریں کار کتگ۔ فریراء تہا کجال ودی کنگ ء درگت ء پادری ء کمیں آواز بڑکت ء گوشت۔ ”تو چاگرد ء بَنجَل ء راکہ نمدی نبشتہ کتگ ات، آ من پہ دل و ننگ انت۔“

”ہو‘ نون تووت بہ چار۔ تئی دیم ء ژند ء پندیں یک پیرین ء نشتگ کہ تبلیغی کاراں چہ پروشے وار تگ۔“

”تبلیغی کاراں کس پروش نہ وارت، و ہدے من ء تو اے سر ء ایر کناں گڑا دگہ یک مشنری ء میکا ء پڑشتگ ایں لانچے ء نندیت ء دز کائی اے ملک ء یک تیا بے ء ایر کئیت۔“

”گڑا دمان ء اوں گرگ بیت۔“ اے دانک رجانکار ء دور دات۔ آئی ء اشتاپکائی گپ گڈ ات۔ ”ء ہر دیں کسے دزگیر کنگ بیت، گڑا حون پدا جاپانی ء ء رچ انت۔ من چے پیم ء تئی سر ء پر بہ کناں کہ شمنے مطلبی و ابانی دیناں جاپانی مرگے ار جان بو ننگ ء انت، شر تر ہمیش انت کہ شماراوتی وڑ ء یلہ بہ دیبت۔“

”بیست سال ء من تبلیغ ء کار کتگ۔“ گریو انسکی آواز ء فریراء پدا گوشت۔ ”من و ہے گوشت کناں کہ مئے مذہب ء اے سر ڈگار ء سر ء روتگ جت نہ کت۔“

”جیرہ اے نہ انت کہ آئی ء روتگ جت نہ کت۔“ روڈر یگیز ء کوکار کت۔

”جیرہ ایش انت کہ ایشی ء روتگ بُن ء چہ گو جگ ء کٹگ بوتگ انت۔“

پادری ۽ پرے کو کار ۽ سر ۽ اول فریر ۽ چم چست نہ کتاں، آچو مٹھو ۽ پیما پٹنگ
 ۽ ات۔ ” اے ملک یک مینے، آؤ کیں وهد ۽ تو ت اوں گندے ۽ ۽۔ تو گمان اوں کت نہ
 کن ۽ چونیں بیم ناکیں مینے، تو هر دیں اے مین ۽ نہال کل کنگ ۽ جهد ۽ کن ۽، آئی ۽
 روتگ سڑگ ۽ پنا بنت ۽ تاک گیمر انت ۽ زرد تر انت۔ ماعیسانی مذہب ۽ نہال کشگ ۽
 سک باز کوشت کتگ۔“

”بلے یک زمانگے ات، وهدے اے نہال ۽ چنچر ک اوں جتگ ات ۽ آئی ۽
 شاه اوں سُریتگنت۔“

”چے؟“ نوں اولی رند ۽ فریر ۽ سر چست کت ۽ پادری ۽ چمانی تنہا چم سک
 داتاں، آئی ۽ توک ۽ شتگیں گلانی آتراپ ۽ یک انچیں نازر کیں۔ بچندے تالان ات، ہما
 کو دکیں زہگانی گندگ ۽ چہ لنثانی سر ۽ کئیت، ایشاں دنیا ۽ ہیج وڑیں چیز ۽ بابت ۽ سر پدی
 نیست۔

”تو وهدے اد ۽ اتلگ ات ۽، گڑا هر جاگہ ۽ کلیسا جوڑ کنگ بنا بوتگ ات ۽ مے
 مذہب گور بام ۽ سر پتگیں پلانی پیم ۽ وتی و شبو ۽ آتار کنان ات۔ جاپان ۽ مہلوک رُمب
 رُمب ۽ اے نیمگ ۽ پیدا ک ات انت، گوشے ۽ یودی دریائے اردن ۽ آتراپ ۽ مچ
 بوتگ انت۔۔۔۔۔“

”فرض کن، اگاں جاپانیانی حد آہ انت کہ آئی ۽ تبلیغ ۽ عیسانی کن انت؟“
 فریر ۽ دل ۽ تہا منو منو کت، بڑگ کنگی۔ بچند انگت آئی ۽ لنثانی سر ۽ تالان ات۔

پادری ۽ جمین ۽ ہار ۽ ہیر وپاں بے کساس بیل ۽ آلاڑ جت۔ بے سد ۽ آئی ۽
 حلواہاناں مچ ۽ پرینتک۔ وت ۽ رابہ سنبھال۔ آئی ۽ وت ۽ راوت گوشت، ایشی ۽ بولاں ہیج
 وڑ ۽ نہ کیے، پر ووش وار تگیں مردم پہ وتی جند ۽ بڈگ ۽ دزوہگ ۽ انچیں گپ کن انت۔

”ہج وڑے۔۔ آوہدے جاپانی ہما حداء سرء ایمان آرگ ء ات انت، آمنے حدانہ بوتگ۔
 یک زمانگے داں ما اے گپ ء سرپد نہ بوتگیں ء ہمے سرپد بوتگیں کہ عیسائی بوتگ
 انت۔“ فریر ادمبر تگیں مردم ء وڑے نشتگ ات۔ چرک دیمی نیمگ ء ہج ات، چریشی ء
 آئی ء لیگاریں پاد کہ دار ء پیم ء حشک ات انت گندگ بوتگ ء ات انت۔

”ایشی ء من وتی گپے توتینگ ء واستانہ گوشگ ء اوں نئے کہ تئی کر ء وتی گپ ء
 منارینگ لوٹاں۔ من شر زاناں منی گپ ء کس نہ میت۔ ایوک ء توناں گوا، میکاؤ ء
 یورپ ء دراہیں مشنری اوں اے گپ ء باور نہ کن انت، بلئے بیست سال ء اے زمین ء
 سرء سواسانی سنگ ء پد من جاپانیاں شریں وڑے ء سرپد بوتگاں۔ من چم ء وت
 دیستگ کہ ماہانہال کشتگ انت، روج پہ روج گیرتگ انت۔“

”سینٹ فرانیسس زیویئر۔۔۔۔۔“ روڈریگیز ء وت ء راداشت کت نہ کت ء
 اشتاپی گوشت ء۔ ”سینٹ فرانسس زیویئر وہدے جاپان ء ات، گڑا آئی ء اے لیکہ
 ہجبر نہ بوتگ ات۔“

”آسینٹ اوں۔۔۔۔۔“ فریر ء سر سرینت۔ اے گپ ء نہ فہمیتگات، بلئے
 آئی ء جاپانیاں DEUS ء کہ لبزوانینگ آئی ء رابدل کت ء دائینیچی (dainichi)
 کت، ایشی ء مطلب انت۔ ”محکمیں روج“ ڈی اوس ء دائی نیچی گوشے یک وڑیں معلوم
 بنت، تو ہما نمدی نہ وینگ کہ ایشی ء توک ء زیویئر ء اوں ہے ردی ء نیمگ ء اشارہ
 کتگ؟“

”اگاں زیویئر ء کر ء جو انیں رجانکار بوت انت گڑا آئی ء ہجبر چوشیں ہو ردیں
 ردی نہ کتگ ات۔“

”بہ گندے، بلئے من کہ چوش گوشگاہاں آئی ء راتونہ فہم ات۔“ فریر اگپ ء

”تو بیچ نہ زانئے، گواہ میکاؤء چہ مبلغ نام، سرء ہما مردم کہ سیل، سوادء ادء کاینٹ، آ اول بیچ نہ زان انت۔ بندت، چہ جاپانیاں ڈی اوس، دائی نیچی، راسرء چیر کنگ ات۔ آئی، چہ وت، دگہ نوکیں چیزے ساچیتگ ات، رندء و ہدے گالوارے ردی دور بوتگ، انگت، چیر کائی سرء چیر کنگ، اے درج بر جاہ بوتگ۔ اے بز اہداریں زمانگ، تو گپ، کنگ، اے۔ اے و ہدء اول جاپان، مردماں عیسائیانی حداء رانہ مٹیتگ۔“

”آہاں مئے حداء راوتی حداء گوماگڈ، منج کنگ۔“ پادری یک یک لبزے، سرء زور دیگ، ات، گپ، ات۔ ”پدا اول گڑا آئے ڈی اوس نہ ات؟“

”بیچ وڑے۔۔ جاپانیاں دماغ، دگہ حدائے بوتگ۔“

”تو چے گوشگ، اے؟“ پادری، ہمینچو کو کارء، سرء گوشت کہ کش، گورء مرغ دان چنگ، ورگ، ات انت، درستاں بال کت، عشت۔

”من تچکیں جبر کنگا ہاں، تو، تئی وڑیں مردم تبلیغی کارانی بس سہرائی دڑوشم، چارانت، شتا مغز، نہ چارات، تو راست گوشے۔ منی بیست سال، مشنری کاراں کو یوٹو، کیوشو، چوگو کو، سندائی، کلیسا جوڑ کنگ بوت، اریماء ازوچی، مدرسہ جوڑ کنگ بوت انت، عیسائی مذہب، راقبول کنگ، ہاتر، جاپانیاں یک دومی، گیش بوتگ، گوشت اول کت، تو گوش، آساعت، اے ملک، دو لکھ عیسائی بوتگ انت، بلکیں منی حیاں، ایشانی کساس چار لکھ بوتگ۔۔۔۔۔“

”پریشی، گڑا مارا، پھر بندگ لوٹیت ناں؟“

”پھر؟ ہو، اگاں جاپانیاں ہے حد مٹیتگ، ہمیشی، درونت مادتگ، گڑالم پھر بندگی گپے، بلئے سر جمیں ملک، ما کہ چرچ جوڑ کنگ ات، ایشانی تھا جاپانیاں مئے حداء

ات، اگاں تو آئی ءِ راحدا گوشت کن ءِ۔۔۔“ فریراءِ سر جہل کت ءِ دپ ءِ دیم ءِ
 انچوش کت انت، گوشے دگہ چیزے گیر اتک ءِ۔“ ہیچ وڑءِ اناں۔ آعیسانیانی حدانہ
 انت، اے وَا انچوش انت، گوشے پاتو ءِ موکو ءِ دام ءِ بہ کپیت۔ یک روچے وَا ملائک
 زندگ بیت، دومی روچ ءِ آئی ءِ بانزل ءِ قالب پشت کپ انت، تو ایشی ءِ بلئے ملائک
 گوشت نہ کن ءِ۔ حداءِ اول سہرائی دڑوشم پشت کپتگ ات، اصلیں حداءِ آونہ انت،
 بس قابے ات۔“

”من پچکانیں گپ اٹھنگ نہ لوٹاں، من جاپان ءِ وَا انچو وهد ءِ نہ بوتگاں، انچو
 کہ شما بوتگ ءِ، بلئے من گورے چماں گوں بازیں مردماناں شہید بوئگ ءِ دیستگ۔“
 پادری ءِ دوئیں دستاں گوں وتی دیم چیر دات، نوں آئی ءِ آواز لنگوکانی شم ءِ چہ
 پیدا ک ات۔“ من وتی چماں آہاناں مرگ ءِ دیستگ، آہانی جبین ءِ ایمان ءِ ڈیواروک
 ات۔“

آئی ءِ زر ءِ ہما لمب گیر اتک کہ اود ءِ دو منگ مک ات، ایشانی سر ءِ دڑ تلگیں ءِ
 چولانی شہماتاں وراں دو مردم اوں گیر اتک انت۔ آیک چمیں ہما مردکار ءِ چہ پیم
 ءِ بیحال کت کنت کہ آروچ ءِ رحمانی کشگ بوت، ہما جنین ءِ عکس تنیکہ آئی ءِ دماغ ءِ
 پر لچنگ کہ آئی ءِ ایشی ءِ رابادڑنگ داتگ ات۔ آئی ءِ راتگرد ءِ پتاہگ بوت ءِ دریاء چگل
 دیگ بوت، اگاں اے مردم وتی ایمان ءِ ہاتر ءِ نہ مر تگ انت، گڑا پدا چد ءِ مستریں کفر
 دگہ چے بوت کنت۔ فریر ادروغ بندگ ءِ انت۔ اے دروغ بندے۔

”آعیسانیانی حداءِ نہ من انت۔“ فریر انوں دلجمی ءِ گوں گپ ءِ ات۔ یک
 یک لبزے کڈن کنگ ءِ ات ءِ گوشگ ءِ ات، ”جاپانیانی کر ءِ روچ ءِ مرچی داں حداءِ ہیچ
 وڑیں لیکہ نیست ءِ دیمتر ءِ اول نہ بیت۔“

اے دانک پادری ء جبین ء سرء کوہے بوت ء کپت۔ آدر کسانى ء چہ حداء ہستی ء بابت ء اشنگ ء انت، بلئے آئی ء ہچبر چوش اش نہ کتگ ات۔

”جاپانیاں حداء را انسان ء چہ جتایک نوکیں ذاتے ء بابت ء فہمگ ء جوہر ومان نیست۔ جاپانی چوشیں حداء لیکہ ء نہ دار انت کہ چہ انسان ء جتا بہ بیت۔“

”عیسائی مذہب ء چرچ انچیں گو اچن انت کہ دراہیں ملک ء دراہیں سیمسراں چہ برتر انت، اگاں چوش مہ بوتیں، گڑا پدا تبلیغ ء ضلورت نہ بوتگ ات۔“

”جاپانی یک ڈولد اریں ء سنگین بالادیں انسانی ء لیکہے دار انت ء آئی ء را حد الیک انت۔ آحداء انچیں نامی ء سرء توار پر کن انت، آئی ء داب انسانانی وڑ ء انت۔ سہرائیں چرچ ء حداءے ونہ انت۔“

”بیست سال ء توہے در برتگ؟“

”ہو، بس ہے در برتگ۔“ فریراء سر سرینت۔ ”پمیشکہ منی تبلیغ ء مول ء مراد بے سوبی بوت۔ من ہما نہال کہ کشنگ ات، آزوت مین ء تہا گیمرت، بازیں روچاں و من ایثی ء بابت ء مارات کت نہ کتگ ات۔“

فریراء گڈی لبز اں چہ پادری ء دل ء لاچارى ء یک کچلیں مارشتے پاد اتک۔ ایوار ء رژناہی کم تران ات۔ زمین ء سرء میزان میزان ء ساہگ وڈان ات، دور یک نیمگے ء ڈہل ء توار پیدا ک ات۔ ملّاور دکنگ ء ات انت۔

”تو۔۔۔“ پادری ء دیم گوں فریراء کت ء مُنو منو کنان بوت۔ ”تو آ فریرانہ ءے کہ آئی ء را من زانتگ۔“

”راست گوشے من آ فریرانیاں، من ہما مردماں آئی ء را سرکماش ء نیمگ ء چہ یوانو چوان ء نام رستگ۔“ فریراء چم جہل جتاں ء پسہ دات۔ ”منا ایوک ء نام نہ

رست، منا ہمار دکارے جن ۽ چک اول رست انت، کہ آئی ۽ رامرگ ۽ سزادگ بو تگ
ات۔“

سر گرگ ۽ وہد اتلگ، پدا تحت ۽ سواری، سرکاری کارندہ ۽ پانپاہ۔ شب ۽
شریں پاسے گو تنگ ات، ہمیشہ آئی ۽ ہچ وڑیں ترس ۽ بیم نیست ات، کہ کشک ۽
مہلوک آئی ۽ راٹلیگاں سک دینت ۽ چار انت، ہمیشہ آئی ۽ پردہ جہل نہ کتاں۔ سپاہیگاں
اول آئی ۽ را پردہ چست کنگ ۽ ازن داتگ ات۔ اگاں بہ لوٹ اتین ۽ آئی ۽ تنک
کت، بلئے نوں آئی ۽ چوشیں ہچ واہگ نیست ات، کشک سک تنک ۽ چپ ۽ چوٹ۔ پانپاہ
۽ گو تنگ ۽ ات کہ ماشہر ۽ سر بوتگیں، بلئے تنیکہ انچیں کڈک گندگ بو تگ ۽ نہ ات
انت، چو گو چگی گس ۽ پیم ۽ ات انت۔ اود ۽ چہ در آہگ ۽ پدا البتہ مندر ۽ لو گانی پیٹر گاہ
گندگ بوت انت۔ ناگاسا کی تنیکہ شہرے جوڑ نہ بوتگ ات۔ دز چکانی سر بر ماہ گندگ
بو تگ ۽ ات کہ تحت ۽ ہمراہی ۽ قبلی نیمگ ۽ روگ ۽ ات۔

”نوں و تئی تب شر انت؟“ اے سرکاری کارندہ تحت ۽ ہمراہی ۽ گون ات
گون، آئی ۽ پہ تہمبل جست کت۔ بندی جاہ ۽ سر بو تگ ۽ پدا پادری ۽ پانپاہانی ۽ سرکاری
کارندہانی منت گپت ۽ توک ۽ شت۔ آئی ۽ ڈن ۽ چہ کڑی کنگ ۽ آواز اش کت۔ آئی ۽
اد ۽ شریں مدتے بیت، آئی ۽ اینیں گین ۽ کش ات، کہ دوار و اتر بوتگ۔ آئی ۽ گمان
بوت، دز چکانی سر ۽ کٹگانی آواز گوشے زمانگے بیت نہ اشکاتگ انت ۽۔ اے یکیں روج
کہ آئی ۽ ڈن ۽ گوازینتگ ات، بندی جاہ ۽ گوازینتگیں دہ روچاں چہ گیش دراج ات، آ
ژند ۽ پند ات۔

پرائی ۽ اے، ہجھی جبرے نہ ات کہ آخری کا کر فریرا ۽ گون آئی ۽ ملاقات
بوت۔ اے پیریں مرد ۽ داب ۽ حیالاں ہر بدلی ۽ آئی ۽ دیستگ ات، ایثی ۽ اول آئی ۽

آماچیں فریراء گندگ ء گوں آئی ء نہ ترسنگ ات، نون پرانی ء اے چیزاناں ہچ وڑیں
معنائیست ات، بلئے آئی ء کہ ہرچی گوشت، ایٹی ء تہاچنچو راستی ہست؟
پادری ء چم ہور کیں دیوال ء سک ات انت ء آئی ء پُشت آسناں چہ توک ء
آؤ کیں ماہ ء رٹن ء سرشود ات۔ گڑا فریراء ء وتی ردی ء وتی نزوری چیردیگ ء ہاتر ء اے
گپاناں کت؟ ہو، گپ ہمیش انت، راستیا نچوش بوتگ۔ آئی ء یک دلے ہمے گپ ء کنگ
ء ات، بلئے ناگت ء یک ترسے آئی ء امبازاں زوریت۔ فریرا ہر چیز گوشتگ ء انت، اگاں
ہمے راست بوت انت، گڑا پدا؟۔۔۔ فریراء گوشتگ، جاپان انچیں مینے کہ آئی ء آسر ء
جند نیست۔ اے نہال ء اد ء روتگ جت نہ کت ء ایٹی ء تاک حشک توات انت۔ چے
عیسائی مذہب انچیں نہالے، کسے گمان ء اوں نہ ات کہ اے نہال گیمیریت ء آگیمرت۔
”ایٹی ء سبب بندش یازورا کی نہ انت، اے سرڈگار ء انچیں گپے است انت
کہ عیسائی مذہب ء رار دوم زورگ ء نہ ایشت ء۔“ فریراء مدان مدانکہ دانکاناں
گوشتگ ات، آ ایٹی ء گوشاں جلس ات انت۔ ”ہمے مذہب ء را کہ شادل ء سراداشتگ ء
نشتگ ء، ایٹی ء بستار موکو ء کد ام ء ما نکیشیتنگیں بالو ء۔ خون ء گوشت ء یلہ داتگ
بس قالب ء پُشت کپتگ۔“ فریرا وتی بزانز گپتگیں ٹیلگاں گوں گپ ء ات، الم ایٹی ء
گپانی راستی ء چہرگ جت، آپروش وار تگیں انسانے ء جند ء ٹگینگ نہ ات۔
ڈن ء پانپاہ ء ء گامگجانی بز مش ات، وہدے ہمے بز مش ء توار دور بوت، گڑا
لیلکانی آواز پُشت کپت۔

”اے ڈرونخے، ناں ناں۔ اے بوت نہ کنت۔ مشنری ء کاراں روڈر یگیز ء
آزمودگی فریراء کساس ء نہ بیت، بلئے فریراء گپ ء منگ ء مول ء مراد ایش انت کہ آ
اے دراہیں چیزاں پُشت بہ جنت، پرہانی واستا آ اے ملک ء اتلگ انت۔ آئی ء سردیوال

ہو اے وڑ بوت نہ کنت، بوت نہ کنت۔ ڈروغیں مذہبے ۽ واستا کئے وتی ساہ ۽
ندرکت کنت؟ آئی ۽ وتی چمانی دیم ۽ بزگیں دہکان مرگ ۽ دیستگ انت۔ اگاں محشر ۽
بختگ ۽ سر ۽ آہانی ایمان مہ بوت انت، گڑا آقہر آماچیں دریاء سنگ ۽ وڑ ۽ چوں بکشاں؟
آکٹر عیسائی بوتگ انت، بہ گندے آہانی عقیدہ تچکین ۽ راستینے بہ بیت، بلے آہانی تہا
ایمان ۽ اے کُجال آفسراں یابدھ مت ۽ ودی نہ کتگ، بلکیں عیسائی چرچ ۽ پیدا ک
کتگ انت۔

پادری ۽ فریرا ۽ غمز دیں دیدوک گیر اتک انت۔ اے جبر ۽ حالاں فریرا ۽ شہید
بوتگیں غریبیں دہکانانی بابت ۽ یک لبزے اوں نہ گوشتگ ات۔ آئی ۽ پہ زانت اشانی
نام نہ گپت۔ آئی ۽ اشانی بابت ۽ جیرگ اوں نہ لوٹ ات، کہ چرائی ۽ گیش زور مندات
انت۔ ہما مردماں دلیری ۽ گوں لٹ ۽ کٹ ۽ چات ۽ دزنجگ ۽ سزا سنگتگ ات۔ فریرا
وتی وڑیں لگور ۽ نزوریں مردمانی کساس ۽ وڈینگ لوٹیت، داں آئی ۽ لگوری ۽ ایوکی ۽ ہمراہ
داری کنوک این دگہ، لہنتیں مردم اوں بہ بیت۔

تہاروکی ۽ آئی ۽ وت ۽ راوت جست کت۔ باریں اے وہد ۽ فریرا ۽ اب بیت؟
ناں چریشی ۽ پد آواب نہ کپیت۔ آپیرین اوں شہر ۽ یک ماڑی ۽ ۽ ہمے پیم ۽ شتگ ۽
دیوال ۽ چارگ ۽ انت۔ آ اوں وتی ایوکی ۽ گوں اوژناہ کنگ ۽ انت۔ آئی ۽ ایوکی منی ایوکی
۽ چہ گیش ٹنٹگ ۽ گیش بیمناک بیت۔ آوتی نزوریاں دگرانی نزوری ۽ بار ۽ چیر ۽ گار
کنگ ۽ ہاتر ۽ وتی گومااید گراں برگ ۽ کوششت ۽ انت۔

حد اوند، گڑا تو اشاناں نہ رکین ۽؟ تو دیم گوں یہودہ ۽ کتگ ات ۽ گوشتگ
ات۔ ”تو ہما کار ۽ واستا اتگ ۽ آئی ۽ زوت بہ کن۔“ گڑاچے تو ہما مردکار ۽ اوں وتی
سستگیں میشاں ہوار کن ۽؟

پادری ءوتی ایوکی فریراء ایوکی ءگوں دیم پہ دیم کت ءاولی رندا تئسے ایمنی ءے
 مارات، پداشر کندرات ءے آ بے تگریں زمین ء سر ء وپت ء و اب ء و داراش کت۔

سرشون:

ا۔ بر صغیر ء گوریچانی دمگاں اوں گرماگ ء ہے داب ء دود ء ر بیدگ دارگ بیت، ایشی ء اوں گونڈو
 وتی دستاں تہر تہریں قندیل روک کن انت ء دمک پہ دمک بنت ء صوت جن انت۔ اے صوت اوں
 حاصیں تہرے۔ اے قندیل خاک ء داموئیں کُمبکانی سر ء رنگی نیں کاگد لیچینگ ء جوڑ کنگ
 بنت۔ اے قندیل ء را جھنجہری گوشنت۔ جھنجہری داموئیں دریگ یاداموئیں دیوال ء اوں گوش
 انت۔ انگریزی رجانکار ء اے قندیلاناں لالین نبشتہ کنگ۔ من ایشی ء را جھنجہری کنگ، چی ء کہ
 ماراگوں گیش نزکی کنت۔ (اردو ء رجانکار)

ہشتمی در

ایندگہ روجء رجانکار پدا آئیء کرء اتک۔ ”مئے گپانی سرء جیڑات؟“ اے ساعت ء آمشک ء پٹی ء گوازی ء کنگ ء نہ ات، آئی ء آواز تزندات۔ ”سوانوء ترا دراہیں چیز گوشنگ انت، وتی جاہلی ء یلہ کن، ماچوش نہ گوشیں کہ گوں دل ء دروشم ء پادانی چیرء لپاش، بس یکرندے تراپیلہ کنگی انت۔ ایٹی ء ایوک ء یک ربیدگے سرپد بہ بوء بہ کن ءے، پدا دراہیں کار شربنت۔“

پادری ء تزنگ نہ کنت، آئی ء چم دیوال ء یکیں جاگہ ء سک ات انت۔ رجانکار ء گپاں چہ آئی ء ہیچ وڑیں تکلیف نہ بوت۔ آئی ء اے گپ یک گوشے ء اشکتاں ء دومی گوش ء درکتاں۔

”مئے گپ ء بزور، جی ء درستاں پریشان کنگ ءے۔ من صاف دلی ء گوں گوشگاہاں، پہ من ء اول اے جو انیں گپے نہ انت۔“

”شامناچات ء تہا پرچی ء نہ درنج ات؟“

”سرکماش ء گوشنگ انت کہ ترا سرپد کنگ بہ بیت ء آئی ء گپ ء سرء تراراضی بہ کنیں۔“

”اول۔۔۔ گدا ہیچ ڈول نیست۔“

ڈن ء کڑی کنگ ء توار تزندى ء گوشاں کیت، بادری ہیے سرپد بوت کہ نوں

آداں پے حدء زور اکی ء سگ ات کنت؟ چینیچو لٹ ء کٹ سگیت؟ آہج
گوشت نہ کنت، بلئے آئی ء ژندء ژولیں بدن ء اے ساعت ء آترس ء بیم نیست ات کہ
کوبانی تہا سر بتگی ء وہد ء آئی ء ماریتگ ات، بہ گندے نوں آئی ء بدن واب انت، درد حدء
چہ گوشتگ، ہمک روچ ء ذیلی ء پے شر ترانت، مردم بہ مریت۔ حداء ایمان ء درگت ء
گوزو کیں زند اوں پریشان کنت۔ آچیر وکائی دعا کنت کہ آئی ء دماغ ء بدن ء ژندی
زوت ء چہ زوت مرگ ء گور امباز بہ کنت۔ آئی ء چمانی دیم ء دریاء چولانی تہا بگیتگیں
گارپے سرگ گواش ء ات۔ آئی ء وتی سنگت ء سرء چینیچو پہر بونگ ء ات۔ آئی ء پہر
پرے ہاتر ء بست کہ گارپے ء ساہ زندمان ء چرے عذاب ء چہ آجوبوت۔

آئی ء جندء حیال ء درج ء ایندگہ روچ ء پرائی ء ارز بند نیاتک۔ ظہر ء وہد ء
دروازگ پچ بوت۔ یک دراج ء شتنگیں مردمے چدء ساری آئی ء ہچبر نہ دبستگ ات،
دروازگ ء دپ ء اوشتاگ ات۔ آئی ء پشک گور ء نیست ات ء آئی ء راجارگ ء ات۔ آ
مردکار دیم ء کنزرات ء آئی ء پادری ء ہر دوئیں دست پُشت ء بست انت۔ دست ء انچو
ٹھاتاں کہ ساد آئی ء رگاں ایر کپت۔ پادری ء دل داشت کت نہ کت ء دننانانی شم ء چہ
نارگ ء توارے دراتک۔ آمر دکار ء دست بستاں ء پادری ء رابد ء ردکنان کت۔ آپے
گوشتگ ء ات؟ پادری سر پد نہ بوت۔ ”آخر ہما وہد اتک“ آئی ء حیال کت، بلئے عجیبیں
گپ اش ات کہ گورے حیال ء گوں آئی ء یک انچیں وشى ء شادانی ء مارات، ایثی ء
تجر بہ آئی ء ہچبر چدء پیش نہ بوتگ ات۔

آئی ء راکشان کنگ ء ڈن ء برگ بوت۔ ڈن ء روچ ء سرء سے سرکاری
کارندہ، چار پانپاہ ء رجانکار اوشتوک ات انت۔ ایک لینے ء اوشتاگ ء آئی ء راجارگ ء
ات انت۔ پادری ء دراہیں مردماناں چارات حاصل کر آئی ء رجانکار ء راجارت۔ آئی ء

انسان ء آئی ء راجپوت نہ کنت۔ پادری ء خیال کت ء دل ء تہا کنت ات ء۔ منا
چد ء ساری اے راستی ء سمانہ بوتگ ات۔

زندیں مردکار ء پادری پانچل ء زرت ء چست کت، اپس ء بیر پشستیں سرء
نادینت۔ آپس اوں انچیں لاغرینے ات، گوشے مُردوئیں استیلے اتگندگ ء پیدا ک
ات۔ اپس راہ کپت، گڑا پُشت ء سرکاری کارندہ ء سپاہیگ اوں جنزگ ء بنا بوت انت۔
رجانکار اوں گوراہاں گون ات گوں۔

کٹک ء سرء آئی ء چارگ ء واستا مچ ء میڑی ات، اے مردم چہ پیسرء اودء
اوشتاگ ات انت۔ پادری ء آہانی نیگ ء بچندے ء گوں چارات۔ پیریں مردمانی دپ
حیرانی ء چہ پچ ات انت۔ گوندو دنتاناں گوں بادرنگ اترنگ ء ات انت ء آئی ء را
چارگ ء ات انت۔ زالبولان ساری ء و آئی ء راجارات ء کندات، پدا احمقانی وڑء چم اش
سک دات انت ء و ہدے گور آئی ء جم ء دو جم بنت، گڑا ترس ء چہ پُشت ء کنز انت۔
رژناہی ہر دیم ء سرء جتائیں تہر ء ساہگ چگل دینگ ء ات، پدا اناگت ء آئی ء پُشت ء چہ
چیزے چست بیت ء کئیت ء گوش ء بُن ء چہ گوزیت۔ اے لڈے ات کہ کسی ء آئی ء
راجتگ ات۔

آئی ء فیصلہ کتگ ات کہ وتی لٹانی سرء چہ بچندے ہچر ہلاس بوتگ ء نیلیت۔
ہو، آناگاساکی ء دگ ء دماں حرء سوار ات ء روگ ء ات، دگہ یک واچہ اوں ہے پیم
ء حرء سوار یرو شلم ء پترنگ ات ء ہما واجہ ات کہ آئی ء دربرائینت کہ انسان ء واستا
درستاں پاک ء شتر تر ہے گپ انت کہ آہر وڑیں بے عزتی ء ہر وڑیں تکلیف ء جی ء جان
بہ کنت، آوتی دیم ء اے سان ء گڈی روچ ء داں برجاہ داریت۔ کافرانی نیام ء اے یک
ایمانداریں عیسائی ء دزو شم انت۔

یک مز نہیں ڈرچکے ۽ ساہگ ۽ چیر ۽ لہتیں بدھ بھکشو نشنگ ات انت، ایشی ۽ گندگ ۽ گوں آہاں وڑ وڑ ۽ چہ وتی بد گرگ ۽ درانگازی کت۔ آپاد اتک انت ۽ آئی ۽ آزاب ۽ مچ بوت انت۔ آہاں ایشی ۽ رالٹ انچوش چست کت ۽ پیش دارگ ۽ بناکت، گوٹشے آئی ۽ ترسینگ ۽ بہ بنت، چریشاں یکے اوں دروشم چوشین نہ ات کہ آئی ۽ سر ۽ زہر گرگ ۽ بد آہگ ۽ نشان تالان مہ بیت، البتہ آہانی دیدوک پگر آماج ات انت، چرے مردماں آئی ۽ ہما ہما مردکار پدا دیست، چو کچک ۽ وڑ ۽ ہٹانی شم ۽ لٹکے ایر پروشنگت۔ آیشی ۽ چہ پہلی لوٹگ ۽ ات۔ بے سمائی ۽ پادری ۽ سر جمیں بدن تاب ۽ ریس بوت۔ آپکچی جیرو ات۔

گردواں پتا تگیں کچی جیرو دیم ۽ اوشات ۽ آئی ۽ ودار ۽ ات، آئی ۽ جم پادری ۽ چماں سک بوت انت، گڑا آپشت ۽ کنزات ۽ آئی ۽ وت ۽ راچی ۽ تہا چیر دیگ ۽ جہد کت، بلئے اپس ۽ سر ۽ نندگ ۽ سبب ۽ چہ پادری شری ۽ زانگ ۽ ات کہ اے مردم چہ کجا آئی ۽ پُشت ۽ سزاب کنان ۽ پیدا ک انت۔ اے دراہیں کافرانی تہا ہے یکیں مردم ات کہ آئی ۽ پجا آرگ ۽ ات۔

”شریں، شریں۔ من نارضانہ اوں۔ مئے حد انارضانہ انت۔“

پادری ۽ کچی جیرو ۽ نیمگ ۽ چارات ۽ انچوش سر سرینت، گوٹشے وتی گناہاں چہ پشلی ۽ پد گناہ گار ۽ راتسلی دیگ ۽ ہاتر ۽ منگ ۽ رند پادری سر ۽ سرین انت۔

دپتراں نبشتہ انت کہ اے روچ ۽ اے مچی ہاکتاء چہ کتسو یاماء داں پادری ۽ ہمراہی ۽ شنگ گوں، پدا گو تو ۽ نیمگ ۽ پرترا تگ۔ رہند ہمیش ات کہ وہدے مشنری دزگیر کنگ بوت انت، گڑا آہاناں سزا دیگ ۽ یک روچے ساری ناگاساکی ۽ دگانی سر ۽ ہے پیم ۽ ترینگ بوتگ ات، داں مہلوک اوں آئی ۽ ندرگ ۽ بہ چاریت۔ آہاناں گیشتر

بازار ۽ تنگیں دمکاں ڇه برگ بیت، اودا گیش ۽ ڇه گیش مهلوک آهانی چارگ ۽ مچ بنت، ایندگه روج ۽ آئی ۽ راهاجاگه ۽ برگ بیت که اود ۽ سزادیک بیت۔

اوموتا سومی داتاء دور ۽ ناگاساکی ۽ بدن اولی رند ۽ ڇه کنگ بوتگ ات۔ گو تو ماحی همدگ ات که اود ۽ جزیرگ گو تو ۽ ڇه اتلگیں مردم آبادات انت۔

اد ۽ ڇه ناگاساکی ۽ مزن هور نیم روج ۽ ڇه ڇه صاف دزپشگ ۽ گندگ ۽ کنیت۔ پادری ۽ همراهی ۽ گو نیں مردم یکے دومی ۽ پشت ۽ تیلانک دیان ۽ گئی جنان دیم ۽ آهگ ۽ کوشت کنگ ۽ ات انت، داں بیر پشنتیں افس ۽ سر ۽ بستگیں اے عجیبیں دری مردم ۽ شری ۽ به گند انت۔ ایشانی واستا اے مردکار دلوت ۽ جنگلی ات۔ پادری دم برگ ۽ ڇه وتی سزین ۽ ڇه کنگ ۽ جهده کنت، گرا مهلوکات دو بر گنوکانی داب ۽ کوکار کنت۔ آگل ۽ ڇه چاپ جن انت۔

پیسراو آئی ۽ شریں ساعت ۽ وتی لنثانی سر ۽ زورے بچند تالان کنگ ۽ کوشت ۽ کت، گدی ۽ دمه برت۔ آئی ۽ دیم ۽ دراهیں اعضمان گیر تنت، نوں پرانی ۽ بچندگ سک گزان ات، نوں بس پرانی ۽ هے پشت کپتگ ات که چماں بند به کنت ۽ هے مردماں مه چاریت۔ اے دزوشانی سر ۽ چماں شانک مه دنت که آگندگ ۽ بوتگ انت، انچوش که مردمانی مچی پیلاطس ۽ ماڑی ۽ ڇه ڇه مچ بوتگ ات ۽ آئی ۽ راجیہال دینگ ۽ ات انت ۽ زهر ۽ ڇه کوکار کنگ ۽ ات انت، گرا آمر دکار مهر وانی ۽ گوں بچندگ ۽ ات؟ آئی ۽ حیال کت۔ آمر دکار ۽ اوں چوش کت نه کتگ۔ آئی ۽ گیر اتک، آئی ۽ دعا وانگ ۽ جهده کت، بلئے دعاهانی لبز سنگکانی پیم ۽ آئی ۽ لنثاں ڇه کپت انت۔ آلوز اوں مشکل ۽ گوما گوشگ بوتگ ۽ ات انت۔ آئی ۽ دلگوش ساد ۽ هماگ ۽ نیمگ ۽ شت که آئی ۽ دست ۽ رگاں کجگ ۽ ات۔ رک ۽ سک در دات انت، بے کساس درد بوتگ ۽

ات۔ آئی ء افسوس بوت، سک غم بوت کہ آگورے مچی ء اے وڑ ء مہرکت نہ کنت، چوش کہ یسوع مسیح ء اے جاوړ ء اوں لکتگ ات۔

”چے حال انت فادر؟ تئی کمک ء کسے اوں نیاتک؟“ اے رجانکار ات کہ اہس ء کر ء اتک ء ناگت ء کوکارے کت۔ ”تئی راستیں ء چپیں دستاں بہ دے ہگل ء زہر گرگ ء آوازاں ابید دگہ پھی نیست انت، تئی حیاں ات کہ تو اے مردمانی و استا اے ملک ء اتلگ ء، کمیں بہ چار، شری ء بہ چار، چریشاں یکے اوں چوشینے نیست کہ آئی ء تئی ضلورت بہ بیت۔ تو و پچکانیں انسان ء، بالکل پچکانیں۔

”من سرپداں۔۔۔۔“ نوں پادری ء اوں بزانز گپتگیں ٹیلگاں گوں رجانکار ء نیمگ ء چارات ء اولی بر ء سرجمیں زور کجال ء گوں کوکارے کت۔ ”من زاناں، بلئے اے مچی ء، لہتیں انچیں مردم الم ء بنت کہ دل ء توک ء پے من ء دعا کنگ ء بنت۔“

”بیا من ترادگہ یک گپے حال دیاں، باز پیس ء ناگاساکی ء یازدہ چرچ ء دو لکھ عیسائی بوتگ انت۔ نوں آ کجام دیم ء انت؟ کجا ٹینگ انت آدمردم؟ سجا ہلاس بوت انت۔ اے مچی ء تہا انچیں مردم است کہ ساری ء عیسائی بوتگ انت، بلئے نوں آ سجا ترا چواگردانت۔ آوتی دوزواہاں بیسہ دینگ لوٹ انت کہ آ عیسائی نہ انت۔“

”کلاگ بہ گرے، ہمینچو شخے دل کشیت، بہ کن ءے منی کم شرپی ء، بلئے اے گپ ء بہ زان ات شہا، ہمینچو کلاگ گرے منی ہائی ء منی کجال دو، ہمینچو ودیت۔“

”شپ ء بہ چار۔۔۔“ رجانکار ء ٹہک دات ء تزند ء اہس ء لاپ ء سر ء دست ءے جت۔ ”انشی، سرپد بوت ءے؟ انشی نج ءے، انوے ء گوشنگ۔“ آئی ء تچک ء تچک گوشنگ ء انوے ہر دیں گوشیت کہ فلاں فادر بجیت، گڑاہے وڑ بوتگ، ایشی ء گپ ہجر ردنہ بوتگ۔ سوانو ء بابت ء آئی ء ہما پیم گوشنگ ات ہما وڑ بوت۔۔۔ اے رندی

رجانکار ء وشی ء دلجمی ء مارشت ء گوں وتی ہر دو دست مال ات انت ء اپس ء
پُشت ء راہ کپت گوں۔

”سوانو ء بابت ء۔۔۔“ پادری ء گوشاں ہے لبزان ء پُترت انت۔ اپس ء
بز، ہنگیس پُشت ء سر ء آئی ء تورشت بوت ء آئی ء وتی دماغ چہ اے لبزانان در کنگ ء جہد
کت۔

مزن ہو ر ء نیمگ ء سیاہیں جمر اں مانپوشنگ ات۔ ایوار ء روچ ء جمرانی کش ء
کور ترپگ ء ات انت۔ آئی ء سر پر نہ بوت کہ اے ساعت ء اے جمر آئی ء آزمان ء سر ء
جوڑ بوتگیں دیہہ ء کلات پرچی ء گمان بوتگ ء انت۔

آئی ء اے داہیں لونجانیں ء گزند وکیں جمر چد ء پیش اوں باز رند ء دیستگاں،
بلئے آہاں، ہچبر آئی ء جبیں ء چوشیں باوست کدی ودی نہ کتگ، نوں ہما صوت ء
براہداری آئی ء دیم ء پدّر بوت کہ جاپانی عیسائیاں پرستگ ات۔ ”گام چست بوتگ ء
انت، گام چست بوتگ ء انت۔ سوئے معبد عرش اعلیٰ۔۔۔ سوئے عرش اعلیٰ۔۔۔ دور
عرش معلیٰ ء نیمگ ء۔۔۔ آئی ء رادلبڈی ء تاہیر دیوکیں ہے خیال ات کہ اے کشک ء
دگہ اوں مردم شتگ انت، اید گراں اوں ترس ء ہم ءے تام چشتگ۔

ہو، آایوک ء نہ انت۔ اے وشی ء گپے، ہے دریا ء ہما جاپانی اوں ہست انت،
آہاں عرش معلیٰ ء معبد ء داں روگ ء ساری بے کساس اذیت ء مصیبت ء گوما یک
سر جمیں روچے بستگیں منگ ء گوں گوازینت۔ یکپارگی آئی ء جبیں وشی ء چکار بوت۔ آ
ہما جاپانیانی سزپ ء ہوار بوتگ ء انت، آگار پے ء گوما ہم کوپگ بوتگ ء انت۔ آصلیب
ء در تلگیں مردمانی گوما ہوار بوتگ ء انت۔ ہما ہستی ء گوما آئی ء خیال یک زندگیں ء
ثابتیں گواچنی ء پیم ء سر جمیں زند ء آئی ء گوما بوتگ۔ تکلیفاں ہمگر نجیں مسیح۔ صبر ء شکر

گرو کیس مسیح آئی ء دل ء جہلانک ء چہ دعادراتک کہ حداوند منی دزو شم ء اوں آئی ء
دزو شم ء نزیک ء بہ کن۔

نوں سپاہیگاں گُردم جنان کت ء مچی پُشت ء کنزگ ء بناکت۔ آ آہاناں تیلانک
دیان ء راہ پچ کنگ ء ات انت۔ مردم چہ ترس ء پُشت ء کنزگ ء ات انت۔ شنگ ء
شنانگ بونگ ء ات انت۔ آ آہاناں راہ دیگ ء ات انت۔

آہر روج انگت جہل تراکت۔ دیبی نیمگ ء چپیں دست ء مندر ء سہریں
کلس ء سر ء روج است ات۔ شہر ء چہ دوریک کوہ ء انجو گندگ بونگ ء ات، گوشنہ
گوات ء بال بہ بیت، نوں پدا مچی ء پادری ء راسنگ ء لڈ پڑ پچگ بناکتگ ات۔ لڈانی یک
چانبولے پادری ء گلاں گوں یک بوت۔

اپس ء ہماہی ء رو کیس رجانکار ء یکیں گپ دپ ء داشتگ ات کہ ”بہ من“
منی گوشگ ء چہ بہ من۔ بہ بج۔ من ہج ردیں گپ کنگ ء نیاں، اگاں مروچی تووتی دین
ء بدل بہ کن ء، گڑاے اپس پدا ہجبر ترا بندی جاہ ء زوریت ء نہ روت۔
”تو منا کجا برگ ء ء؟“

”سرکماش ء دپتر ء۔۔۔ من نہ لوٹاں ترا تکلیف بہ بیت۔ من ہج ردیں گپ
کنگ ء نیاں۔ بس ہمینچو مہربانی بہ کن کہ اے لبزاں بہ گوش۔“ من دین ء انکار
کتگ۔

پادری ہاموشی ء نشت ء لٹ ء گر چتاں۔ آئی ء دیم ء دراہیں حون آئی ء
زنوک ء سر بوتگ ات انت۔ رجانکار ء زہر ء زہر آئی ء نیمگ ء چارات، آئی ء یک دستے
اپس ء پُشت ء سر ء ایرات، آئی ء چمانی تہا غم ء افسوس ات ء آگوماہانی ہماہی ء روگ ء
ات گوں۔

پادریء سر جہل کتء کوٹیء شپیس تہاریء پترت۔ ناگتء یک تزن دیں بوہے
 ء آئیء پاداناں اشکیل کت۔ اے مسانی تزن دیں بوہ ات۔ دراہیں فرش مسء چہ میچل
 ات۔ کلہےء و آجلو بوت۔ زورے آئیء وتی شانوک داشت انت، ساعتےء رند چم اے
 تہاریء ہیلدار بوت انت، گڑ آئیء دیوالء فرشء فرق زانت۔ لنکانی سرء دیوالے
 دزموش کت، آدمیمء کنزرات، گڑ ادگہ یک دیوالےء گوں ڈیک وارت۔ آئیء وتی
 دستء راتچک کت، گڑ امارات ءے کہ ہر دوستانی شہارگء آوتی لنکانی بوگاں چہ
 ہر دوئیں دیوالاں کار داشت کنت، نوں آئیء مارات کہ اے کمرہ چینیچو مزن انت۔ آئی
 ء گوش داشتاںء اشکنگء جہد ءے کت، بلئے ہچ وڑیں آوازء بز مشنیست ات۔ آئیء
 وستا اے فہمگ سک گزان ات کہ آسر کماشء دپترء ماڑیء کجام نیمگء انت، البتہ
 مرگ داہیں ہاموشیء آئیء را حال داتگ ات کہ کشء گورء دگہ ہچ وڑیں ساہدار
 نیست۔ دیوال دارنیگ ات انت۔ برزء دست ءے برت، گڑ معلوم بوت کہ دیوالء
 برزی نیمگء چیزے کنڈ کنڈ انت، یکبرے آئیء حیال کت کہ اے اتفاق بوت کنت،
 دارء اے نقش جوڑ بوتگ، بلئے پدا آئیء مارات کہ اناں اے اتفاق بوت نہ کنت۔ آئیء
 دزموشی بناکت، گڑ اکیاس بوت کہ انگریزیء ”ایل“ جوڑ کتگ، چریشیء پد دومی حرف
 انگریزیء ”اے“ ات۔ کورانی پیمء آئیء لنکک دیما دزموش کنان ات انتء آئیء
 مارات کہ اے و (لاطینی زبانء) LAUDATE EUMA انت، چریشیء پد دگہ ہچ نہ
 کلونڈتگ ات۔

امیت انت یک مشنری ءےء، کہ اے کوٹیء بندیک بوتگ، اے کلونڈتگ،
 داں چرائیء پد آوکیں اوں ہے پیماداء ثنء ساڑاء بہ کن انت، آئیء شگرء بہ گر
 انت، ایٹیء مطلب ہمیش انت کہ آ مشنری داں اے تہاریں کوٹیء بندیک بوتگ۔

جوز گانی نہر داں پادری ء چم نمب بوت انت، پدا آئی ء حیال کت کہ پاکیں حدائے حد
داں گڈی ساعت ء آئی ء دیمپان اول بیت۔

آئی ء نہ زانت کہ شپ ء کجام پاس انت۔ دگ ء دمکاں گوزان دزا جیں پند
بُران آسر کماش ء دپتر ء سر بوتگ ات۔ سر جمیں کشک ء رجائکار ء سرکاری کارندہاں
آئی ء راتین ء دل ء داتگ، آبس یکیں تھر ء جستاں دم پہ ساعت کنگ ء ات انت، چہ
کجا اتلگ ء؟ کجام چاگرد ء گوں سیالی دار ء ء میکاؤ ء جنچو مشنری انت؟ نوں آچرے
مذہب ء چہ گستا بوتگ ء بابت ء گوشگ ء نہ ات انت۔ رجائکار ء وتی طرز بدل کتگ
ات۔ نوں آوتی صافیں دیم ء گوں ایوک ء ہمالبزانی رجائکار کنگ ء ات کہ ہما مردم اش
گوشگ ء ات انت، ایثانی اے چک چک ہلاس بوت، گڑاے تھاریں کوٹی اتک ء آئی ء
رائیٹی ء تہاچگل دیگ بوت۔

شکر انت تئی۔۔۔ دیوال ء کمک ء نندان ء پادری ء پدا ہما مردمے بابت ء
جیرگ بناکت کہ آئی ء دل ء دماغ ء جاگہے کتگ ات، انچوش یک ورنہے گسر بوتگیں
مہروان ء بابت ء جیٹیت۔ اے وڑ پادری ء عادت ات، کہ ہر دیں ایوک ء بوت، وتی
دوستریں دوست ء بابت ء جیڑات ء، ہر دیں آ ایوک بوت یسوع مسیح ء دزو شم آئی ء
چمانی دیما اتک، بلئے چہ ہماروچ ء کہ دزگیر بوتگ ء حاصل ہما کوٹیاں بندیک انت، کہ اود ء
چہ دزچکانی تاکانی سُرگ ء اشکنت، ہما ساعت ء یسوع ء دزو شم آئی ء دیم ء کئیت
انت۔ آئی ء دل ء دگہ تھریں جوزگ پابار بند انت۔ اے تھاری ء آ دزو شم آئی ء گیشتر
نزیک بیت۔ بندات ء و ہما غمز دیں ٹیلگ میتین ء پیم ء آئی ء جبین ء ایر کپتگ انت، بلئے
نوں انچوش گمان بیت، گوشے آ چیزے گوشگ ء انت۔ آ گوشگ ء انت ”توتکلیف
بے، گڑامن اوں تکلیف ء ہاں، تئی گڈی ساہ ء من تئی گوماوں۔“

گورے دڑوشمء حیالء گوں پادریء گارپے اوں گیر اتک۔ آئیء مدام واپ
 ء ہماسر دیست کہ دریاء عیسائیاں بروکیں لانچء پشتء کپتنگ ات، پداہمے گندیت کہ
 ہماسر چولانی تہا گار بونگ ء انت، چریشیء آہیدء میچل بیت۔ آپشلیء چہ سرء چست
 کت نہ کنت، من پرچیء چوش نہ کت؟ من اے عیسائی پرچیء پہ وتیکی یلہ دات
 انت؟ اے حیال، ہمیںچو دردناک بیت کہ آگارپےء راوتی دلء دماغء چہ درکنگء
 جہدء کنت۔

دورء چہ آوازے کنیت آئیء انچوش گمان بوت، گوشے کچک انشگ ء انت
 یا وت ماں وت ء مڑیتگ انت۔ آئیء گوش داشت انت، بلئے یکپارگی آ آواز
 کپت۔ چیزو کے دمانء پدا آواز پدا بنا بوت ء شریں ساعےء داشت ء، پدا آکنڈگ ء
 لگ ات۔ مردے گرگ ء انت۔ پانپاہ ساکیء نشہء تریت، واپ جنگ ء انت؟
 کھلیء آگرگ ہے پیم ء وہد وہدء سرء بر جاہ ات انت، برے تڑند بوت انت ء
 برے سست گوشے بے سریں نل ء توارء بہ بیت، چونیں کندگی جبرے۔ یک مردے
 تہاریں کوٹیء بندیک وتی مرگ ء ودارء آگ ء انت ء دومی مردم دنیا ء جہان ء غم ء چہ آجو
 وشیں واپ جنگ ء انت۔ انسان ء زندگی اوں چون ایں عجیبیں شے ات، چونیں مزینیں
 کلاگے۔ آئیء دل ء تہا شتر کنڈات۔

رجانکار ء آئیء را گوشنگ ات کہ انشی تو وتی مذہب ء چہ منکر بے، نج ءے چہ
 وتی سبتک ء (گوشے آمنی جوز گاں شریء زانت۔۔۔) انچوش آئیء اے حیال اتک،
 آئیء وتی سرچہ دیوال ء دور کت ء کنڈات ء۔ آئیء چمانی دیم ء ہما پانپاہ ء اینیں
 دڑوشم گواش ء بوت کہ ڈن ء وپتگ ء گرگ ء انت، گوشے آئیء ہج چیز ء پگر پر نہ انت
 کہ من مچک ء جہدء اوں کت کنال۔۔۔ شریں گپے۔ منی مچک ء ہج وڑیں ارادہ اول نہ

انت، پداو ندارگ چارگ، واستا آئی، تاک کلبے تیلانک داتاں۔ ڈنی نیمگ، زمز میل
جنگ ات۔ دروازگ پچ نہ بوت۔

آئی، زانت کہ آئی، مرگ، وهد نزیک انت، بلینے عجیبیں گپے ات، کہ آئی،
دل اے راستی، منگ، تیار نہ ات۔ آئی، جوزگ دلیلانی ہمراہاری کنگ، نہ ات
انت۔

ہو، مرگ، وهد نزیک بوہان انت، گر گانی کپگ، گوں ترسناکیں ہاموشی،
پادری وتی کپنج، کت۔ اے شپ، چپاں موری، بے گویاکیں تہاری ایوک، نہ ات،
بلکیں مرگ، ترس اوں آئی، دل، دماغ ایر کپگ، ات انت، گوشے میزان میزان،
آئی، ترس، بیم گور جنگ، ات، پدا ایکپارگی گوشے آئی، چیزے بوت۔ آئی، دوئیں
دستاناں لتارت، کوکار، دپ، پچ لگوشت، گورے کوکار، گوں دریا، چولانی پیم، ترس
اوں ہلاس بوت، بلینے ساعتے، رند ترس، ہمانہر ددوار ودی بوت، آئی، پدا وتی امبازاں
زرت، آئی، دعاء لوٹگ پناکت۔ وهد وهد، سر، آئی، دماغ، اے لبزناں پٹروارت۔
”آئی، ہیدا نچوش انت، گوشے خون، ترمپ انت۔۔۔“

نوں کہ آئی، ہمانزور، لاغریں دزو شم دیست، گڑا آئی، گورے خیال، چہ ہچ
وڑیں تسلہ نہ بوت کہ آئی، اول مرگ، وهد، ہے پیمیں ترس، ہے ڈولیں نیمے، دیمپانی
کتگ۔ پیشانی، ہیداں گران آپاد اتک، اوشتات، مرگ، چہ خیال دور کنگ، ہاتر، ہے
تتکیں کوٹی، تر، گرد، بوت۔ ”منانندگ نہ لوٹیت۔ تر، گردگ لوٹیت۔“

گڈی، دور، چہ یک آوازے آئی، اشکت، اگاں اے جلا، آواز انت، گڑا
چرے سیاہ نخبیں تہارو کی، چہ شر تر انت کہ چوز ہم، منی بدن، ایر کپان انت۔ آئی،
خیال کت، آئی، گوش دروازگ، بون، داشت انت۔ آئی، اشکنگ لوٹ ات کہ کسے

یک مرد مے یکے ۽ جبردیگ ۽ ات۔ آایشی ۽ کلاگ گرگ ۽ ات ۽ امر دکار آئی
 ۽ دست ۽ پاداں کپتنگ ات، کھی ۽ چیر چیر بند بیت ۽ دو ارہے داب ۽ بنا بیت، تنیگہ آہے
 دز بندی ۽ گوشدارگ ۽ ات کہ ناگت ۽ آئی ۽ حیاں دگہ دیے شت۔ اے تہارو کی مارا
 پرچی ۽ دلترک کنت؟ ایشی ۽ سبب اے تونہ انت کہ مئے تہا قدر تی پیشیگ ایں انسان ۽ ہما
 و ہدے ترس ہو ر انت، و ہدے دنیا ۽ رُشنا ہی ودی نہ بوتگ ات؟ اے عجیبیں حیاں آئی ۽
 ذہن ۽ اتک، گڑا کندا تے۔

”من گوشاں چہ ادے برو“ مرد مے یکے ۽ ہکل کنگ ۽ ات۔

بلئے دومی مردم گزیوان ۽ آئی ۽ توصیف ۽ کنگ ۽ ات۔ ”من عیسائی تے آں،
 من ۽ فادر ۽ گوں دچار کپگ ۽ بل۔“

اے آواز گوشے آئی ۽ سچا آؤرت۔ ہو، اے وکچی جیرو ۽ آواز انت۔

”من ۽ فادر ۽ گوں دچار کپگ ۽ بل، من ۽ فادر گوں دچار کپگ ۽ بل۔“

”من گوشاں بس کن دگہ ناں ترا، ہمینیچو ڈنڈا بہ جناں کہ یات کن تے۔“

”بہ جن، منابہ جن، منادل ۽ تب ۽ بہ جن۔“ آیکشل ۽ کوکار ۽ ات۔

”اے کئے انت؟“ دگہ یک آوازے اتک۔

”گنوک ۽ وڑ ۽ انت، امیت انت پنڈوکے، بلئے زیکین انت، گلگڑگ ۽

انت، کہ عیسائی تے اول۔“

پداناگت ۽ کچی جیرو ۽ آواز در اتک۔ ”فادر مناپہل کن، من وتی گناہانی منگ

۽ انگاں، من ۽ تسلی بہ دے، من ۽ پہلی ۽ دلہڈی ۽ بہ دے۔“

”چے گوشگ ۽ تے؟“ پدا انچوش گمان بوت، گوشے در چکے بہ کپیت۔

جلاد ۽ بہ گندے آجت۔

پادری ء چم بستاں ء آئی ء گناہانی پہل کنگ ء لبزاناں دل ء تہا گوشان بوت۔
آئی ء زبان ء سر ء کچلیں تامے اتک۔

”من بُن ازلی تر سو کیاں۔ لگور، پچر شہیدی ء مرگ ء مُرت نہ کنت۔ من
چے بہ کنناں؟ وا جہیں حد امن اے دنیا ء پرچی ء اتکاں۔“ ء ہے آواز گوات ء کول ء
پیم ء دور بوہان بوت۔ اناگہ ء پادری ء دیم ء ہما کچی جیر و میلانک بوت، کہ آئی ء ہما ہی ء
توموگی وا تر بوتگ ات۔ اود ء عیسائیاں آپے پیم ء دست ء دل ء کتگ ات، چے پیم ء
سالونک کتگ ات، اگاں اے ظلم ء زور اکی مہ بوتین انت اے مردکار ء یک وش تبیں
عیسائی ءے پیم ء شادمانیں زندے گوازیٹنگ ات۔

”من اے دنیا ء پرچی ء اتکاں۔۔۔۔ پرچی ء اتکا۔۔۔۔“ پادری ء وتی گوشان
نلک مان کت۔ آ انچوش گزیوگ ء ات، گوشے کچے ہولاسگ ء بہ بیت۔

ہو، ایسی ء گناہانی پہلی ء لبزاناں وتی زبان ء سر ء گوشتگ ات، بلئے آئی ء دل ء
چہ نہ گوشتگ انت۔ اے و آئی ء پادری ء حساب ء وتی فرض ء پیلہ کنگ ء انت، پمیشکہ ہما
لبز تینگ انکت ء آئی ء زبان ء سر ء کچلیں نیوگے ء داب ء ایر انت۔ راستی ہمیش انت،
آئی ء دل ء تینگ انکت ء پہ کچی جیر وء واستہ نفرت مان نیست ات، بلئے آئی ء مجگ ء
حیال ء دور جاگے ء آئی ء غداری ء تزانگ انکت تا جگ ات، ہما کہیتنگیں ء سڑیتنگیں
ماہیگ کہ آئی ء وارینتگ ات ء ہما تر ندیں تُن کہ چرائی ء پد آئی ء راکپتگ ات ءے، آئی ء
دل ء انکت نفرتے ودی کت نہ کتگ ات، بلئے آاے واقعہ ء اوں بے حال کت نہ کنگ
ء ات۔ یکبرے پدا آئی ء زبان ء سر ء ہما لبز اتک انت، کہ یسوع ء یہودہ ء گوشتگ ات
انت۔

آئی ء بابل ء توک ء ہے لبزاناں و ننگ ات، گڑا آوہد ء اشانی معناہاں آشری ء

زندمان ء یہودہ ء کنش چے بوتگ۔ چوشیں مردم ء رادوزواہ پرچی ء کتگ ات کہ رندا
 غداری ءے کت؟ آمر دکار ء واپناہ ء نیت زانتگ ات، گڑا پدا آئی ء پرچی ء چوش پیش
 داشت کہ آپھی نہ زانت؟ چے یہودہ ایوک ء یک بے ات۔ آئی ء راییسوع مسیح ء صلیب
 ء سردر نجگ ء داستاکار مرز کنگ بوت؟

بلئے یک دگہ گپے اوں ہست انت۔۔۔ ہو، اے گپ اوں بیت۔۔۔ اگاں
 یسوع مسیح مہر ء محبت ء چیدگ انت، گڑا گڈی ء آئی ء یہودہ ء راپرچی ء پٹ ء لعنت کتگ
 ات؟ یہودہ ء حونی نیں پڑ ء وت ء راپاہو داتگ ات۔ چے آئی ء رادانگی تہاری ء ہونڈ ء
 چگل دیگ بوتگ؟

آدین ء عالمے ات، آپادری ءے ات، بلئے ساری ء اوں آئی ء دماغ ء اے
 خیال انچوش پاد اتلگ انت، گوشے مین ء حراہیں آپ ء بلبلو کی چست بنت۔ اے
 ساعت ء آخیال کنت کہ اے حراہیں بلبلو کی آئی ء ایمان ء داغیں کنگ ء انت۔ آئی ء
 پیشانی ء سیاہیں ٹک جنگ ء انت، بلئے نوں یکیشل ء اے خیال آئی ء وتی امبازاں زورگ ء
 انت، نوں آ بہ لوٹیت اوں کہ چریشاں چہ وت ء بہ رکنیت، وت ء گیشینت کت نہ
 کنت۔

آئی ء سر چنڈاٹ ء تزن دیں گین ءے کشت ءے۔ قیامت ء روح الم ء کنیت۔
 انسان بائبل ء دراہیں رازاں سر پد بوت نہ کنت۔ اے آئی ء بحت انت، بلئے آئی ء زانگ
 لوٹ ات۔ آئی ء دریگجگ لوٹ ات۔ ”مروچی تولازم دین ء چہ انکار کن ءے، رجانکار ء
 محکمیں جزم ء گوں گوشنگ ات، بالکل ہے پیم ء انچوش آمر دکار ء پطرس ء را گوشنگ
 ات۔ ”انشپی، کروس ء بانگ ء چہ پیش تو سے رند ء منی انکار کن ءے۔“ سہب تنیگہ
 سک دور انت، انوں کروسانی بانگ ء وہد نہ انت۔

گرگ یکبرے پدا بنا بوت انت، اے وگو شئے جنتری توارے یکشل ۽ پیدا اک
 انت۔ پادری مٹی میں فرش ۽ سرء نشت ۽ گنوکانی پیم ۽ کندگے بناکت۔ انسان اوں
 چونیں مہلوکیت، اے ساعت ۽ یک مردے لدی ۽ پیم ۽ دپ ۽ پچ انت آرام ۽ گوما
 گرگ ۽ انت، آئی ۽ مرگ ۽ ہچ ترس نیست، آ اینیں واب جنگ ۽ انت۔ پادری وتی
 خیال ۽ تہا ہے پانپاہ ۽ دروشم ۽ چارگ ۽ ات۔ پراہ ۽ پتنیں شراب ۽ چہ گوات پگتلیں دیم
 بلتے ہے دروشم بزگانی واستا سکیں تزدیں ۽ بیم ناکیں دروشمے۔ اے پانپاہ ۽ ظالمی واجہ ۽
 سرداری داہیں ظالمی نہ ات، بلکیں غریبانی داہیں زوراکی ایت۔ اے وڑیں مردم وتی
 زہراں چہ وت ۽ نزوریں دلوتانی سرء کش انت۔ آئی ۽ پرتگال ۽ میتگ ۽ انچیں مردم
 دیستگ ات، پمیشکہ آاشاں شری ۽ سرء زانت۔ اے وڑیں مردم، ہجر نہ مار انت کہ
 چراہانی کرد ۽ چہ مردماں چنچو تکلیف بیت، ہے وڑ ۽ یک مردے ۽ ہما مردکار صلیب ۽
 سرء ورتک، آئی ۽ دروشم دنیا ۽ توک ۽ درستال چہ شر تر ۽ سجاہاں چہ گیش ڈولدار انت،
 انچیں بز اہدارے کہ کسے گمان اوں کت نہ کنت۔

اے آئی ۽ زندمان ۽ درستاں جو ان تریں ۽ درستال گیش گزار تریں شپ انت
 ۽ اے شپ گرگانی ار جان انت۔ اے گرگاں شپ وتی دیناں برتگ، بلتے چے اے
 گرگ انت یا کسے ۽ نارگانی توار انت؟ گورے خیال ۽ آئی ۽ سسک بداتک۔ آئی ۽ رازلیل
 کنگ بوٹگ ۽ انت۔ آئی ۽ راوتی چند ۽ چماں ذلیل کنگ ۽ جہد ۽ کنگ ۽ انت۔ نارگ ۽
 توار کپت، گڑا آئی ۽ دیوال ۽ رامشت ۽ جنگ بناکت۔ آدستانی زور ۽ مشت جنگ ۽ ات،
 بلتے گستیمینی ۽ پانپاہانی پیم ۽ اے پانپاہ اوں وش واب ات انت، آیشی ۽ بزگی ۽ آئی ۽
 مصیبت ۽ چہ بے سد ات انت۔ آئی ۽ پدا دیوال گوں مشتتاں مان بست، نوں دوار
 دروازگ پچ بوٹگ ۽ آواز اتک ۽ انچوش گمان بوت، کسے اشا نکائی ہے نیمگ ۽ پیدا اک

”چے گپ ایت فادر؟“ اے رجانکار ء توار ات، ایشی ء گالوار انچوش ات،
گوشے پٹی مُٹک ء گومالیب ء بہ بیت۔

”تکلیف بوئگ ء انت ناں؟ گپ ء جند تکلیف نیگ انت۔ گڑا اے شر تر نہ
انت کہ تو وتی ضد ء یلہ بہ دے، تو بس ہمیںچو بہ گوش کہ من وتی دین ء چہ منکر بوتگاں،
چریشی ء پد دراہیں کار آسان بنت، گڑاپد اتو وتی پریشانیں دماغ ء تاہیر دات کن ء، تی
دراہیں تکلیف ہلاس بنت۔“

”من ء اے گڑگاں چہ تکلیف بوئگ ء انت۔“ پادری ء تہاری ء چہ گوشت۔
رجانکار ناگت ء ہاموش بوت، گوشے آجیرن بہ بیت۔ ”تو اشناں گڑگ سرپد بوئگ ء
ے؟۔۔ سوانو۔۔ تو اش کت، اے چے گوشگ ء انت؟ اے سرپد بوئگ ء انت کہ
اے گڑگ انت۔“

پادری ء نہ مرگ ات کہ فریرا اول اود ء اوشتوک انت۔ رجانکار ء پدا
گوشت، ”سوانو“ ایشی ء بہ گوش ناں اے جی انت۔“

نوں پادری ء فریرا ء آواز اشکت، ہے آواز یک زمانگے ء مدام آئی ء اشکتگ
ات، نوں اے آواز نرم ات ء رحم کنگ ء جوزگاں چکار ات۔ ”اے گڑگ نہ انت،
اے ہما عیسائیانی نارگانی توار انت، کہ چات ء تہا چپو کائی لونجان انت۔“

فریرا سنگ ء سیاہ بوت، آئی ء سرپیریں دلوتے ء پیم ء لونجان ات۔ رجانکار ء
وتی تب ء دڑچ ء شمس تحتگاں سرگ دات ء شریں ساعتے ء پادری ء چارات۔ پادری
ودار ء ات کہ آپیز کے بہ گوشتیت، بلئے آئی ء ایوک ء چارات ء ژندیں آواز ء گوشت
ے۔ ”من ء گمان بیت تو تنیکہ نہ مرگ ے۔ اناں اناں، ہچ وڑیں عیسائی چوش کت نہ
کت۔ حداء آئی ء را کہ زند داتگ آئی ء آوتی دستاں گوں ہلاس کت نہ کنت۔ سوانو،

نوں تئی باریگ انت۔ تو چیز وکے بہ کن۔“ گوئے لبزاں گوں آئی ء دیم ترینت ء گار بوت۔ آئی ء پادانی بز مش داں دور ء اتک انت۔

پادانی بز مش کپت، بلئے فریرا ہے داب ء سنگ ء سیاہ ء میلانک ات، انچوش گمان بوت آئی ء بدن گوات ء بال بہ بیت، آکاگد ء پیما سبک ء گونڈوئے ء وڑ ء کسان گندگ ء پیداک ات، انچوش ات آئی ء دست اوں دست ء کنگ نہ بیت، ہمینچو لاغر گندگ بونگ ء ات آ۔

”اشکن۔۔۔“ آئی ء تختگاں گوں وتی سرگت دات ء گوشت۔ ”منی آواز ء اشکنگ ء ئے ناں؟“

ہچ وڑیں پسہ نہ گردات، گڑا فریرا ء پدا گوشت۔ ”اشکن“ دیوال ء سر ء یک جاگہ من چیز کے نبشتہ کتگ، تو ایشی ء شوہاز بہ کن۔ من LAUDATE EUM نبشتہ کتگ۔ دار ء سر ء تڑاشتگ، اگاں کسے ء آئی ء رانہ بُریتگ، گڑا آراستیں دیوال ء نیمگ ء انت، ہو، بالکل توک ء توک انت۔۔۔۔ تو آئی ء سمار ء بہ چار۔“

بلئے کوئی ء توک ء چہ ئشتے اوں آواز در نیا تک۔ ایوک ء چٹ تہاری ء چادر ات کہ پادری ء مانپوشتگ ات ء دیوال ء تکہ داتگ ات ء۔ تہاری ء اے زنڈیں دیوال ء گواز کنگ سک گران ات۔

”من اوں تئی وڑ ء بوتگاں۔“ فریرا یک لبزے ء زور دیان ء نرم نرم ء گپ ء ات۔ ”من اوں اد ء بندی بوتگاں۔ آشپ منی زند ء درستاں چہ گیش سرد ء درستاں چہ گیش تہاریں شپ ات۔“

پادری ء وتی سر دیوال ء تکہ دات ء پیریں مرد ء گپاں بے کماری ء گوشداشت۔ آپیرین ء مہ گوشتیں اوں آئی ء زاننگ ات کہ اے شپ دراہیں شپاں چہ

کہ فریرا آئی ء را پُر کنگ ء جہد کنگ ء ات، آ آئی ء را چکپروش دنیگ لوٹگ ء ات،
ہما مردم آئی ء پُر کنگ ء انت کہ ہمے کوٹی ء بندیک بوتگ۔ آئی ء اوں ہمے دراہیں
مصیبتانی دیمپانی لنگ، نوں آایشی ء اوں وتی راہ ء آرگ لوٹیت۔ آئی ء پُر کنگ لوٹیت۔
”من اوں ہمے آوازاں اشکتگ ات۔ من اے مردماناں نارگ ء اشکتگ
ات کہ چات ء ڈر مجگ بوتگ انت۔“ فریرا ء وتی گپ ہلاس کت ء نارگانی توار پدا
اتک۔ ہمے توار برے نزور ء برے سک تزند بوت انت۔“ نوں پادری اصل گپ ء سر پد
بوتگ ات۔ اے گرگ نہ انت۔ اے بڑگیں مردمانی نارگ ء کنتگ انت، کہ اشاناں
چاہ ء ڈر تلگ اش۔

پادری ادا کوٹی ء نشتگ ء کسے تکلیف ء چہ نارگ ء انت۔ آئی ء پونز ء دپ ء چہ
حون پٹگ ء انت۔ اے گپ آئی ء دماغ ء اوں نیاتلگ، آ انجوش نشتگ ء کندیتگ
ئے۔ اے آواز گوشیاں آئی ء دل ء مسکرائے ات، آئی ء اے کلاگ زرتگ، چینیچو بیم
ناکیں گپ ایت۔ وتی تکلیف ء چہ آ، ہمینیچو غرور ء کپتگ ات کہ آئی ء ایوک ء وت ء را
بڑگ زانت۔ آئی ء اے بے گناہیں مردمانی مصیبت کلمے اوں نہ ماراتاں۔ من و دعانہ
کت۔ نوں آئی ء حیاں اتک کہ چرائی ء ابید اوں انجیں مردم است کہ چرائی ء گیش ظلم
ء زور سلگ ء انت۔ آئی ء سر ء چہ پاد ء لرزگے چیر کپت، تو وت ء را پادری ءے گوش
ئے؟ ہما پادری کہ ابند گرانی تکلیفاں اوں وتی سر ء زوریت؟ اے حد، چے انوہاں داں تو
من ء کلاگ گرگ ء ات ءے؟“ آئی ء دپ پچ لگوش۔

”شکر انت تی (LAUDATE EUM)“ اے لبزاناں دیوال ء سر ء
من کند چتگ ات۔ ”فریرا ء گوش۔“ ”تو دیستاں؟ اشاں شوہاز کن۔“ ”مناہچ وڑیں
حق نیست؟ شر گوش ءے، مناواقی ہیج حق نیست۔ سر جمیں شپ ء اے نارگ ء کنتگانی

مذہب پرے ہاترے یلہ نہ داتگ کہ من ءچاہ ءدرنجگ بوتگ، ہو، من سے روچ ءاے چاہ
 ءدرنجگ بوتگوں، ایشی ءتہا بے کساس گند ءگسڑانی انبار ات، بلئے من ایوک ءپرے
 سوب ءوتی حد ءگوں بے وفائی نہ کت “فریر ءآواز، ہمینیچو برز تر بوتہان بوت۔ آچک ء
 پیم ءگرگ ءات۔” ایشی ءسبب دگہ چیزے ات۔۔۔ تو اشکن ءے آسبب ءے؟۔۔۔
 تیار ءے ایشی ءاستا؟۔۔۔ من ءاد ءبندیک کنگ بوتگ ات ءمن شپ ءروچ اے
 مردمانی نارگ اشکتاں، ایشانی حد ءہچ وڑیں کمک نہ کت، اشانی حد اداں آواز اش نہ
 کنت۔ “آگپ کنان ات۔” من دل ءجہلانک ءچہ دعالوٹ ات، بلئے حد ءہچ اش نہ
 کت۔“

”ہاموش بو“

”شریں من ہاموش ہاں، بلئے یات بہ کن، اے مردم چینچو مصیبت ءچینکس
 ظلم ءزورانی آماج انت، تو اشی ءہچیر سرپد نہ بے، زی چے بوتگ ءباند اچے بیت ء
 انوگیں وہد ء، اے ساعت ءبوتگ ءانت، آئی ءفہم ءنئیت۔ آخر اشانی چے میار انت۔
 آاے عذابانی پرچی ءدیمپان انت؟ آچہ جہنم ءاے عذاب ءتلوسگ ءانت ءتوپر اہاں
 ہچ کت نہ کن ءے حد ا؟ حد اوں پچی نہ کنت۔“

پادری ءترند اتزند سرچنڈا ات ءگوشاناں لنک سی دات، بلئے فریر ءآواز ء
 مردمانی نارگ بے دردی ءگوں آئی ءگوشانی پردہاں چاک کنگ ءات انت۔ ”بند کن
 اے بکواس ء، بند کن ایشی ء، اے حد ا، نوں تو وتی ہاموشی ءپروش، نوں تراچپیاں موری
 جلوہ نہ دنت، پروش وتی ہاموشی ء، ثابت کن کہ تو انصاف کنو کے ءتور حم کنو کے ء،
 تو چیزو کے وبہ گوش کہ اے سرجمیں دنیا بہ زانت کہ درستانی مالک ءواہندے۔“

یک بارگیں ساہگے آئی ءارواہ ءسر ءکوچنڈان ات، گوشئے لانچ ءبیم ءسر ء

اذیتانی دیمپان انت۔ آچونیں مصیبتانی آماج انت ء حد انگت ء اوں ہاموش انت،
 وہدے یک چمیں عیسائی ء را گرم ء جل ء کشک بونگ ء ات، آے وہدے اوں ہاموش
 ات ء وہدے آئی ء رادریاء چگل دیگ ء ات انت، اے ساعتاں ہاموش ات۔ آئی ء
 دماغ ء چدے ساری اوں شک و دی بوتگ ات، بلئے آئی ء مدام اے کمار نہ کنگاں، بلئے
 نوں؟ اے وہدے وہدے اے بزگانی پریات سنگ دلانی دل ء اوں آپ کنگ ء انت،
 اے ساعت ء آپرچی ء ہاموش انت؟

”آیک دگہ کوٹی ءے ء انت۔“ اے فریراء آواز ات کہ آئی ء گوں ہلوت
 کنگ ء ات۔ ”اے بد بختیں عیسائی چاہ ء چچی ء دز تلگ انت۔ اے ہما وہدے چہ دز تلگ
 انت، وہدے ترا د آرگ بوتگ۔“

آپیرین دروغ بندگ ء نہ ات۔ پادری ء گوش داشتاں، گڑانارگ ء ہما تواریک
 مردے ء وڑے ات، آدو آوازانی تہابدل بوت۔ یک آوازے گیش بُر زات، دوئیں آواز
 یکے دوئی ء ہوار بوتگ ء ات انت۔ ہو، آدو مردمانی آواز ات انت۔

”من ہے کوٹی ء بندیک بوتگاں، گڑا پنچ مردماناں دز نجگ بوتگ ات۔“
 فریراء گوشت۔

”پنچ آواز ہر وہدے منی گوشاں کپت انت۔ من ء گوشتگ بوت کہ تو مذہب ء
 چہ بہ نج، گڑا اشاناں دمان ء در کنگ بیت۔ ایشانی ساد بوجگ بنت ء اشانی ٹپانی سر ء لم
 مالگ بیت۔ من اشاناں گوشت، اے مردم مذہب ء چہ پرچی ء انکار نہ کن انت؟ گڑا ہما
 کارندہ ء کندینگ ات ء آئی ء پسہ داتگ ات۔“

”آہاں باز رندے انچوش کنگ، بلئے تنا وہدے تو چوش نہ کن ءے داں ہما وہدے
 اشاناں یلہ کنگ نہ بیت۔“

”من پر اہاں باز دعا لوٹ ات، یکشل ء دعا لوٹ ات، بلئے منی دعاہاں آہانی مصیبت کم نہ کت انت، اثنانی گوشانی کر ء یک کسانیں ٹنگے جنگ بوت۔ اے ٹنگ ء چہ تر مپ تر مپ ء حون رچگ ء ات، اثنانی دپ ء پونز ء چہ اول حون رچگ ء ات۔ من اے گپاں شری ء سر پد اتاں، چی ء کہ من وت ہے عذابانی دی مپان بوتگاں، دعا عذاباں کم نہ کن انت۔“

پادری ء گیر اتک کہ سانشوجی مندر ء کر ء آولی رندا فریر ء گوں دوچار کپتنگ ات، گڑا آئی ء گردن ء سر ء ٹپ ء نشان دیستگ ات۔ آئی ء ہما ٹپ ء گلابی رنگ اوں یات ات۔ آئی ء دراہیں ندرگ گیر اتک انت۔ آئی ء اے تر سناکیں ندرگ ء راجمانی دیم ء چہ دور کنگ ء ہاتر ء سرماں دیوال ء جنگ بناکت۔ ”اے دنیائی ظلم ء زورانی بدل ء اے مردماں دومی دنیا ء دائمی وشی ء شادمانی رسیت۔“ آئی ء دل ء سر ء سنگ ء ایرکت ء گوشت ء۔

”وت ء مہ ریبین ات۔“ فریر ء گوشت ”بز اہداریں لبزانی ادلساں وتی نزوریاں چیر دیگ ء جہد ء مہ کن۔“

”وتی نزوری؟“ پادری ء ترند ء ترند سر چند ات، بلئے نوں آئی ء آواز جزم نہ ات۔ ”چے مطلب انت تی؟ منی ایمان انت کہ اشناں دائمی وشی رسیت۔“

”توت ء رچریشاں چہ گیش ارزشت دیئے ء وت ء رگیش مز ن زان ء، بُندر ء ترا وتی سلامت ء گیش پگر انت۔ اگاں تو یکبرے بہ گوش ء کہ توتی دین ء چہ انکار کتگ، گڑا اے مردماں چرے دوزہ ء چہ کٹنگ بیت۔ بلئے توائے وڑ گوشت نہ کن ء، چی ء کہ توتی کلیساء چہ بدوفائی کنگ نہ لوٹ ء، توزان ء کہ چریشی ء پد تواوں منی وڑ ء کلیساء واستاشوم ء بے۔ عیسائیانی دنیا تی سر ء پٹ کنت۔“ پیسرا فریر ء آواز ء

اول وتی پگر پرات، بلئے کئے خیال بہ کن، رحم ء مہر ء مول ء مراد اے ونہ بیت۔ پادری ء یسوع مسیح ء پدریچاں روگ لوٹیت۔ اگاں مروچی یسوع مسیح ادء بوت انت گڑا۔۔۔“ فریر اکلے ء ہاموش بوت ء پدا گوشگ ء بناکت۔ ”من دل ء جزمان چوشیں جاوراں یسوع مسیح اول نجات۔“

نوں بامسار ء رژناہی تالان بوہان ات، کوٹی کہ چدء ساری کالونس ء حمپے گندگ ء اتلگ ات، نوں رژناہ بوہان ات۔ فریر اہاموش بوت ء پدا رایننت ء۔۔۔“ یسوع مسیح بنی آدماناں اذیت ء چہ رکنگ ء ہاتر ء لازم بہ جنگ ات۔“

”اناں، ہچبر اناں“ پادری ء دوئیں دستاں گوں دیم چیر دات ء کوکار ء کت۔ ”انساناں گوں دوستی کنگ ء ہے رہبند انت، اگاں آئی ء وتی ہرچی ندر کنگی بوت انت کہ آئی ء وتی ساہ ء چہ اول دوسترات، گڑا آئی ء انسانانی واستالم ء چوش کت۔“

”دراچہ ادا“ پادری سٹ ات ء اوشات۔ ”من ء تنگ مہ کن“ بلئے ہے ساعت ء کڑی پچ بوت ء سہب ء رژناہی توک ء پترت۔ دروازگ پچ بوتگ ات۔

کشک ء آگر ان ء روان ات، گوشے آئی ء پاداں سانکل بہ بیت۔ فریر آئی ء راکشک ء پیش داران ات۔ سہب ء لہم، لہمیں رژناہی ء چہ گمان بونگ ء ات، گوشے اے کشک، ہچبر ہلاس نہ بیت۔ کشک ء گڈی سر ء رجانکار ء سے سپاہیگ اوشاتگ ات انت، گوشے سے سیاہیں سرہیچک۔ ”سونوکار بوت؟ مادر وشم ء بہ کشیں؟ گوریشی ء گوشگ ء اول رجانکار ء ہما پیتی پچ کت کہ آئی ء کر ء ایر ات، چریشی ء آئی ء دار ء یک تحتگ ء کش ات۔“

”نوں تراہا ترسنا کیں گوازی کنگی انت، ایشی ء بابت ء تو، ہچبر کدی خیال اول نہ لتگ۔“ فریر ء سک نرمی ء گوں گوشت۔ ”کلیسائے تئی سنگت پدا ترا اول ہماوڑ ء گوش

انت، کہ منا گوشتگ ء انت، بلئے یک چیزے کلیساء چہ اول گیش ارزشت داریت ء انت انسان، نون ترا یک ناد لکشیں کارے کنگی انت۔“

گوریشی ء گوں پاکیں دزو شم آئی ء پادانی دیما ایر کنگ بوت۔ دار ء اے تختگ ء سر ء پوپل ء گردیں تحت جتگ ات ء دز ء چہ کٹ ء شتگات۔ دز ء چہ مسیح ء بد شکلیں دزو شم سر کشگ ء ات، آئی ء کنٹگانی تاجے سر ء ات ء ہر دوئیں دست ءے پچ ات انت۔ پادری ء چماں سیاہی آؤرت۔ اے ملک ء آہگ ء پد اولی رندا آ اے دزو شم ء گندگ ء ات۔

”بیاہمت کن“ فریر ء پدا گوشت ”گام جن“

”پاکیں حدا‘ بے کساس سالاں چہ تئی دزو شم منی دل ء دماغ ء انت۔ منی واب ء حیالاں مدام ہے دزو شم انت۔ اے ملک ء آہگ ء پد اول ہزاراں رند ء من ء ایشی ء خیال اتلگ، وہدے من تو موگی ء کوہاں ٹپ اتگاں آ وہد ء اول ء وہدے من بندی جاہ ء ایوکی ء بز، ہنگیں زمین ء سر ء کپتگاں آ وہد ء اول تئی دزو شم ء مناد لبڈی ء کجال داتگ۔ اے منی ارواہ ء سر ء نقش انت، دنیا ء دڑستاں چہ براہداریں ء درستاں چہ گران بہائیں دزو شم کہ منی دل ء دڑیگاں ابدمان انت ء مروچی من وتی پلینتیں پادانی چیر ء آئی ء لپاشگاہاں۔۔۔“

روچ ء اولی بز مش ء گوں آئی ء بُست کتگ ات، آبز انز آئی ء لاگریں گردن ء کوپگ ء سر ء کپگ ء ات انت۔ پادری ء دزو شم ء راہر دوئیں دستاں گوں چست کت ء چمانی کر ء بُرت ءے۔ آئی ء اے دزو شم ء راوتی دیم ء کر ء برگ لوٹ ات، ایشی ء را باریں چینچو گندیں پاداں لپاشنگ ات۔ آئی ء ارسی یں چماں گوں اے ہستی ء را چارات کہ ہے تختگ ء نیامی ء لچینتگ ات ء بازیں رنداں لپاشگ ء سبب ء چہ لگشتگ

”اے وایوک ءیک دودے، بس رہبندی کارروائی ایت، چریشی ء و ہج وڑیں
فرق نہ کپیت۔“ رجانکار آئی ء راسوکلودارگ ء ات۔

”بس پیشدارگ ء واستا انچوش بہ کن۔“ چرہاں چہ یکے ء آئی ء راگوشت۔
پادری ء پادچست کت، پونزء چہ تزنیں دردے چست بوت، اناں، اے ایوک ء
رہبندی کارروائی ء نہ انت۔ گڑا آے چیز ء وتی پادانی چیر ء لپاشیت کہ آئی ء اے چہ
وتی زندگی ء گیش دوستر بوتگ؟ ہمیش ء آئی ء وابانی دنیا آباد کتگ؟ آئی ء پادچہ درد ء
سدگی ات انت۔ پادواب ات انت، بلئے ہمے ساعت ء پوپل ء تحت ء ہم گزنجیں یسوع
مسیح پادری ء گوں تران کنان بوت۔۔۔“ لگت بہ دے، ہو لگت بہ دے، گوں وتی پاداں
منالپاش۔ تی پادانی درداں چہ مناگیش کئے زانت کنت۔ لپاش ایشی ء، اے دزوشم ء را
ہما مردم لپاش انت کہ آہانی واستا اے دنیا ء منادیم دینگ بوتگ۔ اے مردمانی درد ء غم
ات انت کہ من وتی ہمراہی ء صلیب ء سر ء برت انت گوں۔“

پادری ء وتی پاداناں پاکیں دزوشم ء سر ء ایرکت، ہمے ساعت ء دیے ء چہ
مُرگ ء بانگ ء تواریتک۔

نہمی در

اے گرمیاں سک ہو رہوت، نیمروچ ۽ ناگاساکی چہ گرمی ۽ دم پُر نہ بیت ۽
 ترون جوڑ بیت۔ ایوار ۽ داں گرمی ۽ تزندى انگت گیشتر بیت۔ گوک گاڑی ڈن ۽ چہ شہر ۽
 تہاکا بیت، گڑا اشانی پڑ گانی گوما آؤ کیس دنز ساچ ۽ راید ۽ دنزین کن انت، ہمک نیمگ ۽
 لڈ ۽ حاکانی بُوہ تالان بیت۔

گرمیانی نیامچی ات ۽ دراہیں لوگ ۽ دوکانانی برانڈا ہاں چہ آسنی جالی لونجان ات
 انت، اشانی گوما کاگدی جنگل ۽ پُل اوں ہست ات۔ کاگدی کرم ۽ مردم اوں جوڑ کتگ
 ات، تنیکہ بیگاہ نہ بوتگ ات، بلئے گونڈواں سٹ ۽ دور پناکتگ ات۔

آسنی جالی والا کیت، آسنی جالی والاروت

ہر کس اگاں ایٹی ۽ سنگ جنت، آئی ۽ دست پُرشات

دریگ ۽ دپ ۽ نشنگ ات، آواں گونڈوہانی گوما صوت جنگ ۽ ات۔ گونڈوہا
 سوت ۽ جنگ ۽ ات انت، آئی ۽ بزانت ۽ آزانگ ۽ نہ ات، بلئے صوت ۽ ترز آئی ۽ دوست
 بوت، ایٹی ۽ تہایک دردے، ہمگر نچ ات۔ آئی ۽ چوش نہ زانت کہ اے درد سوتی ۽ دل ۽
 چہ چست بوتگ ۽ انت یا صوت ۽ چوشیں دردے مان انت۔

دیم ۽ لوگ ۽ دراج مودس یک زالبولے ہت (زیتون، کسر ۽ لوباسینی ۽ مان

مُرَتگین ۽ ارواہ پانزدہمی روج ۽ وتی لوگ ۽ الم ۽ کئیت۔ اے دراہیں چیز ہماروہ ۽ مہمانی ۽ ہاتر ۽ ایر کنگ بنت۔ پادری ۽ واستا اے نوکیں چیزے نہ ات۔ آئی ۽ رافریر ۽ یک ولندیزی لبز بلدے داتگ ات، ایٹی ۽ توک ۽ آئی ۽ ولندیزی نام ”ہیٹ اسٹرفیسٹ“ ات۔

گوند وہاں لیب لیب ۽ آ دیست۔ آ کوکار ۽ ات انت۔ منکر پال۔۔۔ منکر پال۔۔۔ گوند وہاں آئی ۽ راسنگ اول جت۔

شیطان نہ ورے۔۔۔ ذراج مودیں زال ۽ گوند وہاناں ہکل دات۔ آجست انت، آئی ۽ گون نایمتیں دلے آہاناں چارات۔ آئی ۽ لزبن ۽ یک انچیں وشنیں روچے گیر اتک۔ جاپان ۽ وش ایں روج اول انچیں دا بے بنت۔ چراغاں روک کن انت ۽ دریگ ۽ ایر کن انت۔

ناگاساکی بازیں بُر زگیں دمکاں چہ یک دکے ۽ آئی ۽ گس ات، میتگ ۽ نام ات، سومورا ماچی، آ بیدے سرکماش ۽ ازن ۽ ہج جاگہ شت نہ بوت۔ آئی ۽ دل وشی بس ہمیش ات کہ دریگ ۽ دپ ۽ نشت گوازی کنوکیں چک ۽ رو آ کنوکیں مردماں بہ چاریت۔ سہب ۽ او موراء اسابایا ۽ چہ زالبول شہر ۽ اتک انت، اشانی سر ۽ سبزیانی سپت بنت۔ نیمروج ۽ وہد ۽ چرکی مر دین لاگریں اپس ۽ گوکاں ہکلا ناں گوز انت۔ اے ہڈو سکیں اسپانی و استا گاڑی ۽ کشک اول سک گزان انت۔ بیگاہ ۽ بدھ ۽ بھکشو گھنٹیاں جنان ۽ بُر زگ ۽ سر کپک ۽ گندگ بنت۔ آیک یک چیزے ۽ انچوش انان کنان ۽ چار انت، گوٹھے وتی وطن ۽ واتر کنت ۽ کسے ۽ دراہیں حالاں دنت، پدا حیاں کنت کہ آوتی وطن ۽ ہچبر شت نہ کنت۔ گورے حیاں ۽ گون مجبوری ۽ بزگی ۽ بچکند آئی ۽ توک ۽ شتگیں گلانی سر ۽ تالان بیت۔

انچوش کہ آجاورانی سرء حیال کنت، آتہا چہ گیش بے تاہیر بیت۔ آئی ء
 سرپدی نیست کہ گوآء میکاؤء آئی ء بہ جگ ء حال ء سرپد بوتگ انت یا ناں، ولندیزی
 بیاریانی گپاں چہ آئی ء کلہ اندازہ بوتگ کہ بہ گندے اودء اے حال سر بوتگ۔ قبلہ ء چہ
 ولندیزی بیاریاں جاپان ء آہگ ء اجازت دات۔ آئی ء جیڑات اگاں آہاں حال سر
 بوتگ، گڑا آئی ء رامشن ء چہ الم کشگ بوتگ، چرائی ء پادری ء اگدہ پچگرگ بوتگ۔ آئی ء
 رامنکر قرار دیگ بوتگ۔ آئی ء راجوک گوشگ بوتگ ء انت، حیر چریشی ء چہ فرق
 کپیت۔ آکئے بنت منی نیت ء فیصلہ کنوک، منی دل ء حال ء حد اثر ترزانت، گورے
 جیڑگ ء گوں آوتی لنٹاں جائیت۔

بلئے شپ ء تہاری ء چوشیں حیال کنیت، گڑا آلپر زگی بیت ء پاد کنیت۔
 الہامی کتاب ء ہماروچ ء حساب کتاب ء ذکر کنیت، کلیسائی آمید گس ء حساب کتاب
 اول چرائی ء چہ ہچ وڑء کمتر نہ انت۔ آئی ء را اے حساب کتاب ء ترس شپ ء روچ بے
 تاہیر کنگ ء ات۔

بلئے تو چے زان ء فادر سپیری؟ شمارا شئے سمائے سرء چے گوزگ ء انت؟ توؤ
 تاہیر ء گوں میکاؤیا یورپ ء نشنگ ء، چہ ہماہاں جست گر کہ اے جاورانی دیمپان
 بوتگ ء انت۔ آئی ء دل ء لوٹ ات کہ ہمیشانی کرء بہ روت ء آہانی دیم ء بہ اوشتیت ء
 کوکار بہ کنت ء بہ گوشت۔۔۔ ”شمارا چے غم پر، شہاؤ تاہیر ء اینیں زند گوازینگ ء ات،
 شئے گورء و ہچ وڑیں ہارء ہیروچ چست ء ایرء ہچ وڑیں ظلم ء زوراکی نیست، شہا ہمودء
 نشنگ ات اودء دراہیں مہلوک شئے دیم ء سرء جہل کنت، شئے عزت ء کن انت۔

شمارا حداء حاصیں دوست زان انت۔ شہا کماند ارات کہ جنگ ء پڑء سپاہیگ ء
 دیم دیت ء بے حال بے، اگاں آسپاہیگ دزگیر کنگ بہ بنت، گڑا آہاں پٹ ء لعنت

بندیک بوت انت۔۔۔ (بلئے اے ووتی دل ءراتسلہ دنیگیگپ انت۔۔۔ من ووت ووت ءرا
 رد دنیگاہاں!) پادری ء سر تزند ء چندرات (نوں من اے رُسوائیں گانگیج ء چی ء چست
 کنگاہاں؟ من گمراہ آل، بلئے اے حد اتو شری ء زان ءے کہ من وتی ایمان بہانہ کنگ۔
 کلیساء ءاہند جست کت کن انت کہ تو پرچی ء گمراہ بوتگ ءے؟ اے گناہ چہ ترا
 پرچی ء سر زد بوت؟ گڑا تو چات ء سزاسگ ات کت نہ کنگ؟ باریں تو اذیتاں چہ تر
 سینگئے؟ منی کر ء ایشی ء جواب ایش انت کہ من آبرگ ء لاچاریں انسانانی آہ ء پریات
 سگ ات کت نہ کنگاں۔ من آہانی نارگ گوشداشت کت نہ کنگاں۔ فریراء من ء پوہ
 کرت، گڑا منی سر پر بوت۔ من زانت کہ اگاں من وتی مذہب ء بہ بجاں، گڑا آبرگ
 زندگ بوت کن انت ء انچوش بوت، بلئے منی دل ء پدا اوں ایمنی نصیب نہ بوت، نوں
 دم پہ ساعت من ء اے خیال بے تاہیر کنت کہ چوش مہ بیت، انسانانی سر آبرگ کنگ ء
 جبر ء کنان ء من وتی نزوری ء لگوری ء چیر دیگ ء نیاں؟

انناں من وتی نزوری ء چیر دیگ ء نیاں، من شر زاناں من وتی لگوری ء چیر
 دیگ ء نیاں۔ من اے اوں زاناں کہ من ء کچی جیر ءے چے فرق است، بلئے من اے
 اوں زاناں کہ منی حد آحد ء چہ جتا انت۔ آئی ء تعلیم کلیساء دنیگ بیت۔

ہر دیں آپاکیں دڑوشم ء تزانگ ء کپت، آئی ء کوسانی تہا گوشے آسے
 کپت۔ رجوک ء آئی ء پادانی دیم ء دار ء یک تسنگے ایر کنگ ات۔ آئی ء سراپوپل ء یک
 تاکے پر ات، ایشی ء سر ء جاپانی یک کاری گری ء نہ پتگیں دا بے ء ہما دڑوشم جوڑ کنگ
 ات، بلئے آدڑوشم ہمانہ ات کہ آئی ء پر تگال، گویا میکا ء دیستگ ات۔ پوپل ء تاکے ء
 سر ء یسوع مسیح ء آدڑوشم نہ ات، چرائی ء شاہی جلال درا بیت۔ آدڑوشم اوں ہمانہ ات،
 چرائی ء فقیری ء بے نیازی ء جلوہ دڑپش ات۔ آدڑوشم ہما اوں نہ ات، چرائی ء، ہمینیچو

آئی پادانی دیم ء تزند ء پندیں مردے ء دزو شم ات۔

اے تاک ء راچد ء پیش بازیں مردماں وتی پادانی چیر ء لپاشنگ ات، ہمیشک
تاک ء آتزاپ ء کہ دار ات، آسیاہ ات۔ آدزو شم اوں لگوشنگ ات۔ لپاشنگ ء چہ
یدریں لکیرے ات، ہے لپاشنگیں دزو شم ء پادری ء نیمگ ء نمیکیں نگاہاں گوں
چاربتگ ء گوشنگ ء ”لپاش منارا۔ من ہمیشک اداآں کہ شتا منابہ لپاش ات۔“

آئی ء راہر روتج چار ء ٹپاس ء ہاتر ء ڈن ء درکنگ بوت۔ آئی ء چار ء ٹپاس او توننا
یادگہ نامیں مردے ء کرتگ ات۔ او توننا شہر ء میسرات، ہمک ماہ آئی ء پوشاک نوک
کت انت ء آئی ء را سرکماش ء دیم ء پیش کنگ بوت ء بازند ء انچیں براوں اتنگ،
وہدے او توننا آئی ء را ڈن ء درکنگ ء سرکماش ء دیم ء پیش ء کتگ۔ اود ء آئی ء را
انچیں چیز پیش داشتگ کہ اشانی بابت ء آئی ء شک بوت کہ اے چیز عیسائی مذہب ء گوں
سیالی دار انت۔ آچریشاں چے تصدیق کنائین انت، میکاؤ ء چہ آؤکیں دری بیپاری وتی
ہمراہی ء چوشیں چیزاناں کار انت گوں۔ اے کار فریر ء ہمانیگ ات کہ اے چیزانی
نشاندہی ء بہ کن انت۔ چرے کار ء پد آہاناں جو انیں ء شریں چیز دنیگ بیت ء آہانی
شریں وڑے ء خدمت کنگ بیت، گوشے اے آہانی حق ء مزبہ بیت۔

آسرکماش ء دپتر ء شت، گڑار جانکار ء ایندگہ سرکاری کارندہاں سک عزت ء
گوما آوش اتک کت۔ رجانکار ء داب انچوش ات، گوشے چد ء ساری ہیچ نہ بوتگ، بلئے آ
انچو اے دپتر ء گاماں ایر کنت۔ آئی ء دل ء یک دردے چست بیت۔ اے درد ہما وہدے
چست بیت، آوہدے ہما کشک ء چہ گوزیت، اوداچہ برانڈہ گندگ ء کیت، چہ ادا گوزگ
ء آوتی گاماں تزند کنت ء آنیمگ ء نہ چاریت۔ یک سہبے ء ہے جاگہ ء سر ء آئی ء فریر ء
پادانی دیم ء وتی سر ایر کتگ ات ء وتی دپ ء دیم ء سیاہ کتگ اتاں۔

آئی ء فریراء گوں دچار کپگ ء ازن نیست ات۔ آئی ء زانت کہ فریر اسانشو ء
 ایبل ء تیر اماچی ء جاگے ء جہمند انت۔ فریراء گوں آئی ء گند ء نند ایوک ء سرکماش ء
 کارگس ء بوتگ۔ اود ء اول آ ایوک ء دپ کپت نہ کنت۔ افسرانی دیم ء ہر دُکاں جاپانی
 زبان ء جبرکت۔ آہاں وتی چپ ء چوٹیں جاپانی ء یکے دومی ء حال پُرسی کت۔
 کماش ء کارگس ء آئی ء اے پیشدارگ ء جہد کت کہ آئی ء فریراء گوں ہچ
 وڑیں کینگ نیست، بلئے پدا اول آئی ء گندگ ء گوں دیم ء رنگ ء بدل بیت۔ آئی ء تہا
 انچیں جوزگ سرکش انت کہ وتی دیم ء مردم ء گندگ ء چہ ودی بنت۔ ہر دُکانی دل سہ
 نہ ات انت، آہر دُکاں یکے دومی ء سرازہراتگ ات، بلئے آئی ء چہ فریراء ہمیشکہ زہر
 نیاتک کہ فریر آئی ء جہل کپگ ء سبب ات (گوزے گپ ء آئی ء فریراء گوں ہچ وڑیں
 دل چلی نیست ات) بلکیں فریراء گندگ ء گوں آئی ء وتی ہماٹپ گیر اتک، آئی ء راچہ
 وت ء اول چیر دیگ ء جہد ء کتگ ات۔ فریر آئی ء آدینک ات ء آئی ء آدینک ء وتی
 شو میں دزو شم چارگ نہ لوطینگ ات۔ ہما فریر آئی ء دیم ء نندوک بوتگ، جاپانی دریس ء
 ء جاپانی زبان ء ٹوک ء بوتگ۔

فریراء دپ ء پُڑ ء کندگ ء گوراہاں گپ کتگ۔ آئی ء چرہاں جست گپتگ،
 باریں ولندیزی کمپنی ء لانچ اتگ انت۔ گوشتگیں ماہ ء من دیجی ء بوتگ اتاں، گڑا آہاں
 گوشتگ ات کہ آپیداک انت۔

آئی ء فریراء ٹوک ء شتگیں چم ء جہل کپتگیں کوپگ چارات انت۔ آئی ء
 تزدیں آواز آئی ء گوشاں تیر ء پیم ء سبب انت۔ اے ہر دوکاں یک چیزے یکیں داب
 ء ات۔ وتی سر ء بڑگ، اشانی دیمانی سر ء نبشتہ ات کہ آوت وتی سرازگ کنگ ء انت۔
 ہو، آہر دو جاڑ ات انت، انچیں جاڑیں بزات کہ یکے دومی ء گوں لچتگ ات انت، بلئے

آہاں یکے دومی بدرنگی ۽ سر ۽ شانگ اتک۔ آہر دُکاں یکے دومی ۽ شکل چارگ نہ لوٹ
 ات، بلتے پے بہ کتیں۔ آ مجبورات انت کہ آیکے دومی ۽ گوما پیڑینگ ات انت۔
 کارگس ۽ کار ہلاس بونگ ۽ چہ پیشتر بیگاہ بوت۔ اے وہد ۽ شیچر دز چک ۽ لوگاں
 گولان ات انت۔ اوتونا ہر دُکاں چمانی سر اشارہ کنت ۽ آہر دوپاد کابنت۔ راہ کپ انت،
 گڑاپادری دز چمی ۽ گوں فریر ۽ چاریت۔ فریر اوں اے ساعت ۽ آئی ۽ چارگ ۽ بیت۔
 ہر دُکاں زانت کہ آؤکیں ماہ ۽ چہ پیش نوں آیکے دومی ۽ گوں دوچار نہ کپ
 انت ۽ آؤکیں ماہ ۽ اوں دوچار کپ انت، گڑاچریشاں یکے اوں دومی ۽ ایوکی ۽ دور کت نہ
 کنت۔

دہمی دَر

(ناگاساکی ۽ جہمنندیس ولندیزی فرم ۽ کلرک جوناسن ۽ روناچہ (ڈائری) ۽ چہ
 گچین کتکلیس مواد) جولائی 1644 (جون۔ شوہو ۱۷۰۱ سال)
 3۔ جولائی۔ پیاراں گوں حساب کتاب کت، گٹ (اشٹانگی) زانوگراں گوں
 گپ بوت۔ گس ۽ واہند ۽ مسٹر شر و مون ۽ گوں اول گپ بوت۔ سرکماش ۽ حکم ۽ پدا
 بازیں چیزانی آرڈر نہیں ات انت۔ اے چیز ہالینڈ، کارومنڈل ۽ سیام ۽ دیم دیگ بنت۔
 9۔ جولائی۔ یک مردے ۽ لوگ ۽ چہ جنین چکیں مریم ۽ عکسے دست کپت۔
 اے لوگ ۽ دراہیں مرداناں بندیک جاہ ۽ برگ بوت۔ جست ۽ پدا ۽ رند ہما مردم اول
 دزگیر کنگ بوت کہ آئی ۽ اے عکس بہا کتگ ات۔ آئی ۽ لوگ اول پٹ ۽ پول کنگ
 بوت۔ گوش انت اے پٹ ۽ پول ۽ وہد ۽ پادری سوانو ۽ پادری روڈریگیز اول امودا بوتگ
 انت۔

ہے جاگہ ۽ سرے سے ماہ ۽ پیش یک مرد کارے ۽ لوگ ۽ چہ یک انچیں گٹ
 دست کپتگ ات، آئی ۽ سرے یک عیسائی سینٹ ۽ عکس بوتگ۔ گوش انت چریشی ۽
 سرجمیں لوگ ۽ مردم دزگیر کتگ انت ۽ سک سزاد اتگ انت ۽ آہاناں گوشگ بوتگ کہ
 آوتی دین ۽ بدل نہ کن انت۔

آہاں اے گپ ء راز دکتگ۔ پادری روڈر گیگز کہ دین ء چہ بدل بوتگ ات،
 اے ساعت ء ہمودا بوتگ۔ آئی ء سرکار ء گوں اے مردمانی پہل کنگ ء بابت ء دز بندی
 کتگ ء مزین فریادے کتگ، بلتے ایشی ء کس گوش نہ داشتگ انت۔ اے مردماناں
 کتگ بوت۔ اے اوں گوش انت کہ مرد ء جن ء را آئی ء دو بچکیں چکانی ہمراہی ء
 لاغریں اسپانی سرانادینگ بوت ء چار روچاں شہر ء دمک ء بازاراں گولینت اش، داں
 ایندگہ مردم چریشاں عبرت بہ گر انت۔ ایشانی سر ء کپ سات انت، ایشنگ ء مات پت
 چکانی دیم ء چپوکائی دز تگ ء کشتنگ انت۔ آدوینانی مرگ ء پد ہر دو بچکاناں بندی جاہ ء
 چگل داتگ۔

ایوار ء یک چینی لانچے تیاب ء لنگر بوت، ایشی ء توک ء شکر، سانسر ء کوپ ء
 ریشمی پوشاک ات انت۔

یکم اگست۔ یک دگہ لانچے فوجو ء چہ اد ء سر بوت، ایشی ء تہاوڑوڑیں از باب
 ات انت، کساس ساعت دہ ء نزیک ء پانپاہاں یک آچاری لانچ دیست کہ مزن ہور
 ناگاساکی ء چہ گستہ گوش ء ات۔

2۔ اگست۔ سہب ء ہمے چینی لانچ ء چہ از بابانی ایر کنگ بوت، بازیں کار سر جم
 بوت انت۔ نیمروچ ء و ہد ء کماش ء منشی ء بازیں رجانکار منی کر ء اتک انت ء بازو ہد ء داں
 آہاں من ء جست ء پُرس کت۔ بندر ء سوانوچوان ء کہ عیسائیت ء چہ بچنگ ات ء روڈر
 گیگز ء کہ آوت اوں بچنگات، آہاناں حال داتگ ات کہ میکا ء فیصلہ کنگ بوتگ کہ نوں
 مشنری ہمے ولندیزی لانچاں چیرکائی جاپان ء دیم دیگ بنت کہ ہندوستان ء چہ ادا
 کانت۔ آہاں اے اوں گوشنگ کہ اے مشنری ولندیزی لانچانی سراہتالی کن انت،
 آہاں کڈن کت کہ اگاں آ مشنری مئے لانچانی سر ء اتک انت، گڑا آہانی سنگینانی بدل

۽ مردم ليگک بنيس، پميشکه ماراها سزاد يگ بيت که جاپاني جهه مننداں ديگبیت، چریشی ۽ پد آئی ۽ منايک حکم نامه ۽ دات که جاپاني زبان ۽ ات۔ آگوشتن چوش انت۔

گوشتن ۽ رجانک

پادري سوانو ۽ آئی ۽ را که باکاتاء سرکار ۽ گوشتن سال ۽ دزگير کنگ ات، ايدو ۽ کماشيس کارندھاني ديم ۽ گواهي داتگ که ہالينڈ ۽ ولنديزي شھرياني توک ۽ بازيں کيتھولک اوں هو ارانت، ايشاں اے گپ من اتگ کہ، لھتيس ولنديزي کمبوڈيا ۽ پادرياں گوں دچار کپنگ انت ۽ آہاں وتي رومن کيتھولک بونگ من ات۔ چھمگ، اودا فيصلہ کنگ بوتگ کہ يورپ ۽ پادري ولنديزي لانچاں ہمال بھرتي بنت ۽ کجام وڑے ۽ ناگاساکی ۽ سر بنت۔ سرکار ۽ اے (سوانو) ۽ گپ باور نہ بوتگ ۽ گوشنگ ۽ کہ آولنديزياں تاوان ديگ ۽ درگت ۽ چوشيس گپ کنگ ۽ انت، چي ۽ کہ پرتگالي ۽ ہسپانوي ہردک ولنديزياني دژ من انت، بلئے سوانو وتي گپ ۽ سر ۽ کلھے اوں پشت ۽ نہ کنزات، پميشکہ سرکماش ۽ لانچ ۽ ناحدا ۽ را حکم دات کہ آوت جست ۽ پُرس بہ کنت کہ آئی ۽ لانچ ۽ ہچ وڑيس رومن کيتھولک وگون نہ انت ۽ اے وڑے اوں کڈن ۽ کت کہ اگاں کجام يک ولنديزي ۽ لانچ ۽ وسيلہ ۽ يک رومن کيتھولکے جاپان ۽ پترت ۽ سرکار ۽ ايشي ۽ حال سرکنگ نہ بوت، گرانا حداء جند آئی ۽ ذمہ وار بيت۔

3۔ اگست۔ بيگاہ ۽ نام گپتگيس لانچ ۽ چہ ازباباني اير کنگ ۽ کار سرجم بوت۔ سرکماش ۽ سرپدي گپت کہ لانچ ۽ چوشيس توپ جنوک است کہ آکسانيس توپ داشت بہ کنت۔ اسسٹنٹ کلرک پوليس فرکو ۽ را سرپدي ۽ درگت ۽ لانچ ۽ سر ۽ ديم ديگ بوت، بلئے اود ۽ چوشيس مردم نيست ات۔ سرکماش ۽ حال سرکنگ بوت، آئی ۽ دگہ حکم دات کہ ہمک آؤکيس لانچ ۽ چہ سرپدي بہ زورات ۽ اگاں چوشيس مردم دپ ۽ کپت، گرادرہ

4- اگست۔ سہب ۽ سرکار ۽ یک مزین سمورائی ۽ مسٹر ہونجو ہدا اتک ۽ شری ۽ سراپٹ ۽ پول ۽ کت، داں گنڈاں ایریں پیتی اوں پیشکو نڈاں انت ۽۔ آئی ۽ گوشت کہ یک پیسرگیں پادری ۽ چہ جست ۽ پُرس کتگ، گڑا آئی ۽ گوشتگ کہ ولندیزیانی توک ۽، لہتیں کیتھولک است کہ لانچ ۽ سر ۽ اداکانت۔ یک سالے پیش بہ گندے چوشیں پٹ ۽ پو لے پکار مہ بوتیں۔ گورائی ۽ گوں من وت لانچ ۽ چھت ۽ سر ۽ شتاں ۽ اود ۽ سجا کیجا کت انت ۽ جار جت کہ اگاں کسے ۽ کر ۽ شکی میں چیزے ہست انت، زوت مئے دست ۽ بہ دنت ۽۔ اے و ہد ۽ کسے ۽ رانچ کنگ نہ بیت، چار ۽ تپاس ۽ پداگاں چوشیں چیزے دز کیت، گڑاسک سزادیک بیت، پداہے مردماناں درائیں رہندونت ۽ اشکلنا یینت انت۔ من اے سر ۽ سوچ دپ ۽ وت کت انت۔ مسٹر ہونجو ۽ من ۽ چہ جست کت کہ من گورے مردماں گوں چے گوشت، گڑا من وتی گپانی رجانک کت، آ دلجم بوت ۽ شت۔

بیگاہ ۽ یک چینی لانچ ۽ بدن ۽ اتک، آچی ۽ نگ چو ۽ چہ اتلگ ات، ایسی ۽ توک ۽ دردریں ریشمی گد ۽ ہے داہیں ایندگہ جرات انت۔ ایسانی بُنال کساس ہشتادکان بوت، گوریشاں شکر ۽ دگہ، لہتیں چیز اوں ہوار انت۔

7- اگست۔ من ساری ۽ ہما مرد ۽ جن ۽ بابت ۽ نبشتہ کتگ ات۔ آہانی ہر دو چکاناں اوں لاغریں اپساں جہاز کت ۽ سر جمیں شہر ۽ گولینت، آ مئے دپتر ۽ دیم ۽ اوں گوست انت، پداپڑ ۽ بُرت ۽ آہانی سرست انت۔

(1645-۔۔۔۔ نومبر۔ دسمبر۔ شوہو ۽ دومی سال)

16- نومبر۔ یک چینی لانچ ۽ ناننگ ۽ چہ اتلگ، ایسی ۽ تھا 8/9 سدکان ۽ سامان مان۔ ایسی ۽ ریشم، بندیک، ساٹن ۽ دگہ نقش چتگیں ریشمی پُچ مان۔ حال رستگ

انت کہ اگاں اودء افسراں یک صدداں شش صدتاں کل (سامانانی حساب ءچہ) زر دِیگ
 بہ بیت، گڑا جاپان ء آہگ ء ازن رسیت۔

29۔ نومبر۔ سہب ء سرکماش ء کڈن ء پد، لہتیں رجانکار منی کر ء اتک انت ء
 من ء انجیل ء یک آیت ء ولندیزی رجانک ء پیشداشت۔ آ آیت جنین چکیں مریم ء
 عکس ء چیر ء نبشتہ ات۔ آیت چوش ات۔۔۔ ”سلام ترا آئی ء سر ء رحمتاں گورنگ،
 حاوند تئی پُشت پناہ انت۔ زالبولاں مبارک۔ (لوقا۔ 1۔۔۔ 28) آئی ء گوشت کہ اے
 عکس شمونو ء یک بدھ بھکشو ء کر ء چہ دست کپتگ۔ آئی ء ایشی ء مطلب جست کت ء
 گوشت ءے کہ سوانو ء روڈریگیز ایشی ء سر پد نہ بوتگ انت۔ آ گوش انت اے پرتگالی یا
 اطالوی گالوار ء نہ انت، لاطینی اوں نہ انت، ظاہریں اے عکس مئے لانچاں چہ آرگ
 بوتگ، بلئے من بچ نہ گوشت، حیال کت، بلے وتی وڈ ء پٹ ء پول کنت، البت عکس ء
 بابت ء راستیں کت، چپی ء کہ من زانت کہ سوانو ء روڈریگیز ء پیشگی اشناناں حال داتگ۔
 30 نومبر، مروچی موسم سک وش انت۔ مزنیں دور ء شور ء اشکر لانچ ء لڈ
 ات انت ء انیدگہ از بابانی لڈینگ اوں سرجم بوت۔ نیمروچ ء کارندہانی حاضری جت ء
 آہاناں ہژدری میں کاگد ء کراچ دست ء داتاں۔ دپتر ء واتری ء موجوای ء آئی ء خدمت
 کارانی خدمت کت۔ بیگاہ ء ساری گوات ء دیم تر ات ء گورچ ء کٹگ بناکت، ہمیشکہ
 اورشی ء لانچ نہ شت۔

تناوہد ء من جاپان ء اتکاں، بہ جستگیں پادریانی بابت ء سر پدی حاصل کنگ ء
 جہد ء کنگ ء اول۔ یک جاپانی ء آئی ء نام ٹامس اراکی انت، شرین وہدے ء روم ء بوتگ،
 آ اود ء پوپ ء دیم ء مردم بوتگ۔ آئی ء باز رند ء وتی عیسائی بوتگ ء جار جتگ، بلئے
 سرکماش ء ہچبر نہ مینتگ، گوشتگ ءے پیر انت، سر ء ہوش ءے شتگ، وہدے آئی ء سک

آہے جاوراں بیران بوت، نون دو بچوک پشت کپتنگ انت۔ یکے و سوانو چوان انت کہ
 یک زمانگے عیسائی گل ۽ سروک بوتگ ۽ دومی روڈریگیز انت کہ لزبن ۽ نندوک انت۔
 اے مردکار ۽ حاکم ۽ کارگس ۽ دیم ۽ وتی پاداں گوں پاکیں دروشمے ۽ بے عزتی کتگ۔
 اے ہر دونا گاساکی ۽ جہمند انت۔

9۔ دسمبر۔ واجہ سانبوروزو ایمون ۽ جتا جتا میں تہر ۽ لم ۽ وشبوتی دات۔ اے
 چیز شہنشاہ ۽ سرکماش ۽ اوں دات انت، آہاں دل ۽ جہلانک ۽ قبول کت انت۔ گوش
 انت سرکماش ۽ ہماٹر کہ ونگ سک گل بوتگ، آئی ۽ تہا ہمک چیزے تاثیر بیان کنگ
 بوتگ۔ بیگاہ ۽ موچو ۽ چہ یک لائچے اتک۔

15۔ دسمبر۔ پنج چینی لائچ بندن ۽ چہ در کپت انت۔

18۔ دسمبر۔ چار چینی لائچ بندن ۽ چہ شت انت۔ ناننگ ۽ لائچ ۽ کارندہانی
 چار پنج باسکاں باکو چین روگ ۽ اجازت لوٹ ات۔ سرکماش ۽ آہاناں ازن نہ دات۔
 جزیرگ ۽ یک لوگ واہندی ۽ حال نہ دات کہ بچنگیس چوان ولندیزیانی ۽
 پرنگالیانی بابت ۽ وڑوڑیں گپ کنگ ۽ انت ۽ زوت ۽ چہ زوت آشاہی دربار ۽ مئے بابت ۽
 رپورٹے پیش کنگی انت۔ من و حد اوند ۽ گوں دعا اوں کت کہ اے لدی بہ مریت،
 سک شر انت، چریشی ۽ سبب ۽ مارا در ایسناں تاوان رست کنت۔ حیر، حد امئے پانپاہ
 انت۔ بیگاہ ۽ دو جاپانی لائچ اتک۔ مایک لائچے ۽ رویں۔ ایوار ۽ رجانکار ۽ یکے گوں وت
 آؤرت گوں کہ غلامی ۽ ارزشت ۽ مئے گوما کامی ۽ کئیت گوں۔ ماگمان کت کہ آئے
 وردن ۽ وراکاں جوڑ کنت، بلئے رند ۽ سرپدی رست کہ سرکماش ۽ حکم انت کہ ہچ چوشیں
 مردے مئے واستا کار نہ کنت کہ ولندیزی زبان زانت۔ منا آئی ۽ سرا بیسہ نہ بوت۔

آوایوک ۽ پرتگالی گالوار ۽ پسندنہ کنت، ولندیزی زبان ۽ گول آئی ۽ ہچ وڑیس شکایت نیست، بندار جاپان ۽ ولندیزی گپ کنوکیں ہچ جاپانی عیسائی نیست، البت پرتگالی گپ کنوکیں جاپانی ۽ ترینت انت کہ عیسائی انت۔

23 دسمبر، موچو ۽ چہ اتلگیں یک کسانیں لانچے مروچی تیاب ۽ چہ در کپتنگ۔ ایوار ۽ یک چینی لانچے مزن ہووے لاپ ۽ سربوت، چوش کہ گوات پدی ات، ہمیشکہ کشوکیں لانچانی سر ۽ آئی ۽ راناگاساکی ۽ آرگ بوت، ایشی ۽ بازیں مردم سوارات انت کہ ریشمی بیرک ۽ سرینگ ۽ ات انت۔ اے مردم دل ۽ تب ۽ ڈہل ۽ چوگان کنگ ۽ ات انت۔

1۔ اے ناگاساکی انت۔

جنوری ۽ اولی روچ انت۔ یک مردے ۽ ڈہلے گور ۽ انت ۽ دمک پہ دمک گولان انت۔ مہلوک آئی ۽ رادرشان کنگ، لیٹ ۽ ڈیلادیگ ۽ انت۔ مروچیگیں روچ ۽ دووے سے ۽ ٹولیاں پنڈوک فوناسوے کوئی ہارا چہ اداکینت، اشاں بندیک ۽ جوڑ کتگیں ڈبک سر ۽ انت۔ اے مردم ڈہل جن انت ۽ پنڈگ لوٹ انت، اشاناں یارا گوٹنگ بیت۔

2۔ بیپاری بونجل، کارگس ۽ لوگاں سال ۽ نوکیں کاروبار بندات بوتگ، مہلوک ۽ روچ دراہ ۽ پیش وتی لوگ ۽ دوکان سمپہینتگ انت۔ بادرنگ بہاکنوک لوگ پہ لوگ ۽ بادرنگ بہاکنگ ۽ انت۔

3۔ مروچیگیں روچ یک حاصیں مراگشے ۽ درگت ۽ نامینتگ۔ مروچی درائیں شہر ۽ ازگاریں مہلوک سرکماش ۽ کارگس ۽ کانت۔ آپاکیں دروشم ۽ لوٹ انت ۽ درستانی دیم ۽ آئی ۽ وتی پادانی چیر ۽ لپاش انت۔ اے لیب ۽ گوازی داں بیگاہ ۽ ہے داب ۽

پاکیں دزوشم ء چست کن انت۔ درائیں مہلوک وتی گساں آہانی وداری انت، انجوش
 کہ آہگ ء گندگ بنت، یک جا کے چست بیت کہ آاتک انت، آاتک انت، گوریشی ء
 گوں مہلوک ء دروازگ ء چہ ڈن در آہگ ء پنا بنت۔ ہفت یا ہشت بوگل ء پوپل یا پیتل ء
 دار ء آئی ء سر ء جنین چکیں مریم ء چک ء عکس جوڑ انت۔ آپک لوگ ء چانٹ ء دیم ء ایر
 کنگ بیت، ساری ء لوگ ء کماش آئی ء سراپاداں ایر کنت، پداباری باری ء ہر یک
 مردے ہے دود ء سرجم کنت۔ چک ماتیں جنین چک ء زوریت ء ہے کار ء کنت، اگاں
 لوگ ء کسے نادراہ بیت کہ پادatk نہ کنت، گڑا آئی ء بُنڈانی کش ء ہما دزوشم برگ بیت ء
 آئی ء پاداں گوں لپاشگ بیت۔ اے کار افسرانی نگرانی ء کنگ بیت۔

4 پادری ء سرکماش ء حکم رست۔ آئی ء را دپتر ء تواری پر کنگ بوتگ ات۔
 رجائکار ء گوں وت ء تحت ء آؤرتگ گوں۔ گوات ہج کشگ ء نہ ات ء آزمان جہراں
 انگرکتگ ات۔ سبک سبکیں سردی ء ات۔ پاک این دزوشم ء بے عزتی ء دود ء سبب ء
 چہ کشک ء در دگہ رنگ ء جنگ ء ات انت۔ ہر نیمگ ء چپیاں موری ات۔ سرکماش ء
 دپتر ء یک افسرے شوق ء شاکیں در لیں ء گوں آئی ء ودار ء ات۔

سرکماش لوگ ء لاپ ء سرسلوکی نشنگ ات۔ آئی ء کش ء چل ات۔ بزمش ء
 اشنگ ء گوں آئی ء وتی دڑا جیں گوشاں ہمانیمگ ء دیم ترینت ء پادری ء گندگ ء گوں
 کندگ ء لگ ات، بلئے اے کندگ عجیبے ات۔ آئی ء لنت وکندگ ء ات انت، بلئے
 چمانی تہا کندگ ء دزوشمے اوں نیست ات۔

”سہب وش بات۔“ آئی ء وت ساچیں نرمی ء درائنت۔ بگک ء پد سرکماش ء
 گوں پادری ء اے اولی گند ء نندا ت، چریشی ء ابید آئی ء دیم ء ایشی ء ہج وڑیں پشلی نہ
 مرت۔ کم ء آئی ء مرتگ ات کہ آئی ء جنگ چکو گو ء سرکماش یا جاپان ء گوں نہ انت۔

آئی ء اصل ڈاہ گوں وت ء انت، نوں آئی ء لوٹ ات کہ اے گواچن سرکماش ء دیم ء
اول پدر بہ بیت۔

”باز روج ء پدمے گند ء گدار بونگ ء انت۔“ انوے ء گوں بچند ء درائنت،
پدا چل ء دست ء تاپگ بنا بوت۔ ”نوں واترانا گاسا کی شریں وڑے ء دل ء کپتنگ؟“
آئی ء پسوے ودار ء ابید گورائی ء ذرا ہباتی ءے کت۔ تراہچ وڑیں تکلیف نیست ناں؟ ہر
چیز ء کار انت من ء بہ گوش۔ پادری سر پد بوت کہ اے مرد کار بنگ ء گپ ء پہ زانت
ویل کنگ ء انت، گڑاچے اے آئی ء دل ء واپینگ ء واستا چوش کنگ ء انت؟ یا وتی
رعب ء پیشدارگ لوٹیت؟ پادری برے برے آمر دکار ء دیم ء سر ء نگاہاں شانک دنت،
بلئے اودا ہچ وڑیں مارشت اول نیست۔ آپیریں کلانہ بتی ء نشتنگ ات۔

”فادر، یک ماہے ء توک ء تو ایدو ء روے، اودا تو گیش شادمان بے، اودا پہ تو
لوگ ء بست ء بند کنگ بوتگ۔ کوبی ناتا جو ء میتگ ء ہمالوگ انت۔ اے لوگ ء من اول
بوتگاں۔“

پادری ء اے درائیں گپ شر دگوشی ء اش نہ کتگ ات انت۔ آئی ء و اے
مردکار ء دپ ء چہ درا تلگیں لبز ”فادر“ اشکتگ ات ء پگرے ء کپتنگ ات۔ پے اے
مردکار ء فادر ء لبز پہ زانت کار مرز کتگ ات؟ آئی ء زبان ء چہ درا تلگیں اے لبز
توسکیں شیکے ء پیم ء آئی ء دل ء گرچت۔ ”گوں ترا دگہ یک گپے اول کنگی انت۔“
سرکماش ء یکبرے پدا گوشت۔ ”نوں ترا جاپان ء نندگی انت، پمیشکہ شر تر ہمیش انت
کہ وت ء جاپانی نامے اول پر بہ کن۔ وش بحتی ء ہمے زوت ء اد ء یک مردے بیران
بوتگ، آئی ء نام ات، اوکا داسان ایون۔ ایدو ء سر بے تو ہمے نام ء پر کن۔“

سرکماش ء ہچ وڑیں جوزگاں چکاریں گالوار ء اے نام گپت، پدا چل ء دستاں
 تاپان ء ہے گالوار ء گوشت ء۔ ”آ مردکار ء جن اوں زندگ انت، پہ تئی واستا
 اودا ایوک ء نندگ اوں گران بیت، پمیشکہ آزال ء وتی لوگبانک جوڑ بہ کن۔“
 پادری ء سر جہل کتگ ات ء درائیں گپاں گوشدارگ ء ات۔ آئی ء انچوش
 گمان بوت، گوشے شترانکیں جاگہے ء چہ آشران انت۔ جہل ء ء گنتر جہل ء۔ آئی ء
 دارگ ء واستا ہچ وڑیں چیزے اوں نیست۔ آئی ء واستا جہل بو نگ یادیم پہ دیگی کنگ ء
 نوں ہچ پشت نہ کپتگ ات۔ جاپانی نام وپر کنگ کپیت، بلئے جن نہ گراں۔“ آئی ء
 جیرٹات۔

”تو ہچ وڑیں پسہ نہ گردینت؟“ سرکماش ء کلھے ودار ء پد جست کت۔
 ”شریں۔“ پادری ء دپ ء چہ دراتک ء گوریشی ء ہمراہی ء بزرگی ء بے وسی ء مارشتاں آئی ء
 سرجمیں بالاد وتی چاگردکت۔ آئی ء گمان بوت، گوشے آئی ء سک دمبرتگ ات، پدا
 آئی ء سرچست کت ء کماش چارات۔ ہو شریں، اگاں سرجمیں گیدی ء عیسائی ء دراہیں
 پادری مناعیسائی مشن ء راجدپتر ء سیاہیں داغ سرپد بنت و بہ بنت، مناعیشی ء ہچ وڑیں
 پرواہ نیست۔ من چے پیمیں ذیلی دیستگ آئی ء من وت شرترزاناں۔

”جاپان ء سرڈگار عیسائی مذہب ء گوں ہچ دپ نہ وارت، اداعیسائی مذہب ہچ
 وڈ ء روتگ جت نہ کنت۔“ سرکماش ء گوشے آئی ء راسرپد کنگ ء جہدے کت۔ آئی ء
 گیراتک کہ فریر ء اوں گور آئی ء ہے گپ کتگ ات۔

”فادر۔ ترا من ایرجیگ نہ کتگ۔“ انوے ء دیدوک چل ء پراں سک ات
 انت۔ پادری ء آواز بے ارادہ بُرز بوت۔ ”من ووت گورے مذہب ء گوں کش ء چیل
 بوتگاں۔“

”شر۔۔۔؟ انوئے ۽ دیم ۽ سرء تثنیٰ بچکندے تالان بوت۔“ تو و فریراء اے
گوشنگ کہ ہے دروشم ۽ یسوع ۽ تراوت گوشنگ کہ من ۽ لپاش؟ چوش نہ انت کہ تووت
۽ تراوت رمپینگ ۽ ۽؟ چوش نہ انت کہ وتی نزوریاں چیر دیگ ۽ ۽؟ کم چہ کم من بھیسہ
کت نہ کنناں کہ یک راستیں عیسائی ۽ چوشیں گے گوشنگ کنت۔“
”ہرچی تئی دل بہ گوشنگ“ پادری ۽ ہر دو میں دست وتی کونڈانی سرء ایر کتاں
۽ چم زمین ۽ سک داتاں۔

”دگراں گوں و تو چوشیں گپ کت کن ۽، بلئے منار دات نہ کن ۽“
انوئے ۽ چلہنگ ۽ جواب دات۔ ”من بازیں پادریاں چہ اے جست کتگ کہ یسوع ۽
بخنگ ۽ بدھ ۽ بخنگ ۽ چے فرق انت۔ جاپانیانی ایمان انت کہ بدھ ۽ بخنگ ۽ چہ انسان
تمر دبت، بلئے عیسائی آئی ۽ بخنگ ۽ گپ ۽ کن انت۔ آچٹ جتا میں چیزے۔ عیسائی
مذہب ۽ بخنگ ایوک ۽ حداء سرا بیسہ کنگ ۽ چہ رسیت۔ بنی آدم ۽ وتی ایمان محکم کنگ
کپیت۔ اے میں کہ آئی ۽ جاپان گوشنگ انت، اے دانک ۽ سرء تپاک نہ انت۔ عیسائی
تعلیمات ہمد ۽ گڑ بڑ کنت۔“

پادری ۽ دل ۽ لوٹ ات آوتی دپ ۽ تچ بہ لگو شیت، کہ آئی ۽ تو عیسائی ۽ ستک
گوشنگ ۽ ۽، آ اے وڑ نہ انت، بلئے لبز آئی ۽ نک ۽ نادوک ۽ خشکبوت انت۔ آئی ۽
حیال کت، نوں چے سیت، آٹری ہرچی بہ گوشنگ، چریشی ۽ چے فرق کپیت۔ آئی ۽
لیکہ ۽ کس سر پد نہ بیت۔ اے انوئے اوں سر پد نہ بیت ۽ رجانکار ہم کہ آئی ۽ گیاں
رگ ۽ انت۔

آئی ۽ کونڈانی سرء دست ایر کتاں ۽ مچاچ تچ ۽ بند کتاں

”بہ گندے تو سر پد مہ بے، بلئے گو تو ۽ اکتسو کی ۽ انوں داں بازیں عیسائی دہکان

”پرچا؟“ پادریء دپء چہ دراتک۔

”چیء کہ آہانی روتگ سستگ انت، نون دنیاء کجام کنڈےء چہ اول پادریء
 دزوشمء یک مردے ادا تک، گڑاما آئیء شرکنیں۔“ انوئےء ٹہک داتء کندات۔
 ”نون ماراچ ترس نیست، اگاں دزچکےء روتگ سنگ بہ بنت، گڑا آئیء تاک چہ وتء
 گیمبر انت، تووت بہ چار۔ گو توء اکتسوکیء دہکان نون ہما حداء من انت، آعیسانی حداء
 نہ انت۔ آودگہ چیزے جوڑ بوتگ۔“ آئیء ذرا جیں گین ء کش ات، دل بند مک کتء
 پدا ایمنیء گوں گوشت ء۔“ فادر، جاپان ملکہ انچیں، شتاچ کت نہ کن ات۔“

پادریء چماناں چست کتء آئیء راجارات، آئیء دیمء سرء لپیں بچکندے
 تالان ات۔ ”تو گوں وتء کہ دینے آؤر تک ات، آئیء دزوشم بدل بوتگ۔“
 سرکماشء دلجمی پہ حق ات۔ آئیء بھیسہء سرء تکبرء غروری پد رات، پدا
 انوئےء رجانکارء را اشارہ کتء آ پاد اتکء اوشات۔ پادری اول گورائیء اوشات
 گوں۔

آزمانء سرء جمر لونجان ات انت۔ سردی گیش وداتگ ات، آئیء دل
 کپتنگ ات، دیمء دورء داں زر تالان ات کہ آزمانء پیمء مج ات۔ زوتء آایدوء سر
 بنت۔ چکو گوء واہندء اودا آئیء رالوگ دیگء قول کتگ، ایٹیء مولء مراد انت کہ آ
 عیسائیانی ہما بندی جاہء بندیک بیت، ایٹیء بابتء آئیء سسک باز ہش کتگ ات، گوشئے
 نون آئیء سر جمیں زندہ ہے بندی جاہء گوزیت۔ آسُرپء پیہمیں دریاہ سنگء درتء
 نون، پچبر سرڈگارء سر بوت نہ کنت۔ عجیبیں گپے پر تگالء وہدے آئیء ہما وہدء پادریء
 مشنری جوڑ بوتگء ارادہ کتگ ات۔ آوہدء آئیء ہے خیال کتگ ات کہ تبلیغء درگت
 آہرنج ملکء کہ رؤت، آگڑا اموداداریت۔ آئیء جاپانی عیسائی بوتگ لو؟ ٹینگ ات،

سرجم کنگ ء اے داب چونیں زوراکین ات۔ من ایوک ء نندگ ء جزم کتگ ات،
 بلئے نوں آروس کناں جنے ء واہند باں۔ (اے حداء، من گوں تراشکایت کنگ ء نیاں،
 من و انسان ء بحت ء سرء کند گاہاں، تئی سرء منی ایمان نوں ساری ء وڑء نہ انت، بلئے پدا
 اول من ترا دوست داراں)

داں بیگاہ ء ہے پیم ء دریگ ء تکہ دات ء نشت، گونڈوانی لیب ء
 چارات۔ گونڈو کا نگر و بال دیگ ء ات انت، آہاں بندیک دست جہلگ ء چہ ایر کپان
 کا نگر و بر زء بال بوہان، بلئے پدازوت جہل ء کپیت۔ گوات ہیج کشگ ء نہ ات۔
 بیگاہ ء جمر شت انت۔ گونڈواں اول کا نگر وء بال دیگ دمبرتگ ات، نوں
 آہاں دگہ لیب اش بناکت، آہاں لٹے زرت پادری ء دروازگ جت ء کوکارکت ء
 گوشت اش:

بہ جن ات بہ جن ات مشک ء بہ جن ات

بونومی بونومی! اے لوگ ء سرء حداء رحمت بہ گوارانت

بہ جن ات بہ جن ات مشک ء بہ جن ات

بہ جن ات بہ جن ات ڈنڈا بہ جن ات

یکے دوئے یکے دوئے

سے چار پنچ، سے چار پنچ

آئی ء اوں دل ء تھا گونڈوانی ہمراہ داری بناکت، بلئے آئی ء آواز ء گورائی ء
 ہمراہ داری نہ کت۔ آپریشان بوت۔ دیم ء لوگ ء چہ زالبولے دراتک ء آئی ء گونڈواناں
 جبر دات، ہے زال ات کہ آئی ء راروچے سے رند ء ورگ ء دات، نوں گوات ء
 شینگ ء مان ات۔ آئی ء گوش داشت انت پہ اشنگ ء، ہے گوات ات کہ بندی جاہ ء

مسح و دروشم، ہما دروشم کہ آئی و تہ پادانی چیرا پاشتگ ات ئے۔ آئی و دیم و میلانک بوت۔

”فادر۔۔۔۔“ یک آوازے اتک، کسے آئی و راتوار کنگ و ات۔

آئی و گوں گیمر تگیں چماں دروازگ و نیمگ و چارات، آواز گوشتے پچا اور تگیں ات۔

”فادر“ پدا ہما آواز اتک۔ آپکچی جیرو ات۔

”نوں من فادر نیاں“ آئی و تڑندی و گوں گوشت و ہر دوئیں دستاں چہ وتی کونڈے مچ و کتاں۔ دراہ چہ ادا کسے و دیست، گڑا شرنہ بیت۔“

”منی منگی و و گوشتار فادر“ آئی و پدا گوشت ئے:

”من اشکت نہ کناں، منا ایشی و حق نیست، من نوں پادری نیاں۔“

”ناگاساکی و مردم ترا منکر پال گوش انت، اود و ہر کسے ترا ہے نام و سراتوار پر کنت۔“ کچی جیرو گپ کناں ات۔

گورے گپ و اشکنگ و پادری و کندات۔ آئی و اے گپ گوشگ و چے ضرورت اتاں؟ آو ساری و چہ سر پدا انت کہ مردم آئی و را چے گوش انت۔ آئی و را زانت کہ فریر و را منکر پطرس و آئی و منکر پال گوش انت۔ گونڈ و آئی و لوگ و دیم و اوشت انت، ہے نام و گرا انت و کلاگ ئے بند انت۔

”منی سر و رحم بہ کن و منی منگی و اشکن، بہ جتگیں پادری و اوں دعا کنگ و وس و واک و بیت۔ حداء و استا منی گناہاں ایوک و پہل کن۔“ اے کار و ہج مردم کت نہ کنت، مئے نابودی و مئے گناہاں ایوک و حد اپہل کت کنت۔ اے گپ آئی و کچی جیرو و گوں نہ کتاں، و ت و را گوشت انت ئے۔

”فادر“، ”من گوں تو دغا کتگ۔“ کچی جیروء پدا گوشت، نوں آگریوگ ء ات۔ ”اے دنیا ء ہر قسم ء مردم است، اشنانی تہانزوریں اوں است ء تیاریں اوں۔ تیاریں، پچبر کسی دیم ء سر ء جہل نہ کن انت ء تچک ء گلباگ ء روانت، بلئے آہاناں چے کنگ بہ بیت کہ ودی نزور ء لگور بوتگ انت۔ آہاناں و ہدے سزا دیگ بیت ء ڈروشم ء بے عزت کنگ ء حکم دیگ بیت گڑا۔۔۔۔“

پادری ء چد ء دیم بیچ اش نہ کت، آیک برے پدا دردناکیں تزانگاں انگر کت۔ من اوں ہے پاکیں ڈروشم ء سر ء اوشتا تگاں، منی پادا اوں یک ساعتے ء واستا آئی ء ڈروشم ء سر ء بوتگ انت۔ ہما ڈروشم کہ کوہاں، زر ء بندی جاہ ء دائم گوں منا بوتگ، ہما ڈروشم کہ دنیا ء من درستاں چہ جلوہ ناک تر انت ء آئی ء چارگ ء واہش دنیا ء ہمک مردم داریت، ہمائی ء مہر دائم چکار انت، و ہدے من آئی ء بے عزتی ء کنگ ء اتاں، آ ساعت اوں ہما ڈروشم غم آماچیں نگاہاں من ء چارگ ء ات، ہے مہروانیں دیدوکاں گوں من گوشتگ ات۔ ”لپاش، منالپاش، لپاش منا، تی پادا اوں ہے پیم ء درد ء چہ ترک انت، انچوش اید گرانی پادا بوتگ انت کہ من ء لپاشتگ ء۔ من ہے غم ء ہے درد ء شر زاناں، پمیشکہ من مرچی ادہاں۔“ اے خدا، من تی چیپاں موری ء چہ بزانز گپتاں۔

”بلئے من ہاموش نہ اتاں۔ من گوں تو ہوار غم سنگ ء اتاں۔“ بلئے تو یہودہ ء گوں گوشتگ ات۔۔۔۔ ”تو ہرچی کنگ ء چہ اتلگ ء زوت بہ کن۔“ پدا یہودہ ء چے بوت؟

”من ترا گوشتگ ات، اے تختگ ء سر ء پاداں ایر کن، انچوش کہ من یہودہ ء را گوشتگ ات، تو ہرچی کنگ ء چہ اتلگ ء زوت بہ کن۔“ پدا یہودہ اوں انچیں مشکلائی آماج بوتگ، ایشاں کہ تو مروچی تلوسگ ء ء۔

آئی ء لچ ء خون ء میچلیں پادہما تختگ ء سرء ایر کتگ ات، پادء پنچیں لنکگ ہما
 ذروشم ء سرء ایر ات انت کہ آئی ء وتی ساہ ء چہ دوستر بوتگ ات، بلئے عجیبیں گپے،
 چوش کنگ ء آئی ء وتی تہا انجیں وشی ء ایمنی ء مارینگ ات، چریشی ء آحیران ء ابکہ
 بوتگ ات۔

”ادا کس تمر دء کس لگور نہ انت“ پادری ء درائنت۔ ”گڑا کسے گوشت کنت
 کہ تمر دنزور ء چہ گیش مصیبت برداشت کت کنت؟ آگیش تکلیف سگ ات کنت؟“
 گورے دانک ء گوں آئی ء دیم دروازگ ء نیمگ ء کت ء اشاپی درائنت ء ”چوش کہ
 اے ملک ء تئی مٹگی ء گوشداروک دگہ کس نیست، ہمیشکہ بیامن ء اشکنان۔
 ”مٹگی ء پد دعا بہ کن، حد اوند مئے حد اتئی سرء رحم بہ کنت۔“

کچی جیروء چیروکائی گریت، پد اہاموشی ء پاد اتک ء شت۔ پادری ء ہما پاکیں
 ذمہ واری سرجم کنگ ات کہ مدامی پادری آئی ء سرجم ء برجم کن انت۔ آسر پد ات کہ
 آئی ء گوما چرے کار ء پد مہلوک پٹ ء لعنت کنت ء آئی ء رابد ء رد گوش انت، بلئے آئی ء
 ایسانی ہیچ پرواہ نیست۔ ہزار دپ ہزار گپ۔ آگوریشاں گوں دغا کنگ ء انت، وتی حداء
 گوماؤ نہ کنگ ء انت، تنیکہ ہرچی بوتگ پہ اے جاگہ ء سر بوتگ ء واستا ہزدری ات۔ اے
 ملک ء مروچی اوں من ایوک ء یکیں پادریاں، مئے حد اہاموش نہ انت، اگاں آہاموش
 بوت انت، گڑا مروچی داں منی زندمان ہرچ داب ء گوستگ ات، آئی ء ذکر ء ساڑا ء
 دپ آپ دنت۔

گیشیں ونڈ

عیسائیانی لوگ

اے ساعت ء اوکا داسن ایمون ء استادہ مردمانی راشن ٹہینگ بوت۔ بو کوئی،
ژوان، نانہو ء جکان ء واستا ہر کس ء ہفتہ مردمانی راشن۔

17۔ جون ء تو تو مینو ء خدمت ء چیر ء نبشتہ کتگیں یادداشت پیش کنگ بوت۔

1۔ سئی بی۔ عمر 50 سال سان ایمون ء لوگبانک ء سیاد ء وارث لانچ ء واڑا فوکا

گلو۔

2۔ گین ایمون عمر 55 سال ہمیشی ء سیاد گوا کوئی ء جہمند انت۔ دوئی

اونوکامی ء کاردار۔

3۔ سانوجو۔ آئی ء بزات زہگ، سئی بی ء چک۔

4۔ شوکورو۔ عمر 30 سال اساشی جو ء ہمال

5۔ ساداچی گوانزابورو۔ مستری بو کوئی ء شاگرد گوشگ بیت۔

6۔ جن ایمون ژوان ء جنک ء جو دے سیاد انت۔ ہو جو سرکار ء زمانگ ء ہمد

اتلگ۔ ہے سال ء (مُشکانی سال) 26 اپریل ء ژوان ء گول بلگ ء اتلگ، این پو ء اولی

سال۔ آپ ء گو سک ء سال

9۔ نومبر بوکوئی، لہتیس روچاں نادراہی، پد مرچی سہب، شش، ساعت، بیران بوتگ۔ انسپٹر کمور ایوئی مون، چیریں پٹ، پاس، واستا گورائی، دو دست، چیر، مردم گون ات گون۔ پولیس، سپاہیگ اول گوراہاں ہمراہ ات انت۔ اساکورا، مابوروئے مون، اراکاوا کو بوزے مون، کائے نو ما کون ایمون، فوکو داہاچی رو بے، ایندو تسومتا بے۔۔۔ میت مندر، سوچک بوت۔

سوچک، پد آئی، رابودھ، نام دیگ بوت۔ ایندو کوبی، سپاہیگ اکا جوزا ایمون، بوکوئی، کاردار پٹ ات، چریشی، پد آئے یلہ دات۔

این پوجنگل۔۔۔۔۔ مزن این پانگ، دومی سال

20 جنوری داں 8 فروری۔۔۔۔۔ تو مینو، حکم، پداوکا داسان ایمون یک سند، نبیگ، انت، ایشی، تہاوتی دین، چہ انکار کنگ، سبب، بیان کنگ، انت، ہمیشہ آئی، ذمہ داری شوزائے ایمون، ہوشیو این، دستاں داتگ انت۔ اے مرداناں آہانی جند، ذمہ داریاں چہ دزکش کنگ بوتگ۔

14 فروری۔ اوکا داسان ایمون وتی کتاب، نبشتہ، دزگٹ انت۔ کایو دین ایمون، کورا، راسان ایمون، خدمت، ذمہ داری داتگ۔

سان ایمون 14 جون، داں 24 جون، کوہ، سر، ماڑی، نندیت۔ دین، چہ وتی سیالی ہلاس کنگ، دستاویز نبشتہ کنت۔ کایو ایمون، جنگو بے آئی، خدمت، کنگ، انت۔

5 ستمبر۔ ژوان، رابندی جاہ، دیم دیگ بوتگ، انت، آئی، نادل کشیں ہیلانی سبب، لہتیس وہد، واستا آئی، راماودا دارگ بیت، وہدے آئی، راسزا دیگ بوت، گڑا اے ساعت، اوداکہ مردم موجودات انت، چریشاں دو ایمون، شوزائے

این یو۔ آس۔ مزنیں مارء چارمی سال

اوکاداسان اییونء خدمت کار کچی جیروء کہ، ہمیشیء گو ما ادا اتلگ ات، شکی نہیں ہیلانی سببء بندی جاہء دیم دیگ بوتگ۔ پانپاہانی دپترء آتپاسگ بوتگ، گڑا آئیء کرء پوشاں پتا تگیں یک تانیدے در اتلگ۔

اے تانید آئیء گٹء بوتگ، ایشیء یک نیمگے سینٹ پالء پطرسء عکس ات ء دو می نیمگ ء زیویر ء یک فرشتہء عکس ات۔ عیسائی اے درستانی عزت ء کن انت، چریشی ء آئیء ڈس جست کنگ بوت ء آئیء سیادء وارثانی بابت ء جست ء پرس کنگ بوت۔ سرپدی رست کہ آئیء سیادی گوں کو تو ء انت۔ مارء اے سال ء آئیء عمر کساس 54 سال بیت۔

ہنو سو باشی متابی ء ایمان اوں کے شکی انت۔ کچی جیروء گوں آئیء سک نزیکی بوتگ۔ کچی جیروء تناو ہدء وتی گواچن بیان نہ کت، داں تناو ہدء آئیء را بندی جاہء دارگ بوت۔ متابی ء را اوں کچی جیروء سگتی ء سبب ء سزا دیگ بوت۔ کورازائے اییون ء شنبی ء بابت ء اوں سرپدی رست کہ آئیء اوں کچی جیروء گوں سگتی بوتگ، ہمیشہ آئیء اوں یک چیزے چارگ ء تپاسگ بوت۔ سزین ء بستگیں چادر ء چوک تانکہ تچ کت ء چارت۔ کچی جیروء جست ء پرس ء استا تو مینوکائی وت اتلگ۔ آئیء چرائی ء جست کت کہ عیسائی دین ء اے تانید توچی ء کہ گپتگ، گڑا آئیء پلسہ گردینت کہ سنے سال ء پیش یک خدمت کارے ادا اتلگ ات۔ آئیء وتی چیز پشست گیتکاں۔ اے من چہ ہمود ء زرت۔ دربان تو کو اییون ء اوں اے بابت ء سرپدی ہست۔۔۔۔ گورے جبرء تو کو اییون تو ار پر کنگ بوت۔ آئیء گوشت کہ آمر دم جراں گوات ء دیگ ء ات انت، گڑا آئیء اشانی کرء آدیستگ ات۔ کچی جیروء چہ جست گرگ بوت کہ اکادوسان

سوال پیدا کہ نہ بیت، چچی کہ ہر دیں من گوں آئی ۽ گند ۽ نند کنناں آئی ۽ کر ۽ لازم یک مردے بیت۔

17۔ ستمبر۔۔۔ سردار توتو کا مینو ۽ چند ماڑی ۽ سربوت۔ دپتر ۽ خدمت کاراناں توار پر کنگ بوت، چرہاں جست گرگ بوت کہ چہ شما کسے عیسائی نہ انت۔ کچی جیرو ۽ چہ اوں یکبرے پدا جست ۽ پرس کنگ بوت، پدا حکم دینگ بوت کہ درائیں پانپانہانی لوگ چارگ ۽ تپاسگ بہ بنت۔ سرکاری جاگہ ۽ کارگسائی اوں پٹ ۽ پول بہ بیت، ہمے ساعت ۽ اے کار بنا بوت۔ زالبول ۽ زہگاناں اوں افسرانی دیم ۽ بزہنگ کنگ بوت، داں مہاتما بدھ ۽ بتانی پشت اوں چارگ بوت انت۔ سوگی یاما ۽ کوبوری ۽ پٹ ۽ پاس ۽ آہانی کر ۽ یک انچیں کو نہیں کا گدے دز کپت۔ آئی ۽ سر ۽ عیسائی دین ۽ لوز نبشتہ ات انت۔ آلہزات انت۔

”فادر، آرج بپشپ ۽ پوپ۔ اے کا گد مزنیں واجکاراں داں سر کنگ بوتگ۔“

18۔ ستمبر۔۔۔ سردار توتو کا مینو اتک۔ سیں خدمت کارانی گپ اش گوش داشت انت، پدا کچی جیرو ۽ توتو کوئے ایمون آرگ بوت انت۔ اوکا داسان ایمون ۽ لوگی، آئی ۽ بچکیں چک ۽ مولد اوں توار پر کنگ بوت ۽ چرہاں جست ۽ پرس کنگ بوت۔ اوکا داسان ایمون ۽ چہ جست گرگ بوت کہ آئی ۽ کچی جیرو ۽ را عیسائی کنگ ۽ جہد نہ کنگ، ایندگہ مردماں چہ اے بابت ۽ جست ۽ پرس کنگ بوت، پدا اسان ایمون ۽ چہ یک عہد نامہ ۽ سر ۽ مہر جنائنت۔ آئی ۽ سو گند دینگ بوت کہ آکسے را عیسائی جوڑ کنگ ۽ جہد نہ کنت، چرائی ۽ پد سوگی یاما لوٹا مینگ بوت ۽ آئی ۽ چہ جست کنگ بوت کہ آئی ۽ ہما کا گد پر چچی ۽ وتی کر ۽ ایر کنگ ات انت۔ آئی ۽ گوشت کہ ہو جو او نو ۽ سر کار ۽ وہد ۽ من ۽ گوشگ بوتگ ات کہ ہمے ناماں یات بہ کن، اشانی ترا چار ۽ گدار کنگی انت۔

دات۔ سرکماش ء یکے دمان ء تاکاہارا، سبکی نوجو ء ایسا گاری جور ایمون ء راہمود ء دیم

دات۔ سان ایمون ء لاش ء سر ء سٹے سپاہیگ ء یک روچے پانپاہی کت۔

سان ایمون ء کر ء کہ ہرچ زڑے در اتک، آ 13 یو، 3 بو ء کسانیں ریزکی

درستاں ہوار بہ کن 5 طلائی

یوبنت۔ آئی ء سامان ٹٹات انت ء امبار ء ایر کنگ بوت انت۔

28۔ جولائی۔ پٹ ء پاس ء واستا اے افسر ماڑی ء اتک انت۔ انسپکٹر امورا،

مورایاما، اسسٹنٹ انسپکٹر شمویاما، سوہاچیرو، نومورا یوچید ء فورو کاوا آ ساعت ء اے بیان

پیش کنگ بوت۔

بیان ء نقل

اوکا داسان ایمون، عیسائی گند ء نند جاہ ء بوتگ، 25 تاریخ ء ساعت چار ء نیم

ء کلھے پد مرنگ۔ آپر تگال یورپ ء ودی بوتگ۔ آ اولی مردم ات، آئی ء را کساس 30

سال ء پیش، گر انڈ ء سال ء انوے چیکو گونو

کامی ء تچک ء پانپائی ء داتگ ات۔ آ مرغ ء استیں سال ء داں ہمد ء نندوک بوتگ۔ آ

گوشتگیں ماہ ء نادرہ بوت۔ آئی ء شد شت، بندی جاہ ء طبیب اشیو دو تیکی ء علاج ء ابید

آئی ء جاور گیگ ء گور نہ بوت انت۔

گڈی ء آ بیران بوت۔ آ کساس 64 سال نیگ ات، چریشی ء پد دگہ حاصیں

گپ ء حال نیست۔۔۔۔۔ 26 جولائی

دز نشان

اوکو داجیر وایمون

اوکا ئی گینگو ایمون

کا واسے سو بے

کا پودین ایمون

پٹ ۽ پول سرجم بونگ ۽ پد آئی ۽ لاش کائی شیکاوا ۽ مور یو این مندر ۽ ایر کنگ
 بوت، پد اموریو این ۽ چہ کینوشی پروہت ۽ اتک۔ لاش گاڑی ۽ ایر کت ۽ مور یو این ۽
 برگ بوت۔ اودا آماندارگ بوت۔ مرگ ۽ رند سان ایمون ۽ بدھ نام میوشین جوشین
 شنشی پر کنگ بوت، نون آئی ۽ ہے نام انت۔ کل ۽ کسارت ۽ واستایک ریو ۽ دو بو ادا کنگ
 بوت۔ اے درائیں حرچ ۽ درچ ہما زراں چہ دنیگ بوت انت کہ سان ایمون ۽ وتی ارداں
 ایر کتگ ات انت۔

